SANTA
MONTEFIORE
Necunoscuta
din Paris
LITERA
MOJN

SANTA MONTEFIORE

Necunoscuta din Paris

Traducere din limba engleză și note de
VALENTINA GEORGESCU

Editura Litera
2021

Santa Montefiore
The Woman from Paris
Copyright © 2012

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro
Necunoscuta din Paris
Santa Montefiore
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.
ISBN 978-978-606-33-8466-0
ISBN EPUB 978-606-33-8666-4

Copiilor mei, Lily şi Sasha, cu dragoste

Folíe s.f. (pl. folii) 1. (Fam.) Veselie (zgomotoasă), grozăvie, nebunie (plină de satisfacții), demență, teribilitate; 2. (concr.) lucru grozav, extrem de plăcut, care produce o impresie vie. 3. În arhitectură, structură considerată în general excentrică şi nefuncțională (rămasă adesea nefinisată), ridicată pentru a da un aer romantic grădinilor, la modă în Anglia sec. XVIII-XIX. – Din fr. *folie* (nebunie).

Eu am numit-o *casa de pe deal*...

(Autoarea)

Capitolul 1

Hampshire 2012

Martie debutase glorios. Pământul se lepădase de vălul de brumă din zori, iar prin scoarța dură răzbiseră mici muguraşi, scoțând la iveală lăstari de un verde crud şi flori roz pal. Narcisele galbene răsăriseră din pământul dezghețat şi-şi deschiseseră corolele galben-strălucitoare, iar soarele strălucise cu energie reînnoită. Trilurile păsărelelor umpleau atmosfera, iar ramurile copacilor fremătau din nou de agitația construirii de noi cuiburi. Fusese un început de primăvară triumfător.

Fairfield Park nu arătase niciodată mai frumos. Ridicat pe un teren agricol fertil, conacul în stil iacobin[1] era înconjurat de pajişti întinse, de păduri seculare, pline de viorele, şi de câmpuri de culturi înfloritoare, pe care creşteau din belşug şi gălbenelele. Exista un mare lac ornamental, unde broaştele îşi creaseră sălaşuri printre tufele de pipirig, iar peştişorii aurii înotau printre frunzele de nuferi. Fagi falnici protejau casa de vânturile ostile ale iernii, adăpostind primăvara sute de narcise sălbatice. O bufniţă de hambar îşi făcuse cuib în scorbura unui măr şi se hrănea cu şoarecii şi cu şobolanii de la fermă şi din magazia de lemne, iar sus pe deal, supraveghind totul cu răbdarea unui bătrân înţelept, o construcţie excentrică de piatră, abandonată, denumită *folly* în limbajul arhitecţilor, era ascunsă vederii, ca o comoară uitată.

Lăsată pradă uzurii datorate intemperiilor şi trecerii timpului, mica şi încântătoarea construcţie rămânea un observator pasiv, încrezătoare că, într-o bună zi, o mare nevoie avea să-i atragă pe oameni spre ea aşa cum atrage lumina sufletele pierdute. În zilele acelea însă, nimeni dintre cei din vale nu arunca măcar o privire zidurilor de culoarea mierii şi coloanelor elegante, robuste, pentru că moşia era cufundată în negura grea ce se aşternuse peste ea ca un giulgiu. În acea zi anume, până şi păsările tăceau. Era ca şi cum primăvara îşi pierduse dintr-odată voinţa.

Motivul acelei melancolii era dricul negru, strălucitor, care aştepta pe aleea pietruită din faţa casei. Înăuntru, trupul lordului Frampton, patriarhul casei, zăcea rece şi fără viaţă într-un sicriu simplu din lemn de stejar. Vârtejuri de negură se învolburau în jurul trăsurii precum nişte tentacule hrăpăreţe ale morţii, nerăbdătoare să îngroape trupul inutil în adâncul pământului, iar pe treptele ce coborau dinspre intrare, cei doi dogi germani ai lordului stăteau solemni şi neclintiţi ca două statui de piatră, cu capetele odihnindu-li-se, triste, pe labele din faţă şi cu ochii lor

---

[1] Stil derivat din arhitectura britanică, denumit după regele Iacob I al Angliei, care a domnit la începutul anilor 1600; caracterizat printr-un aspect medieval, finisaje în culori întunecate şi decoraţiuni sculptate în stil italian.

melancolici privind fix sicriul. Ştiau din intuiţie că stăpânul lor n-avea să se mai întoarcă acasă.

În casă, Lady Frampton stătea în faţa oglinzii din hol, aranjându--şi pe cap o pălărie mare, neagră. Oftă privindu-şi imaginea şi-şi simţi inima, şi aşa îndoliată, parcă şi mai grea la vederea ochilor ce o priveau din oglindă cu resemnarea obosită a unei femei bătrâne. Avea faţa mânjită acolo unde lacrimile curseseră fără stavilă din clipa aflării veştii morţii subite a soţului ei în Alpii Elveţieni, cu zece zile în urmă. Şocul îi făcuse pielea să pălească şi apetitul să-i dispară, aşa că avea acum obrajii supţi, chiar dacă trupul ei voluptuos nu se uscase. Se obişnuise cu absenţa lordului în timp ce acesta îşi hrănea pasiunea de a escalada marii munţi ai lumii, însă acum casa reverbera de o altfel de tăcere, una asurzitoare, incomodă, ce răsuna prin încăperile spaţioase ca o prevestire sumbră cum că acea situaţie avea să devină permanentă.

Tocmai îşi netezea paltonul când fiul ei, acum noul Lord Frampton, veni din salon şi intră în hol.

— Ce fac acolo, înăuntru, David? întrebă ea încercând să-şi mascheze jalea, măcar până când ajungea la biserică. O să întârziem.

David o privi cu tristeţe.

— N-avem cum să întârziem, mamă, răspunse el, cu aceeaşi jale oglindită în ochii lui negri. Tata e... mă-nţelegi..., murmură, privind spre fereastră.

— Nu, ai dreptate, desigur!

Ea se gândi la George, aflat în dricul de afară, şi simţi un nod în gât. Se întoarse spre oglindă şi începu să-şi aranjeze din nou pălăria.

— Totuşi, toată lumea o să aştepte după noi. Şi e îngrozitor de frig.

O clipă mai târziu, fiul ei cel mijlociu, Joshua, apăru din salon împreună cu soţia lui cea distantă, Roberta.

— Eşti bine, mamă? întrebă el, găsind penibilă emoţia unei astfel de împrejurări.

— Doar nerăbdătoare să terminăm odată, interveni David, enervat.

Joshua îşi îndesă mâinile în buzunare şi-şi gârbovi umerii. În casă era frig. Se duse lângă focul din hol, unde nişte buşteni mari şi nişte vrejuri contorsionate de iederă trosneau de zor în vatră.

— Ce fac acolo, înăuntru? întrebă mama lui din nou, privind înspre salon.

Nu putea auzi vocea înceată a fiului ei mai mic, Tom, şi nici consoanele formidabile ale soacrei ei, care nu se mai oprea din vorbit.

— Bunica cere ca Tom să-i arate cum să folosească telefonul mobil pe care i l-a dat el, a răspuns Joshua.

— Acum? Nu poate aştepta până mai târziu? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i de durere.

— Îşi termină băuturile, Antoinette, spuse Roberta, pufnind dezaprobator. Deşi nu sunt sigură că Tom ar trebui să bea, cu tot istoricul lui, nu-i aşa?

Antoinette se zburli şi se duse la fereastră.

— Cred că măcar azi Tom are voie să consume orice îşi doreşte, răspunse ea tăios.

Roberta îşi ţuguie buzele şi-şi dădu ochii peste cap, privindu-şi soţul, un gest pe care presupuse în mod greşit că soacra ei nu-l putea vedea. Antoinette o urmări aranjându-şi în faţa oglinzii toca pretenţioasă, cu pene, şi se întrebă de ce alesese fiul ei să se însoare cu o femeie ai cărei pomeţi erau atât de ascuţiţi, încât ar fi putut străpunge şi prin piatră.

În cele din urmă, Tom apăru în hol împreună cu bunica lui, care tocmai îşi punea telefonul în poşetă, pe care apoi o închise. El îi zâmbi tandru mamei lui, iar Antoinette se simţi imediat un pic mai bine. Fiul ei cel mai mic avusese întotdeauna puterea de-a o înveseli ori întrista, în funcţie de dispoziţia sau de starea lui de sănătate. Un păhărel de vin nu-i dăunase, iar ea ignoră cârtelile raţionamentului ei, care îi spunea că Tom n-ar fi trebuit să consume deloc alcool. Gândurile îi zburară din nou la soţul ei, amintindu-şi cum reuşise el să-i telefoneze din tabăra de la Annapurna doar ca să afle cum îi mergea lui Tom după o săptămână deosebit de proastă, pe care o avusese în urma unei despărţiri. Antoinette simţi cum i se umpleau din nou ochii de

lacrimi şi-şi scoase batista din buzunar. George fusese un om foarte *bun*.

— N-ai oprit căldura, nu-i aşa? exclamă bătrâna Lady Frampton, acuzator. *Eu* nu las niciodată să se facă atât de îngrozitor de frig!

În rochia ei neagră, lungă, cu pălăria aceea neagră cu boruri mari şi cu boleroul de blană de nurcă, Margaret Frampton arăta de parcă ar fi intenţionat să meargă neinvitată la o petrecere de Halloween, şi nu la funeraliile propriului fiu. În jurul gâtului, la încheietura mâinii şi atârnându-i de lobii urechilor ca nişte ţurţuri elaboraţi, ea purta superbele bijuterii ale familiei Frampton, achiziţionate în India, în 1868, de către primul Lord Frampton pentru soţia lui, Theodora, şi transmise din generaţie în generaţie până la George, care i le împrumutase mamei lui pentru că soţia lui refuza o asemenea extravagantă afişare a bogăţiei. Bătrâna Lady Frampton n-avea astfel de rezerve şi purta bijuteriile oricând se ivea o ocazie potrivită. Antoinette nu era sigură că înmormântarea fiului lui Margaret era chiar o astfel de ocazie.

— Căldura *e* pornită, Margaret, şi toate focurile sunt aprinse.

— Cred că mama are dreptate, interveni Tom, privind pe fereastră. Uitaţi-vă la ceaţa asta. Cred că toată moşia e în doliu.

— Eu am pierdut mai mulţi oameni decât pot număra, spuse Margaret în timp ce trecea pe lângă Antoinette. Dar nimic nu e mai rău decât să-ţi pierzi un fiu. Şi *unicul* fiu. Nu cred că o să-mi revin vreodată. Şi te-ai aştepta ca măcar să fie cald în casă!

Harris, bătrânul majordom care era în slujba familiei de mai bine de treizeci de ani, deschise uşa de la intrare, iar bătrâna Lady Frampton ieşi în ceaţă, strângându-şi boleroul de blană peste piept.

— O, Doamne, oare o să reuşim să ajungem la biserică? se întrebă ea, rămânând în capul scărilor de piatră şi contemplând ceaţa. E groasă ca un terci!

— Bineînţeles că o să ajungem, bunico, o asigură Tom, luând-o de braţ ca s-o ajute să coboare treptele.

Dogii germani rămaseseră încremeniţi sub greutatea mâhnirii lor. Margaret privi sicriul şi se gândi cât de teribil de părăsit

arăta, dincolo de geamurile dricului. Pentru o clipă, muşchii încordaţi ai maxilarului i se relaxară, iar bărbia începu să-i tremure. Îşi ridică umerii şi se îndreptă, privind în altă parte. Durerea nu era ceva ce împărtăşeai cu ceilalţi.

Şoferul luă poziţie de drepţi atunci când Tom îşi ajută bunica să urce într-una dintre limuzinele Bentley. Roberta îi urmă, supusă, însă Antoinette rămase în urmă.

— Tu du-te, Josh, spuse ea. Tom şi David vin cu mine.

Joshua urcă pe locul din faţă. S-ar fi crezut că moartea tatălui lui avea să le unească pe cele două femei, dar ele păreau să îşi fie la fel de ostile una celeilalte ca întotdeauna. Le ascultă pe mama şi pe soţia lui vorbind în spate şi se întrebă de ce oare nu reuşea mama lui să se înţeleagă cu Margaret aşa cum o făcea Roberta.

— Femeia aia e atât de obositoare, se plânse Antoinette, ştergându-şi cu grijă ochii pe când maşina lor pornea pe alee în urma dricului, trecând de porţile de fier decorate cu blazonul familiei, cu un leu şi un trandafir. Arăt foarte răvăşită? îl întrebă ea pe Tom.

— Arăţi bine, mamă. Nu s-ar cuveni să arăţi prea dichisită astăzi.

— Presupun că nu. Totuşi, o să vină toată lumea.

— Şi toată lumea o să se întoarcă aici, mormăi David de pe scaunul din faţă. Nu agrea ideea că trebuia să facă faţă unei ocazii sociale.

— Cred că o să avem cu toţii nevoie de un pahar de tărie, spuse ea bătându-l uşor pe Tom peste mână şi dorindu-şi să nu fi vorbit despre alcool. Chiar şi tu. Mai ales astăzi.

Tom râse.

— Mamă, încetează să-ţi mai faci griji din cauza mea! Câteva pahare n-o să mă omoare.

— Ştiu. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Mă întreb cine a venit, zise ea, schimbând subiectul.

— Sper să nu trebuiască să conversez cu toate oribilele mătuşi ale tatei şi cu toate rudele alea plicticoase pe care le-am evitat atâţia ani, spuse David. N-am chef deloc de o petrecere.

— Nu e o petrecere, dragule, îl corectă mama lui. Oamenii vor, pur şi simplu, să-şi arate respectul.

David privea, mâhnit, pe fereastra maşinii. Abia dacă vedea gardurile vii de pe marginea drumului care îi purta spre oraşul Fairfield.

— Nu poate lumea, pur şi simplu, să ne lase în pace şi să plece acasă după aceea?

— Sub nici o formă! E politicos ca, după înmormântare, să inviți acasă prietenii şi rudele tatălui tău. O să ne mai ridice moralul.

— Superb, mormăi David, morocănos. Nici nu-mi trece prin minte o modalitate mai bună de-a trece peste moartea tatei decât o chermeză împreună cu o şleahtă de boşorogi.

Mama lui începu din nou să plângă.

— Nu-mi îngreuna şi mai mult situația, David!

El privi în spatele scaunului pe care şedea şi se mai înmuie.

— Scuze, mamă! N-am vrut să te supăr. Dar pur şi simplu n-am chef să fac pe amabilul acum, atâta tot.

— Nici noi, dragule.

— În clipa asta, aş vrea doar să jelesc de unul singur.

— Aş face moarte de om pentru o țigară, spuse Tom. Crezi că am timp pentru una, repede, în spatele bisericii?

Limuzina opri în fața bisericii medievale Sfântul Petru. Şoferul deschise portiera din spate, iar Antoinette aşteptă ca Tom să vină şi s-o ajute să coboare. Îşi simțea picioarele fără vlagă şi nesigure. O vedea pe soacra ei înaintând către intrarea în biserică, pe aleea pietruită. Acolo, doi dintre verii lui George o salutară solemn. *Ea* nu plângea niciodată în public, îşi zise Antoinette cu amărăciune. De fapt, ea se îndoia şi că Margaret ar fi fost în stare să plângă în particular, întrucât bătrâna doamnă considera că era deosebit de înjositor să-ți arăți sentimentele. Chiar strâmba din nasul ei aristocratic la vederea generației de tineri pentru care era ceva normal să plângă, să verse lacrimi şi să se tânguie pentru semeni. Îi condamna pe tineri pentru pretențiile lor, făcându-i mare plăcere să le spună nepoților că pe vremea ei oamenii aveau mai multă demnitate. Antoinette ştia că Margaret o disprețuia pentru că nu contenea cu suspinatul, însă nu se putea opri, nici măcar ca să-i facă pe plac soacrei ei. Dar îşi şterse ochii înainte să

coboare din maşină şi trase aer adânc în piept. Bătrâna Lady Frampton nu era îngăduitoare cu afişarea în public a emoţiilor.

Antoinette urcă pe alee flancată de cei doi fii ai ei, gândindu-se ce mândru ar fi fost George de băieţii lui. Tom, atât de chipeş şi de rebel, cu părul blond, des, al tatălui său, şi cu ochii aceia azurii, limpezi, şi David, care nu semăna deloc cu tatăl lui, dar era înalt, magnetic şi mai mult decât capabil să-i poarte titlul şi să-i conducă moşia. În faţa lor, Joshua dispăruse deja în biserică, împreună cu Roberta. Fiul lor mijlociu era inteligent şi ambiţios, clădindu-şi singur un renume în City şi făcând totodată bani frumoşi. George îi respectase hotărârea, chiar dacă nu înţelesese de ce-şi alesese fiul lui o carieră atât de lipsită de aventură. George fusese un bărbat care adorase peisajele neîmblânzite. Terenul din beton de la Square Mile îi transformase spiritul într-un stâlp de sare, ca pe soţia lui Lot.h[2]

Antoinette contemplă zidurile de cremene ale bisericii, amintindu-şi multele momente fericite pe care le trăiseră acolo. Botezurile copiilor, căsătoria lui Joshua, botezul fiicei acestuia, Amber, cu doar un an în urmă – Antoinette nu se aşteptase să vină acolo pentru *asta*. Cel puţin nu pentru următorii treizeci de ani. George avea doar cincizeci şi opt de ani.

I-a salutat pe verii lui George şi, cum ajunsese ultima, îi urmă pe aceştia în biserică. Înăuntru, aerul era greu de la căldura trupurilor şi de la mirosul de parfum. Lumânările pâlpâiau pe pervazurile late ale ferestrelor, iar luxuriantele aranjamente de flori de primăvară umpleau biserica de miresme de liliac, de frezii şi de narcise. Reverendul Morley o salută cu un zâmbet plin de simpatie. Îi strânse mâna între mâinile lui moi ca un aluat dospit şi murmură nişte cuvinte de consolare, deşi Antoinette nu le auzi din cauza ţiuitului care îi răsuna în urechi precum un tril de vioară dezacordată. Clipi ca să-şi împiedice lacrimile să curgă şi-şi aminti de vizita reverendului la ei acasă, chiar înainte ca ea să

---

[2] Personaj biblic, nepotul lui Avraam, salvat de doi îngeri din mijlocul prăpădului de foc şi de pucioasă abătut din cer asupra Sodomei.

primească teribila veste. Ce bine dacă ar fi putut să dea timpul înapoi înainte de acel moment...

Fiecare clipă din ultimele zece zile părea să fi condus în acel punct. Fuseseră atâtea de făcut! David şi Tom zburaseră tocmai din Elveţia, aducând cu ei trupul neînsufleţit al tatălui lor. Joshua şi Roberta organizaseră funeraliile. Antoinette se ocupase ea însăşi de aranjamentele florale, neavând încredere în capacitatea nurorii ei londoneze de a face diferenţa dintre un fir de liliac şi unul de crin, iar sora ei, Rosamunde, o ajutase la alegerea imnurilor religioase. Acum, că ziua aceea sosise, Antoinette se simţea ca şi cum ar fi păşit într-o altă viaţă, una fără George. Se prinse de braţul lui Tom şi păşi nesigur pe culoarul dintre strane. Îi auzi pe cei din congregaţie şuşotind pe măsură ce trecea pe lângă ei, dar nu îndrăzni să privească pe careva în ochi, de teamă ca nu cumva compasiunea lor s-o tulbure din nou.

În vreme ce Tom le salută pe mătuşile tatălui său, David o instală pe mama lui în primul rând. El privi congregaţia şi recunoscu majoritatea chipurilor – cunoştinţe şi prieteni îmbrăcaţi în negru şi arătând cu toţii asemănător de trişti. Apoi, dintre toate acele chipuri cenuşii, livide, unul luminos, proaspăt, ieşi în evidenţă precum o piersică pârguită într-un copac, iarna. Ea se uită ţintă la el cu nişte ochi uluitor de cenuşii, plini de compătimire. David o privi, la rândul lui, hipnotizat. Observă cascada neglijentă de bucle blonde care i se revărsa pe umeri, textura moale, cremoasă, a pielii ei, iar inima i se opri preţ de o clipă. Era ca şi cum o lumină s-ar fi aprins în bezna din sufletul lui. Nu părea potrivit să zâmbească, dar lui David chiar asta îi venea să facă şi şi-o dorea chiar foarte mult. Aşa că afişă un zâmbet resemnat, iar ea făcu la fel, exprimându-şi în tăcere mâhnirea pentru pierderea lui.

Ieşind iarăşi din biserică, fiindcă, împreună cu fraţii şi cu verii lui, trebuia să aducă sicriul înăuntru, David privi înapoi spre blonda misterioasă, întrebându-se care fusese rolul ei în viaţa tatălui său. De ce nu se mai întâlniseră până atunci? Nu-şi putea stăpâni exaltarea care îl înălţa, din mocirla durerii, către un loc luminos şi fericit. Oare asta numeau oamenii „dragoste la prima

vedere”? Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, înmormântarea tatălui lui era cea mai nepotrivită.

Phaedra Chancellor ştia cine era David Frampton, pentru că îşi făcuse temele. David, cel mai mare dintre cei trei fii, avea douăzeci nouă de ani, era necăsătorit şi locuia într-o casă de pe moşia Fairfield, a cărei fermă o administra. Studiase la Cirencester Agricultural College, fiindcă, dacă tatăl lui considerase viaţa de moşier absolut searbădă, David se simţea la ţară precum peştele în apă.

Phaedra îi cunoştea pe fiii lui George doar din fotografii. Tom era, fără îndoială, cel mai arătos. El moştenise de la tatăl lui ochii albaştri şi forma poznaşă a gurii. Însă David arăta mai bine în realitate decât îşi imaginase ea. Era mai puţin ferchezuit decât Tom, cu părul lui castaniu zbârlit, cu ochi negri şi cu un nas mare, acvilin, deloc fotogenic. De fapt, avea trăsături neregulate, neobişnuite, şi care, totuşi, luate în ansamblu, erau cumva atrăgătoare. În plus, moştenise farmecul tatălui său, acel magnetism intangibil care atrăgea privirea. Joshua, pe de altă parte, avea o înfăţişare mai convenţională, cu o faţă genetic frumoasă şi, în consecinţă, uşor de uitat.

Phaedra îşi lăsă privirea pe programul slujbei şi ochii i se împăienjeniră la vederea chipului lui George imprimat pe copertă. Fusese mai frumos decât toţi fiii lui la un loc. Clipi ca să alunge amintiri dureroase, uitându-se lung la imaginea la bărbatului pe care ajunsese să-l iubească. Îi putea vedea pe Tom şi pe Joshua oglindiţi în trăsăturile lui, dar nu-l putea vedea pe David. El semăna cu mama lui.

Îşi trase nasul, iar apoi şi-l şterse cu o batistă de hârtie. Julius Beecher, avocatul lui George, care şedea lângă ea, o bătu cu palma peste genunchi.

— Eşti bine? şopti el, iar ea îşi înclină capul în semn de încuviinţare. Ai emoţii?

— Da.

— Nu-ţi face griji, o să fie bine.

— Nu cred că e ziua potrivită să arunc bomba, Julius, rosti ea printre dinţi, după ce muzica începu să umple biserica.

— Mă tem că n-ai cum să scapi de asta. Tot vor afla, mai devreme sau mai târziu. Şi, în plus, tu ai vrut să fii aici.

— Ştiu. Ai dreptate. Am vrut foarte mult să fiu aici. Dar mi-aş fi dorit să nu trebuiască să dau ochii cu familia.

Corul păşi lent pe culoarul dintre bănci, interpretând „Lacrimosa" lui Mozart. Glasurile angelice reverberau între zidurile de piatră, înălţându-se, într-un crescendo vibrant, până la tavanul boltit. Flăcările lumânărilor pâlpâiră în urma mişcării bruşte care tulbură aerul, iar o surprinzătoare rază de soare pătrunse prin vitraliile ferestrelor, căzând pe sicriul care venea, încet, în urma corului.

Antoinette abia mai putu să-şi înăbuşe emoţiile. Simţea că inima avea să-i plesnească în curând de atâta jale. Se uită la strana în care şedeau mătuşile lui George, Molly şi Hester, prima fiind pe atât de slabă pe cât era cealaltă de grasă, dar ambele având aceeaşi atitudine rece a bătrânei Lady Frampton. Nici măcar Mozart nu era în stare să le străpungă armura de oţel a autocontrolului. Antoinette era recunoscătoare pentru prezenţa surorii ei, Rosamunde, care, cu vigoarea unei femei de clasă mijlocie, bocea în strana din spate.

Antoinette simţi cum i se oprea un suspin în piept. Îi era imposibil să-şi imagineze că soţul ei cel activ, cel plin de viaţă, se afla între scândurile acelea înguste de stejar. Că avea să fie în curând îngropat în pământul rece, singur, fără nimeni care să-l consoleze, iar ea n-avea să-i mai simtă vreodată căldura pielii şi tandreţea mângâierii. La gândul acela insuportabil, lacrimile începură să-i şiroiască fără stavilă. Privi în strană şi văzu profilul dur ca piatra al soacrei ei. Dar nu-i mai păsa de ce anume credea bătrâna doamnă despre ea. Se conformase regulilor de dragul lui George, dar acum el se dusese, putea să plângă până când îi secau lacrimile dacă aşa voia.

După ce slujba se încheie, congregaţia rămase pe loc până ce membrii familiei ieşiră. Antoinette merse cu Tom, sprijinindu-se cu toată greutatea de braţul lui, în vreme ce David îşi escorta bunica. El trecu pe lângă strana în care misterioasa blondă se ştergea la ochi, dar nu-şi lăsă privirea să zăbovească. Spera cu disperare că urma să vină şi ea la ceai.

Afară, ceața se ridicase, iar petice de cer senin luminau bolta cu un optimism reînnoit. Iarba strălucea în petice care apăreau efemer de la lumina razelor de soare şi păsările ciripeau din nou prin copaci.

— Cine-i blonda? întrebă Tom, apropiindu-se de David.

— Care blondă? întrebă şi David, nonşalant.

Tom chicoti:

— Blonda aia foc de frumoasă, pe care n-aveai cum să n-o observi, la vreo şase strane în spate. Ce vulpiță! Datorită ei, ziua s-a înveselit brusc.

— Haide, dragule! Să nu zăbovim prea mult în curtea bisericii, spuse Antoinette, tânjind după intimitatea limuzinei ei.

Cei doi frați se uitară în urma lor, însă congregația nu se grăbea să iasă.

Margaret pufni, nerăbdătoare:

— Du-mă la maşină, David, ordonă ea. O să-i salut pe oameni acasă.

O luă înainte, iar David nu mai avu de ales şi o escortă de-a lungul aleii. Cât timp ea îşi instală dosul mare pe bancheta din spate, privirea lui David se întoarse din nou către biserică, unde congregația se revărsa acum pe pajişte. Căută zadarnic buclele dalbe în marea de negru.

— Haide, haide, nu te mai moşmondi! Bravo, iată-i şi pe Joshua şi pe Roberta! Spune-le să se grăbească. Trebuie să beau ceva.

— Frumoasă slujbă, spuse Roberta, urcând în maşină lângă Margaret.

— Superbă, fu de acord Margaret. Deşi reverendul Morley nu se mai oprea, nu credeți?

— Tuturor le place sunetul propriilor voci, spuse Joshua.

— De-aia sunt preoți, adăugă Roberta.

— Mie mi s-a părut că ceea ce a zis despre tata, cum că era prietenul tuturor, a fost cât se poate de adevărat, a continuat Joshua, urcându-se pe locul de lângă şofer. Tata a iubit oamenii.

Roberta a dat din cap în semn de aprobare.

— O, într-adevăr, a fost un om teribil de prietenos.

— I-am organizat o ceremonie de adio frumoasă, nu crezi, bunico?

— Da, i-ar fi plăcut, spuse Margaret cu glas scăzut, întorcându-şi faţa către fereastra maşinii.

David se întoarse la Fairfield Park împreună cu mama lui şi cu Tom. De îndată ce soarele spulberase ceaţa, casa revenise la obişnuita-i splendoare. Bertie şi Wooster, dogii germani, îi aşteptau pe trepte. Se părea că soarele îi binedispusese şi pe ei, pentru că veniră în fugă la maşină, dând din cozi.

Harris deschisese portiera, iar Mary, menajera lui Lady Frampton, apăru în antreu alături de fiica ei, Jane, purtând în mâini tăvi pline cu pahare de vin. Focul încălzise casa, în sfârşit, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestrele mari, zăbrelite. Casa avea o atmosferă foarte diferită faţă de cea din care membrii familiei plecaseră cu doar câteva ore în urmă, ca şi cum ea ar fi acceptat plecarea stăpânului şi se pregătea să îmbrăţişeze noua ordine.

David şi Tom se duseră lângă focul din salon. David îşi turnă un pahar de whisky, iar Tom sorbi dintr-un pahar de vin de Burgundia, fumând pe furiş, în acelaşi timp, o ţigară. Mama şi bunica lui detestau fumatul în casă, aceasta fiind una dintre puţinele păreri pe care le aveau în comun. Încetul cu încetul, încăperea se umplu de invitaţi, iar aerul se încinse şi deveni înăbuşitor. La început, atmosfera fu apăsătoare, însă, după un pahar sau două de vin, conversaţiile se mutară de la George şi de la moartea lui prematură, invitaţii începând din nou să râdă.

Ambii fraţi se uitau după misterioasa blondă. David avea avantajul înălţimii, aşa că putea vedea peste mulţime. Însă, fiind mai respectuos decât fratele lui, se trezi prins mai întâi într-o conversaţie cu strămătuşa Hester şi apoi într-una cu reverendul Morley. Tom îşi aruncase chiştocul ţigării în foc, iar acum stătea sprijinit de poliţa căminului, privind, nepoliticos, peste umărul strămătuşii Molly, în timp ce aceasta încerca să-i pună întrebări despre clubul de noapte pe care el îl administra la Londra.

În cele din urmă se ivi şi misterioasa musafiră, arătând precum o lebădă printre lişiţe. Tom o abandonă pe Molly în mijlocul conversaţiei. David făcu tot posibilul să se concentreze la povestea încâlcită a reverendului Morley, încercând totodată, nerăbdător, să se sustragă.

Brusc, Phaedra se simți foarte încordată. Luă o gură mare de vin şi îşi făcu loc în mijlocul mulțimii. Julius îi cuprinse cotul în palmă, hotărât să n-o piardă, şi o împinse, delicat, mai adânc în grămadă. Ea îşi plimbă privirea prin încăpere şi văzu numai amănunte deosebit de frumoase. Tavanele erau înalte, cu stucaturi magnifice, iar un impresionant candelabru de cristal domina tot salonul, sclipind ca mii de lacrimi. Tablouri în rame aurite atârnau de pereții tapetați cu mătase, iar mesele erau încărcate de obiecte cu aspect prețios. Abajururi cu garnituri de ciucuri luminau delicat deasupra unor veioze din porțelan de China, iar pe pianul cu coadă, printre fotografii de familie în rame de argint, trona o întreagă colecție de orhidee purpurii. Ai fi zis că membrii familiei Frampton, generații la rând, colecționaseră lucruri frumoase din toată lumea şi le aşezaseră acolo, indiferent de culoare ori de temă. Podeaua era un mozaic de covoare, pe sofale zăceau îngrămădite maldăre de perne, fotografii înrămate atârnau pe pereți în colaje înghesuite, o bibliotecă plină cu cărți se înălța până în tavan, iar vitrinele ticsite cu vase pictate şi cu piepteni de fildeş dădeau încăperii un aer victorian. Nimic nu se asorta, însă toate acele părți se contopeau într-un întreg armonios. Viața lui George se depănase acolo, alături de familie, iar ea, Phaedra, nu făcuse parte din acea viață. Tocmai când era gata să izbucnească iarăşi în plâns, chipul surâzător al lui Tom apăru în fața ei la fel de brusc precum capul fantomatic, ivit prin magie, al unei pisici de Cheshire.

— Bună, eu sunt Tom, spuse el întinzându-i mâna şi aruncându-i o privire languroasă. M-am tot întrebat cine eşti.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru atitudinea lui prietenoasă.

— Sunt Phaedra Chancellor, răspunse ea.

— Americancă, spuse el ridicând dintr-o sprânceană, surprins.

— Canadiancă, de fapt.

— Aha, canadiancă!

— E de rău?

— Nu. De fapt, îmi plac canadienii.

Ei i se păru caraghios felul neglijent în care el tărăgăna vocalele.

— Ce noroc!

— Bună, Tom, îi întrerupse Julius, iar apoi cei doi bărbați îşi strânseră mâinile. Frumoasă slujbă, adăugă avocatul.

— Da, chiar a fost foarte frumoasă, fu de acord Phaedra.

Tom nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată nişte ochi atât de impresionant de frumoşi. Erau de un albastru-cenuşiu limpede, aproape turcoaz, încadrați de gene dese şi frumos depărtați, ceea ce conferea chipului ei o fermecătoare inocență.

— Ia spune-mi, de unde îl cunoşteai pe tata? o întrebă el.

Phaedra se uită la Julius, nelinişti tă.

— Păi..., începu ea.

Tocmai când era pe punctul să răspundă, apăru David, iar vorbele i se opriră în gât.

— O, aici erai, Tom? întrebă David, însă ochii i se opriră asupra Phaedrei, căreia îi zâmbi cu indiferență, ca şi cum ar fi dat peste ea din întâmplare. Eu sunt David, se prezentă el.

Însă până la urmă ochii îi rămaseră ațintiți la ea, sorbindu-i frumusețea ca şi cum ar fi fost nectarul zeilor.

— Phaedra Chancellor, spuse ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse, savurând căldura pielii ei preț de o clipă prelungită.

— Bună, David, îi întrerupse Julius, iar David trebui, deşi n-ar fi vrut, să dea drumul mâinii Phaedrei. Unde e Lady Frampton?

— O, salut, Julius! Nu te-am văzut la biserică.

— Ei bine, *sunt* aici, răspunse Julius pe un ton iritat, fiind foarte frustrat din cauză că era scund. Trebuie să-i vorbesc lui Lady Frampton. Tu eşti ăla înalt, David. Vezi dacă o poți zări de la splendida ta înălțime.

David se uită în jos, la chelia lucioasă a lui Julius şi la fruntea lui roşie, asudată, şi se gândi că arăta foarte dickensian în costumul lui de doliu şi cu cravata neagră.

— Nu-i aici. Poate că e în antreu.

— Atunci, haide s-o căutăm. Vreau să i-o prezint pe Phaedra.

Tom şi David şi-ar fi dorit amândoi ca Julius să plece şi s-o caute singur pe mama lor, însă avocatul cel durduliu cuprinse cu brațul talia Phaedrei şi o escortă afară din salon. Curioşi şi furioşi, cei doi frați îi urmară.

Până la urmă, o găsiră pe Antoinette în bibliotecă, unde se refugiase împreună cu sora ei, Rosamunde. Ţineau în mâini câte un pahar de vin şi şedeau la masa de lucru a lui George, discutând cu glas scăzut.

— Of, mi-aţi descoperit ascunzătoarea, spuse Antoinette, adunându-se.

Era limpede că plânsese din nou.

— Am venit aici ca să avem un pic de linişte. E foarte aglomerat dincolo, explică Rosamunde cu vocea ei gravă, stridentă, sperând ca ei să înţeleagă aluzia şi să plece.

Antoinette o văzu pe străina dintre ei şi încremeni.

— Bună ziua, spuse ea, ştergându-şi ochii. Ne cunoaştem?

— Nu, nu ne cunoaştem, răspunse Phaedra.

— Phaedra Chancellor, interveni David, încă năucit de forţa farmecului ei.

— O, răspunse Antoinette zâmbind afabil. Şi de unde...

Se încruntă, nedorind să fie nepoliticoasă, iar Julius se folosi de ocazie.

— Dragă Lady Frampton, nu sunt sigur că acesta e momentul potrivit să fac prezentările. Dar ştiu că Lord Frampton a dorit foarte mult să vă cunoaşteţi. De fapt, chiar intenţiona asta înainte să... ei bine..., şovăi el, dregându-şi glasul. Ştiu că asta ar fi dorit.

— Nu înţeleg, răspunse Antoinette, părând dezorientată. Ce legătură are domnişoara Chancellor cu soţul meu?

Phaedra îl privi pe Julius, căutându-i sprijinul. Acesta dădu discret din cap. Ea inspiră adânc, ştiind din instinct că răspunsul ei nu era nici aşteptat, nici bine-venit. Dar se gândi la iubitul ei George şi-şi făcu curaj.

— Eu sunt fiica lui, spuse ea, luptându-se cu impulsul de-a o lua la fugă. George a fost tatăl meu.

Capitolul 2

Cu o expresie de oroare pe chip, Antoinette o privea pe străina blondă din fața ei, care pretindea că îi era fiică vitregă. Primul ei gând fu că fata arăta foarte tânără, posibil chiar mai tânără decât David, ceea ce ar fi însemnat că George îi fusese infidel chiar de la începutul căsniciei. Îşi frământă mâinile nervoasă, dar era prea şocată ca să plângă.

— Chiar nu cred că e momentul şi locul..., începu Rosamunde scoțându-şi ochelarii, dar Antoinette o opri.

— Câți ani ai, Phaedra? întrebă ea.

— Treizeci şi unu, răspunse fata plecându-şi privirea.

Nu arăta mai mare de douăzeci şi unu.

– Trebuie să mă aşez, spuse Antoinette, luându-şi sora de mână. Era copleşitoare uşurarea resimțită la gândul că George nu-i fusese infidel!

Rosamunde o conduse pe Antoinette la un fotoliu din fața şemineului, în timp ce Tom rămase cu privirea aținti tă la noua lui soră, pe chipul lui fiind zugrăvit un amestec de surprindere şi de amuzament. David se simțea de parcă tocmai îi fugise pământul de sub picioare. Cum de se putea ca numai câteva cuvinte simple s-o fi făcut inaccesibilă pentru el?

— Eşti sigură că eşti fiica tatălui meu? întrebă el, sperând că poate era o greşeală la mijloc.

— Absolut sigură, răspunse Julius ferm. Lord Frampton şi Phaedra au făcut testul ADN înainte ca Lord Frampton să-şi modifice testamentul.

Se holbară cu toții la el, uluiți.

— George şi-a schimbat testamentul? icni Antoinette, în timp ce Rosamunde scoase un fornăit dezaprobator. Dar nu mi-a spus niciodată nimic despre asta!

Tom se duse la fotoliul din fața şemineului şi-şi luă mama de mână.

— Totul e atât de subit! Chiar a fost nevoie să ne dai această veste în ziua înmormântării tatei? Nu vezi că mama suferă?

— Tom are dreptate. E incredibil de lipsit de tact să dai buzna în felul ăsta, fu de acord Rosamunde, punându-şi mâinile în şoldurile-i robuste. Cred că ar trebui să pleci şi să revii altă dată,

atunci când Lady Frampton o să fie într-o dispoziție mai bună şi o să poată să stea de vorbă cu tine.

— Îmi cer scuze. Am fost foarte nesăbuită..., începu Phaedra, cu o expresie îndureratã.

Privi în ochii lui David, dar îşi întoarse repede privirea, ca şi cum s-ar fi speriat de patima oglindită în ei.

— Lord Frampton a vrut ca Phaedra să facă parte din familie, explică Julius cu un aer autoritar. Am discutat mult despre asta. Phaedra are dreptul să fie aici astăzi, dar ar fi fost ciudat să nu vă facem cunoştință şi e normal ca voi să vă fi întrebat cine e şi ce legătură are cu Lord Frampton. N-am avut altă soluție decât să vă spunem adevărul.

Antoinette privi focul, luptându-se cu supărarea ce-o încerca.

— George şi-a dorit mereu o fiică.

— De când ştii că George e tatăl tău, Phaedra? întrebă Rosamunde.

— De vreun an şi jumătate, răspunse fata.

— Un an şi jumătate? repetă Tom. Tata te-a ascuns tot timpul ăsta?

Phaedra oftă, fiindcă întreaga poveste i se părea greu de explicat.

— Acum vreo doi ani, a murit bărbatul care mi-a fost tată în primii mei zece ani de viață. Mama a decis atunci să-mi spună că el nu era tatăl meu biologic, aşa cum crezusem, şi că adevăratul meu tată era George Frampton. Aşa că m-am hotărât să-i dau de urmă, neştiind dacă el ar fi vrut să mă vadă. Am venit în Anglia şi l-am găsit. La început, nu m-a crezut. Întreaga poveste i s-a părut cel puțin stranie. I-am lăsat datele mele de contact şi m-am întors la Paris, unde locuiam, gândindu-mă că n-aveam să-l mai văd niciodată. După aproximativ trei luni, m-a sunat. Am convenit să ne întâlnim, iar restul e istorie.

— Mie îmi vine greu să cred că George a păstrat un secret atât de mare față de mine, spuse Antoinette. Şi încă atât timp! Noi n-aveam secrete, sau cel puțin aşa am crezut.

Phaedra zâmbi, iar dulceața chipului ei mai potoli tensiunea din cameră.

— George a ținut secretă existența mea pentru că s-a temut foarte tare să nu vă facă să suferiți. V-a fost devotat.

— Ei bine, temerile lui au fost întemeiate, spuse Rosamunde.

Antoinette își mușcă buzele.

— Mama ta l-a iubit și ea?

— El a fost iubirea vieții ei, spuse Phaedra roșind și plecându-și privirea. Dar nu și ea a lui.

În clipa aceea, ușa se deschise, iar Margaret intră în cameră.

— Eu plec acasă, anunță ea, nepăsându-i că putea deranja, ci plimbându-și privirea dictatorială peste chipurile solemne din încăpere și sugându-și obrajii. O, Doamne, a mai murit cineva?

— Cred că o să plec, spuse Phaedra.

— Dă-mi voie să te conduc, se oferi David.

— Vin și eu cu voi, interveni Julius.

— Nu-i nevoie, mă descurc și singură, mulțumesc, spuse Phaedra, iar apoi se întoarse către Antoinette. Îmi pare rău că am dat buzna astfel. Mi-a părut foarte bine să vă cunosc pe toți, în sfârșit. Vreau doar să știți că și eu l-am iubit.

Iar după ce sfârși de vorbit, trecu pe lângă Margaret și dispăru pe coridor.

— Cine a fost mitocanca aia? vru Margaret să știe.

— Nepoata ta, răspunse Antoinette.

Veni rândul lui Margaret să se prăbușească pe sofa. David îi aduse un pahar cu vin de Xeres, iar Tom deschise o fereastră.

— Nu-i adevărat!

— Se pare că George avea de gând să ne spună, o informă Antoinette pe un ton sec din pricina șocului.

— E absurd! O fiică despre care n-am știut niciodată!

— E din America, spuse Rosamunde.

— De fapt, Canada, o corectă Tom.

Margaret părea șocată.

— E americancă? O, Doamne, am o nepoată *americancă*? se miră ea, iar apoi expresia i se înăspri. Pur și simplu, nu cred așa ceva!

— Paternitatea lui George a fost dovedită. Întreabă-l despre asta pe domnul Beecher, spuse Antoinette.

— Într-adevăr, Lady Frampton, confirmă Julius, un test ADN a confirmat faptul că Phaedra e fiica biologică a lordului Frampton.

— George a inclus-o în testamentul lui, adăugă Antoinette.

— Şi-a schimbat testamentul? *Tu* ai ştiut asta? întrebă Margaret răsucindu-se către nora ei.

— Doar eu şi Lord Frampton am ştiut despre testament, interveni prompt Julius. Ca avocat al lui, a fost de datoria mea să aranjez totul. Phaedra n-a ştiut că el a inclus-o în testament decât după ce am informat-o eu, atunci când i-am adus vestea morţii lui.

— Deci, ea locuieşte în Anglia, nu? pufni Margaret.

— Deocamdată locuieşte la Londra, la o prietenă, răspunse Julius. Deşi mi-a dat de înţeles că în curând se întoarce la Paris.

— Cu ce se ocupă?

— E fotograf.

— N-are o slujbă *adevărată*? răbufni Margaret.

— Să fii fotograf *e* o slujbă adevărată, bunico, întrerupse David.

— Câştigă ceva bani? insistă Margaret. Sau o întreţinea fiul meu?

Julius ezită.

Antoinette îi aruncă avocatului o privire îngrijorată.

— Domnule Beecher!

— Lord Frampton şi-a dorit foarte mult să-i fie tată Phaedrei, răspunse el pe un ton precaut. Dar, sincer vorbind, fata e foarte independentă. Nu i-a cerut niciodată nimic în afară de prietenie.

— Toată povestea asta este extrem de bizară, declară Margaret, luând o gură mare de vin de Xeres.

— Ce-i de făcut? întrebă Antoinette.

— De făcut? repetă Margaret. De ce trebuie să *facem* ceva?

— Pentru că ea e parte din familie, răspunse David.

— Şi pentru că asta şi-a dorit tata, adăugă Tom.

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Îi venea greu să stea locului mai mult timp.

— Ei bine, eu n-o să *fac* nimic în legătură cu asta, îi informă Margaret, hotărâtă. Nu poate să apară aici pur şi simplu, în ziua înmormântării fiului meu, şi să se aştepte s-o îmbrăţişăm cu toţii

de parcă s-ar fi întors fiica rătăcitoare. Eu n-o *cunosc*, iar George nu mi-a vorbit nici măcar o dată despre ea.

— Lord Frampton avea de gând să vă spună despre ea, Lady Frampton, o asigură Julius.

— Se prea poate, domnule Beecher, dar, în ceea ce mă priveşte, chestiunea asta nu mă interesează câtuşi de puţin.

Ţuguierea îndărătnică a buzelor lui Margaret stârni în sufletul lui Antoinette dorinţa de-a o contrazice. Se ridică în picioare.

— Ei bine, pe mine chestiunea mă interesează *enorm*, spuse ea, simţind un brusc puseu de forţă în clipa în care îşi auzi soacra scoţând un geamăt. Dacă George a acceptat-o ca pe fiica lui, atunci aşa o să fac şi eu. Sunt dispusă s-o primesc cu braţele deschise în familie. E trup din trupul din George, aşadar – şi din mine.

— O, Doamne, Antoinette, ce gest nobil, dar e şi prudent? întrebă Margaret. Nu ştii nimic despre ea.

— Eu sunt de partea ta, mamă, spuse Tom, surprins. Îmi place ideea de a avea o soră – şi una frumoasă, pe deasupra.

— Şi eu, îl secondă David. Dacă asta a vrut tata... Suntem rude de sânge.

— Sângele apă nu se face, adăugă Rosamunde, stând lângă sora ei precum un câine credincios.

Antoinette se întoarse către Julius.

— Aş dori să ne întâlnim cât mai curând cu putinţă şi să citim testamentul, domnule Beecher.

— Cum doriţi, Lady Frampton, răspunse el. Vă telefonez luni, după ce revin la birou, şi aranjăm o întâlnire. Acum vă las în pace. Mă bucur că aţi decis s-o acceptaţi pe Phaedra ca fiică vitregă.

Margaret pufni pe un ton dezaprobator:

— Mă tem că mie o să-mi ia mai mult timp până să fiu convinsă. E mai mult decât pot înghiţi într-o singură zi. Să-mi îngrop fiul a fost suficient, mulţumesc frumos! Discutăm despre asta mâine, când o să mă simt mai în puteri. David, condu-mă la maşină!

David făcu după cum i se spusese şi-şi însoţi bunica pe coridor, iar apoi în antreu. Invitaţii se dădură în lături ca să-i lase să

treacă. Harris o ajută să-şi îmbrace boleroul de blană, iar ea se sprijini de David ca să coboare treptele şi să ajungă la locul în care aştepta şoferul lordului Frampton s-o ducă acasă la ea. Frumoasa reşedinţă în stil Queen Anne a bătrânei doamne se afla la celălalt capăt al domeniului.

— Ştii ce mă deranjează cel mai tare? spuse ea, ezitând în faţa portierei deschise. Că fiul meu n-a avut încredere să mi se confeseze.

— Nu s-a confesat nimănui, o linişti David.

— Dar sunt mama lui!

— Eu cred că mamele află adesea ultimele.

— Ei bine, eu şi George am fost foarte apropiaţi. Nu pricep de ce nu mi-a spus. De când ştie de fetiţa asta?

— De un an şi jumătate.

— Un an şi jumătate! Cum de mi-a tăinuit atâta vreme o chestiune de o asemenea importanţă? Desigur că aş fi fost surprinsă, dar nu l-aş fi dispreţuit câtuşi de puţin.

— Probabil că a aşteptat momentul potrivit.

— Desigur, cum altfel! N-ar fi avut cum să anticipeze asta!

David urmări limuzina dispărând pe alee, iar apoi o luă la stânga, pe drumul de pământ care traversa domeniul. Pe mama lui o irita faptul că Margaret, locuind atât de aproape, venea frecvent în vizită. Fairfield House se afla pe traseul plimbării zilnice pe care o făcea prin parc împreună cu Basil, câinele ei terrier de Yorkshire. Fiind o femeie căreia nu-i plăcea propria companie, apărea adesea neanunţată, iar Antoinette se simţea obligată să-i ţină de urât în vreme ce Bertie şi Wooster îl alergau pe Basil pe toate coridoarele. La urma urmei, casa fusese cândva a ei, înainte ca, împreună cu răposatul ei soţ, Arthur, să se mute pentru a lăsa locul fiului lor şi familiei tot mai mari a acestuia. Antoinette nu prea avea cum s-o refuze.

David nu dori să se întoarcă înăuntru. Acum soarele strălucea puternic, iar iarba umedă sclipea, ademenindu-l să păşească pe ea. Împrejurimile arătau splendid, ca şi cum negura le poleise. David încă se mai gândea la dezamăgirea provocată de descoperirea că prima femeie care îi stârnise interesul după mulţi

ani se dovedise a fi sora lui vitregă. Era ca şi cum viaţa îi jucase un renghi oribil.

Decise să se plimbe prin grădini. Bertie şi Wooster ciuliră urechile, urmărindu-l cum intra pe poartă şi dispărea pe după gardul viu. Apoi coborâră scările în fugă şi veniră la el, sperând, nerăbdători, la o plimbare lungă. El zâmbi văzându-le exuberanţa, deşi nu-i prea ardea să zâmbească. Sufletul i se cufundase din nou în beznă şi-şi simţea inima grea, de parcă ar fi fost un sac de cenuşă.

Tatăl fusese o prezenţă extrem de dominantă în viaţa lui. Era imposibil de imaginat că el n-avea să mai fie prin preajmă. David privi copacii falnici şi pajiştea uşor vălurită, amintindu-şi că nimic nu era veşnic. Nici măcar pământul pe care călca. Până la urmă, totul se ducea.

Traiul era liniştit la ţară. Taică-său îl sfătuise să se aşeze la casa lui de tânăr, aşa cum făcuse şi *el*, dar David nu reuşise să găsească fata potrivită. Avusese relaţii, dar nu fusese niciodată îndrăgostit. Îl văzuse pe Joshua însurându-se cu Roberta şi ştiuse că nu-şi dorea o căsnicie nefericită, aşa cum era a lor. Nu-şi dorea nici viaţa fără căpătâi a lui Tom. Altă fată noapte de noapte, astfel încât, până la urmă, cu toatele se pierdeau într-un şir nesfârşit de relaţii pasagere, în care sufletul nu juca nici un rol.

Îi plăcuse cu adevărat de Phaedra. Privind acum în urmă, poate că legătura lor de sânge fusese cea care îl atrăsese la ea. Poate că simţise subconştient legătura dintre ei. Indiferent de motiv, atracţia lui faţă de ea fusese zadarnică. La următoarea revedere, trebuia să şi-o înăbuşe.

Ea avusese curaj să vină în acea zi, îşi spuse el, deşi gestul în sine fusese unul nesăbuit. David putea înţelege supărarea mamei lui faţă de întreaga situaţie. El nu era neapărat atât de supărat, pe cât era de surprins – să ajungi la vârsta de douăzeci şi nouă de ani şi să descoperi dintr-odată că aveai o soră, asta era o surpriză uriaşă! Puţin îi păsa că taică-său îşi schimbase testamentul. Era treaba lui dacă dorise să-şi includă fiica în el. Nici Tom n-avea să fie supărat. Nu era deloc avar, ci doar cheltuitor cu ceea ce avea pe mână. Joshua şi Roberta, în schimb, erau cu totul şi cu

totul altă poveste. David se întreba cum urma să primească *ei* vestea. Nu prea bine, îşi răspunse el. Dacă exista cineva care să fi făcut mare tam-tam în privinţa banilor, ei bine, aceea era Roberta.

Aflată la volanul unui Fiat Uno azuriu, Phaedra intră cu el într-un refugiu, parcă şi opri motorul. Îşi puse capul pe volan şi închise ochii. Îşi dorise mai mult decât orice să meargă la înmormântarea lui George, dar acum îşi dădea seama că făcuse o greşeală groaznică.

Tresări, amintindu-şi expresia de groază de pe chipul lui Antoinette şi felul în care se prăbuşise în fotoliu, cu mâinile tremurându-i vizibil. Schimonosirea dezaprobatoare a gurii surorii ei, Rosamunde, şi neîncrederea care le aprinsese băieţilor obrajii. Numai Julius rămăsese neclintit, ca şi cum s-ar fi bucurat că-i domina. Îşi dorea să fi avut puterea de a refuza să-i fie trecut numele în testament. Îşi dorea să nu fi venit. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut evapora chiar în clipa aceea, pur şi simplu!

Necazul era că George murise fără să-i lase timp să-şi ia rămas-bun. I-ar fi spus că îl iubea. I-ar fi spus că îl iertase. El nu trebuia să-şi schimbe testamentul ca să se revanşeze faţă de ea. Ea nu-şi dorea banii lui. Nu-şi dorea darurile lui. Ea voia o altfel de siguranţă, iar pe *aceea* el nu i-o mai putea oferi.

Ea avusese nevoie de George, bărbatul. Figura paternă din primii ei ani de viaţă o părăsise pe mama ei pe când Phaedra avea doar zece ani. Tatăl Phaedrei plecase să trăiască în Noua Zeelandă, recăsătorindu-se, în cele din urmă, şi întemeindu-şi o altă familie. Phaedra fusese uitată sau rătăcită în trecutul lui tulbure şi nu-l mai revăzuse niciodată. Din acel moment, mama ei sărise de la un amant nepotrivit la altul, precum o broască pe un iaz plin cu nuferi, sperând ca următoarea aterizare s-o facă fericită. Nu-şi dăduse seama că, la fiecare săritură, lua cu ea sursa nefericirii ei şi că nu putea fugi de ea însăşi. N-o putea suferi pe Phaedra, fiindcă era dovada vie a faptului că soţul ei o respinsese. În plus, fata mai era şi o responsabilitate nedorită. Aşa că, în timp ce mama ei îşi înecase amarul în sticle de gin, Phaedra îşi croise singură un drum, bazându-se pe prieteni şi pe visurile ei ca să treacă peste perioadele dificile. Imediat ce

împlinise vârsta potrivită, îşi părăsise casa şi mama pentru totdeauna. Nu-şi dorea să se mai întoarcă vreodată. Nu doar că închisese acel capitol, dar aruncase cartea.

George îi oferise un colac de salvare care promitea stabilitate, permanenţă şi iubire. Ea se prinsese de el cu ambele mâini şi se ţinuse strâns, cu toată forţa. Dar acel colac de salvare se rupsese şi George se dusese, lăsând-o din nou singură şi în derivă. Nimic nu e permanent în viaţă, îşi spuse ea acum – doar iubirea. Gândul acesta o făcu să izbucnească în plâns pentru propria situaţie jalnică şi pentru viitorul care murise odată cu George.

După un timp, se calmă şi-şi şterse nasul şi ochii cu mâneca paltonului ei negru. Se uită în oglinda retrovizoare şi tresări. Reuşise să facă impresie bună la înmormântare – dorise s-o vadă cu toţii arătând cel mai bine posibil. Dacă cei din familia lui George ar fi văzut-o acum, cu ochii umflaţi şi congestionaţi, ca de şopârlă, şi cu tenul numai pete, ar fi fost extrem de dezamăgiţi.

Porni motorul şi radioul. Muzica o făcu să se simtă mai bine. N-o îngrijora viitorul, lua fiecare clipă aşa cum venea, cât despre trecut – acela trăia acum doar în mintea ei, îndurerând-o numai atunci când se gândea la el. Privi împrejur în timp ce înainta pe drum, mugurii proaspeţi şi verzi reamintindu-i de reînviere. Dacă ei se puteau trezi la viaţă după iarna grea, atunci la fel putea şi ea.

David se întoarse în salon şi constată că majoritatea invitaţilor plecaseră. Rămăseseră doar Molly şi Hester, împreună cu o verişoară bătrână şi ursuză a bunicului lui. Aşezate lângă foc, ele beau vin de Xeres din păhărele de cristal. Julius plecase, Antoinette se retrăsese în dormitorul ei ca să se întindă, iar Rosamunde şi Tom rămăseseră în bibliotecă, alături de Joshua şi de Roberta, care tocmai primiseră vestea.

— E incredibil, spunea Roberta de pe sofa, cu chipul ascuţit şi cenuşiu pus în evidenţă de sacoul negru pe care îl purta.

— Presupun că ai aflat despre noul testament al tatei, spuse David în timp ce intra în bibliotecă însoţit de Bertie şi de Wooster.

Disprețul profund pe care îl nutrea pentru cumnata lui îl impulsionase s-o provoace.

— Nu pot să cred că a făcut aşa ceva, continuă Roberta lăsându-se pe pernele canapelei şi încrucişându-şi braţele. Adică, de când o cunoştea? De un an şi jumătate? Crezi că ea s-ar fi luptat să facă parte din viaţa lui dacă el ar fi fost un amărât de fermier?

— N-o judeca după standardele tale, Roberta, şi nu presupune tu că ea îi vrea doar banii! Poate că e deja bogată, n-ai de unde să ştii, o combătu David în timp ce se ducea la tava cu băuturi. În orice caz, ea a aflat de testamentul tatei abia după ce el a murit.

— Ce naiv eşti, David! Bineînţeles că-i vrea banii, răspunse Roberta, pufnind uşor. Pentru una ca ea, un lord englez e sinonim cu o mare avuţie.

— Vrei să spui „pentru o americancă", nu? întrebă Tom, care stătea cu spatele întors la apărătoarea şemineului şi fuma.

— Da.

— Atunci, ar trebui să-ţi fie ruşine, o apostrofă el. Nu e venită de la coada vacii, din Kansas, să ştii. Oricum, e canadiancă, ceea ce e cu totul altceva. Canadienilor nu le place să fie confundaţi cu americanii.

— E drăguţă? întrebă Roberta.

David îşi turnă un pahar de whisky.

— Extrem de drăguţă, răspunse el, ca s-o chinuiască.

— E sexy, spuse şi Tom, rânjind. Deşi e un pic cam plinuţă pentru gusturile mele.

— Haide, mai lasă-mă, Tom! Tu te amorezezi de tot ce poartă fustă! replică Roberta.

— Eu cred că am văzut-o, spuse Joshua. Păr lung, blond, ondulat, şi ochi de un cenuşiu foarte pal.

Roberta se răsuci către el.

— Cam multe detalii, iubitule, pentru cineva care *crede* că a văzut-o.

– A fost singura persoană sub treizeci de ani dintre toţi cei de faţă, explică el.

— De fapt, are treizeci şi unu, îl corectă David.

— Orbiți de frumusețea ei! Nu-i de mirare că voi, băieții, nu puteți s-o citiți. Doar o femeie înțelege o femeie, nu crezi, Rosamunde?

— Nu cred că sunt de acord cu tine, răspunse Rosamunde, care mereu o considerase pe Roberta un pic cam prea autoritară.

— Cât i-a lăsat? insistă Roberta.

— Nu ştim, spuse Tom.

— Şi când aflăm? Vreau să spun că trebuie să contestăm testamentul, bineînțeles.

— De ce? întrebă David, trântindu-se pe sofa şi întinzându-şi picioarele lungi.

— Pentru că nu e cinstit. Porția pe care i-o dă ei ar putea fi moştenirea fiicei noastre.

— Cred că noi avem suficient, spuse Joshua cu glas scăzut, dorindu-şi ca soția lui să nu fi făcut o asemenea scenă.

— Nu asta-i ideea, iubitule. E vorba de principiu, spuse ea.

— Antoinette nu intenționează să conteste testamentul, spuse Rosamunde pe un ton autoritar.

— Ea e obosită şi tulburată emoțional. După ce se mai odihneşte un pic, o să se răzgândească, o asigură Roberta.

— Cred că ar trebui să te duci să discuți chestia asta cu bunica, îi sugeră Tom, chicotind la gândul celor două ciugulind ca nişte ulii din resturile bietei Phaedra, după ce ar fi tocat-o în bucățele.

— Deci, Margaret, cel puțin, e de aceeaşi părere cu mine, concluzionă Roberta zâmbind.

— De fapt, a refuzat să vorbească despre asta, o corectă David. Dar îmi imaginez că o să fie de acord cu tine. Atunci când vine vorba despre testament, părerile noastre nici nu contează. Tata a avut tot dreptul să-l schimbe. Noi nu-l putem anula, iar mama nici n-ar vrea s-o facem. Chiar dacă e obosită şi tulburată emoțional, Roberta, ea vrea să onoreze dorința tatei. La fel şi noi, Tom şi cu mine.

— Desigur, cum zici tu, spuse Tom, scuturând scrumul de țigară în foc. Însă totul e destul de ciudat, nu crezi?

David se adânci în fotoliu şi începu să rotească gheața din pahar, care scoase un clinchet delicat.

— Ea are treizeci şi unu de ani, ceea ce înseamnă că s-a născut în 1981. Eu m-am născut doi ani mai târziu, aşa că tata s-a culcat cu mama ei cu un an înainte să se însoare cu mama.

— A fost cam la limită, spuse Joshua, dacă ne gândim că tata a curtat-o pe mama aproape un an înainte s-o ceară de soție.

— Poate că a fost o aventură de-o noapte, spuse Roberta.

— Şşşt, vorbiți mai încet, îi atenționă Joshua, gândindu-se la mama lui, care era sus, în dormitor.

— Phaedra a spus că tata a fost „marea iubire" a mamei ei, aşa că trebuie să fi fost mai mult decât o aventură de-o noapte, le reaminti Tom cu glas scăzut.

— Dar ea n-a fost „marea iubire" a tatălui vostru, adăugă imediat Rosamunde. Îmi imaginez că a fost un foc de paie pentru George, care a lăsat-o pe biata fată cu inima frântă. Aşa se întâmplă mereu, deşi în cazul ăsta el a mai lăsat-o şi cu burta la gură, lucru deosebit de nesăbuit.

— Dar ea de ce nu i-o fi spus că o lăsase gravidă? întrebă Roberta. Adică, dacă era atât de îndrăgostită de el, nu s-o fi gândit că poate el ar fi făcut lucrul cuvenit, adică ar fi luat-o de nevastă? În zilele nostre, oamenii nu mai au simțul datoriei, dar pe vremea aceea – vorbim, totuşi, de anii '80 – nu cumva aveai reputația groaznic de pătată dacă rămâneai gravidă fără să fii măritată?

— Depinde de familia din care venea ea, răspunse Rosamunde. În familiile foarte respectabile, nu e ceva cuvenit nici în zilele noastre.

— Ceea ce mă face să suspectez că ea nu i-a spus lui niciodată despre copil, spuse David. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi avut grijă de ea. Nu ştiu dacă ar fi luat-o de nevastă, dar tata era un om bun, n-ar fi dat bir cu fugiții, lăsând-o pe femeie să-i crească singură copilul. Nu, cred că ea nu i-a spus niciodată.

Roberta făcu ochii mici, suspicioasă.

— Mie mi se pare dubioasă întreaga poveste. Fata asta apare în ziua înmormântării lui George şi declară că-i fiica lui nelegitimă. Totul e puțin cam prea „curat".

Tom suflă fum din colțul gurii.

— Nu chiar. Mama îşi creşte singură fiica, îi spune fiicei cine e tatăl ei adevărat, fiica pleacă în căutarea lui, lucru absolut normal. Tatăl se simte vinovat că n-a fost prin preajmă în anii în care a crescut această fiică, aşa că o include în testament. Mie nu mi se pare nimic dubios în toate astea.

— E doar un sentiment, insistă Roberta. Sunteți cu toții mult prea creduli.

— Uite, tata nu mai e pe-aici ca să ne răspundă la întrebări, puse David lucrurile la punct. Singura persoană care ştie răspunsurile, şi foarte probabil că nu pe toate, e Phaedra. Eu sugerez s-o întrebăm pe ea data viitoare când ne întâlnim.

— Doar n-ai de gând să te mai vezi cu ea, nu? întrebă Roberta, îngrozită.

— De ce nu? N-ai vrea să afli niscaiva răspunsuri? întrebă David.

— O, Doamne, ai de gând s-o inviți din nou aici, nu-i aşa?

— Poate că da, răspunse David.

— Cu permisiunea mamei tale, îl întrerupse Rosamunde.

Roberta se întoarse către soțul ei, căutând sprijin.

— Josh, tu nu spui nimic?

— Eu cred că ar trebui să te calmezi, iubito, şi să aştepți până când aflăm ce e în testament, îi propuse el. Poate că Phaedra a primit atât de puțin, încât nici n-are rost să facem atât tam-tam.

— Sau poate că a primit foarte mult, şi atunci are rost, spuse Roberta, apăsat.

Capitolul 3

Antoinette stătea întinsă în patul ei mare de alamă, cu privirea rătăcindu-i prin cameră. Dormitorul acela era sanctuarul ei –

unicul loc din casă în care se simțea la adăpost de soacra ei. Era mare şi luminos, cu un tavan înalt, conturat de o cornişă proeminentă, ornamentată cu irişi. Portretele fiilor ei de pe vremea când erau mititei, alături de picturi cu câini şi peisaje de secol optsprezece, erau atârnate pe pereții acoperiți cu tapet în dungi de un galben pal. La ferestrele zăbrelite, ce dădeau înspre bătrânul codru din depărtare, draperiile galben-oranj erau prinse de galerii robuste de lemn. Un şifonier domina unul dintre pereți, un scrin era lipit de altul, în timp ce o delicată măsuță de toaletă era aşezată în fața ferestrei. La aceasta din urmă, în fața oglinzii în stil Queen Anne, se aşeza Antoinette ori de câte ori voia să-şi perie părul şi să se fardeze. De când se mutase în acea casă, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, nu prea putuse să facă cine ştie ce modificări, fiindcă membrii familiei Frampton fuseseră prin tradiție colecționari neobosiți de artă şi de antichități din toată lumea, iar lui George îi plăcea casa aşa cum era. Însă Antoinette îşi decorase propriul dormitor exact după gustul ei.

În marile case se obişnuia ca soțul şi soția să aibă dormitoare separate, aşa că dressingul lui George era amplasat de partea cealaltă a sălii de baie vecine cu cea a lui Antoinette. El dormise rareori în propriul dormitor – o făcea numai atunci când bea prea mult sau când venea acasă târziu – însă toate hainele lui erau păstrate acolo, alături de tot felul de nimicuri cu valoare sentimentală şi de obişnuita scrumieră plină cu mărunțiş. Lui nu-i plăcuse niciodată să arunce lucruri, aşa că sertarele gemeau de bilete de teatru şi de abonamente de schi vechi, de scrisori şi de cărți poştale de dinainte de căsătorie. Polița şemineului era încărcată cu trofee de la clubul de schi şi de la competițiile de tenis, plus fotografii înrămate de pe vremea când era elev. Cea mai mare ramă încadra o fotografie alb-negru a lui Antoinette ca tânără debutantă la începutul anilor '70, cu părul ei negru prins într-un coc şi cu gene false, lungi şi negre. Ea intrase rareori în camera aceea, fiindcă nu suporta haosul de acolo, însă acum nu îndrăznea să intre pentru că era prea speriată. Apariția fiicei nelegitime a lui George crease posibilitatea ca el să fi avut şi alte secrete față de ea. Câtă vreme George fusese în viață, Antoinette

avusese mereu încredere în el, însă acum, după ce murise, o umbră coborâse peste imaginea integrității lui.

Antoinette se gândi îndelung la neaşteptata apariție a Phaedrei. N-o surprindea faptul că George avusese iubite înainte să se însoare – fusese un tânăr chipeş, inteligent şi fermecător – însă *o surprindea* faptul că nu-i vorbise niciodată despre mama Phaedrei. Credea că ştia toate numele femeilor din trecutul lui, cel puțin pe toate cele importante. Iar dacă Phaedra avea treizeci şi unu de ani, atunci era doar cu un an mai mare decât David. Antoinette şi George se căsătoriseră cu un an înainte de naşterea lui David, dar relația lor se înfiripase cu opt luni înainte de nuntă. Să-i fi fost George infidel în tot acel timp? Şi-ar fi dorit ca George să fie în viață, ca să-i răspundă la acele întrebări şi să-şi apere onoarea. Şi-ar fi dorit ca el să fie acolo să o liniştească şi să o asigure că o iubise, pe ea şi numai pe ea.

Dar mama Phaedrei îi intoxica gândurile. În imaginația ei, Antoinette deja crease o femeie total diferită de fiica ei – zveltă şi feminină, cu ochi cenuşii, frumoşi, şi cu piele imaculată – şi-i invidia frumusețea. Antoinette nu era frumoasă. Tatăl ei o numise cândva „drăguță", iar aceea fusese caracterizarea cea mai apropiată de un compliment pe care el i-o făcuse vreodată. Mama ei îi spusese că avea „o față atrăgătoare", care îi reflecta „firea blândă". Ştia că avea ochi neobişnuit de albaştri şi că părul negru îi era des şi lucios, dar trăsăturile ei n-aveau nimic remarcabil. Fusese frumoasă doar în ochii lui George, şi, de fapt, doar asta contase cu adevărat – dar poate că nu fusese suficient de frumoasă. Oare mama Phaedrei îi atrăsese privirea pe când ei doi aveau o relație şi îl ademenise în patul ei vreme de o singură noapte decisivă? S-o fi trădat iubitul ei George chiar aşa?

Probabil că adormise, fiindcă atunci când se trezi, Rosamunde şedea pe fotoliul de lângă pat, brodând.

— Mă bucur că te-ai odihnit. Arăți mult mai bine, spuse ea după ce Antoinette deschise ochii.

Aceasta din urmă suspină.

— Trezirea e grea. Preț de o clipă, îmi imaginez că totul e un vis oribil. Pe urmă îmi dau seama că nu e. El s-a dus, nu-i aşa?

— Da, Antoinette. Acum e într-un loc mai bun.

— Dacă tu crezi asta.... Eu nu sunt atât de sigură.

— E o consolare.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat. Sper că *există* un rai şi că el e acum acolo. Doamne, să te gândeşti c-ar putea fi împreună cu părinţii noştri! Nu cred că tata l-a plăcut prea tare pe George.

— Asta s-a întâmplat doar pentru că tata era suspicios în privinţa tuturor bărbaţilor care preferau să escaladeze munţii în loc să-şi ia o slujbă cinstită.

— George n-ar fi avut niciodată de gând să se facă bancher ori contabil. El a fost tipul de om aventuros. Adora imprevizibilul sălbatic al naturii şi provocările piscurilor acelora semeţe. Dumnezeu ştie prea bine că uram perioadele mai lungi în care era plecat şi că îmi făceam griji pentru siguranţa lui dacă nu puteam lua legătura cu el săptămâni la rând, dar mi-ar fi displăcut total să-l văd închis într-un birou. S-ar fi simţit jalnic dacă ar fi trebuit să muncească într-un astfel de mediu, aşa cum face Joshua. În orice caz, el n-a fost doar alpinist, a fost antreprenor. Mai ţii minte cum importa trabucuri din Havana? Şi toate covoarele acelea din Nepal! Îi plăcea să sprijine comunităţile pe care le vizita. Era un spirit atât de liber!

— Tata ştia asta, dar el, spre deosebire de George, nu era extravagant. Sunt sigură că astfel de lucruri nu contează acolo unde sunt ei doi acum. Ce ai de gând să faci în privinţa Phaedrei? întrebă Rosamunde brusc, oprindu-se puţin din brodat. Roberta e convinsă că ar trebui să contestaţi testamentul.

Antoinette se ridică în capul oaselor.

— Te cred, deşi nu ştie încă ce e în testament.

— Dar *tu* ce părere ai?

— Din ce motive l-aş contesta? Dacă George a vrut să aibă grijă de fiica lui, eu îl susţin. Sunt sigură că avea de gând să ne-o prezinte şi că, la un moment dat, mi-ar fi spus despre testament. Nu cred că a intenţionat să păstreze un asemenea secret. Nu s-a aşteptat să moară, nu?

Rosamunde văzu îndoiala din ochii surorii ei şi se grăbi s-o risipească.

— Oricum, Roberta e lacomă.

— O să fac ceea ce cred că şi-ar fi dorit George şi o s-o invit pe Phaedra aici la sfârşit de săptămână. Dacă e o Frampton, arunci trebuie s-o primim în familie. Ştiu că Margaret o să fie oripilată şi nu pot să spun că asta nu-mi dă o mică satisfacţie, dar vreau s-o cunosc mai bine pe Phaedra. Am atâtea întrebări! Cred că eu şi ea trebuie să stăm de vorbă.

— Eşti foarte generoasă, Antoinette!

— Păi, la urma urmei, George n-a avut o relaţie cu mama ei cât timp eu şi el am fost căsătoriţi, nu? Am pus lucrurile cap la cap, mă refer la cronologie. S-a întâmplat înainte să începem o relaţie. Chiar înainte, dar cu certitudine nu în timpul. George n-ar fi fost infidel, ştiu că n-ar fi fost. Pur şi simplu, nu era genul acela de bărbat şi nu mi-ar fi făcut mie aşa ceva. Sunt sigură de asta. N-ar fi vrut să mă facă să sufăr.

— Bineînţeles că nu, spuse Rosamunde, oprindu-se din cusut.

— Mi-e milă de biata fată, de mama Phaedrei. Trebuie să fi fost o aventură scurtă..., spuse Antoinette încruntându-se, ca şi cum dintr-odată efortul de a se convinge de fidelitatea soţului ei ar fi devenit prea mare.

— Trebuie să fi fost ceva foarte scurt, speculă Rosamunde, iar eu bănuiesc că se terminase chiar înainte ca ea să descopere că era gravidă, motiv din care nu i-a spus niciodată lui George despre copil. Probabil că n-a ştiut unde să-l caute şi, oricum, simţea în adâncul sufletului că el nu ţinuse deloc la ea.

— Dar *a ştiut* unde să-l găsească, Rosamunde, altfel Phaedra n-ar fi dat niciodată de el, spuse Antoinette, pălind la faţă. Crezi că au ţinut legătura? Crezi că mama Phaedrei şi George au păstrat contactul în toţi aceşti ani? Dacă el a ştiut tot timpul că avea o fiică şi a tăinuit asta, decizând abia acum să mărturisească?

— Antoinette, ai o imaginaţie prea bogată, spuse Rosamunde cu voce blândă. Ascultă, el şi-a schimbat testamentul chiar înainte să moară. Dacă ar fi ştiut în tot acest timp că avea o fiică, ar fi inclus-o în testament acum mulţi ani. Nu, eu cred că Phaedra spune adevărul şi că a venit la Londra ca să-l caute.

Deodată, Antoinette se simţi încurajată.

— Bietul George! Trebuie să fi fost un şoc pentru el să afle că era tatăl unui copil! Sunt sigură că n-a spus nimic despre ea

fiindcă n-a vrut să mă facă *pe mine* să sufăr. Dragostea pentru familie a fost întotdeauna o prioritate a lui. Ştiu că a avut intenţii bune şi onorabile.

– O, nu încape nici o îndoială, încuviinţă Rosamunde. Nimeni nu se îndoieşte de integritatea lui, Antoinette.

— Băieţii ce părere au? întrebă Antoinette, iar chipul i se schimonosi de îngrijorare. Oare ei se îndoiesc de tatăl lor? Nu mi-ar plăcea deloc să-şi facă o impresie proastă despre el...

— David şi Tom vor să-i respecte dorinţa, la fel ca şi tine. Josh...

— Mda, el va fi de partea nevesti-sii, desigur. Nu încape nici o îndoială în privinţa cui e, de fapt, bărbatul în casa lor!

— Sper ca David să-şi găsească o fată bună şi să-şi întemeieze şi el o familie, spuse Rosamunde, schimbând subiectul. Ar fi frumos să vedem următoarea generaţie Frampton crescând aici, acum când David a devenit Lord Frampton.

— Un titlu care a ajuns să fie împovărat de o mare amărăciune.

— Nu-l văd pe George ocupându-şi locul în Camera Lorzilor. Tu îl vezi?

Antoinette se dădu jos din pat.

— David vrea o viaţă simplă. Cât de diferiţi sunt copiii mei unul de celălalt! David e atât de calm, Josh e atât de zelos...

— Nu era aşa până să se însoare cu Roberta.

— Oricum ar fi, Josh şi Roberta sunt foarte sociabili. Toată ziua la petreceri! Aş zice că ei doi o văd foarte rar pe Amber. Şi pe urmă mai e şi Tom, adăugă Antoinette, iar chipul i se lumină de un zâmbet drăgăstos. Tom, atât de rebel şi de dezorientat!

— Iar acum ai şi o fiică vitregă, adăugă Rosamunde, mai degrabă bucurându-se de întorsătura situaţiei.

Antoinette îşi luă pantalonii şi oftă.

— Ironia e că, atât George, cât şi eu, ne-am dorit o fiică.

În seara aceea, Joshua şi Roberta plecară la Londra. Roberta sărută în treacăt obrazul rece al soacrei ei, înainte să se urce pe locul din faţă al BMW-ului lor 4x4, negru, strălucitor, şi să-şi pună, nervoasă, centura. Joshua arăta stors de energie.

— O să vă anunţ când e întâlnirea, spuse Antoinette sărutându-şi fiul cu căldură.

— Da, mamă, foarte bine, răspunse el, dorindu-şi ca toată povestea aceea cu Phaedra şi cu testamentul să dispară pur şi simplu, mai ales fiindcă ştia că nevastă-sa avea să-i împuie capul cu ea tot drumul până la Londra.

— Am s-o invit pe Phaedra să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână. Mi-ar plăcea mult să veniţi şi voi doi.

El ridică din umeri, neajutorat.

— O să fac tot posibilul, mamă.

— Ştiu. Ai grijă cum conduci!

Antoinette îl urmări urcându-se la volan şi ambalând motorul. Apoi Josh îi adresă un salut solemn şi dispăru în lumina asfinţitului.

— Ce femeie ridicolă! spuse David după plecarea lor.

— Ce bărbat ridicol de slab! adăugă Tom, răutăcios.

— Sunt de acord cu Tom, spuse Rosamunde. Eu îl învinuiesc pe Josh că-i permite Robertei comportamentul ăsta răsfăţat.

— Ar trebui s-o supună cu biciul, spuse Tom, jovial.

— N-aş merge chiar până acolo, fu de părere Rosamunde, cu un râs satisfăcut, dar sunt de acord că Roberta e tare rea din fire. Dacă Antoinette e atât de nobilă încât s-o accepte pe Phaedra, atunci Roberta ar trebui pur şi simplu să se conformeze şi să-şi păstreze părerile pentru ea. Ar face bine să-şi aducă aminte că ea a intrat în familia asta prin căsătorie.

— Roberta nu s-a considerat niciodată doar atât, Rosamunde, îi aminti Tom.

Se aşezară cu toţii în bucătărie pentru cină, după care David avea să se întoarcă la el acasă, pe malul celălalt al lacului, iar Tom rămânea peste noapte ca să-i ţină de urât mamei lui, urmând să plece la Londra abia a doua zi de dimineaţă. Rosamunde, fiind fată bătrână şi având puţine motive pentru care să se întoarcă acasă, în afară de cei patru câini beagle ai ei, se instalase la Antoinette pentru o vreme. În oraşul din Dorset în care locuia, n-avea prea multe alternative în afară de reuniunile religioase, de nopţile de bridge şi de Clubul Femeilor din oraş, unde doamnele se întâlneau să coasă, să gătească şi să stea de vorbă. Toate acele activităţi fiind de evitat precum pojarul, după părerea ei fermă. La Fairfield House se simţea necesară şi utilă,

două simțăminte pe care nu le mai experimentase de foarte mult timp.

— Mărturisesc că mi-a fost groază de deschiderea testamentului, spuse Antoinette pe când scotea din cuptor plăcinta cu carne lăsată de doamna Gunice. Am amânat momentul. Dar acum funeraliile s-au terminat şi n-am alternativă, trebuie să fac față acelui moment.

— E o chestie definitivă, nu? fu de acord Rosamunde, cu înțelegere în glas. Dar n-are de ce să-ți fie frică. E vorba doar despre bani.

— Am crezut că, dacă evit toată chestiunea asta, aş putea s-o împiedic cumva să se întâmple. Şi aş putea pretinde să George e încă aici.

Antoinette puse teancul de farfurii pe maşina de gătit şi se dădu la o parte, ca să-i lase pe ceilalți să vină şi să se servească.

— Ai de gând s-o chemi şi pe Phaedra să fie de față la deschidere? întrebă David înfigând lingura în crusta de piure, aburindă, a plăcintei, în timp ce până şi simpla rostire a numelui Phaedrei îi provoca un fior interzis.

Antoinette se uită la sora ei.

— Nu-i aşa că ar trebui s-o chem?

— Nu trebuie, răspunse Rosamunde aşezându-se la masă. Dar cred că ar fi bine. Dacă e fiica lui George, aşa ar fi corect. Presupun că domnul Beecher va insista s-o faci.

— Of, libidinosul ăla de Julius Beecher, păstrătorul tuturor secretelor tatei! exclamă Tom.

— Dacă nu mă înşel, Tom, n-a existat decât un secret, spuse Antoinette zâmbindu-i, fiindcă ştia că lui Tom îi plăcuse întotdeauna să exagereze.

— Nu înțeleg de ce l-a ales tata tocmai pe el ca să-i vadă de treburi, continuă Tom. Mă înfior ori de câte ori îl văd. Are ceva în ochişorii ăia lacomi ai lui...

— Da, dar l-a venerat pe tata, spuse David. Ar fi făcut orice pentru el. Atunci când îți petreci tot timpul călătorind, vrei să fii sigur că persoana care îți vede de afacerile de acasă e un câine credincios. Beecher e un astfel de câine.

— E un avocat bun, îl apără Antoinette. Tatăl vostru a avut încredere în omul ăsta în toate privințele, iar el nu l-a dezamăgit niciodată. Şi să nu uităm că tatăl vostru n-a fost chiar cel mai agreabil partener de afaceri. Era atât de impulsiv! În secunda asta comercializa trabucuri, în următoarea, covoare, pe urmă, ceai de plante din Argentina şi Dumnezeu ştie ce altceva. După ce lui George îi pica un lucru cu tronc, i-l pasa lui Julius, ştiind că el avea să facă toată munca grea, în timp ce tatăl vostru pleca să escaladeze încă un munte. Majoritatea avocaților şi-ar fi pus mâinile-n cap, exasperați, nu însă şi Julius. El accepta provocarea. A fost mai mult decât un avocat, a fost mâna dreaptă a lui George.

— Şi presupun că mai degrabă admira extravaganța lui George, adăugă Rosamunde.

— O, da, aprobă Antoinette. L-a admirat nespus de mult pe George.

Începură să mănânce, cât se poate de conştienți de locul gol din capul mesei.

— Mamă, aş vrea să merg la Murenburg şi să petrec ceva timp acolo, începu David, precaut, iar chipul lui Antoinette se întunecă pe dată, fiindcă era confruntată din nou cu realitatea dură a morții soțului ei. Vreau să merg acolo unde s-a întâmplat. Nu cred că o să-mi găsesc liniştea dacă nu fac asta.

— Vin şi eu cu tine, îi propuse Tom.

Antoinette îşi coborî privirea.

— Eu nu cred că m-aş putea întoarce vreodată acolo, spuse ea în şoaptă.

— Bineînțeles că nu, o aprobă Rosamunde. Oricum, nu ți-a plăcut niciodată locul ăla. George e acasă acum. N-ai nici un motiv să te întorci vreodată acolo.

— N-am vrut niciodată să mi se dea ocazia să zic „Ți-am spus eu”, adăugă Antoinette.

Tom observă ochii înlăcrimați ai mamei lui şi întinse brațul peste masă pentru a-i mângâia mâna.

— Mamă, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci, spuse el.

Schiatul fusese una dintre pasiunile lui George, pe care Antoinette n-o înțelesese niciodată. Una era să schiezi elegant pe pârtiile normale, şi cu totul alta să cobori pe porțiuni de munte unde nici măcar caprele negre nu se avântau. Ea nu crescuse făcând sport, ca el, şi îi fusese greu să-i accepte pasiunea şi riscurile pe care aceasta le implica. Însă George nu-i lua în serios temerile, spunându-i că probabilitatea să moară într-un accident de maşină pe autostrada M3 era mai mare decât să moară pe munte.

Curând după ce se căsătoriseră, George cumpărase o vilă în Murenburg, un mic sătuc cochet aflat la distanță de numai câteva ore de Zürich, unde el schiase toată viața. Le transmisese entuziasmul şi fiilor lui, care deveniseră cu toții schiori desăvârşiți încă de la vârsta de zece ani. Pentru Antoinette, dincolo de bucuria de a decora o casă frumoasă, vacanțele la schi erau încărcate de temeri ori de câte ori rămânea în vale, privind vârful muntelui şi încercând să nu se gândească la ce putea fi mai rău.

La finalul zilei, ei se întorceau roşii în obraji, cu ochii scânteind, cu hainele ude şi cu nasurile înghețate, iar Antoinette punea totul la uscat pe calorifere şi le pregătea ciocolată fierbinte, pe care ei o beau lângă focul din şemineu. Ea le asculta poveştile fără a le înțelege exact limbajul. Îi era imposibil să aprecieze priveliştile care îți tăiau respirația şi pe care ei le admirau din vârful munților, unde stăteau singuri cu natura, aerul rarefiat, pur, care le dădea o senzație arzătoare în plămâni, zăpada strălucitoare ce sclipea precum un câmp de milioane de diamante, pentru că ea avea prea puțină experiență cu toate acestea. Ei încercau să-i explice fiorul coborârilor pe şleauri înguste, unde era aproape prea strâmt ca să poți întoarce, şi al priveliştii întinderilor unduitoare de zăpadă neatinsă, dar Antoinette nu schiase decât pe pârtii amenajate, însă chiar şi asta o îngrozise.

— Aş fi mai fericită dacă ați merge împreună, le spuse ea acum fiilor ei. Poate că o să vină şi Josh cu voi.

— Roberta nu l-ar lăsa din lesă, răspunse Tom, disprețuitor. Şi nici nu mă gândesc să vină şi *ea* cu noi!

— Ar fi drăguț dacă i-ați propune, totuşi, insistă mama lor.

— Eu n-am nici o problemă să-i spun că nu vrem să vină şi nevastă-sa, declară David. Ar fi cazul să se mai impună şi el în faţa ei.

— Oricum, eu nu cred că o să vrea să vină şi ea, interveni Rosamunde. Nu cumva îi place să schieze la Gstaad?

— Asta pentru că nu ştie să schieze, răspunse Tom. Schiorii adevăraţi nu se duc la Gstaad!

— Şi fiindcă Murenburg nu e destul de luxos pentru ea, adăugă David. Nu tu buticuri de firmă, nu tu vedete!

— E de înţeles că vrea să-şi creeze propriile oportunităţi. Murenburg e foarte mult un teritoriu Frampton. Eu n-o condamn pentru asta, spuse Antoinette, încercând din răsputeri să-şi ţină familia unită.

— Dar Josh e un schior bun, probabil că se plictiseşte de moarte în Gstaadul ăla scorţos, cugetă Tom cu voce tare, iar apoi râse maliţios. Dar, la urma urmei, probabil că e plictisit de moarte de căsnicia cu Roberta.

David râse împreună cu el, în vreme ce Antoinette şi Rosamunde încercară să nu pară amuzate.

— Să vă fie ruşine, băieţi, sunteţi prea de tot! exclamă Rosamunde, cu colţurile gurii zvâcnindu-i, însă se stăpâni de îndată ce surprinse privirea surorii ei. Dar, la urma urmei, Antoinette, trebuie să râdem şi noi de ceva!

Pe chipul lui Antoinette apăru un zâmbet. Privi înspre capul mesei şi descoperi că era posibil să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

După cină, David traversă grădina ca să se întoarcă la casa lui, care era pe malul celălalt al unui lac artificial, făcut de tatăl lui ca să-şi lanseze pe el colecţia de vapoare miniaturale. Era o casă frumoasă, construită din cărămidă brună, în acelaşi stil iacobin ca şi casa principală. Înăuntru, pereţii erau căptuşiţi cu rafturi pline cu cărţi, însă multe dintre acele cărţi zăceau grămadă pe podea, din lipsă de spaţiu, iar pe diverse suprafeţe erau îngrămădite teancuri întregi de reviste. David adora să citească, în special istorie, petrecându-şi multe seri în faţa focului, cu câinele alături, devorând cărţi pe care şi le comanda de pe Amazon.

Deschise uşa, iar Rufus, labradorul lui auriu, ieşi în fugă din bucătărie şi îi veni în întâmpinare. Trevor, administratorul fermei, avusese grijă de el peste zi şi îl adusese înapoi acasă, după o plimbare lungă la ora şase seara. Rufus îl iubea pe Trevor, care avea două corcituri de câini şi o ogradă plină cu găini, dar pe David îl iubea cel mai mult, aşa că acum sărea, însufleţit de bucuria revederii.

David îi dădu drumul afară, ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Făcură o plimbare rapidă în jurul lacului. Luna era strălucitoare, luminând apa care părea de hematit. Aerul era umed şi încărcat de mireasma dulceagă a reînnoirii. David auzi ţipătul tânguitor al unei bufniţe roşiatice chemându-şi perechea, urmat de sunetul subţire scos de un fazan trezit de Rufus şi trimis, fâlfâind, către cer. David adora misterul nopţii. Privi împrejur la tufe şi la lăstărişul des, întrebându-se câţi ochi îl urmăreau, oare, în tăcere, din întuneric. Îi plăcea să se plimbe prin lumea lor tainică, uitând de sine.

Îşi continuă plimbarea, iar gândul îi zbură la Phaedra şi la expresia stânjenită ce se ivise pe chipul ei în momentul în care Julius abordase subiectul testamentului tatălui lui. Fusese conştientă, fără îndoială, că putea să pară interesată de îmbogăţire, dar se văzuse limpede că voia să dea de înţeles că nu aşa stăteau lucrurile. Julius, pe de altă parte, nu avusese pic de jenă. Ca executor al testamentului, pe el îl preocupa doar să se asigure că dorinţele lui George erau împlinite. David se întrebă dacă Phaedra avea să apară la întâlnire – sau la sfârşitul de săptămână în care mama lui intenţiona s-o invite la Fairfield House. Phaedra ieşise în grabă din bibliotecă, precum un iepure speriat. David ştia că erau şanse foarte mari să n-o mai revadă niciodată.

El se întoarse acasă şi-şi pregăti o cană de ceai. Mulţumit că programul i se desfăşura în ordinea obişnuită, Rufus se ghemui pe păturile lui, în colţul dormitorului lui David, închise ochii şi adormi pe loc. David făcu un duş, iar apoi se urcă în pat să citească. Dar privirea îi rătăci de mai multe ori şi pierdu şirul lecturii. N-avea rost. Nu se putea concentra. Lăsă cartea pe

noptieră şi stinse lumina. Îl cuprinse un val de teamă. Fără tatăl lui, lumea părea mult mai mare.

Luni dimineaţă, Antoinette îl sună pe Julius ca să aranjeze citirea testamentului. Îi ceru s-o invite şi pe Phaedra, lucru care păru să-l facă foarte fericit.

— Faceţi ceea ce se cuvine, Lady Frampton, îi spuse el, vesel. Lord Frampton ar fi foarte încântat!

După ce încheie apelul, Antoinette simţi o fericire neaşteptată umplându-i pieptul, provenită din senzaţia reconfortantă că făcuse o faptă bună. Privi pe fereastra camerei de lucru şi îl văzu pe Barry, grădinarul, tăind iarba uscată peste iarnă şi lăsând brazde verzi în urma micului său tractor. Era ceva liniştitor în huruitul monoton al acelei maşinării, iar ea îşi dădu seama că, în ciuda unei schimbări de asemenea proporţii monumentale, viaţa la Fairfield continua ca întotdeauna.

Rămase o clipă la fereastră. Observă culoarea fosforescentă a ierbii proaspete şi căpşoarele lalelelor roşii ce se iţeau din pământ de-a lungul aleii mărginite de tei. Nişte piţigoi albaştri se jucau printre călini. Primăvara se instalase din nou, iar soarele strălucea cu o lumină nouă, mai puternică. Antoinette inspiră adânc, dându-şi seama că uitase cât de liniştitor era să priveşti minunata lucrare a naturii.

Trecând prin faţa ei, Barry ridică o mână în semn de salut. Ea îi răspunse în acelaşi fel, zâmbind melancolic. Trecuse atâta vreme de când nu se mai preocupase de grădini! Barry venea mereu s-o întrebe una sau alta, dar răspunsul ei era mereu acelaşi: „Cum vrei tu, Barry!" Ştia că îl dezamăgea, pentru că sentimentele i se puteau citi clar pe chip. Dar nu mai avusese energie şi pentru grădini. George fusese foarte solicitant, cerându-i să stea la Londra atunci când el nu călătorea, ca să iasă amândoi cu prietenii la operă, la balet sau pur şi simplu la cină, iar casa le fusese mereu plină la sfârşit de săptămână. Antoinette privi acum lumea cu alţi ochi, neputând să scape de sentimentul că, în vâltoarea tot mai mare a vieţii ei, ignorase ceva de o importanţă vitală.

Plecă de la fereastră şi reveni cu gândurile la Phaedra. O surprindea tăria dorinţei ei de-a o revedea. Fata era o parte

tăinuită a lui George. Era ceva în plus, ceva ce el lăsase în urmă, în afara familiei pe care o cunoştea Antoinette. Aceasta din urmă avea sentimentul ciudat că Phaedra era un dar, pus deoparte ca să-i îndulcească şocul provocat de dispariţia lui George, iar ea era nerăbdătoare să-şi petreacă timpul împreună cu Phaedra, ca şi cum asta ar fi putut-o ajuta, într-un fel, să-l mai aibă încă un pic pe George lângă ea.

— Antoinette, doctorul Heyworth e în antreu, sâsâi Rosamunde, băgând capul pe uşă. Ştiai că vine?

Amtoinette îşi duse mâna la gură.

— Doamne, am uitat! exclamă ea, roşind. L-am rugat să vină să ne vedem ieri, la înmormântare.

— De ce? Eşti bolnavă?

— Nu, voiam doar să vorbesc cu cineva.

— Poţi să vorbeşti cu mine, spuse Rosamunde, enervată.

— Tu eşti sora mea. Am vrut să vorbesc cu cineva *din afara* familiei.

Rosamunde strânse din buze.

— Foarte bine, spuse ea, înţepată. S-a făcut focul în salon. O să-i spun lui Henry să vă aducă nişte ceai.

— Să pună *trei* ceşti pentru ceai.

Încântată că fusese inclusă, îi aruncă un zâmbet recunoscător surorii ei.

— Nu te grăbi, Antoinette! Lasă totul în grija mea. Mă întreţin eu cu el, o asigură ea, zâmbind larg şi coborându-şi vocea. E foarte atrăgător!

— Chiar aşa, Rosamunde?

— Oi fi eu bătrână, dar încă pot admira.

— De treizeci de ani e medicul nostru de familie. Eu nu l-am privit niciodată astfel.

— Atunci, lasă-mi mie această plăcere!

— E tot numai al tău. Trecut de şaizeci de ani şi neînsurat. Nu sunt sigură că e lozul câştigător.

— Iar eu am cincizeci şi nouă de ani şi sunt nemăritată, aşa că nici vorbă să fiu un loz câştigător. O să-l conduc pe doctor în salon, conchise Rosamunde ieşind şi închizând uşa în urma ei.

Gândul la un flirt între Rosamunde şi doctorul Heyworth o făcu pe Antoinette să zâmbească. Sora ei era o candidată nepotrivită pentru chipeşul doctor. Ea avea o înfăţişare robustă şi era cu totul lipsită de feminitate, fiind de părere că vopseaua de păr şi cremele de faţă erau nişte mofturi inutile. În consecinţă, avea tenul plin de riduri adânci şi pătat de reţele fine de vinişoare sparte, desenate pe obraji precum străduţele neînsemnate de pe o hartă, iar părul sur îi era prins la spate într-un coc auster. În tinereţe, îşi dedicase timpul cailor şi călăritului pe orice vreme, însă nişte probleme ale şoldului o împiedicaseră să se mai bucure de sportul pe care îl iubea cel mai mult, aşa că acum îl urmărea doar la televizor sau ca spectator la curse. Spre deosebire de Antoinette, care iubea hainele frumoase, Rosamunde era fericită în salopetă, în pantofi comozi şi în bluze de bumbac, stând în genunchi printre răzoarele de plante decorative din grădină, sau plimbându-se pe câmpuri încălţată cu cizme de cauciuc, împreună cu cei patru câini ai ei care erau plini de energie. Antoinette n-o întrebase niciodată dacă regreta că nu se măritase şi nu avusese copii, presupunând întotdeauna că nu-şi dorise nici una, nici alta. De fapt, nu-şi putea aminti ultima oară când o auzise comentând despre un bărbat că ar fi arătat bine. Nu-i stătea deloc în caracter.

Intrând în salon, îi găsi pe doctorul Heyworth pe fotoliul de lângă şemineu şi pe Rosamunde instalată, cu o mină satisfăcută, pe sofaua din faţa lui, savurând un ceai Earl Grey. Bertie dormea întins la picioarele surorii ei, în vreme ce Wooster şedea cu spinarea dreaptă, privindu-l pe doctorul Heyworth care îl mângâia, timid, pe cap. Văzând-o pe Antoinette, oaspetele se ridică în picioare să o salute.

— Bună ziua, doctore Heyworth, spuse ea. Vă rog să nu vă ridicaţi. Wooster, dă-i pace bietului om!

Wooster nici nu se clinti, iar doctorul Heyworth se aşeză din nou şi-şi reluă mângâierile ezitante.

— Cred că vă place, spuse Rosamunde.

— O, da, eu şi Wooster suntem prieteni vechi, răspunse el.

Antoinette se aşează pe sofaua din faţa şemineului, lângă sora ei. Un foc aprig trosnea în vatră, iar flăcările devorau buştenii precum nişte guri lacome.

— O, ce bine, spuse ea, simţind căldura pe spinare. O casă mare ca asta e greu de menţinut caldă. Uneori, aprindem focurile chiar şi vara.

— Mie nu mi se pare frig, spuse doctorul Heyworth.

— Nici mie, îi ţinu hangul Rosamunde. De fapt, aş spune chiar că mi-e destul de cald.

— Atunci, probabil că de vină e pielea mea subţire, declară Antoinette, strângându-şi cardiganul mai bine în jurul trupului.

Doctorul Heyworth îi aruncă un zâmbet înţelegător, lucru care făcu ochii lui Antoinette să se umple de lacrimi.

— E absolut normal să vă fie frig, Lady Frampton. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

Antoinette nu observase niciodată cu adevărat cât de frumos era doctorul Heyworth. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost o pacientă timidă, neputând discuta chestiuni medicale intime fără să se simtă stânjenită. Dar acum, că sora ei spusese ceea ce nu trebuia, îşi dădu şi ea seama că, în ciuda ochelarilor pe care îi purta, bărbatul acela era într-adevăr frumos. Avea o faţă prelungă şi blândă, cu ochi verzi, inteligenţi, şi cu un nas puternic, ce îi dădea un aer autoritar. Părul lui, care fusese cândva negru, era acum grizonant şi rărit, însă forma generoasă a capului şi culoarea caldă a pielii făceau ca pierderea părului să nu-i afecteze înfăţişarea. Deşi vizita lui era una neprotocolară – el era acum semi-pensionar, vizitând, ocazional, doar pacienţi privaţi – arăta impunător şi elegant în sacoul de tweed şi cu cravată.

— Vă mulţumesc că aţi venit la înmormântare, spuse Antoinette, frământându-şi mâinile ca să şi le încălzească.

— A fost o slujbă frumoasă, răspunse el. Lord Frampton a fost foarte iubit şi deosebit de respectat de comunitate. O să ne lipsească tuturor.

Inima lui Antoinette se umplu de obidă, iar ea simţi o bine cunoscută contracţie în gâtlej şi tremurul imposibil de controlat al buzei de jos. Fu bucuroasă că Margaret nu era şi ea de faţă, să o vadă plângând în faţa doctorului.

— Nu pot spune că îmi amintesc mare lucru din slujbă. Am fost...

Cum Antoinette nu-şi găsea cuvintele, Rosamunde interveni ca s-o salveze pe sora ei din acea situaţie jenantă:

— Florile au fost, şi ele, foarte frumoase, spuse ea. Să ştiţi că Antoinette le-a ales, fără vreun ajutor. Parfumul lor a umplut toată biserica.

— Aşa e, încuviinţă doctorul Heyworth, fixând-o apoi pe Antoinette cu privirea lui candidă. Aţi dormit vreun pic noaptea trecută? întrebă el cu glas şoptit, iar îngrijorarea din glasul lui o făcu pe Antoinette să scoată un oftat, pe care şi-l înăbuşi în batistă.

— Puţin, murmură ea.

— Doriţi să vă prescriu nişte somnifere?

— Ar fi bine, mulţumesc.

— Somnifere? exclamă Rosamunde atunci când doctorul îşi puse geanta pe genunchi ca să scrie o reţetă cu un scris mic, ilizibil. Chiar ai nevoie de somnifere, Antoinette? se miră ea, întorcându-se către doctorul Heyworth. Nu cumva sunt cumplit de dăunătoare pentru ea?

— Sunt foarte slabe, explică doctorul, răbdător. Şi o să le ia doar un timp limitat. Vedeţi, continuă el, adresându-se din nou pacientei lui şi vorbind într-o manieră calmă, reconfortantă, dacă sunteţi obosită, inima dumneavoastră nu se poate vindeca, pentru că toată energia se consumă ca să treceţi peste zi, nu ca să puteţi rezolva esenţa problemei. Aşa că trebuie să vă odihniţi, să mâncaţi bine, să faceţi plimbări lungi în aer curat, de ţară, să vă înconjuraţi de cei dragi, şi astfel să-i daţi inimii dumneavoastră greu încercate puterea să se vindece. Dacă somniferele vă ajută să vă odihniţi, eu nu văd de ce nu le-aţi putea lua pentru o perioadă scurtă de timp.

Antoinette îl ascultă cu atenţie, ştergându-şi ochii în încercarea de a stăvili revărsarea lacrimilor. Era foarte neobişnuit ca un doctor să vorbească despre sănătatea ei emoţională cu atâta înţelegere. Pentru o clipă, avu sentimentul că bărbatul acela era un vechi şi înţelept prieten, nicidecum un doctor.

— E în regulă să plângeți, Lady Frampton, adăugă el. Lacrimile sunt felul în care vindecă natura.

— Da, Antoinette, adăugă Rosamunde. Trebuie să plângi până când te eliberezi de toată apăsarea, asta ar fi spus mama noastră. Plânsul o să te facă să te simți mult mai bine.

Doctorul Heyworth îi întinse rețeta lui Antoinette.

— Se poate ca inima dumneavoastră să nu se vindece niciodată complet, dar, metaforic vorbind, dacă aşezăm un petic pe rană, o s-o ferim de durere, iar dumneavoastră o să reuşiți să vă ridicați, să vă curățați de praf şi să mergeți mai departe. Ați suferit un şoc teribil, aşa că trebuie să vă acordați timp şi spațiu ca să jeliți. Şi nu trebuie să vă simțiți vinovată sau să vă gândiți că sunteți o povară pentru familia şi prietenii dumneavoastră, fiindcă dacă nu scăpați de toată mâhnirea din suflet, ea o să se infiltreze acolo tot mai adânc şi n-o să mai dispară niciodată. Iar mai târziu o să găsească un moment din viața dumneavoastră în care să revină şi să se manifeste ca durere fizică, spuse el, iar ochii i se umbriră pentru o clipă, dar apoi păru să înlăture valul brusc de tristețe şi continuă, cu un zâmbet consolator. Trebuie să vorbiți despre asta cât de mult puteți, Lady Frampton. Într-o bună zi, o să descoperiți că n-o să vă mai doară deloc atât de tare pe cât vă doare acum.

— Pot să afirm cu certitudine că Antoinette nu e o povară pentru mine, doctore Heyworth, spuse Rosamunde cu fermitate.

— Bravo! Locuiți aproape?

— În Dorset, cam la o oră distanță de mers de aici. Dar rămân alături de Antoinette oricât timp vrea ea.

Doctorul dădu din cap, aprobator.

— Sunt foarte încântat să aud asta!

Wooster se întinsese deja pe podea, fericit, aşezându-şi capul pe piciorul doctorului Heyworth. Acesta din urmă se aplecă şi-i mângâie urechea. Câinele tresări de plăcere.

— Ce fac băieții? o întrebă el pe Antoinette.

Ea trase aer adânc în piept, mai calmă acum.

— David face față situației în felul lui tăcut. Tom vrea să pară că nu-i pasă prea mult, dar eu ştiu că e îngrozitor de trist. După cum o să vedeți şi dumneavoastră, nu se prea pricepe să facă față

problemelor. Aşa că îşi vâră capul în nisip şi se preface că totul e în regulă. Prefer alternativa asta.

— Evită alcoolul?

Antoinette începu să se tragă de o cuticulă a degetului mare de la mână.

— A băut la înmormântare, aşa cum era de aşteptat. Însă, în general, e foarte atent. Asta e o perioadă de încercare pentru el, dar deocamdată rezistă.

— Şi Joshua?

— El nu se simte deloc în largul lui atunci când vine vorba despre emoţii, aşa că preferă să treacă mai departe cât se poate de repede şi să-şi vadă de viaţă.

— A fost o încercare grea pentru toţi. Atunci când moartea intervine atât de subit, nu e timp să ne pregătim pentru ea. E un şoc imens. Iar un accident precum cel al lordului Frampton pare fără noimă. E firesc să simţiţi chiar şi furie, Lady Frampton.

Antoinette păli în clipa în care doctorul articulă ceea ce ei îi era prea ruşine să admită: că era furioasă din pricina lipsei de precauţie a soţului ei, care îşi căutase plăcerea în mod egoist, fără ca, aparent, să-i pese de cei ce îl iubeau.

Doctorul Heyworth ştia că atinsese un punct sensibil. Se ridică în picioare.

— Puteţi trece pe la mine oricând, îi spuse el lui Antoinette. Uneori ajută să stai de vorbă cu cineva care nu face parte din familie. Eu vă stau mereu la dispoziţie, Lady Frampton.

Antoinette îi văzu privirea plină de înţelegere şi de compasiune, ştiind că vorbea sincer. De fapt, părea să înţeleagă de ce ei îi era frig tot timpul şi cât de mult se străduia să se comporte normal, când, de fapt, nu voia decât să se ghemuiască undeva şi să plângă. El nu spusese mare lucru, dar, din expresia lui, ea ghici cuvintele nerostite şi-i fu recunoscătoare.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

— Eu am renunţat să mai dau consultaţii la cabinet, dar sunteţi bine venită să mă vizitaţi acasă. Primesc ocazional pacienţi, iar practica asta funcţionează de minune. Am grijă de familia dumneavoastră de mai bine de treizeci de ani. Sper să mă

considerați în egală măsură prieten şi doctor. Mă puteți suna oricând.

Îşi luă rămas-bun de la Rosamunde, Antoinette îl conduse până la ieşire, iar Harris îl ajută să-şi îmbrace paltonul şi-i deschise uşa.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, spuse Antoinette, strângându-şi brațele pe lângă corp, înfrigurată, deşi soarele strălucea puternic şi încălzea.

El flutură din mână în semn de salut, iar apoi se urcă în Volvoul său.

După ce doctorul plecă, Antoinette văzu silueta formidabilă a soacrei ei traversând cu pas hotărât câmpul de dincolo de alee. Îl trăgea după ea pe Basil, câinele ei terrier de Yorkshire, care alerga prin iarbă precum un şoarece uriaş. Margaret purta un palton lung, oliv, batic şi cizme şi se ajuta la mers de un băț, deşi uşurința cu care se mişca dovedea că n-avea nevoie de el pentru susținere. Antoinette intră degrabă în casă, se şterse pe față şi se adună, ştiind că n-avea rost să se ascundă. Margaret ştia întotdeauna unde s-o caute.

Capitolul 4

— Coborâți trapele, soseşte în vizită Înălțimea Sa Marea Vrăjitoare[3]! anunță Antoinette, intrând degrabă în salon. Aduceți

[3] Referire la maleficul personaj al romanului pentru copii *Vrăjitoarele*, de Roald Dahl.

repede nişte Soluţie Şoricogenă cu Efect Întârziat să i-o picurăm în ceai, ca să se transforme în şoarece[4]!

— Şi o pisică, să o prindă! adăugă Rosamunde. Roald Dahl a fost un geniu!

— Păcat că e doar ficţiune.

— Ai putea oricând să-i strecori nişte somnifere în vinul de Xeres.

— Eşti vicleană, Rosamunde!

— Somniferele nu-s ficţiune.

— Dar ea e indestructibilă precum un gândac, răspunse Antoinette. Cred că n-ar doborî-o nici chiar un flacon de somnifere.

— Cum îi face faţă doctorul Heyworth atunci când îi e pacientă?

— Ea e unul dintre puţinii oameni care nu se îmbolnăvesc niciodată. Nu cred că a mai fost vreodată la doctor de când a născut, în Evul Mediu. Şi chiar şi atunci, nu m-ar mira deloc dacă aş afla că George a ieşit cândva din ea pur şi simplu, între cocktail şi cină. Dar trebuie să-ţi spun că bărbaţii o iubesc.

— Bărbaţii au reprezentat dintotdeauna un mister pentru mine! exclamă Rosamunde.

— Da, e un magnet pentru bărbaţi, care o consideră minunată, confirmă Antoinette, oftând adânc. Nimeni n-a considerat-o mai minunată decât George.

În clipa aceea, o rafală rece de vânt străbătu antreul şi pătrunse în salon. Bertie şi Wooster ciuliră urechile. Se auzi sunet de lăbuţe ţăcănind pe podeaua de marmură în momentul în care Harris închise uşa cu o bufnitură puternică, iar Basil ţâşni în salon ca o rachetă. Clătinându-se, dogii germani săriră în picioare şi începură să-l alerge prin cameră, iar apoi se întoarseră în antreu şi urcară scările.

— Marş de-aici! răsună prin toată casa glasul bătrânei Lady Frampton, după care trupul ei mare, îmbrăcat în negru, umplu

---

[4] În romanul lui Roald Dahl *Vrăjitoarele*, Înălţimea Sa Marea Vrăjitoare inventează acea poţiune ca parte a planului ei malefic de a-i transforma în şoareci pe consumatorii unor anumite dulciuri.

cadrul uşii precum un transatlantic intrând în port, rămânând locului preţ de o clipă, cât să-şi tragă sufletul. Bun, eşti aici, îi spuse ea lui Antoinette. Trebuie să-ţi vorbesc urgent.

— Ai rămas fără suflare!

— Am traversat câmpul în grabă.

— Vino şi aşază-te. Vrei un pahar de vin de Xeres?

— Îmi aduce Harris unul, o asigură bătrâna doamnă în timp ce călca pe covor cu paşi rari şi apoi se aşeza, cu o mişcare elegantă, în fotoliul în care şezuse doctorul Heyworth cu numai câteva minute înainte. N-am pus geană pe geană tot gândindu-mă la fiica nelegitimă a lui George.

— Un somnifer te-ar putea ajuta, îi sugeră Rosamunde, sugându-şi obrajii.

— Ferească Dumnezeu, eu n-am nevoie de medicamente! Doar de linişte mentală.

Rosamunde îşi privi sora în ochi, dar îşi abătu imediat privirea, de teamă să n-o facă să zâmbească.

— Şi eu m-am gândit la ea, spuse Antoinette.

— Bun, îmi pare bine că ţi-ai venit în minţi, răspunse Margaret. Vezi tu, eu n-am de gând să-mi deschid braţele pentru o fată oarecare, ce pretinde că mi-ar fi nepoată. Fiul meu e mort, aşa că nu există absolut nici o dovadă că ea e cine zice că e.

Antoinette se încruntă.

— Domnul Beecher a supravegheat testarea ADN.

— Testare ADN, nu mai spune! Ai văzut tu rezultatul? Ai fost tu acolo când s-a făcut testarea aia? Tâmpenii, dacă mă întrebi pe mine!

— Îţi e rudă de sânge, Margaret, fie că îţi place sau nu.

— A fost concepută în afara unei căsătorii şi crescută în Canada – nu cred că un strop de sânge comun face vreo diferenţă. Şi refuz s-o cred. Fiul meu mi-ar fi spus dacă ar fi avut un copil. Ştiu că ar fi făcut-o. El îmi spunea tot.

— Nu şi dacă i-a fost ruşine, sugeră Antoinette.

— N-avea de ce să-i fie ruşine! Era un bărbat foarte chipeş, cu un titlu şi cu o mare avere. Mie mi-e clar că o fată ambiţioasă, oarecare, l-a sedus şi a încercat să-l stoarcă de bani. Poate că a vrut chiar să se mărite cu el. Cine ştie? Ceea ce ştim însă e că

George şi-a recunoscut fiica abia de curând. De ce n-a recunoscut-o pe vremea când ea era copil? se întrebă retoric Margaret, fornăind, apoi, satisfăcută. Pentru că, probabil, n-a fost sigur că era copilul lui. Sau poate că n-a mai vrut să aibă de-a face cu mama ei. George trebuie să fi decis să-şi schimbe testamentul într-un moment de nebunie. Sau de vinovăţie. Ştiţi bine cât de generos era! Când o să fie citit testamentul? Aş vrea să ştiu ce sumă i-a lăsat fiul meu acelei fete.

Harris intră, aducând un pahar de vin de Xeres pe o tavă de argint. Margaret îl luă fără să rostească nici o vorbă de mulţumire. Pentru că ţinea la oamenii care lucrau pentru ea, Antoinette îi mulţumi ea în numele soacrei ei, deşi Harris era obişnuit prea bine cu bătrâna Lady Frampton şi, dacă aceasta i-ar fi mulţumit, surprinderea aproape că i-ar fi provocat un şoc.

— Domnul Beecher vine aici mâine, la amiază, o informă Antoinette pe Margaret.

— Bun.

— Am invitat-o şi pe Phaedra, continuă Antoinette, în ciuda expresiei indignate de pe chipul soacrei ei. Aşa a vrut George. E fiica lui şi a inclus-o în testament. Se cuvine să fie şi ea prezentă.

Maxilarul lui Margaret se încordă.

— Atunci, mai mult ca sigur că eu n-o să particip.

— Cum doreşti.

— Cred că eşti foarte nesăbuită, Antoinette.

Rosamunde sări în apărarea surorii ei:

— Antoinette onorează, pur şi simplu, cererea lui George.

— Nu ştii nimic despre fată!

— Cu excepţia faptului că soţul meu a iubit-o.

Asta îi închise gura lui Margaret. Strânse din buze furioasă, dar nu mai găsi nimic de adăugat, mulţumindu-se să soarbă din vin şi să înghită zgomotos şi prelung.

— Dacă are măcar un dram de bun-simţ, fata o să refuze invitaţia ta, declară ea în cele din urmă.

— Ba eu sper să n-o facă.

Margaret lăsă paharul din mână şi se ridică în picioare.

— Ei bine, văd că n-ai de gând să fii rezonabilă, aşa că eu plec acasă. Dacă te răzgândeşti, dă-mi de veste şi o să-ţi fac o vizită de

prietenie. Până atunci însă, nu vreau să am de-a face cu fătuca asta, m-ai înțeles?

— Te-am înțeles cât se poate de bine.

— Bun, spuse Margaret, plecând, dar apoi se opri în prag şi se întoarse. Uneori eşti foarte încăpățânată, Antoinette.

— Ce pot să fac, Margaret? George a ales s-o includă pe fată în testament. Eu nu fac decât să-i respect dorințele.

— Nu s-a aşteptat să moară atât de tânăr. S-ar fi putut răzgândi ulterior. Acum el are doar un nepot, dar, în anii ce vor veni, o să fie mai mulți.

— Te aştepți de la mine să contest testamentul? întrebă Antoinette.

— Bineînțeles.

— Pe ce motiv? George n-a fost nebun, nici constrâns să şi-l schimbe.

— Trebuie să existe ceva ce poți face.

— Ei bine, chiar dacă există, mă tem că n-o s-o fac. George era în deplinătatea facultăților mintale atunci când şi-a schimbat testamentul. Câtă vreme a fost în viață, nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă pun de-a curmezişul deciziilor lui şi, cu certitudine, n-am de gând s-o fac nici acum, după moartea lui.

Bărbia lui Antoinette începu să tremure, dar îşi încleştă maxilarul, hotărâtă să nu plângă din nou în fața soacrei ei.

*

Chipul lui Margaret se strânse într-un cocoloş de indignare, ca o nucă, iar buzele subțiri i se contractară de parcă s-ar fi străduit să-şi țină limba. Nu era obişnuită să fie înfruntată. Pufni, înfuriată, iar apoi dispăru în antreu.

— Basil! Basil! strigă ea, iar pe coridorul de sus se auzi un zdupăit puternic, apoi cei trei câini dădură năvală pe scări, într-o avalanşă de blană. Bertie! Wooster! Ajunge! Haide, Basil, mergem acasă!

Câteva clipe mai târziu, o altă rafală de vânt pătrunse din antreu, după ce Harris deschise uşa de la intrare. Casa păru să se cutremure în momentul în care bătrâna Lady Frampton ieşi,

urmată de cei trei câini. Apoi, după ce uşa se închise în urma lor, se aşternu o linişte deplină.

— Deci, e război, spuse Rosamunde, aproape neputându-şi ascunde bucuria din glas.

Viaţa ei de acasă era groaznic de anostă, însă aici, la Fairfield Park, se petrecea câte ceva în fiece minut.

Antoinette oftă, părând mai puţin încântată.

— Da, presupun că se poate spune că la asta s-a ajuns. Deşi, îţi spun cu toată sinceritatea, e un război *rece* de ani de zile!

A doua zi, la prânz, maşina lui Julius Beecher parcă pe aleea de pietriş. Julius era un bărbat care se mândrea cu punctualitatea. Se mândrea, de asemenea, cu înfăţişarea lui: costumul Savile Row bleumarin, pantofii negri, cu şireturi, de la Churchill's, servieta din piele maro de la Swaine Adeney Brigg din St James's, setul de stilouri Montblanc, pe care încă îl păstra în cutia originală, căptuşită cu catifea. BMW-ul lui cel negru era la fel de strălucitor precum ceasul Franck Muller ce îi cuprindea, lejer, încheietura. Îi detesta pe cei care n-aveau grijă de lucrurile lor. Tot ceea ce avea legătură cu Julius Beecher era strălucitor, curat şi nou. Lucrând pentru Lord Frampton, îşi permisese tot acel mare lux. Un lucru pe care nu-l avea însă era o soţie. Dar nu era tocmai pregătit să-şi împartă luxul dobândit cu trudă, în afara cazului în care soţia lui ar fi avut şi ea propria avere.

Lady Frampton îl aştepta în sufragerie. Şedea la masa lungă, din lemn de nuc, alături de cei trei fii ai ei, de nora şi de sora ei, Rosamunde. Beau ceai şi cafea, dar nimeni nu se atinsese de biscuiţii fragezi cu unt, aranjaţi în spirală pe un platou din mijlocul mesei.

Draperiile grele de catifea roşie erau legate de-o parte şi de alta a ferestrelor ca să lase lumina să pătrundă, dar încăperea rămânea întunecată din pricina decoraţiunilor de modă veche şi a ţesăturilor groase, închise la culoare, cu care erau tapiţate canapelele şi fotoliile. Camera arăta ca şi cum nu s-ar mai fi făcut modificări în ea de secole. Pereţii erau îmbrăcaţi într-un tapet intens colorat, purpuriu cu auriu, cu un model care înfăţişa păsări exotice. O oglindă mare, cu rama aurită, atârna deasupra şemineului de marmură, sticla ei fiind plină de pete negre,

apărute din cauza umezelii, iar chipurile mohorâte ale strămoşilor familiei Frampton priveau de sus, din portretele lor pictate în ulei. Tavanul era înalt, înconjurat de o cornişă voluminoasă, greoaie, iar în mijlocul lui trona un candelabru de cristal care domina întreg spaţiul şi strălucea ca un mănunchi de diamante. Julius Beecher găsi că atmosfera din cameră era la fel de încărcată precum scaunele capitonate şi covoarele.

— Bună dimineaţa, Lady Frampton! spuse el, observând că lui Antoinette i se înnegurase chipul de tulburare de îndată ce văzuse că venise neînsoţit, aşa că se grăbi să dea o explicaţie. Mă tem că domnişoara Chancellor nu ne poate onora cu prezenţa astăzi. Eu o s-o reprezint.

Antoinette fu surprinsă de profunzimea propriei dezamăgiri.

— A spus de ce?

Julius se aşeză pe scaunul lăsat gol pentru el în capul mesei, cel pe care George obişnuia să şadă de fiecare dată.

— A fost foarte recunoscătoare pentru invitaţie, dar n-a considerat necesară prezenţa în persoană, o lămuri Julius în timp ce-şi deschidea servieta. Ca să fiu sincer, Lady Frampton, cred că se simte puţin stânjenită.

Roberta zâmbi afectat şi-şi privi soţul în ochi. David se simţi la fel de dezamăgit ca şi mama lui. Se uită la Tom, care făcu pur şi simplu o grimasă şi ridică din umeri. Pentru fratele lui mai mic, absenţa Phaedrei nu conta deloc. Pentru David însă, conta foarte mult. El se gândi că era aproape sigur ca ea să nu fi acceptat nici invitaţia de a-şi petrece acolo sfârşitul de săptămână. Se întrebă, disperat, dacă avea s-o mai vadă vreodată.

— Aşadar, începem? întrebă Julius, scoţând un dosar şi aşezându-l cu grijă în faţa lui.

— Doriţi o ceaşcă de cafea? întrebă Antoinette.

— Da, vă rog, fără lapte şi fără zahăr.

Îşi deschise etui-ul căptuşit cu catifea şi scoase unul dintre cele două stilouri Montblanc, apoi, după ce îl închise cu atenţie, îl împinse într-o parte, astfel încât să fie perfect paralel cu dosarul. Lui Julius Beecher îi plăcea ca totul să fie ordonat. Când Antoinette împinse ceşcuţa cu farfurioară pe masă, el deschise dosarul la prima pagină.

— Iată data întocmirii: 5 martie 2012, începu el să citească. *Acesta e ultimul testament al lordului Frampton,* având-l *ca martor pe domnul Richard Headley, domiciliat în Cher Square nr. 8, Londra*, intonă Julius, iar apoi îşi ridică privirea din document şi trecu în revistă, pe rând, toate chipurile nerăbdătoare. Se menţionează mai departe că el are o soţie, Antoinette, şi trei fii, David, Joshua şi Thomas.

Antoinette dădu din cap în semn de aprobare, iar Roberta se încruntă. De ce nu o menţionase şi pe fiica lui?

— Şi o nepoată, Amber Rose Elizabeth, continuă Julius.

Trase aer pe nările dilatate şi făcu o scurtă pauză, ca să-şi plimbe privirea peste cuvintele care îi erau deja familiare.

— Vă rog să continuaţi, domnule Beecher, spuse Antoinette, nerăbdătoare ca toată povestea aceea să se termine cât mai curând cu putinţă.

— În eventualitatea în care ar muri înaintea dumneavoastră, Lady Frampton, el vă lasă Fairfield House şi moşia, urmând ca ele să fie administrate de către David, fiul dumneavoastră, care le va moşteni după moartea dumneavoastră, continuă avocatul, iar cei de faţă nu fură deloc surprinşi, ci dădură cu toţii din cap în semn că erau de acord. Reşedinţa din Eaton Place nr. 5 rămâne a dumneavoastră, Lady Frampton, până la moartea dumneavoastră, după care o va moşteni Joshua. Chalet Marmot din Murenburg îi e lăsată lui Thomas.

Tom observă nemulţumirea Robertei şi îi zâmbi peste masă.

— De ce ai vrea tu Chalet Marmot, Roberta, când tu şi Josh nu mergeţi niciodată acolo?

Roberta roşi.

— Te înşeli, Tom. E dreptul tău s-o primeşti, spuse ea cu voce încordată, mascându-şi invidia. Eu şi Josh avem atâţia prieteni în Gstaat, că n-ar avea rost să fie a noastră.

Julius îşi drese glasul, apoi continuă:

— Acum, portofoliul de acţiuni vi l-a lăsat dumneavoastră, Lady Frampton, urmând ca, în eventualitatea morţii dumneavoastră, acesta să fie împărţit în mod egal între cei trei fii ai lui.

— Dar Phaedra? întrebă Roberta cu glas gâtuit. Am crezut că e fiica lui! Ea nu primeşte o parte?

Julius o ignoră pe Roberta. Doar subtila ridicare a unei sprâncene îi trădă iritarea.

— Până atunci, el le lasă o rentă considerabilă tuturor celor trei copii ai lui.

— Celor *trei* copii? repetă Roberta. Nu cumva a avut patru copii? insistă ea, întorcându-şi capul către Joshua. Dacă tot s-a străduit să-şi schimbe testamentul, de ce n-are şi fiica aceleaşi drepturi ca fiii lui?

Joshua îşi coborî vocea.

— Nu ştiu, dragă. Haide, mai bine, să ascultăm restul testamentului.

Julius continuă:

— Un venit anual în sumă netă de cinci sute cincizeci de mii de lire. Domnişoarei Chancellor i se acordă aceeaşi sumă, tot sub formă de venit anual.

Fiind prea şocată să afle că George stabilise ca fiica lui nelegitimă să primească tot atâția bani pe an ca şi fiii legitimi, Roberta nu-şi mai dădu seama că tocmai moştenise o avere.

— Nepoatei lui i-a lăsat ceva? Cum rămâne cu Safirele Frampton? George a spus foarte clar la botezul lui Amber că avea de gând să ni le lase nouă.

— Nu, dragă, tata a spus că abia aştepta s-o vadă pe Amber purtându-le la cea de-a douăzeci şi una aniversare a ei.

— E acelaşi lucru, sâsâi Roberta.

— Tocmai ajungeam şi la asta, răspunse Julius, țâfnos. Lord Frampton i-a lăsat Safirele Frampton domnişoarei Chancellor.

În cameră se aşternu o linişte desăvârşită. Ochii Robertei se umplură de lacrimi de indignare. Joshua părea stânjenit. David şi Tom ridicară din sprâncene, în vreme ce Antoinette păru strivită de greutatea dezamăgirii nurorii ei. Rosamunde luă un biscuit fraged cu unt.

Julius inspiră afectat.

— Am considerat amândoi că, din moment ce Lord Frampton avea o singură nepoată la momentul întocmirii testamentului, el să-i aibă în vedere doar pe soția şi pe copiii lui, lăsându-vă pe voi, fiii lui, să vă îngrijiți mai departe de propriii copii.

— Eu cred că a fost suficient de generos, bâigui Antoinette.

— Extrem de generos, rosti şi Rosamunde, ca un ecou.

— Pur şi simplu, nu pot să cred că i-a lăsat Phaedrei safirele, se plânse Roberta. Ar fi trebuit ca ele să ne rămână nouă! insistă ea, întorcându-se spre soţul ei. Joshua, tatăl tău a spus clar că ţi le lasă ţie!

Joshua păru stânjenit.

— Tata s-a răzgândit, evident. Nu prea mai avem ce să facem acum.

Roberta se lăsă pe spate în scaun, pufni şi-şi încrucişă braţele.

— Continuăm? întrebă Julius, dregându-şi glasul şi dând pagina cu o mişcare lentă.

— Da, vă rog, domnule Beecher, răspunse Antoinette, jenată.

— Bun, deci, unde rămăsesem...?

O jumătate de oră mai târziu, Julius demară în mare viteză cu BMW-ul lui, dar nu înainte ca Bertie să-i fi marcat, în felul lui, una dintre roţi. Antoinette îl urmări pe avocat depărtându-se şi se înfioră atunci când o adiere rece de vânt o învălui, înfrigurând-o. Era profund dezamăgită că Phaedra nu venise. Voia să-i telefoneze personal ca să-i spună că George îi lăsase un venit la fel de mare ca al fiilor lui. Încetini puţin pasul, cumpănind ce să facă. Dacă Phaedra nu venise la citirea testamentului, care erau şansele să vină la ei şi să rămână la sfârşit de săptămână? Nu fuseseră prea prietenoşi cu ea. Poate că nu mai voia să-l vadă vreodată pe nici unul dintre ei.

Închise uşa de la intrare în urma ei şi îi auzi pe toţi discutând în salon. În loc să se ducă să li se alăture, merse sus, ca să se retragă în singurătatea dormitorului ei. Se strecură înăuntru şi se sprijini de uşă. Comportamentul Robertei o necăjise rău de tot, însă incapacitatea fiului ei de a-şi controla soţia o îngrijora şi mai mult. Vizitele frecvente ale lui Margaret nu erau nici ele vreo consolare. George îi ţinuse pe toţi uniţi, dar acum, că murise, ce-avea să se aleagă de ei?

Oftă şi se duse la fereastră. Soarele pătrundea prin geam, indiferent la tristeţea din mica ei lume. Cât de lipsite de importanţă erau, privite din înălţimea cerului, luptele mărunte ale oamenilor! Se întrebă dacă George era pe undeva pe-acolo, pe sus, scăldat în lumină, eliberat de asemenea griji.

Impulsionată de dorința subită, copleşitoare, de a-şi aduce bărbatul înapoi, sună la biroul lui Julius şi-i ceru secretarei numărul de telefon al Phaedrei. Tânăra, dornică să-i facă pe plac, găsi numaidecât două: un număr de mobil şi unul de fix. Antoinette formă numărul de mobil şi aşteptă. Sunetul de apel păru să se prelungească la nesfârşit. Cât timp aşteptă, încordată, ca fata să răspundă, Antoinette aproape că îşi putea auzi inima bătându-i. În cele din urmă, vocea suavă a fiicei ei vitrege se auzi răspunzând.

— Alo, Phaedra, Antoinette Frampton la telefon.

Tocmai voia să-i explice cine era, când Phaedra o întrerupse:

— O, Lady Frampton! Ce surpriză! Nu mă aşteptam să mă sunați.

— Păi, am vrut să-mi cer scuze pentru deunăzi.

— Ascultați, e în regulă. Înțeleg că trebuie să fi fost un mare şoc. Vă rog să nu vă scuzați. *Eu* ar trebui să-mi cer scuze de la *dumneavoastră.*

— Păi, e foarte drăguț din partea ta. Îmi pare rău că n-ai putut ajunge astăzi la citirea testamentului. Am vrut doar să-ți spun că George ți-a...

— Vă rog, o întrerupse Phaedra, brusc. Chiar nu vreau să ştiu. Totul e deosebit de penibil.

— Nu vrei să ştii că a avut grijă de tine?

— Încerc să nu mă gândesc deloc la el. Pur şi simplu, e prea dureros.

Antoinette o auzi pe fată trăgându-şi nasul la celălalt capăt al liniei şi inima i se umplu de compasiune.

— Ştiu cum te simți, scumpa mea. Şi pe mine mă copleşesc amintirile, sunt peste tot în jur, tot timpul. Abia dacă mai pot respira. Mi-ar plăcea mult să vii la Fairfield House şi să rămâi o vreme. Te rog, nu spune nu! Ştiu că e ceea ce şi-ar fi dorit George. La urma urmei, eşti o Frampton, conchise ea, iar apoi urmă o pauză lungă, iar Antoinette începu să-şi roadă degetul mare acolo unde era deja carne vie. Poate că ai nevoie de timp de gândire?

— Nu, n-am nevoie de timp, răspunse Phaedra în şoaptă. Nu pot. Îmi pare rău. Chiar nu pot. Vă mulțumesc că m-ați sunat, Lady Frampton, asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Şi închise.

Antoinette fu uluită. Rămase pe pat, cu telefonul la ureche, incapabilă să accepte ideea că fata aceea o refuzase. Dacă Antoinette dorise până atunci s-o vadă, acum tânjea după asta din tot sufletul. Era ca şi cum Phaedra ar fi fost legătura ei cu George, ca şi cum, dacă ar fi putut ajunge la ea, ar fi primit înapoi un pic din soţul ei. Dar nu putea ajunge la ea. Cu cât încerca mai mult să se apropie, cu atât Phaedra se îndepărta mai mult. Puse telefonul jos şi-şi cuprinse capul în palme. Ce mai putea să facă acum?

Capitolul 5

Rosamunde o găsi pe Antoinette stând pe pat şi privind, profund mâhnită, în gol.

— Nu vine! exclamă Antoinette imediat ce o văzu.

— Cine nu vine?

— Phaedra. Am sunat-o şi am invitat-o, dar nu vrea să vină.

— Ce nerecunoscătoare! exclamă Rosamunde, încrucişându-şi braţele pe pieptul robust.

— Cred că am speriat-o.

— Ar trebui să-ţi fie recunoscătoare pentru că eşti atât de bună cu ea, Antoinette. Nimeni altcineva n-ar fi atât de generos! exclamă Rosamunde, iar sora ei îşi ridică privirea încărcată de nelinişte. Of, Antoinette, ce chestie dată naibii! reluă Rosamunde, aşezându-se lângă sora sa şi simţindu-şi inima generoasă umplându-se de furie. Fată nerecunoscătoare! Cum de îndrăzneşte să vină aici, să arunce bomba şi pe urmă să dispară fără ca măcar să privească înapoi? Ce impertinenţă incredibilă!

Se auzi un ciocănit, iar apoi chipul îngrijorat al lui Tom apăru în crăpătura uşii.

— Eşti bine, mamă?

— Phaedra a refuzat să vină în vizită, îl informă Rosamunde, afectată. Mama ta e foarte supărată, lucru de înțeles, de altfel, continuă ea, bătându-şi sora cu palma peste genunchi. O să fie bine, dragă. O să treacă toate, crede-mă.

Antoinette clătină din cap.

— Ba nu. Nu-mi găsesc odihna ştiind că o părticică din George colindă străzile Londrei, iar eu nu sunt capabilă nici măcar să vorbesc cu ea.

— O să-şi vină în fire până la urmă, spuse Tom. Las-o în pace pe moment. N-am fost nici noi tocmai prietenoşi, nu?

— Nu, n-am fost, fu de acord Antoinette. Probabil că a fost foarte greu şi pentru ea.

— Dar ce-o fi crezut? Nu poți arunca o asemenea grenadă, iar apoi să te aştepți să apară un câmp de flori, adăugă Rosamunde.

— Mamă, pot să iau Aston Martin-ul tatei ca să mă întorc la Londra? întrebă Tom.

— E al tău acum, dragule. Poți face cu el ce vrei.

El zâmbi larg.

— Grozav!

— Pleci acum?

— Mă tem că trebuie să mă întorc. Josh şi Roberta tocmai au plecat. N-au vrut să te deranjeze. Unde sunt cheile?

— În sertarul mesei din antreu.

Tom se aplecă şi-şi sărută mama pe obraz.

— Crezi c-o să-ți revii?

— Bineînțeles c-o să-şi revină, răspunse Rosamunde pe dată. Eu sunt aici ca să am grijă de ea, iar David e la capătul grădinii.

— Bine. Revin şi eu la sfârşit de săptămână.

— Ai grijă cum conduci!

— S-a făcut.

Tom mai zâmbi o dată, imaginându-se deja la volanul superbului Aston Martin, gonind pe autostradă.

Când David auzi vestea că Phaedra refuzase să vină în vizită, fu crunt de dezamăgit. Umblă prin fermă la volanul maşinii lui de

teren Land Rover, cu Rufus pe scaunul din faţă, cumpănind asupra variantelor. Poate că Phaedra avea să se răzgândească. La urma urmei, avusese curajul să vină la înmormântare şi fusese în mod clar curioasă să-i cunoască. Tatăl lor îi acordase prin testament un venit generos. Poate că acum avea să încerce sentimente ceva mai calde faţă de familia lui. Însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai convins devenea că şansele ca Phaedra să se răzgândească erau infime. Ei o făcuseră să se simtă prost şi deloc bine-venită. De ce, oare, şi-ar fi dorit să se întoarcă în acel loc ostil?

Nu-i plăcea deloc să-şi vadă mama atât de necăjită. Pierderea soţului fusese o lovitură colosală, însă descoperirea faptului că acesta avea o fiică nelegitimă le-ar fi doborât pe majoritatea văduvelor îndurerate. Nu şi pe Antoinette. Ea o considera pe Phaedra o frântură vie din soţul ei mort. Poate că spera chiar ca, printr-un fel de magie, fata să aducă înapoi o părticică din el. David ştia că mama lui n-avea să-şi găsească liniştea decât după ce se împrietenea cu fiica ei vitregă.

Nu rămânea de făcut decât un singur lucru. Trebuia să plece el însuşi la Londra şi s-o convingă pe Phaedra să vină la ei. Simplul gând al revederii cu ea îi provocă o puternică emoţie. Îşi aminti de prima dată când o văzuse în biserică: aura de bucle blonde, pielea străvezie, inocenţa pală a ochilor ei, zâmbetul plin de înţelegere. Îşi spuse în sinea lui că trebuia să se calmeze, că doar era vorba despre sora lui, ruda lui de sânge, o femeie pe care n-o putea avea. Dar îşi alungă reţinerile, clătinând, vesel, din cap. Se putea îngrijora mai târziu din pricina asta.

Nu-i spuse mamei lui ce planuri avea. Ştia că ea s-ar fi împotrivit. În schimb, i se confesă lui Julius. Avocatul fu încântat de faptul că David îl inclusese în planurile lui şi-i dădu acestuia, fără ezitare, numerele de telefon ale Phaedrei şi adresa ei. Apoi, Julius se decise cu de la sine putere s-o sune pe Phaedra şi s-o avertizeze.

Fata fu de-a dreptul îngrozită.

— Vine aici? exclamă ea.

— I-am dat adresa ta, răspunse Julius, calm.

— De ce? Nu vreau să-l mai văd pe nici unul dintre ei! Niciodată! Mă întorc la Paris imediat, Julius. Nu vreau să intru în porcăria asta.

— Nu fi ridicolă! Aşa am căzut de acord, Phaedra. Asta ai vrut şi tu, de dragul lui George.

— Nu mai vreau. M-am simţit ca o brută, să dau astfel buzna la înmormântarea lui. A fost atât de penibil! Nu pot da ochii cu ei din nou. Spune-i să nu vină.

— Prea târziu. Probabil că el e deja pe drum.

— Atunci, eu plec chiar acum. Am bagajele făcute.

— Phaedra, calmează-te, îi ceru el, mândru de felul în care ştia să interacţioneze cu oamenii. Ascultă-mă: George te-a iubit – ţi-a dovedit-o lăsându-ţi ţie, prin testament, acele preţioase bijuterii. A vrut să aibă grijă de tine pentru totdeauna. În plus, tu ai spus că n-ai avut o familie. Ei bine, acum ai.

— Eu vreau o familie care să mă vrea şi ea, Julius.

— De ce crezi tu că David tocmai vine la Londra? Crezi că s-ar sinchisi dacă ei nu te-ar vrea? Tu mi-ai spus că Lady Frampton însăşi te-a sunat ca să te invite la ei la sfârşit de săptămână. Tu crezi că ar fi făcut-o dacă n-ar fi vrut să te revadă? Ei îţi dau o şansă, Phaedra, ceea ce e uimitor, având în vedere circumstanţele. Eu cred că ar trebui măcar să le accepţi, politicos, invitaţia.

— Spune-le că m-am speriat şi că nu vreau să vin.

— Atunci, fă o baie fierbinte.

— Serios, eşti absurd! spuse ea, râzând fără să vrea.

— Aşa-i mai bine. Acum, inspiră adânc şi gândeşte-te la ce o să spui. Măcar le-ai putea răsplăti generozitatea cu recunoştinţă.

Era ora şase seara când David sună la uşa de pe 19 Cheyne Row. Străduţa îngustă era ascunsă precum un secret, pierdută într-un labirint de alei cu sens unic şi de case frumos zugrăvite, între King's Road şi Chelsea Embankment. În ciuda umbrei făcute de biserica catolică de pe drum, soarele ce asfinţea reuşea să se strecoare şi să lumineze pavajul umed, pe care un plimbător de câini era tras cu forţă pe asfalt de o haită de cinci câini de vânătoare energici.

Locuința Phaedrei era mică şi excentrică, fiind un fost post de pompieri transformat în casă. Uşa era tăiată într-o amplă arcadă de lemn, vechea cale de acces de odinioară a camioanelor de pompieri. Deasupra, o fereastră largă ocupa tot zidul de la primul etaj. Lumina era aprinsă în casă, dar nimeni nu deschise uşa. David mai apăsă o dată pe butonul soneriei.

Uşa se întredeschise în cele din urmă, dând la iveală chipul palid al Phaedrei, care privi prin deschizătură cu o prefăcută surprindere.

— David, ce-i cu tine aici?

De cum o văzu, David simți că inima i se umplu de bucurie.

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Serios? Păi, intră, atunci!

Ea deschise larg uşa, iar David intră într-un holişor dominat de o scară în spirală, construită împrejurul barei originale de coborâre a pompierilor.

— Grozavă casă, spuse el, studiind cu atenție interiorul.

— Nu-i aşa? E atât de excentrică! O ador.

Phaedra închise uşa şi îl conduse într-o surprinzător de spațioasă bucătărie/cameră de zi, ce dădea într-o grădiniță în care câțiva sticleți ciuguleau de zor dintr-un recipient cu semințe suspendat într-un copac. David observă o valiză mare aşezată pe jos şi un palton lăsat pe sofa.

— Pleci undeva? o întrebă.

— La Paris. Acolo locuiesc. Am venit aici doar pentru o lună, am avut grijă de casa unei prietene.

— O, am crezut că tu locuieşti aici!

— Nu, casa mea e la Paris. Plec mâine.

David încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Atunci, cred că te-am deranjat...

Phaedra se simți prost. La urma urmei, el venise tocmai din Hampshire.

— Pot să-ți ofer o ceaşcă de ceai? îi propuse ea. Ştiu că voi, britanicii, iubiți ceaiul.

El zâmbi.

— Aşa e, dar eu aş prefera o cafea.

— Ok, pot să fac şi asta. Cappuccino, espresso...

— Fără lapte şi fără zahăr, te rog.

— Desigur. Aparatul ăsta e genial! declară ea, începând să se agite şi să-şi facă de lucru cu un pachet mic de cafea şi cu o cană mare, albastră. Nu vrei să iei loc?

David trase un scaun lăcuit, roşu-aprins, cu un spătar alcătuit din multe tije. Mai erau acolo trei, fiecare dintre ele având altă culoare: albastru, verde şi mov. O lumânare cu parfum de trandafiri ardea în mijlocul mesei pline de fotografii.

— Scuză deranjul, mă uitam la nişte fotografii.

În timp ce cana se umplea cu cafea, ea ridică o cutie de pe podea şi începu să arunce repede fotografiile în ea, la grămadă.

— Nu face curat pentru mine, ar trebui să vezi cum trăiesc eu!

— O, bun, eşti şi tu dezordonat?

— Foarte. Probabil că e o trăsătură de familie să fii dezordonat, spuse David, hotărât să-şi potolească înflăcărarea, reamintindu-şi mereu că ei doi erau rude.

Ea închise cutia cu fotografii şi puse în faţa lui cana plină cu cafea aburindă.

— Ştiu de ce ai venit, spuse Phaedra trăgând scaunul mov şi aşezându-se faţă în faţă cu oaspetele ei.

— Mama e foarte necăjită. Are impresia că te-a tratat urât la înmormântarea tatei. Vrea să-i mai dai o şansă.

— Uite cum stă treaba, n-ar fi trebuit niciodată să vin şi să mă prezint. Ar fi trebuit să plec imediat după slujbă.

— Probabil că n-a fost chiar cel mai nimerit moment să ne cunoaştem, dar acum – asta e. Haide să încercăm să trecem mai departe.

Văzându-i pragmatismul, ea zâmbi larg.

— Bună idee!

— Mă bucur că eşti de acord.

— Sunt. Iar acum spune-mi dacă îţi place cafeaua mea.

El luă o gură.

— E foarte bună. Tu nu bei?

— Eu am băut deja o cană. Dacă mai beau una, încep să zbor. Poftim, ia şi un biscuit. Biscuiţii sunt slăbiciunea mea.

— A ta şi a mătuşii Rosamunde, spuse David băgând mâna în cutia de tablă pe care ea i-o întinse deschisă şi scoţând un biscuit rotund şi negru. A, e Oreo!

— Un pic de America în bucătăria mea de la Londra, răspunse Phaedra privindu-l cum lua biscuitul, iar apoi luând şi ea unul. Nu-i aşa că sunt delicioşi?

Îşi zâmbiră şi muşcară din biscuiţi.

David încerca din răsputeri s-o perceapă pe Phaedra ca pe sora lui, dar în zadar. Ea şedea în faţa lui, zâmbetul ei frumos topindu-l de-a dreptul. Atmosfera dintre ei era încărcată. El era sigur că şi ea simţea asta, pentru că tensiunea aproape că vibra deasupra mesei, precum căldura deasupra nisipului încins al deşertului. Râseră la unison, nici o glumă sau aluzie neavând nevoie să fie explicată. Era ca şi cum ar fi reluat o prietenie veche de mulţi ani şi, în ciuda eforturilor lui, fiecare fibră a corpului îi tânjea după ea, aşa cum nu s-ar fi cuvenit deloc să simtă un frate.

David ura gândul că trebuia să plece şi să se întoarcă în Hampshire. Era atât de confortabil să stea în acea bucătărie, iar farmecul prezenţei ei era atât de puternic, încât îşi dorea să poată rămâne.

— Vrei să luăm cina împreună? întrebă el dintr-odată, fără să gândească.

— Cina?

— Da, oriunde vrei tu.

— Eşti exact ca tatăl tău, mereu flămând! exclamă Phaedra zâmbindu-i puţin cam trist. Aştepta mereu cu nerăbdare următoarea masă, chiar dacă tocmai era în mijlocul uneia.

— Nu crezi că aşa sunt toţi bărbaţii?

— Poate că ai dreptate. Doar că tu ai spus-o într-un fel anume, adică ai avut explozia aceea spontană de entuziasm. George avea felul ăsta de impulsivitate.

Simţiră amândoi un vânt rece suflând peste câmpiile pustii ale sufletelor lor.

David îşi plecă privirea spre masă.

— Poate că ar trebui să plec acasă, pur şi simplu.

— Nu, te rog! O să gătesc eu, ca să nu trebuiască să ieşim undeva. Îți plac pastele? Lui George îi plăceau spaghetele mele Napoli.

— Nu vreau să te deranjezi.

— Nu e mare deranj să gătesc spaghete Napoli. Îmi place să gătesc. Mi se pare relaxant.

Phaedra se ridică, iar David o urmări luând spaghetele dintr-un dulap de deasupra blatului de bucătărie. Ea purta o cămaşă înflorată, lejeră, care îi cădea peste blugi, şi era încălțată cu adidaşi, dar el îşi putea da seama că ascundea sub acele haine un trup cu forme frumoase, rotunde.

— Dacă tot rămâi la cină, am putea foarte bine să deschidem şi o sticlă de vin. Ar trebui să fie nişte Chardonnay prin frigider. Vrei tu să te uiți?

David găsi vinul. Ea îi dădu un tirbuşon şi puse două pahare pe masă.

— I-ai spus vreodată „tată” tatălui meu? întrebă el, umplând paharele.

Phaedra ezită o clipă.

— Nu. Nu mi s-a părut corect. Nu mai sunt o fetiță. I-am spus „George”. Nu l-a deranjat.

— Sunt uimit că a reuşit să te țină atât timp numai pentru el.

— Bărbații se pricep să separe lucrurile, nu crezi? În plus, eu locuiam la Paris. Timpul pe care l-am petrecut împreună a fost în Himalaya, nu la Londra.

— Deci, şi tu eşti alpinistă?

— Eu aş face orice pentru o fotografie bună, îl lămuri Phaedra, zâmbind larg. Aş urmări chiar şi un englez nebun până în vârful muntelui Pumori!

— O, Doamne, chiar că eşti fiica lui!

— Cu siguranță că am avut în comun dragostea pentru aventură şi natură.

El îi întinse unul din pahare şi o urmări cum lua o înghițitură de vin.

— Ce-a spus mama ta atunci când ai plecat în căutarea lui?

— Nu ştiu. Noi două nu ne înțelegem.

Phaedra se întoarse cu spatele şi începu să toace o ceapă.

— Ei doi s-au mai întâlnit, tatăl nostru şi mama ta?

— Nu. Ea n-a vrut, dar nici el. Totul aparţinea trecutului. Au decis amândoi să nu-l dezgroape.

— Foarte înţelept. Mama ta s-a recăsătorit?

— Nu, răspunse Phaedra întorcându-se cu faţa la el şi zâmbindu-i. Eşti foarte iscoditor, David Frampton! Ce-ar fi să te faci util şi să aşezi masa? Farfuriile sunt acolo, spuse ea, indicându-i o comodă. Tacâmuri, în sertar. Pahare, deasupra, şi găseşti apă în frigider, dacă vrei să-ţi diluezi vinul înainte să te urci la volan ca să ajungi acasă.

— Aş rămâne în Eaton Square, dacă n-ar fi Rufus.

— Rufus fiind un câine, presupun.

— Exact. Un câine mare şi galben, care ar fi tare necăjit dacă n-aş veni acasă în seara asta.

— L-ai lăsat singur?

— Administratorul fermei are grijă de el cât timp sunt plecat. Dar cred că l-a adus deja acasă şi l-a închis în bucătărie la ora şase.

— Atunci, trebuie să te întorci şi tu, spuse Phaedra uitându-se la ceas şi văzând că era şapte şi patruzeci şi cinci. O să te dau afară la nouă şi jumătate.

După ce spaghetele fură gata, se aşezară amândoi la masă şi le savurară. Phaedra făcuse un sos gros, cremos, din roşii cu busuioc, şi fiersese spaghetele în el în ultimele câteva minute.

— Eşti o bucătăreasă grozavă, o complimentă David.

— Mulţumesc, răspunse Phaedra, iar el observă că paharul ei era gol şi i-l umplu din nou. Ce frumos e să iau cina cu fratele meu!

— Nu pot spune că e ceva ce mi-am imaginat că o să fac vreodată.

— Ţi-ai dorit cumva o soră pe când erai copil?

— Nu chiar. Dar mama şi-a dorit o fiică. Cred că toate femeile îşi doresc una, iar mama mea e foarte feminină. I-ar fi plăcut mult o fetiţă cu care să împărtăşească chestii de-ale femeilor. În schimb, a avut parte de trei băieţoi nărăvaşi. Nici urmă de roz în toată casa.

— Eu iubesc rozul, spuse Phaedra, râzând cu amar. În copilărie am avut un dormitor albastru, pentru că mama iubea albastrul. Eu îl doream roz, ca toate fetițele, dar ea a declarat cu insistență că albastrul era culoarea cea mai bună pentru mine. De fapt, era cea mai bună culoare pentru *ea*. Mi-a umplut camera cu jucării pufoase şi cu o casă de păpuşi ridicolă, pentru adulți, care era atât de fragilă, încât n-aveai cum să te joci cu ea.

— Mie mi se pare că s-a străduit.

— Deloc. Mi-a oferit tot ceea ce-mi puteam dori material, dar nu şi ceea ce îmi doream emoțional.

— De ce?

— Fiindcă n-a avut niciodată timp pentru mine. N-avea instinct matern. De fapt, aş spune chiar că a fost interesată doar de propria-i persoană şi de următorul bărbat care să aibă grijă de ea. Era îngrozitor de nesigură pe ea, iar eu îi stăteam în cale. Gama potențialilor pretendenți e redusă drastic dacă ai o fiică în cârcă. Aşa că mă lăsa pe la prietenii ei şi îmi arunca bani, doar ca să scape de mine.

Phaedra ridică din umeri, ca şi cum toate astea n-ar fi contat cu adevărat.

— E trist, Phaedra.

— O, să nu crezi că îmi plâng de milă. În orice caz, am plecat imediat ce am avut vârsta potrivită. Viața s-a îmbunătățit imediat ce m-am urcat la volan. Mama e doar o amintire acum.

David îşi goli paharul.

— Există vreo persoană specială în viața ta?

Ea zâmbi.

— Mă întrebi, cumva, dacă sunt într-o relație?

— Nu mi-ar plăcea să cred că eşti singură.

Ea se uită fix în pahar o clipă.

— Sunt mult prea înfumurată ca să fiu singură, răspunse ea cu îndrăzneală, dar ceva din felul în care îşi lăsă umerii să cadă îl făcu pe David să n-o creadă.

— Deci, ai pe cineva? insistă el.

— Nu, sunt liberă.

— Asta mă surprinde, spuse el, dar simți cum se binedispune pe loc.

— De ce?

— Pentru că eşti foarte frumoasă. Mi-aş imagina că cineva a pus deja laba pe tine.

— O, cineva chiar a făcut asta. Pentru scurt timp, am fost cu disperare, nebuneşte şi copleşitor de îndrăgostită.

Starea de spirit euforică a lui David se prăbuşi de gelozie.

— Serios?

— Da. Dar l-am pierdut.

Ochii Phaedrei se umeziră, iar ea păru covârşită de mâhnire.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb aşa ceva.

— N-aveai de unde să ştii.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi zâmbi, în încercarea de a înlătura durerea care o chinuia clipă de clipă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Dar nu sunt sigură că o să mai pot iubi aşa vreodată. Am investit totul în acea dragoste: inima, sufletul, viitorul meu. Dar n-avea cum să existe un viitor. N-o să mai las niciodată pe cineva să mă facă să sufăr astfel, încheie ea oftând prelung şi luând o gură mare de vin. Dar tu? Ai avut vreodată o relație serioasă?

— N-am fost îndrăgostit niciodată, nu în felul pe care îl descrii tu – cu disperare, nebuneşte şi copleşitor de îndrăgostit. Încă aştept să mi se întâmple aşa ceva.

— Dar ai avut iubite, nu?

— Desigur. Dar e o diferență uriaşă între o iubită şi cineva fără de care nu poți trăi.

Ochii ei se umeziră din nou.

— Ştiu cum e, spuse, iar apoi îşi muşcă buzele. Mă simt atât de goală pe dinăuntru, David!

— Ca noi toți.

— A fost atât de subit! Încă mai aştept ca George să mă sune, dar n-o s-o mai facă niciodată. Am crezut că aveam un viitor, însă George l-a luat cu el, iar acum n-o să mai recapăt niciodată acel viitor. Dar ştii ce anume mă macină cel mai tare? Ultima oară când am vorbit, a fost în...

Ea păru să-şi înghită vorbele, ca şi cum rostirea lor ar fi fost prea dureroasă.

— A fost în...?

Phaedra suspină defensiv şi-şi lăsă umerii să cadă.

— Nu mai contează. N-am apucat să-mi iau rămas-bun.

Impulsionat de chipul ei răvăşit, David se mută pe scaunul de lângă ea şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor ei. Phaedra îşi lăsă capul pe pieptul lui şi plânse. David o trase mai aproape, adulmecând parfumul de vanilie din părul ei şi savurând senzaţia trupului ei lipit de al lui. Închise ochii şi simţi cum şi inima lui se umplea de o nerostită mâhnire. Spre deosebire de Phaedra, el simţi că lacrimile nu-i veneau la fel de uşor, părând să i se fi oprit în gâtlej, unde muşchii i se contractară dureros din pricina efortului pe care-l făcea ca să şi le oprească.

— Iartă-mă, murmură ea după o vreme. Sunt atât de distrusă! L-am găsit, iar apoi l-am pierdut.

— Vino şi stai la Fairfield, Phaedra, o imploră David. O să-ţi găseşti liniştea în familia lui.

— Nu pot.

— Insist.

— Nu ştii nimic despre mine. Sunt o străină. Nu pot să profit.

— Mi-e greu să cred c-o să ne omori pe toţi peste noapte.

Ea îşi trase nasul.

— Bineînţeles că nu. Totuşi, nu mă simt în largul meu să accept ospitalitatea mamei tale.

— Ea vrea să vii.

— Nu, am pricinuit şi aşa destule necazuri. Chiar ar trebui să mă întorc la Paris.

— Te rog! Nu fugi! Abia te-am descoperit. Mama vrea să te cunoască mai bine. Faci parte din familie. Tatei i-ar fi plăcut să te ştie la Fairfield. Acolo ţi-e locul.

Urmă o lungă tăcere. Phaedra nu-şi găsise niciodată locul undeva. Gândul că ar fi putut avea o familie era foarte tentant. Poate că Parisul mai putea aştepta. Un singur sfârşit de săptămână n-avea cum să dăuneze. Îşi îndreptă capul.

— Numai dacă îmi promiţi c-o să ai grijă de mine.

— Bineînţeles că da.

— Ok, atunci vin, se învoi ea în timp ce-şi ştergea ochii cu dosul palmei, iar apoi, observând pata umedă de pe cămaşa lui David,

încercă s-o şteargă şi pe aceea. Vai de mine, zici că am plâns pe toată cămaşa ta!

— E doar o cămaşă.

— O pot usca imediat cu foehnul, se oferi Phaedra, dar, văzând expresia de pe chipul lui David, ea râse şi adăugă: sau nu!

— Drept cine mă iei? De parcă mi-ar păsa de o pată de umezeală de pe cămaşă! exclamă el, iar asta îi făcu pe amândoi să râdă. Se usucă înainte să ajung acasă, aşa că Rufus n-o să se simtă ofensat.

Ea se uită la ceasul de pe perete.

— E trecut de nouă şi jumătate şi am spus că la ora asta te dau afară.

— Nu-i nevoie. Plec şi singur. Trebuie să mă întorc la colegul meu de apartament.

În timp ce el păşi afară, pe pavaj, Phaedra se postă în cadrul uşii.

— M-am simțit bine în seara asta. Chiar m-ai înveselit, spuse ea.

— Nu prea cred că te-am înveselit, răspunse el, privindu-i fața brăzdată de lacrimi.

— O, ba da, nu încape nici o îndoială. Îmi face bine să discut despre George cu cineva care l-a cunoscut.

— Ne vedem vineri, spuse el cuprinzând-o pe după talie şi aplecându-se să o sărute pe obrazul încă umed.

— Vineri să fie, răspunse ea. Şi nu uita să ai grijă de mine!

Phaedra îl urmări din priviri cum se îndrepta, pe sub stâlpii de iluminat, către maşina lui cea plină de noroi. Înainte să urce, el se întoarse şi flutură din mână în semn de rămas-bun. Ea nu se clinti din prag câtă vreme el demară, îndepărtându-se apoi, lent, pe stradă. Deci, în cele din urmă, familia lui George avea s-o primească în sânul ei. Se simțea la fel de devastată precum un hoț plin de regrete.

Mai târziu, pe când se vâra în pat, îi sună telefonul mobil de pe noptieră. Întinse mâna şi îl luă. Văzu numele lui Julius Beecher afişat pe ecran. Îi răspunse fără nici o tragere de inimă.

— Deci, cum a mers? întrebă el.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață, David ieşi la plimbare pe câmpii împreună cu Rufus, mergând sprinten din pricina dispoziției optimiste pe care o avea. Cerul era alburiu, presărat ici şi colo cu mici nori roz, iar soarele îi încălzea deja fața. Zâmbi, fiindcă în ziua aceea gândul că Phaedra venea să stea la ei câteva zile făcea să pară totul mai frumos. Culturile răsăreau din pământ, cu vârfurile lor verzi înălțându-se spre lumină. Păsărelele dansau şi se ciorovăiau în aer, iar un uliu cu aripi mari plana în văzduh, în căutarea prăzii. David contemplă, încântat, mugurii gardului viu şi lăstarii verzi ai viorelelor ce aveau să înflorească în pădure. Rufus dispăru în lăstăriş, unde tentaculele verzi şi contorsionate ale ferigilor începeau deja să se desfoaie. Deodată, rutina zilnică a vieții lui de la fermă nu i se mai păru deloc banală, ci de-a dreptul superbă. Copacii parcă îşi întindeau ramurile ca să-l îmbrățişeze, lumina soarelui cobora ca să-l învăluie, iar adierea uşoară de vânt purta cu ea mireasma fertilității şi a regenerării. I se umplu pieptul de încântarea voluptuoasă a tuturor acestora.

Ajuns acasă la mama lui, o găsi pe aceasta în bucătărie, luând micul dejun împreună cu Rosamunde.

— Am nişte veşti pentru voi, anunță el, sprijinindu-se de blatul bufetului.

— *Bune*, sper, spuse Rosamunde.

— Cred că o să fiți încântate.

Mama lui îl privi nerăbdătoare.

— Ei bine, nu ne mai ține în suspans!

— Phaedra vine să stea aici la sfârşit de săptămână.

Antoinette se holbă la el şi rămase cu gura căscată. Două pete rozalii îi apărură în obraji.

— De unde ştii? Ai sunat-o? întrebă ea.

— M-am dus cu maşina până la Londra ca să discut cu ea față în față, mărturisiri el.

Mama lui îi zâmbi recunoscătoare.

— Ai făcut tu asta pentru mine?

— Da. Am văzut cât de necăjită erai. Am vrut să ajut.

— Şi ea ce-a spus?

— A fost stânjenită fiindcă a dat năvală peste noi la înmormântarea tatei, dar eu am convins-o că o iertăm cu toții pentru asta.

Rosamunde îşi unse cu unt o felie groasă de pâine prăjită.

— O, Doamne, da' plin de surprize mai eşti, David!

— N-a fost surprinsă atunci când te-a văzut la uşa ei? întrebă Antoinette.

— Ba da, bineînțeles că a fost, dar m-a invitat înăuntru şi chiar mi-a gătit.

— Ți-a gătit? repetă Rosamunde. Pe toți sfinții, Antoinette, i-a gătit!

— Găteşte destul de bine.

— Ce-ați mâncat? întrebă Rosamunde.

— *Spaghetti Napolitana*.

— Unele dintre preferatele tatălui tău, spuse Antoinette cu glas scăzut.

— Au fost foarte bune.

David zâmbi plin de vinovăție acelei amintiri, ştiind că sentimentele lui tot mai puternice pentru Phaedra erau necuvenite.

— Cum ai convins-o să vină? întrebă Antoinette.

— Îi e dor de tata. I-am spus că o să-şi găsească liniştea aici, alături de noi.

— Ce frumos din partea ta! comentă Rosamunde.

— Ar trebui să-i dau vestea cea bună şi lui Tom, spuse Antoinette, bucuroasă. Mă întreb dacă vor veni Josh şi Roberta.

— Doar n-ai de gând să le spui, nu? se opuse David.

— Cred că ar trebui. Poate că nu vin, dar ar fi nepoliticos să nu le spunem şi lor. La urma urmei, Phaedra e şi sora lui Joshua.

— În cazul în care vrei ca Phaedra să mai vină şi altă dată, eu m-aş abține. Dacă e cineva care s-o sperie, atunci aceea e Roberta.

Antoinette se uită la sora ei, căutând ajutor, iar Rosamunde se grăbi să-şi arate loialitatea.

— Antoinette are dreptate. N-ar fi cinstit să nu-i includem şi pe ei. Şi aşa Roberta se simte nedreptăţită.

— Atunci, Phaedra ar trebui să locuiască la tine, David, propuse Antoinette. În felul ăsta, o să aibă unde să evadeze dacă Roberta devine prea aspră.

Rosamunde clătină din cap.

— Nu cred că e bine, Antoinette.

— Dar e sora mea, îi reaminti David.

— Mda, presupun că e, cedă Rosamunde.

— Casa ta e mai puţin intimidantă decât asta, David.

El deborda de bucurie. Avea sentimentul că cina aceea luată împreună cu Phaedra îi pecetluise, într-un fel, dreptul asupra ei.

— Fie cum vrei tu, mamă.

— Cred că s-ar simţi mai confortabil. La urma urmei, pe tine te cunoaşte.

Rosamunde continua să aibă îndoieli.

— Nu ştiu ce să zic. Nu mi se pare în regulă. O fi ea sora ta, David, dar abia ai cunoscut-o.

— Doar nu suntem adolescenţi, mătuşă Rosamunde, spuse David chicotind.

— Dar tu n-ai mai avut o soră până acum.

— Ei bine, acum am, drept pentru care intenţionez s-o cunosc mai îndeaproape, răspunse el, zâmbindu-i larg mătuşii lui, care îşi unse nervoasă o nouă felie de pâine cu unt. Şi mai e şi Rufus, să nu uităm. N-o să fim singuri.

Rosamunde luă o muşcătură şi mestecă sănătos.

— Presupun că sunt eu mai demodată.

David luă un măr din fructieră.

— Bun, deci am stabilit. Ea vine vineri. Propun să luăm cina aici, împreună. Acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Aproape că sări de la masă, iar apoi merse afară, la soare, unde Rufus se juca pe iarbă împreună cu Bertie şi cu Wooster.

În seara aceea, după ce se întoarse acasă de la serviciu, Joshua îi dădu vestea Robertei. Soţia lui fu oripilată.

— Poftim? Fata aia o să stea tot weekendul la Fairfield? Maică-ta a înnebunit?

Joshua îşi puse servieta jos, în hol, şi intră în bucătărie ca să-şi ia o gustare din frigider.

— Nu, Roberta, mama e doar în doliu.

— Atunci, doliul ăsta i-a cam întunecat minţile.

— Iubito, calmează-te! E posibil ca Phaedra să fie o fată foarte cumsecade. Nu crezi că e un pic cam nedrept s-o judeci înainte de-a o cunoaşte?

Roberta veni după el în bucătărie şi îl urmări luându-şi un calup de brânză cheddar din frigider.

— Presupun că am fost invitaţi.

— Mamei i-ar plăcea să fim acolo, desigur.

— Te cred!

— E sora mea.

— Nu sunt atât de sigură. Totul pare prea cusut cu aţă albă. Mie mi se pare o şarlatanie.

Joshua îşi lăsă umerii să cadă obosiţi.

— Tu şi teoriile tale conspiraţioniste! Citeşti prea multe thrillere poliţiste.

— N-ai observat satisfacţia din vocea lui Beecher atunci când el a citit că Phaedra a primit Safirele Frampton?

— Nu, din nou, despre nenorocitele alea de safire!

— Contează mult, Joshua, dacă familia ta e înşelată. Antoinette e incredibil de vulnerabilă în momentul ăsta. E foarte simplu pentru avocatul lui George s-o îmbrobodească.

— Chiar trebuie să discutăm despre asta din nou?

Joshua luă brânza şi o cutie de biscuiţi fini, săraţi, şi se aşeză la masă.

— Tu ce crezi că ar trebui să facem, Roberta?

Ea se aşeză în faţa lui şi-şi încrucişă mâinile pe tăblia mesei.

— În primul rând, eu nu cred că Phaedra ar trebui răsplătită pentru că a venit chiar în ziua înmormântării lui George, în timp ce familia îl jelea, cu vestea că e fiica lui nelegitimă. În al doilea rând, cred că e nedrept din partea tatălui tău că a ţinut secretă informaţia asta timp de aproape doi ani. În al treilea rând, cred că e inadmisibil ca ea să primească Safirele Frampton, când trebuia ca ele să fie ale noastre. În al patrulea rând, tatăl tău ar fi trebuit să-i mărturisească totul lui Antoinette. Ea e o femeie bună la

suflet, nu i-ar fi făcut niciodată scandal. El n-a avut nici un motiv să se îndoiască de ea.

— Ai mai spus asta la numărul doi, dar continuă...

Roberta oftă, enervată.

— Lasă numerele acum, Josh! Mie îmi e destul de clar că individa asta încearcă să se insinueze în familia voastră. E un pic cam bizar la vârsta ei. N-are şi ea familia ei?

— Poate că ai ei sunt în Canada.

— Suntem în secolul XXI! Şi, cu banii pe care i-a primit, poate să se ducă la ei în fiecare săptămână dacă vrea!

— Poate că n-are familie, atunci. Poate că noi suntem singura ei familie.

— Tot bizar e să adopţi o familie atunci când eşti trecut de treizeci de ani. Ea ar trebui să se preocupe să-şi facă propria familie. Tu ai spus că e frumoasă. E ciudat că nu-şi poate găsi un bărbat cu care să se mărite.

Joshua clătină din cap plictisit.

— Nu ştiu, Roberta, şi nici nu-mi pasă. Eu o să mă duc la sfârşit de săptămână s-o cunosc, de dragul mamei. Ar fi drăguţ să vii şi tu, cu Amber, dar, dacă ai de gând să faci vreo scenă, mai bine rămâi acasă.

Ea rânji malefic.

— O, nu, vin şi eu ca s-o studiez, chiar dacă i-am dat liber lui Kathy weekendul ăsta. O să am grijă cu plăcere de Amber, doar ca să fiu martoră la ceea ce ar putea fi o superbă comedie neagră, dacă totul n-ar fi atât de tragic!

Următoarea după-amiază, Antoinette veni la mormântul soţului ei. Sprijini un buchet de flori de primăvară de monumentul funerar temporar pe care Barry îl făcuse din lemn. La vederea anilor înscrişi pe el, 1954-2012, o copleşi un val de durere. Se lăsă în genunchi şi-şi luă capul în mâini. Era greu să-şi imagineze că George zăcea înmormântat în pământul acela, asemenea câinilor îngropaţi în fundul grădinii lor. Nu mai rămăsese nimic din el în afara bunurilor materiale pe care le deţinuse în timpul vieţii, iar acelea erau neînsufleţite fără el.

— Sunt atât de nefericită, George, murmură ea. Nu mai ştiu cum să trăiesc singură. Dar, mai mult decât atât, sunt atât de

supărată! Da, sunt furioasă pe tine pentru că m-ai minţit. De ce nu mi-ai spus de Phaedra, când ştiai bine că te-aş fi susţinut fără discuţie? Te-ai îndoit de mine? De aceea ai tăinuit-o? Ai crezut că aveam să mă supăr? Cum ai putut, când eu nu m-am plâns niciodată că mă abandonai tot timpul? Tu plecai mereu în călătoriile tale, iar eu te lăsam să pleci, pentru că te iubeam şi voiam să fii fericit. Dar oare când m-ai pus tu *pe mine* pe primul loc, aşa cum eu te-am pus *pe tine* mereu pe primul loc? Pentru tine, alpinismul a trecut înaintea mea, însă eu nu m-am plâns. Sunt sigură că ai ştiut că nu m-aş fi plâns niciodată nici de Phaedra. Tu ai fost totul pentru mine, George, dar eu n-am fost totul pentru tine. Acum îmi dau seama că aşa au stat lucrurile. Şi lucrul ăsta mă înfurie cumplit de tare! Dacă eu aş fi fost totul pentru tine, n-ai fi riscat atât de mult. N-ai fi murit de tânăr, lăsându-mă văduvă. Dar tu m-ai abandonat din nou, de data asta, pentru totdeauna, iar eu nu pot să accept aşa ceva. Pur şi simplu, nu pot.

Antoinette îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Cimitirul era plin de pietre funerare, multe dintre ele fiind inscripţionate cu numele de „Frampton”, iar unele datau încă din secolul al XIV-lea. Astfel, câteva dintre ele erau atât de vechi, încât nu se mai puteau distinge inscripţiile de pe ele. Dar fiecare dintre acele morminte era martorul unei vieţi – o viaţă cândva la fel de vibrantă ca a ei. Într-o bună zi, avea să fie şi ea înmormântată acolo, lângă George, iar viaţa ei cea vibrantă avea să se sfârşească, de asemenea. Lucruri care păruseră importante aveau să fie reduse la neant. Existenţa ei urma să se sfârşească astfel într-un cimitir rece, iar anii dintre naştere şi moarte, care păruseră atât de lungi, să se reducă la câteva date fără viaţă, gravate pe o piatră. Ce scurtă era viaţa – şi la ce bun?

O cuprinse un val de frică şi-şi ţinu respiraţia. Moartea era inevitabilă şi avea să vină la fel de sigur precum toamna venea după vară. Nu era doar ceva ce li se întâmpla tuturor celorlalţi, era ceva ce avea să i se întâmple *ei*. Moartea nu putea fi evitată.

Se ridică în picioare şi intră, grăbită, în biserică. Nu era nimeni înăuntru. Totul era cufundat în penumbră, iar lumina după-amiezii, care pătrundea prin ferestrele cu vitralii şi cădea peste

bănci, era presărată cu firave particule de praf ce sclipeau precum nişte mici licurici. Antoinette înaintă pe culoarul dintre şirurile de bănci şi se aşează în primul rând, cu faţa către altar. Îngenunche în rugăciune, agăţându-se de tradiţiile copilăriei precum un marinar naufragiat care s-ar fi prins de micile resturi ale navei lui.

„Doamne, nu mă lăsa! O, Te rog, nu mă lăsa, pentru că nu pot face faţă neantului. Nu pot îndura gândul că din mine o să mai rămână doar ţărâna. Nu vreau să cred că George e în pământ. El e cu mult mai mult decât atât. Trebuie să existe o parte nemuritoare a lui, care să viețuiască undeva. La urma urmei, George a escaladat munţi. A fost un om curajos, care a căutat aventura. Nu pot să cred că aventura vieţii lui s-a sfârşit şi că George acela al meu, soţul meu cel atât de impunător, putrezeşte într-un sicriu din pământ. La ce-a folosit totul? George a fost un om bun, merită mai mult de-atât. Te rog, Doamne, să exişti acolo sus, undeva. Vreau să cred în Tine, chiar vreau. Vreau să cred că George e în rai. Vreau să cred că am şi eu un loc acolo, pentru că mi-e frică să rămân singură."

Lui Antoinette i se prelinseră lacrimile printre gene, iar ea îşi strânse ochii şi-şi încleştă mâinile pe gură.

„O, Doamne, mi-e frică să fiu singură în întuneric!"

Rămase mult timp aşa, îngenuncheată pe perniţă, ascultându-şi respiraţia şi bătăile tot mai rare ale inimii. Liniştea începu, cu timpul, să-i aline sufletul tulburat, iar vibraţiile line ce umpleau biserica, provenite din atâtea secole de lumânări aprinse şi de rugăciuni rostite, o mai calmară. După ce se ridică în picioare, Antoinette se simţi ciudat de binedispusă. Cumplita teamă i se spulberase. În locul ei rămăsese un ciudat sentiment de resemnare – sentimentul că cineva mai puternic avea să se îngrijească de toate.

Ieşi din biserică şi miji ochii în lumina puternică. Se uită la ceasul de la mână. Era deja puţin trecut de şase seara. Stătuse acolo mai bine de o oră, aşa că nu era de mirare că ochilor ei le trebuia ceva timp să se obişnuiască din nou cu lumina. Porni pe alee şi apoi observă îngrozită că soacră-sa stătea de vorbă cu reverendul Morley sub frontonul de lemn al porţii bisericii. Erau

atât de prinşi în conversaţie, încât n-o observară. Antoinette se opri locului şi încercă, intrată în panică, să găsească altă cale de ieşire în afară de poarta în apropierea căreia îşi parcase maşina. Trebuia să mai existe o ieşire undeva în spatele bisericii.

Ca să nu le atragă atenţia celor doi, făcu stânga-mprejur şi merse, cât de uşurel şi de silenţios putu, până în spatele bisericii. Odată ieşită din raza lor vizuală, mări pasul şi dispăru în umbră, iar apoi traversă în mare grabă peluza şi ajunse la un zid înalt, care delimita proprietatea altcuiva. În zid era încastrată o poartă de fier, ruginită. Antoinette trase cu ochiul şi rămase uimită să descopere o grădină minunat de îngrijită. Era foarte mare, cu o peluză frumos tunsă, cu răzoare de plante perene uniform tăiate, precum şi cu plante anuale care aveau un aspect deosebit de înfloritor. Lângă zid se afla un răzor de plante erbacee, iar în dreapta, pâlcuri de narcise galbene şi de lalele începuseră să apară din stratul de îngrăşământ, strălucind în soarele după-amiezii. Casa din fundul grădinii era o frumoasă construcţie în stil georgian, cu acoperiş de ţiglă roşie, pe care stăteau cocoţaţi nişte porumbei ce arătau la fel de preocupaţi unii de alţii precum reverendul Morley şi Margaret Frampton.

Antoinette nu ştia cine locuia acolo, fiindcă ea n-avea obiceiul să converseze sau să se viziteze cu sătenii. În plus, multe case precum aceea erau ascunse la capătul unor alei şi îndărătul unor arbori înalţi sau al gardurilor vii. Împrejurimile arătau ca şi cum proprietarul n-ar fi fost acolo. Cel puţin, acesta nu se vedea pe afară, aşa că ea se furişă pe poartă, pe care, spre marea ei uşurare, o găsi descuiată.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se pitulă de-a lungul marginii grădinii. Se simţea ca o infractoare – deşi, cinstit vorbind, orice era mai bine decât să fi trebuit să se oprească şi să stea de vorbă cu soacră-sa. Cum se furişa aşa, se opri deodată, surprinsă de mirosul inconfundabil de *Daphne odora*. Inspiră mireasma dulce, ca de iasomie, a tufei deja înflorite, iar inima i se umplu de plăcere. Mai inspiră o dată, lacom, bucurându-se de parfumul din nări. De la moartea lui George, nu mai fusese în grădina de la Fairfield House. Nici măcar nu ştia dacă tufele ei înfloriseră deja, lucru neobişnuit pentru Antoinette, care considera că *Daphne*

odora era marele dar al primăverii. Cum stătea aşa, cu ochii închişi şi adulmecând parfumul îmbătător, începu să-şi dea seama că o privea cineva. Deschise ochii speriată, iar apoi obrajii i se îmbujorară tot mai mult, fiindcă descoperi că bărbatul care stătea în uşa serei din grădină era nimeni altul decât doctorul Heyworth.

Antoinette începu să-şi frământe mâinile şi zâmbi stânjenită.

— Vai de mine, vă întrebaţi, probabil, ce caut în grădina dumneavoastră? îngăimă ea, grăbindu-se să se apropie ca să dea explicaţii.

— Vă place daphneea mea? întrebă el, zâmbind larg.

— O, ador daphneea dumneavoastră! Dar vedeţi, nu ştiu sigur dacă a noastră a înflorit deja, trebuie să verific. E arbustul meu preferat şi e primul care înfloreşte.

Îşi dădu seama că vorbea foarte repede, încercând cu disperare să se poarte ca şi cum apariţia ei neaşteptată în grădina lui ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Aş zice că a înflorit şi a dumneavoastră, răspunse el încruntându-se îngrijorat de îndată ce ajunse lângă ea, iar Antoinette îşi dădu seama că faţa îi trăda, probabil, lacrimile de mai devreme, din biserică. Sunteţi bine, Lady Frampton?

— Am fost să-l văd pe George, răspunse ea, iar umerii i se lăsară pe dată.

— Aha...

— Pe urmă am stat puţin în biserică. E atâta linişte acolo! M-a făcut să mă simt mult mai bine. E o alinare pentru suflet să meditezi în linişte într-un loc ca acela, când nu mai e nimeni prin preajmă. Ei bine, ei erau pe cale să intre în biserică...

Doctorul Heyworth ridică din sprâncene.

— „Ei”?

— Reverendul Morley şi soacra mea, răspunse ea imediat. N-am vrut să dau ochii cu ei pe alee, aşa că m-am furişat în spatele bisericii şi am reuşit să scap fără să mă vadă. Mă rog, sunt destul de sigură că nu m-au văzut. De aceea mă aflu în grădina dumneavoastră.

Doctorul Heyworth chicoti amuzat, iar Antoinette îşi dădu seama că el nu pricepuse nimic.

— Ştiţi, majoritatea oamenilor folosesc poarta din faţă, spuse el.

Ea îl privi lung, neştiind ce să spună. Apoi, el se puse pe râs cu atâta poftă, încât i se încreţi toată faţa, iar Antoinette simţi că o podidea şi pe ea râsul, ceea ce o surprinse, fiindcă nu mai râsese aşa de foarte multă vreme.

— Vai de mine, probabil că mă credeţi foarte ciudată, spuse ea, ţinându-se de burtă.

— Păi, dacă tot sunteţi aici, n-aţi vrea să intraţi şi să beţi un ceai? Era foarte posibil ca reverendul Morley şi Margaret să fie tot la poarta bisericii, de vorbă, aşa că ar fi fost complicat să ajungă la maşină fără să fie văzută.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea, iar apoi îl urmă înăuntru.

— Perfect! Haideţi să punem ceainicul la fiert.

Rosamunde era deja foarte îngrijorată de absenţa lui Antoinette. Plecase de ore bune, iar afară se întuneca. Oare cât timp îi trebuia ca să pună nişte flori pe mormântul soţului ei? Rosamunde lăsă din mână broderia la care lucra şi se uită la ceas. Era trecut de şapte seara. Ciuli urechile după sunetul maşinii intrând pe aleea pietruită, dar nu auzi decât nişte păsărele întârziate, care ciripeau printre ramurile teilor.

Harris apăru în prag, întrebând-o dacă dorea ceva de băut.

— Da, te rog, vin de Xeres, şi să fie un pahar mare. Pe unde crezi că umblă Lady Frampton, Harris?

— Presupun că o să se întoarcă în curând. Nu m-aş îngrijora. Din experienţa mea, faptul că nu primeşti veşti e, în sine, o veste bună.

— Păi, să ştii că aşa şi e. Cred..., începu ea, dar, chiar în clipa aceea, farurile unei maşini luminară prin fereastră. O, foarte bine, asta trebuie să fie ea!

Rosamunde se ridică şi dădu fuga în antreu, simţindu-se deosebit de uşurată. Harris i-o luă înainte, ca să deschidă uşa. Dar nu Antoinette urca treptele în mare grabă, ci Margaret.

— Bună seara, Lady Frampton, spuse Harris, deloc surprins.

Margaret scoase un fornăit.

— Unde-i Antoinette? întrebă ea pe obişnuitu-i ton poruncitor.

Rosamunde aruncă o privire îngrijorată pe lângă Margaret, încercând să vadă dacă nu cumva apăruse maşina surorii ei.

— Nu-i aici, răspunse nedumerită.

— Maşina ei e în faţa bisericii, dar ea nu e de găsit nicăieri. M-am gândit că poate s-a întors pe jos, uitând că îşi lăsase maşina în apropiere. Ştii, mâhnirea poate face lucruri bizare cu mintea omului. Eu urăsc să conduc, după cum ştii, dar m-am simţit obligată să vin aici ca să aflu ce naiba se întâmplă.

— S-a dus să pună flori pe mormântul lui George...

— La ce bun? Doar el n-o să le vadă, spuse ea în timp ce traversa antreul cu paşi mari şi intra în salon. Adu-mi şi mie un pahar de vin de Xeres, Harris. O, ce bine, focul e aprins! Ei, măcar atât...

Rosamunde nu era încântată de perspectiva companiei formidabilei soacre a surorii ei, mai ales că nu putea spune pe unde umbla Antoinette. Lui Rosamunde îi plăcea să ştie ce se petrecea în jur. Margaret se aşează în fotoliu.

— Vreau să discut cu ea despre fătuca aia.

— Vreţi să spuneţi „despre Phaedra", răspunse Rosamunde, încântată că despre *ea* ştia.

— Am auzit că vine aici la sfârşit de săptămână!

— Da, Antoinette a invitat-o.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic. Aveaţi de gând să-mi ascundeţi asta?

— Sunt sigură că Antoinette urma să vă spună. I-a sunat pe Joshua şi pe Tom. Desigur că David ştia, pentru că el s-a dus cu maşina la Londra ca s-o invite şi au luat cina împreună.

— A trebuit s-o aflu de la Roberta. Ea vrea să împrumute Safirele Frampton pentru o gală de binefacere organizată la Palatul Buckingham, la care participă prinţul de Wales şi ducesa de Cornwall. E minunat să te gândeşti că vor fi purtate într-o companie atât de splendidă! Lui Antoinette nu i-a păsat niciodată de bijuterii, însă Roberta adoră să strălucească, şi trebuie să spun că arată foarte bine cu podoabele acelea.

Rosamunde îşi dădu seama că Roberta uitase să-i spună bătrânei doamne că Phaedra primise prin testament acele preţioase bijuterii de familie. Margaret pufni, enervată:

— Măcar există cineva în familie pregătit să mă înlocuiască în astfel de situații!

Harris intră cu o tavă pe care erau două pahare cu vin de Xeres şi un bol cu fistic.

— Unde crezi că s-a dus? întrebă Margaret.

— Îmi imaginez că s-o fi întâlnit cu vreo prietenă şi că s-au dus să bea ceva, spuse Rosamunde, decisă să nu arate cât de îngrijorată era.

Margaret se uită la ceas.

— Ei bine, oricum n-am altceva de făcut, aşa că o să aştept.

Îşi sorbi băutura, privind-o pe Rosamunde cu ochii mijiți. Rosamunde sorbi şi ea din pahar, fixând-o, la rândul ei, cu privirea. Păru o veşnicie până când maşina lui Antoinette se auzi, în sfârşit, pe pietrişul de afară.

— Of, ce bine, oftă Margaret. Acum ne poate spune pe unde a umblat.

Rosamunde rânji cu subînțeles.

— Sau nu. Sunt sigură că n-o să se simtă obligată să ne spună nimic.

Capitolul 7

Margaret şi Rosamunde rămaseră în salon, iar Harris deschise uşa şi Antoinette intră grăbită în antreu. Amândouă femeile ciuliră urechile şi o auziră pe Antoinette cum îşi mângâia câinii şi cum schimba câteva cuvinte cu majordomul. Apoi apăru în prag, înăbuşindu-şi un zâmbet, fiindcă acolo, în fotoliu, trona însăşi bătrâna Lady Fampton, pe care făcuse tot posibilul s-o evite.

— Ei, arăți ca o pisică ce tocmai a lins blidele, spuse Margaret. Pe unde ai umblat? Ți-am văzut maşina parcată în fața bisericii, dar nu te-am găsit nicăieri.

— Eu am presupus că te-ai întâlnit cu vreo prietenă şi că v-ați dus să beți ceva, adăugă Rosamunde, ca să nu rămână mai prejos.

— M-am dus în vizită la doctorul Heyworth, răspunse Antoinette cu indiferență, aşezându-se pe sofa, lângă sora ei.

— Eşti bolnavă? întrebă Margaret.

— Nu, a fost o vizită de curtoazie.

Margaret ridică din sprâncene.

— O vizită de curtoazie? La doctorul Heyworth?

— Da.

Antoinette nu era pregătită să dezvăluie mai mult de-atât, deşi era limpede că Margaret aştepta o explicație. Urmă o tăcere prelungă, dar Antoinette nu se grăbi s-o spulbere.

— Noi te-am aşteptat să te întorci acasă, spuse Margaret.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi avut grijă să mă întorc la timp, răspunse Antoinette. Poate că data viitoare ar trebui să suni înainte să vii.

— Tocmai stăteam de vorbă cu Rosamunde despre fătuca aceea care vine să stea aici la sfârşit de săptămână, începu Margaret.

— Phaedra, spuse Rosamunde.

— *Roberta* mi-a spus, adăugă Margaret, trăgând prelung aer pe nări ca să arate că nu-i plăcea deloc să fie informată de soția nepotului ei.

— I-am spus lui Margaret că aveai de gând s-o informezi..., începu Rosamunde.

Antoinette o întrerupse:

— Ba n-aveam deloc de gând s-o fac, Rosamunde, spuse ea. Tu ai spus foarte răspicat că nu vrei să ai de-a face cu ea, Margaret, şi te-am crezut pe cuvânt, se adresă apoi ea soacrei ei.

Pentru o clipă, bătrâna doamnă rămase fără replică. Sorbi prelung din vinul de Xeres şi spuse:

— Ai dreptate, nu vreau să am de-a face cu ea. Dar, dacă e fiica fiului meu, cred că ar trebui măcar s-o cunosc.

Antoinette se întristă la gândul că Roberta şi Margaret voiau s-o încolţească pe Phaedra.

— Nu cred că e o idee bună. Doresc foarte mult ca şederea ei să fie una plăcută.

— O, dar insist! Am multe întrebări pe care doresc să i le pun.

— Nu cred că e cinstit să declanşăm un interogatoriu.

— N-am de gând să declanşez un interogatoriu, Antoinette. Sunt sigură că şi tu eşti la fel de curioasă ca şi mine. E foarte dureros să te gândeşti că George a păstrat un asemenea secret. Avem nevoie de răspunsuri.

— Eu n-am nevoie deloc de răspunsuri, o asigură Antoinette, doar ca s-o contrazică. Nu vreau decât să-mi cunosc mai bine fiica vitregă. Dacă, la un moment dat, ea alege să mi se destăinuie, o ascult bucuroasă. Dar n-am de gând s-o pun la zid şi să storc răspunsuri de la ea.

Margaret se aspri la faţă şi miji din ochi.

— Fiul meu i-a lăsat o avere prin testament – un venit datorită căruia ea n-o să mai trebuiască să muncească niciodată în viaţă...

— Şi Safirele Frampton, adăugă Antoinette. Să nu uităm de *ele*.

Margaret aproape că îşi scuipă vinul de Xeres.

— Ce-ai spus?

— Safirele Frampton. George i le-a lăsat Phaedrei.

— Nu se poate aşa ceva! Eşti sigură? Bijuteriile acelea trebuie să rămână în familie!

— Phaedra *face parte* din familie, insistă Antoinette.

— Nu pot să cred! exclamă bătrâna doamnă, înroşindu-se la faţă ca o sfeclă.

— E adevărat, Margaret. Roberta e foarte necăjită din cauza asta.

— Cred şi eu! George avea de gând să i le lase lui David.

— Roberta trăia cu impresia că George avusese de gând să i le lase lui Joshua, spuse Antoinette.

— Prostii! explodă Margaret. Sunt lăsate celui mai mare dintre fii, toată lumea ştie asta. Robertei îi place să le împrumute, ceea ce e perfect în regulă, dar nici nu încape vorbă să fie lăsate altcuiva decât lui David.

— Ei bine, i le-a lăsat Phaedrei.

— E revoltător! Mă întreb de ce Roberta nu mi-a spus nimic despre asta. Am avut o discuție lungă de dimineață.

— Presupun că nu ți-a povestit nici despre comportamentul ei dezgustător de la deschiderea testamentului, nu-i aşa?

Margaret se încruntă.

— Nu, nu mi-a vorbit despre asta.

— S-a comportat foarte urât, Margaret. M-am simțit penibil.

Bătrâna doamnă îşi goli paharul şi îl puse pe măsuța de lângă fotoliu. Deodată, păru înfrântă.

— Ce-o fi fost în capul lui George?

Antoinette nu putu răspunde la acea întrebare. Nici ea nu ştia.

— Of, Doamne! Cum o s-o împiedici pe Margaret să pătrundă cu forța aici în weekendul ăsta? întrebă Rosamunde după ce bătrâna doamnă plecă.

— Nu cred că pot. Ea n-a aşteptat niciodată să fie invitată să vină aici, în schimb dă buzna oricând are chef. Mă tem că n-avem cum s-o ținem la distanță. Phaedra, pur şi simplu, n-o să aibă încotro. Trebuie s-o suporte.

— Păi, fata n-are nimic de ascuns. Totul a fost dat în vileag, nu?

— Exact. Poate că o să vrea să ne dea detalii despre cum l-a găsit pe George şi cum şi-au refăcut relația după atâția ani. Probabil că ne agităm de pomană.

Rosamunde râse.

— Margaret *e* bunica fetei.

— Biata fată! N-ai cum să-ți alegi rudele.

— Pun pariu că pe *ea* n-a anticipat-o atunci când a plecat să-l caute pe taică-său.

— O, Doamne, nu, n-ai cum să-ți imaginezi o asemenea femeie, oricât ți-ai stoarce mintea.

— O, nu cred că trebuie să-ți storci mintea prea mult. Cele asemenea ei se găsesc pretutindeni în folclor şi în poveşti. *Vrăjitorul din Oz*, *Cenuşăreasa*, *101 dalmații*, *Hansel şi Gretel*, ca să numesc doar câteva.

— Eşti răutăcioasă, spuse Antoinette râzând.

— O, dar pretutindeni e plin de personaje precum Margaret, stărui Rosamunde.

Vineri dimineața, destul de agitată, Phaedra își făcu bagajul pentru weekend. Puse pe pat o rochie subțire, înfloratã, și asortă la ea o pereche de balerini stacojii și niște dresuri negre, în caz că ar fi trebuit să se îmbrace elegant sâmbătă seara. Nu prea știa la ce să se aștepte, din moment ce niciodată până atunci n-avusese ocazia să locuiască într-un conac englezesc. Scotoci prin valiza pe care și-o făcuse deja pentru întoarcerea la Paris și scoase din ea un cardigan de un verde aprins, o pereche de bocanci negri cu șireturi, o bluză înfloratã și niște ciorapi de lână vișinii. Bănuia că ținuta ei era nepotrivită, dar n-avea deloc haine de tweed sau de catifea reiată, așa cum văzuse prin reviste și filme.

Întâlnirea cu David o făcuse să se simtă un pic mai încrezătoare. Își imagina că restul familiei trebuia să fie la fel de amabilă ca și el. La telefon, Antoinette păruse foarte caldă, foarte diferită de femeia pe care o întâlnise la înmormântare. Dar asta nu era o surpriză. Phaedra tocmai îi dăduse cea mai teribilă veste în cel mai nepotrivit moment cu putință. Și acum o înfiora acel gând. Era frumos că urma să-i cunoască pe cei din familie într-un context mult mai relaxat.

În orice caz, spera ca nimeni să nu vrea să vorbească despre testamentul lui George. Faptul că ea primise atât de mulți bani era incredibil de stânjenitor, și mai erau și Safirele Frampton! Atunci când Julius o informase că și acelea deveniseră ale ei, aproape că leșinase de rușine, fiindcă știa motivul din care îi fuseseră lăsate, iar ea nu le voia. Pe lângă faptul că nu era genul de femeie care să poarte bijuterii, safirele acelea erau cumva maculate de sentimentul ei de vinovăție. Dacă George s-ar fi gândit cu adevărat bine la asta, ea era sigură că el n-ar fi luat niciodată o decizie atât de impulsivă.

Julius îi spusese că safirele fuseseră cumpărate din India de către primul Lord Frampton, care fusese Guvernator General în 1838, iar apoi bijuteriile fuseseră transmise din generație în generație. În antreul de la Fairfield Park exista un portret imens al soției lui, Theodora, prima Lady Frampton, împodobită strălucitor cu desăvârșit lucrata garnitură compusă din colier, cercei și brățară cu diamante și safire. Julius se făcuse purpuriu la față atunci când le descrisese. Phaedra nu era deloc pasionată

de bijuterii, însă Julius insistase în părerea lui că nici o femeie, oricât de lipsită de interes pentru podoabe, n-avea cum să le reziste.

În seara aceea, ea îşi puse geanta pe bancheta din spate a maşinii şi porni înspre vestul Londrei, oprindu-se la un butic de pe King's Road ca să-i cumpere un cadou lui Antoinette. Traficul era aglomerat în Trafalgar Square, dar ea ascultă Capital Radio şi curând ajunse pe autostrada M3, micul ei Fiat înaintând lin, cu viteza de croazieră de o sută de kilometri pe oră.

Cerul era încărcat de nori grei, cenuşii, însă înspre vest, unde se vedea soarele asfinţind, lumina aurie strălucea printre ei, dându-le o frumoasă nuanţă de roz. Phaedra începu să aibă emoţii după ce ieşi de pe autostradă şi pătrunse în regiunea rurală. Gardurile vii începeau deja să înmugurească, şi un fum verzui părea să plutească prin zonele împădurite, fiindcă pe ramurile copacilor se iviseră primele frunzuliţe galben-verzui. Primăvara scosese pământul din maroniul sumbru al iernii şi insufla acum o viaţă nouă câmpurilor, transformându-le în întinderi pline de viaţă, de un verde fosforescent. Pe Phaedra o încântau păsărelele care intrau şi ieşeau ca nişte săgeţi în şi din gardurile vii. Ea coborî geamul ca să-şi cureţe plămânii de poluarea oraşului şi să inhaleze aer proaspăt, curat. Se simţea optimistă, în ciuda temerilor ei.

În cele din urmă, traversă vechiul târguşor Fairfield. Strada principală era foarte lată, mărginită de cireşi care încă nu înfloriseră. Urcă dealul, admirând coloratele case în stil georgian şi micile prăvălii pe care, din cauza emoţiilor prea mari, nu le observase atunci când venise la înmormântare. Avea impresia că se întorsese în timp, într-o altă eră, iar dacă n-ar fi fost autoturismele parcate pe sub pomii fructiferi, şi-ar fi putut imagina foarte bine cum arătase locul acela cu două sute de ani în urmă, în timpul domniei regelui George.

Trecând pe lângă biserică, încetini. Undeva în curtea aceea zăcea îngropat George, iar ea vru, pentru o clipă, să parcheze maşina şi să se ducă să-i caute mormântul. Dar nu voia să întârzie, şi era deja ora şapte. Aşa că îşi continuă călătoria, intrând pe drumul îngust ce ducea către Fairfield Park, care era

situat la aproape doi kilometri de oraş. Se înfioră pe când trecea pe lângă micile căsuțe albe şi dincolo de porțile de fier, amintindu-şi de ultima oară când fusese acolo şi de dorința ei disperată de a părăsi cât mai repede acel loc. Îşi mai aminti în clipa aceea şi că jurase să nu se mai întoarcă niciodată. Şi iată că acum chiar asta făcea, străbătând din nou aleea mărginită de platani.

Harris auzi zgomotul roților pe pietriş şi se duse degrabă în salon, ca s-o informeze pe Lady Frampton. Antoinette ieşi în antreu, grăbită, împreună cu David. Joshua, Roberta şi Rosamunde rămaseră în salon, aşezați pe sofale. Tom încă nu ajunsese, ceea ce nu era deloc ceva neobişnuit. În timp ce Antoinette se pregătea în antreu, dornică să meargă totul bine şi să-i placă Phaedrei, Roberta străbătu salonul şi trase cu ochiul printre perdele. Văzu maşina parcând şi oprindu-se. O văzu pe fata de la volan oprind motorul şi deschizând portiera. Pe urmă o văzu pe Phaedra coborând, iar corpul i se încordă de invidie, pentru că şi în semiîntuneric se putea vedea că era o fată frumoasă. Roberta se retrase, ca şi cum perdelele ar fi ars-o.

Harris coborî treptele ca să îi ia Phaedrei valiza. David veni în urma lui, cu un zâmbet larg cât toată fața. Phaedra îl văzu, umerii i se relaxară şi îi întoarse zâmbetul, recunoscătoare. El îi promisese să aibă grijă de ea şi se ținuse de cuvânt. Phaedra avu un sentiment cald, de uşurare, doar văzându-l acolo.

— Ai ajuns la timp, spuse el aplecându-se să o sărute pe obraz.

— N-a fost prea mult trafic. Am călătorit bine.

David îşi dădu seama că era emoționată.

— M-am gândit că o să preferi să te cazezi la mine acasă, îi şopti el la ureche. În felul ăsta, te poți retrage de îndată ce familia mea devine prea greu de suportat.

Ea râse, plăcut surprinsă.

— A fost ideea ta?

— Nu, de fapt, a mamei.

— Ce drăguț din partea ei! Putem să mergem la tine?

El o privi pieziş.

— Glumeşti, nu?

— Doar pe jumătate.

David îşi puse mâna pe spatele ei şi o conduse în sus pe scări.

— Nu-ți face griji, nu muşcă. Iar cea care muşcă nu e aici, adăugă el, referindu-se la bunica lui.

Antoinette era în capul scării, pregătită s-o salute.

— Phaedra, sunt foarte încântată că ai acceptat să vii!

— Bună seara, Lady Frampton.

— Te rog, spune-mi „Antoinette". Eşti fiica mea vitregă, la urma urmei, continuă ea zâmbindu-i cu căldură, iar temerile Phaedrei începură să se spulbere. Nu băga în seamă câinii, sunt foarte prietenoşi.

— Sunt mari, nu-i aşa? Cred că vă mănâncă şi urechile.

— Nu mănâncă atât de mult pe cât ți-ai imagina. Haide, intră! Ceilalți sunt în salon. Tom încă n-a ajuns, dar asta nu-i o surpriză, el nu e niciodată punctual în nici o împrejurare.

Phaedra o urmă pe Antoinette de-a lungul antreului. Acum, când nu mai era plin de oameni, părea mult mai spațios. Un foc mare dansa năprasnic în vatră, sub o arcadă mare, înnegrită, prin care ieşea fumul. Phaedra inhală mirosul de lemn ars şi oftă de plăcere, fiindcă acel miros avea în el ceva foarte liniştitor. Călcă pe covoarele persane, atentă la tot ceea ce o înconjura, de la buchetul imens de crini de pe masa din antreu la şirul de trofee de pe polița şemineului, trofee care probabil că îi aparținuseră cu toatele lui George. Întreg interiorul acela însemna casa *lui*, familia *lui*, viața *lui* intimă, iar ea nu făcuse niciodată parte din vreuna dintre acele categorii.

Îndreptându-se spre salon, îi atrase atenția portretul uriaş al Theodorei. Era agățat în capul scării, iar lumina din antreu părea să se reflecte în safirele şi diamantele din jurul gâtului şi de la urechile şi mâna Theodorei, făcându-le să sclipească de parcă ar fi fost reale. În afară de frumusețea senină a femeii, bijuteriile Frampton străluceau cu o splendoare proprie. Phaedra n-avu timp să zăbovească, însă Julius avusese dreptate: nici o femeie, oricât de lipsită de interes pentru podoabe, n-avea cum să nu fie impresionată de ele.

Intră în salon, iar Rosamunde şi Joshua se ridicară în picioare ca s-o întâmpine.

— Tehnic vorbind, noi ne-am mai întâlnit, spuse Rosamunde. Dar eu nu pun la socoteală acea ocazie, adăugă ea întinzând mâna. Eu sunt Rosamunde, sora lui Antoinette.

— Da, bună seara din nou!

Phaedra dădu mâna cu ea, uşurată să vadă că femeia pe care o cunoscuse în bibliotecă, şi care avea o înfăţişare mai degrabă severă, părea chiar prietenoasă atunci când zâmbea.

— El e Josh, spuse Antoinette.

Apoi o prezentă pe Roberta, fără să existe în purtarea ei vreun singur amănunt care să sugereze că n-ar fi fost complet încântată de nora ei.

Phaedra dădu mâna cu Joshua. Spre deosebire de David, mâna lui era moale şi insensibilă ca un aluat. Trăsăturile îi erau destul de plăcute, de fapt ar fi putut să fie chiar foarte chipeş, dar faţa lui n-avea deloc trăsăturile care să-i confere individualitatea şi forţa pe care le avea David. Atitudinea lui dădea cumva impresia că era un om lipsit de voinţă, cu umerii aceia uşor gârboviţi şi cu indiferenţa din privire, de parcă s-ar fi detaşat intenţionat de orice situaţie. Phaedra fu surprinsă de aplombul soţiei lui. Aceasta rămase solemnă, încordându-şi maxilarul tăios, privind-o pe Phaedra de sus, cu o expresie dictatorială, făcând-o să se simtă mică din toate punctele de vedere.

Exact în clipa în care Roberta deschise gura ca să vorbească, David interveni şi o salvă pe musafira lor:

— Haideţi să ne aşezăm, propuse el, iscând un moment de confuzie atunci când îşi duse mâna spre talia Phaedrei ca s-o conducă pe fată spre sofa, iar apoi răzgândindu-se şi retrăgându-şi-o în ultima clipă. Harris o să-ţi aducă ceva de băut, spuse el băgându-şi mâna rătăcită în buzunar. Ce doreşti să bei?

— Apă minerală cu lămâie.

— Sigur nu vrei ceva mai tare? întrebă el zâmbindu-i.

— Mai târziu, poate.

— Mi-aş cere eu scuze pentru ei, îi şopti el după ce se aşezară cu toţii. Dar sunt şi familia ta.

Râseră amândoi, iar Antoinette îşi spuse în gând că se comportau deja ca fraţii.

Harris aduse băuturile, iar ei începură să discute în jurul focului. Roberta şedea, înţepată, pe fotoliul de lângă fereastră, la ceva distanţă de restul familiei, ascultând fără să participe. Antoinette nu se sinchisi să-i facă semn să se apropie. Dacă Roberta voia să fie distantă, îşi zise ea, era problema *ei*. Spera doar ca Phaedra să nu observe lipsa de politeţe a tinerei femei.

Însă Phaedra observă totul, nefiind câtuşi de puţin surprinsă de ostilitatea Robertei, deşi o astfel de atitudine o făcea să se simtă prost. Le fu recunoscătoare celorlalţi pentru că o tratau cu amabilitate. Julius îi spusese că familia lui George avea s-o primească în sânul ei ca pe o fiică rătăcită, însă Phaedra nu fusese chiar atât de sigură. I se părea că aşa ceva ar fi însemnat să i se ceară cam mult unei familii aflate încă în doliu. Dar acum se gândea că meritase să rişte. Antoinette era pregătită s-o primească, iar David, în special, făcea tot ce-i stătea în putinţă s-o facă să se simtă că acolo îi era locul. Ochii lui Joshua se luminau de fiecare dată când o privea, iar Rosamunde, în mod evident dornică să-i facă pe plac surorii ei, era într-adevăr foarte binevoitoare. Pentru Phaedra însă, sângele avea o importanţă prea mică – dragostea lor comună pentru George îi lega într-un fel în care ADN-ul n-ar fi putut-o face niciodată.

În timp ce Antoinette vorbea despre câinii ei, Phaedra îi observă durerea din spatele privirii. Femeia zâmbea şi râdea ocazional la glumele lui David, însă Phaedra ghici că, în adâncul ei, inima îi era de împietrită de durere. Antoinette afla singură la începutul unui drum solitar, necunoscut. Îi avea pe fiii şi pe sora ei care s-o consoleze şi să-i dea putere, şi totuşi văduvia o lăsase singură şi cu sufletul pustiit. Phaedra ar fi vrut să-i vorbească, însă ştia că nici cele mai bine alese cuvinte nu i l-ar fi putut aduce înapoi pe George. Orice în afară de asta părea dezolant de puţin.

La ora la care se mutară în sufragerie pentru cină, Tom tot nu apăruse. Antoinette se uită, îngrijorată, la ceas.

— Nu-ţi face griji pentru el, mamă. Probabil că a uitat, spuse David, trăgând un scaun pentru Phaedra.

— Nu-mi fac griji, răspunse ea zâmbind neconvingător.

— Sunt sigură că n-a uitat, o linişti Rosamunde.

— Când a fost Tom punctual în vreo privință? se întrebă retoric Joshua, așezându-se.

— O, asta mi se pare un pic cam nedrept, răspunse Antoinette, încruntându-se și pregătindu-se să-i ia apărarea.

— O să vină, adăugă Roberta. Sunt sigură că n-ar rata pentru nimic în lume weekendul ăsta. Nimic nu-i place mai mult decât o dramă de calitate.

Phaedra vru să răspundă sugestiei că *ea* ar fi provocat drama, dar se abținu. N-avea rost s-o calce pe coadă pe tigroaică, fiindcă ar fi fost mușcată.

— Vine el, fiindcă s-ar folosi de orice pretext ca să conducă mașina tatei, adăugă David.

Joshua râse pe înfundate.

— Da, zici că e broscoiul Toad[5] la volanul acelui Aston Martin!

Phaedra râse, iar, pentru o clipă, lui Joshua i se luminară ochii de plăcere.

— Nu sunt prea sigură că i-ar face plăcere o astfel de asociere, spuse ea. Nimănui nu i-ar plăcea să fie comparat cu broscoiul Toad!

— El ar fi primul care ar vedea paralela. Tom seamănă mult cu Toad, continuă Joshua, încântat că Phaedra îl găsea amuzant.

Roberta se așeză chiar în fața Phaedrei, observând cum David și soțul ei ocupară locurile din stânga și din dreapta fetei.

— Așa, deci ești o admiratoare al lui Kenneth Grahame, spuse ea.

— Bineînțeles. *Vântul prin sălcii* e una dintre cărțile mele preferate.

— Unde ai studiat?

— La Vancouver, răspunse Phaedra ridicând din umeri. Nu mi-a plăcut deloc școala.

— Dar ai fost la universitate?

— Nu, m-am angajat de la vârsta de șaisprezece ani. Am plecat de-acasă imediat ce am putut.

---

[5] Personaj obsedat de o căruță trasă de cal, din cartea de povești pentru copii *Vântul prin sălcii*, de Kenneth Grahame.

Roberta strâmbă din nas.

— Serios vorbind, de ce ai face asta?

— E o poveste lungă, răspunse Phaedra, disprețuitor.

N-avea de gând să i-o împărtășească Robertei.

— Ce păcat că nu ți-ai terminat studiile! Pun pariu că acum regreți, continuă Roberta, aruncându-i Phaedrei un zâmbet sarcastic.

— Deloc. Viața mi-a dat o educație grozavă.

— Știi, personajul meu preferat a fost dintotdeauna Ratty, spuse Joshua.

— O, și al meu, sări și Phaedra, entuziasmată, bucurându-se că nu mai era nevoie să-i acorde atenție Robertei. Bătrânul și înțeleptul Ratty!

— Eu cred că David seamănă un pic cu Ratty, spuse Joshua.

— Aș prefera să fiu Bursucul, e mai charismatic, interveni David, sec.

— David seamănă mai degrabă cu Bursuc decât cu Ratty! exclamă Phaedra.

Roberta se încordă și începu să bată, nerăbdătoare, cu degetele în masă.

— Povestește-ne despre tine și George, Phaedra. Murim cu toții de curiozitate să aflăm.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Joshua își fixă soția cu privirea, însă Roberta zâmbi precum un crocodil viclean. Antoinette se chinui să găsească ceva de spus. Știa că era inevitabil ca în seara aceea discuția să ajungă, până la urmă, la George, dar nu se așteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Roberta n-avea nici o scuză pentru lipsa ei de maniere. Însă Phaedra nu păru deranjată. Harris îi umplu paharul cu vin alb, iar ea bău, pe îndelete, o gură. Lui David i-ar fi plăcut să schimbe subiectul ca s-o salveze pe Phaedra de orice situație jenantă, însă era la fel de curios ca și ceilalți.

— Ce anume ai dori să afli mai exact, Roberta? întrebă ea.

— Totul, de la începutul începutului. De la mama ta.

Phaedra se încruntă.

— Amintirile mamei sunt doar ale ei. Nu mi le-a împărtășit niciodată.

— Roberta, aici nu e Inchiziția spaniolă, spuse Rosamunde, repetând ceea ce o auzise pe sora ei spunându-i lui Margaret.

— Nu te preface că nu te interesează, Rosamunde! Fiica nelegitimă a lui George apare dintr-odată la înmormântarea lui şi moşteneşte o avere, ca să nu mai vorbim despre Safirele Frampton, turui Roberta, iar glasul i se subție de emoție de îndată ce se referi la bijuterii. Cred că e dreptul nostru, ca familie, să ştim cum s-a ajuns aici.

— Phaedra trebuie să ne spună numai ceea ce doreşte să ne spună, interveni Antoinette, diplomatic.

— N-ai nimic împotrivă, nu-i aşa? o întrebă Roberta pe Phaedra.

— Doar nu e pe banca acuzaților, Roberta, pledă Joshua.

Roberta se întoarse către soțul ei.

— Păi, se pare că sunt singura de aici îndeajuns de sinceră ca să admită că toată situația asta i se pare deosebit de şocantă.

— Roberta! exclamă David, iar chipul i se crispă de furie.

Phaedra se forță să zâmbească şi ridică o mână.

— Vă rog, haideți să nu pornim un război! O să vă răspund bucuroasă. Bineînțeles că sunteți şocați, Roberta. Şi eu aş fi, în locul vostru. Bărbatul pe care credeați că îl cunoaşteți a avut un mare secret, unul pe care nu l-a spus nimănui. Dar oare nu avem cu toții mai multe fațete? Nu păstrăm cu toții secrete, într-un fel sau altul? Nu e asta ceva natural? El mi-a ținut secretă existența ca să nu vă rănească pe voi. Şi, după cum puteți vedea din reacția Robertei, bine a făcut. Dacă n-ar fi murit, nici unul dintre voi n-ar fi aflat.

— Dar, pe cât se pare, avea de gând să ne spună? întrebă Antoinette, apăsat.

— Aşa mi-a spus şi mie. Dar poate că n-ar fi făcut-o niciodată, răspunse Phaedra ridicând din umeri. Adică, vorbea despre asta şi cu siguranță că şi-a exprimat foarte clar intențiile față de Julius. Dar una e *să spui* că o să faci ceva, şi cu totul alta e s-o şi *faci*.

— Şi ştim cu toții cât de impulsiv era George, interveni Roberta. Făcea pasiuni efemere pentru diverse lucruri, nu-i aşa? Mai țineți minte trabucurile acelea din Havana? Cât a durat? Cel mult un

an. Pe urmă s-a decis să importe lame din Peru. Pasiunile astea ale lui s-au extins şi în sfera oamenilor.

— Dar şi-a iubit tot timpul familia, o întrerupse Antoinette.

— Aşa e, încuviinţă Roberta, iar apoi examină chipul Phaedrei, încercând să-i descopere asemănări cu George. Nu semeni deloc cu el, conchise ea.

Phaedra îi simţi răceala privirii scrutătoare.

— Corect, semăn cu mama.

David îi sări în apărare.

— Nici *eu* nu semăn deloc cu tata.

— Dar ai multe dintre trăsăturile lui de caracter, adăugă Roberta. *Tu* ce trăsături ai de la George, Phaedra?

La această întrebare, chipul Phaedrei se luminä.

— Aveam atât de multe în comun! Iubeam amândoi aceleaşi lucruri: munţii, colindatul prin zone sălbatice, călătoriile, sportul.

— Nu schiezi, aşa-i? întrebă David cu febrilitate.

— Ba da! Am crescut la Vancouver.

— Ai schiat împreună cu tata?

— Da, era un schior superb.

— Te-a dus la Murenburg? întrebă Antoinette, încercând să alunge un sentiment subit că fusese trădată.

Cum de făcuseră atât de multe lucruri împreună fără ca ea să ştie? Escalade, călătorii, partide se schi... Îşi înghiţi lacrimile, secretele căpătând dintr-odată proporţii nebănuite.

— Nu, m-a dus la Whistler, în Canada, de ziua mea. Jucam, de asemenea, cărţi. Era un jucător înrăit de bridge.

Antoinette îşi aminti diversele situaţii în care George încercase, zadarnic, s-o înveţe bridge. O privi pe Phaedra de la capătul celălalt al mesei şi se întrebă dacă George îşi găsise un suflet pereche în fiica lui, pe cineva care iubea toate lucrurile pe care le iubea şi el, toate lucrurile pe care *ea* le detesta.

— A fost foarte surprins atunci când ai apărut, pretinzând că eşti fiica lui? săpă Roberta şi mai adânc. Adică, mama ta chiar a tăinuit faţă de el venirea ta pe lume? Mie asta mi se pare foarte puţin probabil.

Phaedra nu putu să nu admire perseverenţa acelei femei, deşi nu-i plăcea să-i răspundă la întrebări. Inima îi bătea nebuneşte,

iar mâinile începură să-i transpire. Toată lumea o privea țintă, iar asta era dezarmant.

— Mama n-a vrut nimic de la George, Roberta. A fost o aventură amoroasă scurtă, care se terminase. N-ar fi reînviat dacă ea i-ar fi spus că era însărcinată cu copilul lui. În plus, s-a măritat la scurt timp cu Jack şi, pentru o vreme, am fost o familie. Eu am crescut crezând că Jack era tatăl meu.

— De ce a lăsat să treacă atâta vreme până să-ți spună adevărul? întrebă Roberta.

Phaedra îşi coborî privirea, părând să cedeze pentru o clipă sub presiunea interogatoriului Robertei.

— Jack a murit. Mama a vrut ca eu să aflu atunci că el nu era tatăl meu adevărat.

— Draga de tine, ce oribil să pierzi doi tați într-un timp atât de scurt! spuse Rosamunde.

— Jack mi-a fost tată în primii mei zece ani de viață, iar după ce a plecat, m-am simțit îndurerată şi trădată. El s-a stabilit în Noua Zeelandă şi şi-a întemeiat o familie acolo. N-am păstrat legătura. Atunci când a murit, n-am simțit nimic. Acum, abia dacă mi-l mai amintesc.

David observă că ochii Phaedrei începură să licărească şi-şi împinse scaunul în spate.

— Bun, acum haideți să mâncăm! Sunt lihnit! exclamă el văzând că Harris adusese deja mâncarea pe nişte platouri mari de porțelan şi le aşezase pe un bufet de la capătul camerei. Phaedra, haide cu mine să te serveşti, îi sugeră el cu glas scăzut.

Dar Roberta nu terminase.

— Te-ai văzut des cu George în ultimul an şi jumătate de când l-ai cunoscut? insistă ea.

— Da. Era un om ocupat, dar şi-a făcut timp pentru mine. Am schiat şi am făcut drumeții împreună. Eu locuiam la Paris, însă călătoream mult în Asia, locul în care îi plăcea şi lui să meargă. Eu lucram la un amplu album de fotografii despre comunitățile din regiunea Himalayei. George m-a ajutat. El cunoştea foarte bine locurile. M-am mutat la Londra abia de curând, ca să-l pot vedea mai des, spuse ea plecându-şi privirea şi jucându-se nervoasă cu furculița. Acum o să mă mut înapoi la Paris, pentru

că trebuie să-mi termin albumul şi pentru că nu mai am de ce să rămân aici.

— De ce la Paris?

— Am locuit peste tot, Roberta, dar Parisul e oraşul în care mă simt cel mai acasă, răspunse Phaedra încercând să rămână calmă, chiar dacă Roberta o bombarda cu întrebări. Vorbesc franţuzeşte şi am mulţi prieteni acolo.

— George te-a prezentat cunoscuţilor lui? Cum de a ţinut secretă existenţa ta în tot acest timp?

— N-a fost nevoit să mă prezinte nimănui. De cele mai multe ori, am făcut escalade. Doar noi doi şi câţiva şerpaşi şi cărăuşi. N-avea de ce să facă cine ştie ce prezentări.

— Dar atunci când schiaţi la Whistler, de exemplu? Acolo cum de a ţinut secretă existenţa ta?

— N-a făcut-o. A ţinut secret faptul că eram *fiica* lui.

Roberta îşi încreţi nasul.

— Şi atunci, cum te prezenta?

— Ca pe un fotograf, răspunse Phaedra simplu, aşezându-şi şervetul pe masă şi ridicându-se. N-a simţit nevoia să dea explicaţii nimănui.

Exact în clipa aceea uşa se dădu de perete, iar în prag apăru Tom, cu părul vâlvoi ca o maimuţă.

— Scuze de întârziere! Am condus tocmai de la Londra, cu maşina decapotată. La viteză maximă! Mmm, ce-avem de mâncare?

Capitolul 8

Phaedra răsuflă uşurată, fiindcă Tom apăruse la ţanc ca să devieze conversaţia de la ea. Nu-i plăcea deloc să vorbească

despre George. Se simțea expusă ori de câte ori trebuia să răspundă întrebărilor privitoare la relația lor. Din punctul ei de vedere, îi simțeau cu toții lipsa, iar asta era tot ceea ce conta.

Își dorea să nu se fi vârât în familia lui, dar fusese hotărâtă să participe la înmormântare. Julius o avertizase asupra consecințelor, însă ea insistase. Acum înțelegea de ce o sfătuise el să acționeze cu precauție. Cu cât reușea să se întoarcă la Paris mai repede și să lase totul în urmă, cu atât mai bine.

Și Antoinette fu uşurată să-l vadă pe Tom. Vâltoarea constantă a gândurilor și a temerilor din mintea ei fu domolită pentru moment atunci când fiul ei se aplecă s-o sărute.

— Scuze, mamă! M-am trezit târziu.

— E în regulă, dragule. Mă bucur că eşti aici.

Îl privi salutând-o pe Phaedra, fericită că cicăleala Robertei fusese întreruptă. Poate că acum se puteau bucura cu toții de o cină liniştită în familie.

— Și mă bucur că eşti și *tu* aici, surioară, spuse el râzând. Ce-mi place cuvântul ăsta, „surioară”, sună cumva frumos, plăcut!

Roberta își dădu ochii peste cap și oftă prelung.

David se uită la ea din dreptul bufetului.

— Dacă nu-i spui nevesti-tii să se potolească, am s-o fac eu, îi șuieră el printre dinți lui Joshua, care își punea acum în farfurie niște cartofi copți.

— E suspicioasă, atâta tot, răspunse Joshua.

— Păi, să-și țină pentru ea teoriile astea ale conspirației!

— Du-te și ia-ți ceva de mâncare, dragule, până când nu se răceşte, îi spuse Antoinette lui Tom, observând cât de obosiți îi arătau ochii.

Stilul lui de viață era cumplit de nesănătos, dar, în afară de oboseală generală, arăta bine. Tom își luă o porție generoasă de clătite cu somon, iar apoi se așeză lângă mama lui și le povesti comesenilor ultimele drame de la clubul lui de noapte. Un angajat vânduse poveștile unor celebrități care erau clienți ai clubului și fusese prins cu mâța-n sac după ce i se servise o bârfă inventată și se aşteptase, apoi, ca aceasta să apară în presă. Tipul fusese deosebit de încântat că bârfa apăruse în *Daily Mail* a doua zi.

— L-am concediat, spuse Tom. Nu putem permite aşa ceva la Şopârla Roşie!

Phaedra discută cu Joshua, care n-o întrebă nimic despre George. Pe el îl interesa mai degrabă ce fel de persoană era ea, nu relaţia ei cu tatăl lui. Se părea că doar Roberta avea nevoie de detalii, de parcă ar fi suspectat-o de minciună şi ar fi intenţionat s-o dea în vileag. Phaedra se simţea la adăpost între Joshua şi David. Avea acelaşi sentiment de siguranţă ca atunci când fusese în compania tatălui lor, astfel încât se relaxă şi se bucură de cină, fiindcă acum făcea parte din ceva mai puternic decât ea însăşi.

După masă, jucă bridge cu Tom, cu David şi cu Joshua la o măsuţă aranjată în bovindoul mare de la celălalt capăt al salonului. Roberta dispăru la etaj ca să vadă ce făcea Amber, însă Phaedra o bănui că nu voise să rămână în compania ei, folosindu-şi fiica drept pretext ca să plece. Antoinette se aşeză lângă foc împreună cu sora ei, de unde urmăriră amândouă ce făceau cei patru fraţi.

— Aşa trebuia să fi fost dacă aş mai fi avut un copil, îi spuse ea în şoaptă lui Rosamunde.

— Da, ar fi fost frumos dacă ai fi avut o fiică! Nu e nici un pic de roz în toată casa asta.

— M-am temut ca nu cumva s-o sperie Roberta, dar, judecând după cum arată toţi patru acum, jucând bridge împreună şi înţelegându-se de minune, cred că temerile mele sunt nefondate. Phaedra e plămădită dintr-un aluat mai dur decât mă aşteptam.

— Roberta e inacceptabil de grosolană, fu de acord Rosamunde. Nu ştiu de ce se erijează ea în şeriful familiei. Bijuteriile alea oricum n-aveau să fie vreodată ale ei, ci ale lui David. A spus-o şi Margaret.

— Da, a spus-o, desigur, dar George a schimbat totul acum. Mie chiar nu-mi pasă deloc de ele. De fapt, aş spune că sunt prea ţipătoare, genul de podoabe pe care i-ar plăcea lui Margaret să le poarte. Dar ele fac parte din istoria familiei noastre. Ar fi mare păcat să ajungă la o altă ramură a familiei, spuse Antoinette, simţind cum i se strângea inima la gândul că Phaedra ar fi putut să dispară la Paris pentru totdeauna, luând cu ea safirele. În orice caz, ai dreptate, nu e treaba Robertei să reprezinte familia,

adăugă ea. Orice ar crede ceilalți, dorințele lui George trebuie onorate.

— Ea ar face bine să nu uite că doar s-a măritat cu un bărbat din familia asta şi că, evident, n-are acelaşi sânge cu Framptonii.

— E doar invidioasă, Rosamunde. Phaedra e mult mai frumoasă şi mai fermecătoare decât ea.

— Şi are acelaşi sânge!

— Da, are acelaşi sânge. Mie tot îmi vine greu să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. E bulversant să mă gândesc că, în toți aceşti ani, ea a crescut fără să ştie că George era tatăl ei. Iar el n-a ştiut niciodată că avea o fiică.

— Nu-i de mirare că a iubit-o de îndată ce a cunoscut-o. Phaedra are ceva vulnerabil, nu crezi?

— Da, mă face să vreau să-i fiu mamă. Mi-a venit s-o omor pe Roberta în momentul în care a început s-o bombardeze cu întrebări. Zici că moare de disperare de a o da pe Phaedra în vileag ca şarlatancă.

— S-a făcut un test ADN, şi asta e! Roberta n-o să descopere altceva.

— Mă tem că e vorba numai şi numai despre bani, spuse Antoinette oftând. Roberta a intrat în familia asta fără să aibă nimic şi s-a îmbogățit dintr-odată. Să zică mersi că n-o luăm pe *ea* la întrebări despre motivele pentru care s-a măritat cu Josh!

— Poate că suspiciunile Robertei cu privire la Phaedra scot la iveală mai multe despre ea decât îşi dă seama.

— Da, nu m-am gândit la asta!

Antoinette se uită la Harris, care tocmai punea o tavă cu cafele pe măsuța joasă din fața ei.

— Mă întreb dacă Roberta mai are de gând să coboare sau dacă am terminat cu prezența ei pe seara asta.

Phaedra era o jucătoare de bridge talentată. Văzând cât de vicleană era, Tom se bucură să-i fie partener. Câştigară fără probleme şi râseră tot timpul jocului. Phaedra bău ceai de mentă, amintindu-şi cu nostalgie cum George fusese cel care o învățase să joace, în timpul unei opriri de trei zile în tabăra de la Annapurna, pe care o făcuseră din cauza vremii proaste. Fără

George, escaladele nu mai aveau să fie la fel. Acel capitol din viața ei se încheiase pentru totdeauna.

David o privi pe Phaedra de la celălalt capăt al mesei. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât o admira mai mult, iar, din vreme în vreme, atunci când ochii aceia cenuşii, uluitori, se uitau într-ai lui, simțea că şi ea îl admira pe el. Era ceva intim în felul în care îl privea Phaedra, ca şi cum cina de la Londra ar fi fost secretul lor. David o dorea doar pentru el, dar ea era şi sora lui Joshua şi a lui Tom. Prin naştere, le aparținea în mod egal tuturor celor trei. Şi totuşi, David se simțea superior, pentru că ea venea să stea în casa *lui* în noaptea aceea, iar el avea de gând s-o ducă şi să-i arate domeniul a doua zi de dimineață. Phaedra îl rugase să aibă grijă de ea, iar el avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i îndeplinească acea rugăminte.

Roberta nu mai coborî. Joshua se retrase la etaj curând după încheierea partidei de bridge, iar Antoinette şi Rosamunde se duseră la culcare puțin mai târziu. Tom, David şi Phaedra se aşezară lângă foc şi stătură de vorbă, râzând şi glumind, iar Tom mai deschise o sticlă de vin roşu de Bordeaux.

Trecuse bine de ora unu atunci când David şi Phaedra se urcară în maşină şi traversară parcul până acasă la el. Distanța dintre cele două case era de numai zece minute de mers pe jos, dar se făcuse prea întuneric pentru ca ei să mai poată traversa câmpul într-o plimbare. Câtă vreme străbătură drumeagurile de la fermă, Phaedra se uită pe fereastra maşinii, savurând profunzimea nopții de la țară. Luna era ca o seceră strălucitoare pe fundalul cerului negru ca cerneala, iar stelele sclipeau precum nişte ciobulețe de sticlă. În oraş, stelele abia dacă se vedeau, iar cerul nu căpăta niciodată culoarea aceea intensă, catifelată.

— Vai, ce-mi place la țară! spuse ea, căscând.

— Eşti pregătită de culcare.

— Ştiu. A fost o seară minunată, David! Chiar mi-a plăcut să stau cu familia ta.

— Familia *noastră*, îi reaminti el.

— O să-mi ia ceva timp până să simt că fac cu adevărat parte din ea.

— Îmi cer scuze pentru Roberta.

— Nu trebuie. E nemulțumită că am dat buzna aşa, deodată.

— N-ai dat buzna, Phaedra! Eşti o Frampton.

— Mulțumesc. Eşti foarte drăguț.

— Ştiu, ca Ratty, replică el, iar vorbele lui îi făcură să râdă pe amândoi, însă apoi el redeveni serios. Să ştii că Roberta poate fi foarte rea!

— E de înțeles că e suspicioasă. Mă crede o oportunistă care se strecoară în familia voastră ca să vă fure toți banii, spuse Phaedra fixându-l pe David cu privirea. Nu mă interesează banii lui George. N-o să mă ating de ei.

— Nu vorbi prostii. Sunt ai tăi!

— Nu, nu sunt. Eşti foarte amabil şi îți mulțumesc pentru susținere. Dar, serios vorbind, află că nu vreau banii. Îmi câştig singură existența şi sunt fericită cu viața mea. Nu sunt lacomă. Am gusturi simple. George s-a pripit să mă includă în testament dintr-un sentiment de vinovăție..., spuse ea, iar apoi se opri din vorbit şi se uită pe fereastra maşinii. N-ar fi trebuit s-o facă... şi poate că, dacă ar fi trăit, şi-ar fi modificat din nou testamentul.

— Păi, n-o să ştim niciodată. Acceptă pur şi simplu lucrurile aşa cum sunt, Phaedra. Indiferent de ceea ce simți față de asta, eşti o Frampton. N-ai cum să schimbi un fapt împlinit.

Maşina trase în fața unei căsuțe pitoreşti.

— Casă, dulce casă, spuse David, oprind motorul.

— E divină! exclamă Phaedra, entuziasmată, contemplând cărămida veche, deteriorată, şi acoperişul puțin lăsat.

S-ar fi putut spune că acea construcție obosise să tot stea dreaptă şi-şi gârbovise puțin umerii, ca să se odihnească. Coborâră amândoi din maşină.

— Casa ta arată aproape adormită, nu crezi? fu de părere Phaedra.

— Nu-mi dau seama, răspunse el, ridicându-şi privirea şi măsurând căsuța din ochi.

— O, ba da, aşa e! Îmi imaginez că e veche de o sută de ani. Biata bătrânică, să reziste cu stoicism toți anii ăştia ploilor şi vânturilor! Nu-i de mirare că pare şi ea mai gârbovită.

— Vrei să spui că am o casă dărăpănată?

Ea râse de expresia derutată de pe chipul lui.

— Păi, e cam obosită. Dar e adorabilă, David, adăugă Phaedra pornind spre uşă. Abia aştept să-l cunosc pe Rufus!

David deschise portbagajul şi luă valiza Phaedrei.

— O să te adore. Ştie să recunoască o doamnă.

— Asta înseamnă că, dacă nu mă place, nu sunt o doamnă?

— Crede-mă că o să te placă.

Îi duse valiza la uşă şi descuie. Rufus, foarte agitat, ieşi în fugă din bucătărie şi sări la Phaedra.

— Hei, jos, Rufus! strigă David.

Dar Phaedra era încântată.

— E superb, spuse ea bucuroasă, cuprinzând câinele în braţe. Bună, măi, Rufus!

— Vezi, te place!

— Deci, *sunt* o doamnă, spuse ea. Ce uşurare!

David o conduse în bucătărie. Era imaculată.

— Mary a venit în mod special să deretice, explică el, simţindu-se un impostor. De obicei, nu e atât de curat.

Ea îşi plimbă privirea peste blaturile strălucitoare de granit şi peste frumoasele dulapuri albastre.

— Îţi place checul cu ciocolată?

— Tu ce crezi?

— Atunci, o să consider că ai spus „da”. Aş zice să facem mâine un chec. Mă pricep foarte bine la checul cu ciocolată. Nu-i rezistă nimeni.

— Te cred.

— Sunt atât de bucuroasă! Bucătăria ta e fermecătoare!

— Haide să te conduc în camera ta, spuse David, iar Rufus începu să urce scările repede, înaintea lor. Sau, mai bine zis, Rufus o să te conducă în camera ta. Sper s-o găseşti la fel de fermecătoare.

Merseră pe un coridor îngust. Din pricina tavanului jos, David fu nevoit să se aplece.

— Ce bine că sunt scundă! spuse ea râzând.

— E un miracol că nu mi-a crescut o cocoaşă până acum, răspunse el. Bun, eu sunt aici, iar tu eşti acolo.

Ea aruncă o privire în camera lui şi văzu colţul patului şi scrinul plin de cărţi şi de reviste adunate în maldăre dezordonate. Încăperea mirosea a câine şi a om.

— Unde doarme Rufus?

— Ar trebui să doarmă în bucătărie, dar iarna doarme cu mine. Când e prea cald, se întoarce jos.

— Ce drăguţ e că ai un prieten cu care să-ţi împarţi nopţile!

Pe urmă râse, pentru că îşi dădu seama cât de obraznic sunaseră vorbele ei.

— E-n regulă, eşti sora mea, răspunse el râzând împreună cu ea, deşi în sinea lui ar fi vrut să blesteme zeii pentru acea stare de fapt.

Dormitorul ei era foarte drăguţ, cu un pat mare, cu cadru de alamă, cu o cuvertură imprimată cu maci roşii şi cu draperii asortate.

— Mi-ar plăcea să mă dau mare că eu am decorat-o, dar mama a făcut-o.

Ea râse.

— Am bănuit eu!

— Dă-i ceva de decorat şi se pune imediat pe treabă.

— Asta se întâmplă pentru că nu eşti însurat. Dacă ai avea o soţie, probabil că ar lăsa-o pe ea să aibă grijă de tine.

— N-aş spune neapărat că are grijă de mine. Duse sunt zilele când duceam la ea rufele murdare! Acum se ocupă de Tom. El o face să se simtă necesară. Acum, că tata nu mai e, o să fie şi mai preocupată de el.

— Mi-aş dori să merg mâine la mormântul lui, spuse Phaedra cu glas scăzut. Azi am trecut pe lângă biserică, dar n-am avut timp să mă opresc.

— Desigur. Te duc eu.

— Mulţumesc.

— Barry a făcut din lemn un monument funerar temporar. Cel definitiv o să fie gata peste o lună. Mie îmi place mai mult cel făcut de Barry, dar mama vrea să aibă unul din marmură. Presupun că o să ţină mai mult.

— Cine-i Barry?

— Grădinarul. L-a iubit pe tata, spuse David, însoțindu-şi vorbele de un oftat. Toată lumea l-a iubit. Bun, păi, baia ta e alături. Sper să dormi bine. Să nu te sperii dacă o să auzi nişte țipete ascuțite, ciudate, e doar Boris, bufnița de hambar.

— Vine dacă o chemi?

— Poți încerca. Dacă-i întinzi un şoarece mort, vine imediat.

Phaedra râse.

— Noapte bună, David, şi mulțumesc pentru găzduire. Ai avut dreptate, casa asta mi se potriveşte perfect. Mă simt foarte în siguranță aici. Casa cea mare este extrem de... mare, nu-i aşa?

— Nu şi după ce te obişnuieşti cu ea. Mă bucur însă că îți place casa mea. Nu te trezi devreme, dar, dacă o faci, ai multă mâncare în frigider. N-am ştiut ce-ți place, aşa că am cumpărat de toate, chiar şi clătite americane.

— Clătite americane? O să-ți fac eu clătite *proaspete*, spuse ea zâmbind larg.

— Toate surorile sunt atât de drăguțe?

— N-am de unde să ştiu, eu am crescut singură.

David puse valiza pe suportul pentru bagaje.

— Atunci, se pare că eu am avut noroc.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— La fel şi eu.

Phaedra se întinse în pat, ascultând sunetele nopții. Îl auzi pe Boris țiuind dintr-un copac de lângă casă şi auzi vântul şuierând printre ramuri. Alături de George găsise, în sfârşit, potențialul pentru siguranța pe care o căutase toată viața, ca şi cum ar fi fost o bărcuță ancorată de o stâncă mare, robustă. Nu se aşteptase niciodată ca acea stâncă să dispară. Sentimentul de a se afla din nou în derivă era intolerabil. Acum se simțea ca şi cum îşi găsise din nou o stâncă de care să se ancoreze. Se ghemui, greutatea păturii şi a cuverturii dându-i o senzație plăcută. Se simți străbătută de un fior de fericire şi închise ochii. Sunetele acelea bucolice o adormiră curând, ca un cântec de leagăn.

De dimineață, se trezi la ora nouă în altfel de sunete rurale. Păsările cântătoare ciripeau prin copaci, porumbeii uguiau pe acoperiş, chiar în fața ferestrei ei, iar huruitul îndepărtat al unui tractor venind pe drumeagul fermei îi reaminti unde se afla. Se

întinse pe spate şi se bucură de soarele care pătrundea prin crăpătura dintre draperii, scăldând în lumină marginea patului. Ziua era plină de perspective atrăgătoare.

Văzu, atârnat pe spatele uşii, un halat de casă bărbătesc, pe care şi-l trase peste pijama. Se duse la bucătărie şi îl găsi pe David deja îmbrăcat, bându-şi cafeaua şi citind ziarele de duminică.

— Bună dimineaţa, spuse el, văzând-o îmbrăcată în halatul lui de casă de modă veche şi cu părul ciufulit revărsându-i-se pe umeri într-o dezordine atrăgătoare. Ai dormit bine?

— O, da, Boris a cântat foarte armonios!

— Îţi dau o ceaşcă de cafea? Mă tem că nu e o cafea la fel de sofisticată ca a ta.

— O cafea ar fi minunată. Văd că ai o cafetieră, mai bine de-atât nu se poate.

— Urăsc cafeaua instant.

— Şi eu. Oribilă chestie! exclamă ea în timp ce deschidea frigiderul. Uau, chiar te pricepi la cumpărături!

— Ţi-am spus, am cumpărat de toate.

— Tu ce-ai mâncat?

— Nimic, încă. Te-am aşteptat.

— Ce frumos din partea ta! Ţi-am promis că fac clătite, îţi aminteşti?

— E o ofertă de nerefuzat.

— Ok, deci, ai făină, ouă şi lapte?

— Am.

— Şi o maşină de gătit retro, Aga. Astea sunt nişte chestii grozave! Eu am învăţat cum să fac clătite americane de la o specialistă care avea o astfel de maşină de gătit. Priveşte şi învaţă, domnule Frampton! îl îndemnă Phaedra, dar, imediat ce rosti acele vorbe, îşi duse mâna la gură şi începu să râdă. O, acum eşti *Lord* Frampton, nu-i aşa?

— Mă tem că da.

— Foarte aristocratic! Bun, *milord*, să trecem la treabă.

Cât timp David prepară cafeaua, Phaedra amestecă aluatul de clătite în vasul unui mixer de un roşu aprins, pe care îl găsise în ambalajul lui original, fiindcă fusese cumpărat de Antoinette, iar

David nu-l folosise niciodată. Apoi, Phaedra stoarse nişte lămâi într-o carafă pe care o puse pe masă, alături de zaharniță şi de câteva farfurii, cuțite şi furculițe.

Privind-o cum trebăluia prin bucătăria lui, David fu năpădit de un val de plăcere. Phaedra arăta adorabil în vechiul lui halat de casă şi, din când în când, el reuşea să îi vadă, ițindu-se de sub halat, câte un petic din pielea fină a picioarelor. După ce compoziția fu gata, ea începu să toarne porții mici direct pe plita maşinii de gătit.

— Să ştii că am şi o tigaie, spuse el.

— Nu-i nevoie.

— Serios? Până acum n-am mai văzut pe nimeni făcând aşa ceva!

— Asta e genial la o maşină de gătit Aga. Priveşte cât de bine se rumenesc clătitele! N-o să mai mănânci niciodată clătite cumpărate din comerț.

— Ba da, pentru că tu n-o să mai fii aici ca să-mi faci.

— Atunci, cred că pur şi simplu o să trebuiască să stau mai des la tine.

El râse.

— Mi-ar plăcea.

Ea folosi spatula ca să dezlipească clătita de plită şi s-o întoarcă. Era brun-aurie şi mirosea delicios. Pe David îl durea stomacul de foame.

— Adu-mi farfuria ta, îl rugă ea.

David făcu ceea ce i se ceruse, iar Phaedra puse clătita fierbinte pe farfurie, pentru ca el s-o stropească cu lămâie şi zahăr. Apoi îşi făcu şi ei una.

— O, chiar *e* bună! *Foarte* bună, spuse David încântat, mestecând cu ochii închişi, ca să savureze gustul. Nu cred c-o să te mai las să pleci, adăugă el.

— Mie-mi convine. O să-mi plătesc chiria cu clătite.

— Aş spune că nu trebuie, pentru că faci parte din familie – dar n-aş refuza oferta privitoare la clătite.

Phaedra se aşează în capul mesei şi începu să mănânce din clătita ei. David se uită la vasul cu aluat.

— Mai sunt?

— Câte poți mânca.

— Am un apetit uriaş.

— Ştiu. Eşti un om uriaş, aşa că apetitul se explică.

— O bucătăreasă care ştie să schieze...! Există ceva ce nu poți face, Phaedra?

— Nu pot să fac o mulțime de lucruri. Mă dau mare doar cu chestiile pe care le *pot* face.

— Mai rămâne de văzut.

— Dă-mi voie să mă fac şi mai plăcută pregătindu-ți încă o clătită.

După micul dejun, Phaedra făcu o baie lungă, plină de răsfățuri, iar apoi o porni, alături de David şi de Rufus, înspre casa cea mare. Ocoliră prin pădure, unde soarele cădea pe potecă în mici petice de lumină sclipitoare, iar ciripitul vesel al păsărelelor răsuna printre ramurile bătrânilor stejari şi fagi. Trei căprioare săriră cu agilitate peste tufele de ferigi şi de mure, dispărând printre aluni, iar Rufus urmări, plin de vitejie, iepuri şi fazani prin lăstăriş. Phaedra era fermecată şi zâmbea, fericită, în timp ce David îi povestea despre fermă şi despre copilăria lui în cuprinsul acelui domeniu mirific.

Ieşiră din pădure şi străbătură câmpuri întregi de culturi care foşneau în bătaia vântului, iar apoi urcară pe un deluşor, unde se înălța o construcție de piatră cu proporții clasice, care şedea singură şi abandonată în mijlocul buruienilor şi al maldărelor de frunze aduse de vânt. De acolo, de sus, puteau vedea lacul din stânga şi hornurile de la Fairfield Park, ascunse parțial de copaci.

— Ai o casă foarte frumoasă, spuse Phaedra. Căsuța asta la ce foloseşte? e adorabilă, dar foarte părăginită.

Îşi plimbă privirea peste zidurile de culoarea mierii şi simți un mic imbold înlăuntrul ei, ca şi cum construcția i-ar fi murmurat un îndemn să intre.

— Se numeşte „folíe”, o informă David.

— E doar ornamentală?

— Poate că da, sau a fost construită ca loc pentru luat ceaiul, spuse David. Nu ştiu exact.

— Loc pentru luat ceaiul? Tocmai aici, sus?

— Da, ei obişnuiau să construiască astfel de case pentru ceaiul de după-amiază.

— Cine sunt „ei”?

— Habar n-am.

— Ai întrebat vreodată?

— Nu.

Ea se încruntă.

— Pare uitată. Dar cum să uite cineva o căsuţă atât de magică?

— În copilărie, obişnuiam să ne jucăm aici, dar, în afară de asta, căsuţa n-a interesat niciodată pe nimeni. Sunt de acord cu tine, e foarte drăguţă.

— E *mai mult* decât drăguţă. E caldă şi ispititoare. Tu nu te simţi tentat să intri şi să te ghemuieşti pe sofa? Poate că o fi şi un şemineu înăuntru! Uite, are hornuri. Odinioară trebuie să fi fost specială pentru cineva, fiindcă e frumos concepută şi se vede că a fost construită cu multă grijă. Iar priveliştea e spectaculoasă. Dacă ar fi a mea, aş renova-o şi i-aş reda vechea glorie, iar apoi m-aş aşeza aici, sus, ca să privesc asfinţitul. E foarte romantic.

— Poate că o să se joace Amber înăuntru, după ce mai creşte puţin.

— O, casa asta e mai mult decât un loc de joacă pentru un copil! Ar fi păcat. Adică, un copil n-ar aprecia-o. Casa are nevoie să fie iubită, David. Să vă fie ruşine tuturor că aţi lăsat-o la mila iederei şi a muşchiului şi a Dumnezeu mai ştie ce! spuse Phaedra în timp ce-şi trecea palma peste coloanele care susţineau frontonul. Mi-ar fi plăcut să cresc într-un loc ca ăsta. E plin de farmec, continuă ea în şoaptă.

— Crezi?

— N-ai cum să înţelegi, pentru că eşti obişnuit cu astfel de privelişti. Casa asta zici că e luată din Enid Blyton[6] şi C.S. Lewis, spuse ea râzând. Pun pariu că, dacă intri, o să nimereşti într-o cu totul altă lume.

---

[6] Importantă scriitoare britanică de literatură pentru copii, cărţile ei fiind traduse în peste 90 de limbi şi vândute în peste 600 de milioane de exemplare.

— Tu în ce fel de lume ai crescut? o chestionă David, privind-o întrebător.

— Într-una din beton. Mamei nu i-a prea plăcut viața la țară. A spus mereu că este anostă. A fost o femeie foarte sociabilă, ieşea în oraş tot timpul, întotdeauna coafată şi fardată ca la carte.

— Cu ce s-a ocupat?

— Cu nimic. Tatăl ei a crescut-o vârându-i în cap ideea că ea era un fel de trofeu. Astfel de femei n-au serviciu, îşi găsesc bărbați care să muncească pentru ele, spuse Phaedra zâmbind, ruşinată. Eu am plecat de-acasă la şaisprezece ani şi m-am angajat în Whistler. Eram, în sfârşit, în munți, mă-nțelegi, piscuri înalte, ceruri infinite, multe cățărări şi mult schiat. Am lucrat ca reprezentant pentru o companie de schi. Mi-a plăcut atât de mult, încât am stat trei ani.

— Şi de ce ai plecat?

— Păi, nu-ți poți trăi toată viața într-un astfel de loc. Am devenit agitată şi am vrut să văd lumea.

— Atunci ai învățat să fotografiezi?

— Da, la Roma am avut o relație cu un fotograf. El m-a inspirat. Relația n-a funcționat, dar eu am rămas cu un aparat foto şi cu toate cunoştințele pe care le dobândisem. Apoi m-am întors în Canada.

— Şi cum ai ajuns la Paris?

— E o poveste lungă, poate că ți-o spun altă dată, răspunse ea întorcându-se cu spatele, în timp ce vântul îi lipea o şuviță de obraz, iar David simți foarte clar că Phaedra nu voia să vorbească despre acel capitol al vieții ei. Te deranjează dacă fac nişte fotografii aici? Privelişte e de-a dreptul magică!

— Ți-ai adus aparatul?

— Doar unul mic. Un fotograf nu pleacă nicăieri fără un aparat.

— Sigur, dă-i bătaie.

— Te superi dacă te fotografiez şi pe tine?

— Nu sunt fotogenic.

— Asta pentru că n-ai fost fotografiat de un profesionist, spuse ea zâmbind, iar apoi scoase un mic Canon din buzunar. Dă-mi voie!

După un timp, Phaedra părăsi împrejurimile casei fără tragere de inimă şi coborî dealul în urma lui David. Ajunseră, în sfârşit la scările de la intrarea în casa cea mare.

— Vreau să te întreb ceva, Phaedra, spuse David rămânând locului pe pietriş.

— Da, desigur.

— Cât timp ai fost cu tata, iar el te-a prezentat oamenilor ca fotograf, lor nu li s-a părut puțin ciudat?

Ea ridică din umeri.

— La Paris, nimănui nu i s-a părut ciudat.

— Dar după ce te-ai mutat la Londra?

Chipul ei se întunecă. Dintr-odată, Phaedra deveni solemnă.

— A devenit complicat, murmură ea, vârându-şi mâinile în buzunarele hainei.

— Dar n-a bârfit nimeni?

— Din câte ştiu eu, nu. N-am stat prea mult aici.

— E destul de ciudat.

— Te contrazic. Dacă cineva vrea cu tot dinadinsul să țină ceva secret, chiar poate, spuse ea ridicând din umeri. Dacă George nu m-ar fi inclus în testament, iar eu n-aş fi apărut la înmormântare, nici unul dintre voi n-ar fi aflat vreodată despre existența mea.

El îi simți tulburarea şi vru s-o liniştească iarăşi.

— Din punctul meu de vedere, pot spune cu certitudine că eu aş fi regretat cel mai mult.

— Ce drăguț!

Phaedra zâmbi vag, iar David se simți din nou fericit.

— Hai să mergem s-o căutăm pe mama!

Capitolul 9

Antoinette era în salon, împreună cu Roberta, cu Joshua şi cu Rosamunde. Ei îi văzură pe David şi pe Phaedra apărând în prag. Ochii lui Antoinette se luminară, obrajii cenuşii ai lui Joshua se colorară în roz, iar Roberta le aruncă o privire încruntată. Ea măsură din ochi rochia înflorată, viu colorată, a Phaedrei, cardiganul verde-măr, dresurile negre şi bocancii cu şireturi şi-şi spuse că era o ţinută deosebit de inadecvată pentru viaţa la ţară. Phaedra îi observă dispreţul şi-şi dori să se fi îmbrăcat cu blugii.

— Mă întrebam când o să apăreţi, spuse Antoinette.

— Ai dormit bine în camera ta? întrebă Rosamunde.

— Foarte bine, mulţumesc. Sunetele de la ţară m-au adormit imediat, răspunse Phaedra.

— Mi-a făcut clătite americane la micul dejun, spuse David, observând că obrajii roz ai lui Joshua deveniră verzui.

— Norocosule! izbucni Rosamunde. Eu *ador* clătitele americane!

— E mult mai simplu să le cumperi de-a gata, pufni Roberta.

— Mai simplu, dar nici pe departe la fel de gustos, răspunse Phaedra.

— Susţin întru totul, fu de acord David.

— M-am gândit să mergem în Fairfield, propuse Antoinette. Sunt acolo câteva buticuri adorabile, care i-ar putea plăcea Phaedrei.

— Eu aş dori să văd unde e înmormântat George. Dacă nu vă deranjează, spuse Phaedra.

— Bineînţeles că nu ne deranjează. Putem culege nişte narcise din grădină, dacă vrei.

Phaedra zâmbi.

— Asta ar fi minunat.

Atenţia lui David fu distrasă se soneria mobilului. Se duse la fereastră să răspundă.

— Josh, vrei să vii şi tu cu noi? întrebă Antoinette.

Joshua se uită la soţia lui.

— Noi o să ieşim cu Amber la plimbare, răspunse el, încercând să pară entuziasmat.

— Vin şi eu cu voi, spuse Rosamunde. În felul ăsta, Antoinette o să-şi poată cunoaşte mai bine nora.

Antoinette se întoarse spre Phaedra şi zâmbi.

— Atunci, o să fim doar noi două şi David. Tom încă doarme. Asta face el, se culcă târziu toată săptămâna, iar apoi cade lat în clipa în care ajunge acasă.

— Îşi aduce şi el la spălat rufele murdare? întrebă Phaedra zâmbind ştrengăreşte.

— De unde ştii? întrebă Antoinette râzând.

— David mi-a mărturisit că a făcut şi el asta mai demult.

— Ei bine, ai dreptate. Dacă Tom nu le-ar aduce acasă, ar rămâne pur şi simplu murdare.

— Eşti o mamă bună, spuse Phaedra, simţindu-şi pielea sfredelită de privirea fixă şi dispreţuitoare a Robertei. Unde e Amber? Mi-ar plăcea s-o cunosc, adăugă ea, făcând un efort s-o includă şi pe Roberta în discuţie.

— Doarme la etaj, răspunse Roberta cu răceală.

— Abia aştept s-o văd după ce se trezeşte. Iubesc copiii.

— E adorabilă, spuse Joshua. Foarte frumuşică, exact ca mama ei.

Roberta îşi dădu ochii peste cap.

— E obligat să spună asta, pufni ea.

— Roberta, eu aş spune că, dacă seamănă cu tine, e o fetiţă norocoasă. Faţa ta are o structură osoasă foarte frumoasă. Mi-aş da braţul drept pentru nişte pomeţi ca ai tăi.

Roberta era mult prea vicleană ca să poată fi impresionată de asemenea flaterii.

— Mulţumesc, răspunse ea cu o politeţe rece.

Joshua îi zâmbi larg soţiei lui.

— Da, Amber o să fie foarte norocoasă dacă o să arate ca Roberta.

— Mă tem că trebuie să mă duc până la fermă, spuse David oftând. S-a stricat foreza.

— Vai de mine! exclamă Phaedra, părând alarmată.

— Vin şi eu mai târziu, o asigură el.

— O, te rog! Noi mergem la biserică, iar apoi ne plimbăm pe strada principală, nu-i aşa, Antoinette?

— Dacă vrei.

— Vino să ne cauţi! Vii, da?

David se simţi flatat.

— Imediat ce reuşesc să scap.

— Crezi că o să dureze mult?

— O să am grijă să nu dureze cine ştie cât, răspunse el. Dar mama o să aibă grijă de tine. Mie nu-mi prea place să merg prin magazine. Îmi pierd răbdarea şi devin bădăran.

Antoinette clătină din cap.

— O să-i cumpărăm o înghețată şi-o să se poată aşeza undeva, afară, câtă vreme umblăm noi prin buticuri!

Antoinette şi Phaedra se urcară în maşina celei dintâi şi dispărură pe alee, în timp ce David se întoarse la fermă, care se afla la capătul drumului din spate, la vreo patru sute de metri de casă. Rosamunde rămase în salon, împreună cu Roberta şi cu Joshua.

— E o fată foarte drăguță, spuse Rosamunde cu hotărâre. Seamănă foarte mult cu George, nu credeți?

— În ce sens? întrebă Roberta, care nu vedea nici un fel de similitudine.

— Al charismei. Amândoi au calitatea aceasta unică, ce atrage atenția oricui. Eu îi numesc pe oamenii aceştia „oameni cu aură", pentru că sunt înconjurați de o lumină strălucitoare, care te face să nu te mai poți sătura să-i priveşti.

— Ei bine, mă tem că eu nu văd nici o aură la ea.

— De acord, Rosamunde, e deosebit de fermecătoare, spuse Joshua. Şi te *place*, Roberta.

— Ba nu, răspunse Roberta, indignată de un asemenea gând. Încearcă doar să mă cucerească. Ştie că miros o trădătoare.

— Eşti rea, Roberta, spuse Rosamunde pe un ton strident. De când a venit, n-ai fost decât duşmănoasă față de ea.

Roberta pufni uşor.

— Eu nu sunt o exuberantă, explică ea. Dacă nu simt ceva, nu mă pot preface.

— Tot mai crezi că e o uzurpatoare care a pătruns în familia noastră ca să ne fure banii? întrebă Joshua.

— Nu sunt sigură. Nu-i cred povestea. Ceva nu se leagă, dar nu-mi pot da seama ce anume. Spune-i „intuiție", dar am un sentiment puternic că nu ne spune adevărul.

Deodată, trupul formidabil al lui Margaret umplu cadrul uşii. Basil traversă podeaua în viteză, căutându-i pe Bertie şi pe Wooster. Nu-i găsi, aşa că ţâşni înapoi afară.

— Ia spuneţi-mi, unde e musafira noastră? întrebă ea, poruncitor, cercetând camera cu privirea ei incisivă.

Rosamunde îl privi în ochi pe Joshua.

— David a dus-o înapoi la el acasă, minţi ea.

Margaret inspiră prin nările dilatate.

— Pentru numele Domnului, de ce nu mi-a spus şi mie cineva? Am traversat toate câmpurile astea!

Bătrâna doamnă intră şi se aşeză pe fotoliu, iar Harris îi aduse o ceaşcă de cafea pe o tavă. Margaret o luă şi bău o gură.

— O, Doamne, ce concentrată e, Harris! O să fiu ca titirezul toată ziua!

— Coana Gunice a făcut-o, doamnă.

— Eu îţi propun s-o faci *tu* data viitoare, Harris. Tu ştii cum îmi place mie.

— Da, ştiu, doamnă.

— Bravo, atunci, aşa rămâne! Vrei să te asiguri tu că Basil primeşte nişte apă? A alergat kilometri întregi, probabil că e cumplit de însetat, spuse ea. Aşadar, Roberta, cum e fătuca? li se adresă ea din nou, apoi, celor din cameră.

— E foarte amabilă, răspunse Roberta încordată.

— Ştii tu, la şcoală ni s-a spus să nu descriem niciodată o persoană ca fiind „amabilă". Poţi mai mult de-atât.

— Bine, e dulce ca zahărul şi fermecătoare.

— Chiar aşa?

— Mă rog, i-a cucerit pe toţi.

— Mai puţin pe tine.

Margaret făcu ochii mici şi o scrută pe Roberta.

— Se străduieşte din răsputeri, adăugă aceasta din urmă, iar un zâmbet vag îi traversă, fugar, chipul.

— Seamănă vreun pic cu George?

— Eu cred că e fata mamei ei, spuse Roberta.

— Adică, nu seamănă deloc cu el?

Rosamunde interveni ca să îndrepte situaţia:

— Are charisma lui George.

— O, da, el a avut cea mai uluitoare charismă! A moştenit-o *de la mine*.

— Ea e, fără îndoială, şi la fel de inteligentă ca tine, adăugă Rosamunde, ştiind cât de uşor putea fi cucerită Margaret de flaterii.

— Serios? Interesant!

— Şi e foarte frumoasă, adăugă Joshua.

— În sensul anost şi convenţional, interveni Roberta cu răutate. Şi are un extraordinar simţ al modei – sau, mai bine spus, n-are deloc simţul modei!

— Aici te contrazic, spuse Rosamunde. Mie îmi place felul ei atipic de-a se îmbrăca. Şi are cei mai neobişnuiţi ochi! N-are nimic anost sau convenţional. Ce cred eu că vrei tu să spui, Roberta, e că fata e blondă şi un pic neconvenţională.

— La fel ca Tom, spuse Margaret, zâmbind. Frumoasă, isteaţă şi blondă. Mie îmi sună a Frampton. În copilărie, George avea păr blond-deschis, aproape alb. Când se întorc?

— Nu prea curând, răspunse repede Joshua.

— Atunci, va trebui să mă duci cu maşina până acasă la David.

— Acum?

— Bineînţeles că acum. Doar nu te aştepţi să merg pe jos până acolo, nu?

— Nu-ţi face griji, iubitule, spuse Roberta. O scoatem eu şi Rosamunde pe Amber la plimbare.

— Ai văzut, spuse Margaret, ridicându-se în picioare, ai scăpat din lesă! Să mergem. Haide să le căutăm.

Antoinette şi Phaedra se îndreptară fără grabă spre mormântul lui George. Curtea bisericii era liniştită, doar nişte mierle se jucau, gălăgioase, în iarbă. Soarele strălucea vesel, deşi nu părea să poată răzbi prin vălul de tristeţe ce plutea deasupra locului. Antoinette şi Phaedra rămaseră tăcute, privind peticul de pământ proaspăt ce acoperea sicriul lui George, care era ascuns în groapa adâncă de dedesubt. Monumentul funerar din lemn făcut de Barry era simplu şi modest. Vederea lui dezlănţui mâhnirea Phaedrei, lacrimile începând să-i şiroiască pe obraji şi să-i picure din bărbie pe bluză.

— Nu pot să cred că toată viaţa lui s-a redus la acele câteva cuvinte şi la acel grup trist de cifre, spuse ea în şoaptă, în timp ce Antoinette o prinse instinctiv de mână. Ultimele patru cifre arată atât de ameninţător! Nu crezi? E ca un coşmar să le văd acolo. 2012. N-ar trebui să fie! Mă aştept să deschid ochii, să mă trezesc şi să descopăr că totul a fost doar un vis urât.

Cuvintele Phaedrei atinseră o coardă în inima lui Antoinette, pentru că şi ea se aştepta să se trezească, dar asta nu se întâmpla niciodată.

— Fiecare zi e la fel, Phaedra. Mă simt ca o mare prefăcută, pentru că nu pot continua să-mi plictisesc familia cu durerea mea. Râd şi pretind că totul e în regulă, iar apoi încep să plâng de îndată ce sunt singură în pat şi nu mă mai poate auzi nimeni.

— Of, Antoinette, e cumplit! Ar trebui să fii lăsată să jeleşti.

— Ştiu, şi o fac, dar nu vreau ca ei să-şi facă griji pentru mine. E şi-aşa destul de rău că fiii mei şi-au pierdut tatăl.

— Se vor vindeca şi-şi vor continua viețile. Joshua cu Roberta şi Amber, Tom cu clubul lui şi cu posibilitatea unei soții şi a unei familii într-o zi, David cu ferma şi cu sufletul-pereche pe care speră să-l întâlnească. Viețile lor se deschid ca nişte flori, pline de tot felul de posibilități. Dar George *a fost* viața ta, iar floarea infinitelor posibilități pare închisă pe vecie. Eu înțeleg asta, Antoinette. Tu nu mai poți vedea vreun viitor fără George.

Antoinette o privi țintă pe Phaedra, văzând, printre lacrimi, compasiunea de pe chipul ei.

— Pentru o femeie atât de tânără, înțelegi foarte multe.

Phaedra îi strânse mâna.

— Pare o prostie, dar George a fost şi viitorul meu, spuse ea ştergându-şi obrazul cu mâneca. Înainte de el, n-am avut un loc căruia să-i aparțin şi n-am avut pe nimeni. Pluteam în derivă, încercând să dau un sens vieții, încercând să găsesc un loc pe măsura mea, în care să mă potrivesc. George mi-a dat acel loc în care eu m-am potrivit perfect. El mi-a dat sentimentul de apartenență şi sentimentul scopului. Acum el s-a dus şi mă simt ca un nimic.

— Nu eşti un nimic, Phaedra. Eu sunt mama ta vitregă, iar locul tău e la Fairfield, ca pentru noi toți.

Phaedra zâmbi.

— Eşti atât de generoasă, dar n-aş putea vreodată...

— Nu, *tu* nu înțelegi, spuse Antoinette, simțindu-se străbătută de un puseu de adrenalină. *Eu* am nevoie de *tine*.

— Vorbeşti serios?

— Da, tu eşti parte din George. O parte din bărbatul pe care l-am iubit.

Phaedra îşi coborî privirea în pământ.

— Tu ştii că el nu e acolo, nu?

— Poftim?

— O, trupul lui e acolo, desigur. Ca o carapace de țestoasă sau o ca piele de şarpe. Dar George, esența lui, sufletul lui, persoana care ne-a privit prin ochii lui, nu e acolo, e altundeva, spuse ea privind împrejur. Ar putea fi aici, chiar acum.

Antoinette rătăci cu privirea, sperând să vadă un licăr de lumină, un tremur de umbră, un contur vag... orice.

— Tu crezi că el e aici? întrebă.

— Eu ştiu că e, spuse Phaedra cu vocea redusă acum la o şoaptă. El continuă să trăiască, Antoinette. Să nu crezi altceva. Trebuie să crezi că el e cu tine.

– Vreau să cred. Vreau cu disperare să cred.

— Atunci, închide ochii şi simte-l.

Antoinette închise ochii şi simți briza mângâindu-i obrazul şi soarele încălzindu-i pielea. Poate că George era în vânt şi în soare. Simți lacrimile strecurându-i-se printre gene şi alunecându-i pe față. Oricât de mult ar fi încercat, nu simți nimic extraordinar. Deschise ochii. Phaedra îi avea încă închişi, iar pe față i se întipărise un zâmbet radios, ce dădea frumuseții ei o strălucire nepământeană. Antoinette simți un fior înlăuntrul ei, ceva ce murise atunci când, adolescentă fiind, descoperise că toate lucrurile aveau un sfârşit în cele din urmă: momentele, prieteniile, viața. Nimic nu era veşnic. Moş Crăciun era doar tatăl ei, iar Iepuraşul de Paşti, unchiul ei, Douglas, care îi aducea un coş plin de ouă de ciocolată. Dumnezeu nu era un bărbat prietenos, cu barbă, care trăia în nori, ci o invenție primitivă, la fel ca totemurile şi ca idolii de lut. Însă acum, mica fărâmă de speranță îngropată în genunea întunecată a sufletului ei începu

să strălucească de viață şi să-i umple pieptul cu ceva cald şi dulce. Dar dacă Phaedra avea dreptate şi George trăia încă? Închise ochii din nou şi-i zâmbi acelei minunate posibilități.

— Ei, bine, nu-i aici! anunță Margaret, întorcându-se, cu mersul ei arogant, la maşină. Am ciocănit de câteva ori şi nu mi-a răspuns nimeni. Uşa e încuiată. Nu-i nimeni acasă. Unde crezi că s-au dus?

— Poate că au plecat la plimbare, sugeră Joshua.

— Păi, Antoinette unde e?

— La magazinul de grădinărit, minți el.

— Se întorc cu toții la masa de prânz sau o să trebuiască să bat tot ținutul în căutarea lor?

— Se întorc la prânz.

Margaret pufni, nemulțumită:

— Haide să dăm o raită prin oraş. În ultima vreme, lui Antoinette îi cam place să dispară. Poate că s-au dus la mormântul lui George. Hai, Basil, treci în maşină!

Joshua o porni pe drumul îngust ce ducea la Fairfield. Margaret avea maxilarul încordat într-o grimasă şi părea neimpresionată de splendoarea naturii trezite la viață de venirea primăverii. Nu vedea pițigoii albaştri țâşnind în şi din gardurile vii, nici verdele crud al câmpurilor ori mugurii abia iviți. Pe când străbăteau străzile ce duceau spre centrul oraşului, ea ignoră primulele şi panseluțele plantate în grădinile oamenilor şi fu insensibilă la farmecul caselor multicolore, în stil georgian, printre care trăise atâția ani din viața ei. De fapt, nu observă absolut nimic, cu excepția huruitului neîncetat din creierul ei în timp ce se concentra ca să dea de urma alunecoasei fiice a lui George.

Ajunseră, în cele din urmă, la biserică. Margaret zâmbi triumfător la vederea maşinii lui Antoinette, care era parcată în apropiere.

— Aha, vezi, am avut dreptate! Aici trebuie să fie. Acum o să le găsim.

Joshua trase lângă maşina lui Antoinette.

— Poate au plecat la cumpărături, sugeră el neconvingător.

— Ba nu, o să le găsim aici, în curtea bisericii, ascultă ce-ți spun!

Aşteptă ca nepotul ei să-i deschidă portiera şi s-o ajute să coboare.

— O, Doamne! exclamă Antoinette, observându-i pe Joshua şi pe soacra ei la poarta bisericii. Femeia asta e un blestem! Vino cu mine, Phaedra, trebuie să ieşim de-aici.

— Cine-i femeia despre care vorbeşti?

Phaedra apucă să vadă o femeie voinică, în vârstă, îmbrăcată cu o rochie bleumarin şi cu un cardigan lung, escortată pe alee de Joshua.

— Îți explic într-un minut. Vino, acum ştiu calea de evadare! E chiar foarte simplu şi sunt sigură că doctorul Heyworth n-o să se supere că dau din nou buzna.

Antoinette se grăbi să ajungă în spatele bisericii. Phaedra o urmă, întrebându-se cine, oare, îi provocase lui Antoinette o asemenea stare de panică.

Margaret îşi puse mâinile în şold.

— Bun, tu uită-te în biserică, iar eu dau o raită prin curte, deşi nu e tocmai locul în care îmi place să zăbovesc. Aş putea să nu mai plec niciodată de-aici!

Joshua făcu ce i se spusese şi intră în biserică să caute. Margaret păşi, ezitant, pe iarbă. Toți morții aceia de sub picioarele ei îi dădeau o stare de tulburătoare nelinişte. Foarte curând, avea să se afle şi ea printre ei, un gând deloc plăcut. Se uită printre morminte, sigură că Antoinette şi nepoata ei erau acolo.

Pentru o clipă, atenția îi fu atrasă de un buchet de narcise de un galben intens, sprijinit de piatra temporară de mormânt. Se opri o secundă ca să citească inscripția. Pe urmă i se aprinseră obrajii, fiindcă îşi dădu seama că era mormântul fiului ei. O cuprinse o mare ruşine pentru că nu-l vizitase încă. Nu că nu i-ar fi păsat – îi păsa din tot sufletul – dar se temea. Nu voise să vadă mormântul. Nu voise să creadă că iubitul ei George era mort şi îngropat. Era prea greu de îndurat imaginea pământului afânat şi a acelor cuvinte finale cioplite stângaci în lemn. Mai bine îşi îngropa durerea acolo unde să n-o poată găsi şi mergea mai departe, aşa cum făcuse şi atunci când îi murise soțul. Jalea nu era ceva asupra căruia să te opreşti prea mult, aşa cum îşi rodea un câine osul preferat, pentru că jalea nu-l aducea înapoi pe

decedat, ci doar prelungea agonia. Însă acum Margaret se ghemui şi-şi puse mâna pe pământ. Era cald în locul în care îl sărutase soarele. Un ghem de foc începu să-i urce din stomac spre piept. Inspiră adânc. Sentimentul era copleşitor, ca şi cum toate măruntaiele i-ar fi fost incendiate. Îşi duse mâna la inimă, temându-se ca nu cumva să facă un atac.

— N-am găsit pe nimeni în biserică, spuse Joshua, venind în spatele ei. O, au fost aici, adăugă el, observând florile de pe mormântul tatălui său. Ce frumos din partea lui Barry să-i facă o asemenea piatră de mormânt! Deşi e cam primitivă...

Auzind glasul nepotului ei, Margaret simţi cum acel ghem de foc se stinse, dispărând ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Inspiră adânc, cu teamă, şi-şi lăsă braţul în jos. Joshua o ajută să se ridice, observând imediat că bunica lui devenise foarte palidă.

— Eşti bine, bunico?

Ea dădu din cap în semn că da, aşteptând o clipă înainte să-şi recapete glasul.

— Da, n-am nimic.

— N-arăţi bine.

— Sunt într-o formă admirabilă.

Îşi trase braţul şi-şi netezi rochia.

— Vrei să ne uităm şi pe strada principală?

— Du-mă acasă.

— Acasă la tine?

— Nu, la casa cea mare. O să le aştept acolo.

Încercă să meargă, dar îşi simţi picioarele grele şi amorţite.

— Dă-mi braţul, Joshua. Aşa, acum e mai bine. Mi-au amorţit un pic picioarele atunci când m-am ghemuit.

O luă, cu paşi măsuraţi, înspre potecă. Joshua încercă să pretindă că nu observase că mişcările bunicii lui erau anevoioase şi că ea respira greu. Margaret se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut Joshua. Oare ar fi făcut un atac de cord? Şi ce anume *fusese* acea durere fierbinte care îi urcase în corp? Dar în loc să se gândească prea mult la asta, îşi anulă emoţiile, aşa cum făcuse toată viaţa ori de câte ori lucrurile deveniseră prea dureroase ca să poată fi îndurate, concentrându-se, în schimb, pe ideea de a ajunge întreagă la maşină.

Antoinete închise poarta în urma ei.

— În sfârşit, suntem în siguranţă! spuse ea punându-şi mâna pe piept şi simţind cum i se liniştea inima, care-i bătuse nebuneşte în ultimele câteva minute.

Phaedra privi la grădina frumoasă dimprejur.

— Ce loc uluitor! exclamă ea. Parcă am fi ajuns în paradis!

— E grădina doctorului Heyworth. Ultima oară când m-am ascuns de soacra mea, am dat din întâmplare peste locul ăsta şi peste doctorul Heyworth, care, din fericire, are simţul umorului şi m-a invitat la ceai.

— O, deci aceea era mama lui George!

— Înspăimântătoare femeie! Vrea să te cunoască. Nu sunt sigură că e o idee prea bună.

— Atât de groaznică e?

— Da, chiar e. Cred c-o s-o evităm pe cât de mult posibil. Deşi tot o să te găsească până la urmă. E foarte perseverentă.

— Probabil că e devastată de pierderea unicului ei fiu.

— Aşa s-ar putea crede, nu? Şi totuşi, ea e atât de englezoaică, încât n-ai bănui niciodată că e în doliu. De când o ştiu, are pe faţă o expresie severă şi nemulţumită.

— Of, Doamne, ce trist!

În clipa aceea, doctorul Heyworth apăru în uşa serei.

— O, Lady Frampton, ce plăcere să vă văd la poarta grădinii mele! exclamă el zâmbind larg şi cu subînţeles. Presupun că iar vă ascundeţi?

— Vai de mine, îi şuieră ea Phaedrei, a început să devină o obişnuinţă! Poate că doctorul mă crede nebună! continuă ea, traversând peluza. Păi, ce să vedeţi, *iar* mă ascund, îi răspunse doctorului.

– Dacă vreţi să vă refugiaţi, ce-ar fi să intraţi amândouă şi să bem ceva împreună? propuse el, uitându-se la Phaedra.

— Ea e fiica lui George, îl lămuri Antoinette.

Doctorul Heyworth ridică din sprâncene.

— Aha!

— Bună ziua, eu sunt Phaedra.

Cei doi dădură mâna.

— Lady Frampton tocmai mi-a povestit despre dumneavoastră zilele trecute. Sunt foarte încântat că ați venit. Intrați! De cât timp aveți nevoie?

Antoinette intră pe uşa ținută deschisă pentru ea.

— De atât timp cât o să-i ia soacrei mele să scotocească tot oraşul.

— Atunci, mai bine de o jumătate de oră, răspunse el râzând. Foarte bine, asta ne oferă timp suficient pentru un mic aperitiv.

Capitolul 10

Margaret şedea în salonul lui Antoinette, cu un pahar de vin de Xeres în mână şi cu chipul livid precum cel al unei moarte. Rosamunde observă că tremura şi că nu părea deloc în apele ei. Joshua întreținea conversația, ca s-o scutească de asta pe bunica lui. Ea nu spusese nici un cuvânt în maşină, la întoarcere.

— Mama şi Phaedra au fost la mormântul tatei, pentru că maşina mamei era parcată în fața bisericii. Ele au pus şi narcise pe piatra funerară făcută de Barry, explică Joshua.

— Bănuiesc că s-au dus la plimbare pe strada principală, ca să se uite un pic prin vitrine, fu de părere Rosamunde.

— Femeile chiar se mulțumesc să privească vitrinele şi să nu cumpere nimic? întrebă Joshua, provocator, sperând să-şi scoată bunica din transă, fiindcă ei nu-i stătea deloc în fire să fie atât de tăcută.

— Cele care n-au bani de cheltuit, fac asta adeseori. Totuşi, nu cred ca Antoinette şi Phaedra să se întoarcă acasă cu mâna goală. Tu ce părere ai? o întrebă Rosamunde pe Margaret, uitându-se la ea şi încruntându-se. George le-a lăsat destui bani ca să-şi poată cumpăra orice vor.

Acel ultim comentariu stârni un licăr trecător în privirea bătrânei doamne, care se aţinti asupra lui Rosamunde.

— Eşti bine, Margaret? Să-ţi aducem ceva?

— Mi-e frig, răspunse ea cu glas şoptit. Îmi e îngrozitor de frig.

Joshua sări în picioare şi mai puse nişte lemne pe foc. Flăcările le înghiţiră, lacome, scuipând mici scântei.

— Aşa e mai bine, spuse el, simţind cum se întetea dogoarea. Ar trebui ca mama şi Phaedra să se întoarcă în curând. La urma urmei, câte cumpărături se pot face în Fairfield?

— Aş spune că mai multe decât îţi imaginezi, răspunse Rosamunde.

Roberta intră în salon, cu Amber în brae.

— Le-aţi găsit? întrebă ea.

Joshua clătină din cap.

— Nu, dar se întorc la masa de prânz.

Roberta simţi tensiunea din cameră şi se uită la Margaret. Observă imediat că ceva nu era în regulă. Nu-i stătea deloc în fire lui Basil să stea întins atât de liniştit la picioarele ei.

— Bună, Margaret! Uite, Amber, ea e străbunica ta!

— Stai aşa, dă-mi-o mie, interveni Joshua, făcând o grimasă către soţia lui ca s-o avertizeze de comportamentul bizar al bunicii.

Ea îi dădu copilul şi se aşeză lângă el, pe sofa.

— E o zi superbă de primăvară, continuă Roberta, încercând să nu se holbeze la Margaret, care acum se făcuse cenuşie la faţă. Superbă! Ar trebui să ieşim cu toţii după prânz şi să mai facem o plimbare.

— Amber are obrăjorii ca doi trandafiri! exclamă Rosamunde. Precis că-i prieşte să stea în aerul curat de ţară, nu-i aşa?

— Asta nu se întâmplă doar în cazul ei. Şi eu simt că parcă am înviat.

Joshua se uită la ceasul de la mână.

— E aproape prânzul. Ar trebui să se întoarcă acum.

Deodată, Margaret îşi luă capul în mâini.

— Cred că trebuie să mă duc şi să mă întind, spuse ea cu glas sfârşit. Nu mă simt bine.

Rosamunde se ridică, alarmată. De când o ştia pe Margaret, aceasta nu fusese niciodată bolnavă.

— Bineînțeles că da, Margaret. Ai un vertij. Dacă te întinzi, o să te simți mult mai bine.

Joshua îşi ajută bunica să se ridice în picioare.

— În ce cameră crezi că poate să se întindă, Joshua? întrebă Rosamunde.

— În camera albastră, răspunse el, aşteptându-se ca Margaret să insiste pentru o alta, dar ea rămase tăcută, clătinându-se.

O escortară sus pe scări, Roberta rămânând în salon cu Amber şi cu Basil, întrebându-se ce se întâmplase cât timp ea fusese la bucătărie să-i dea copilului să mănânce.

Odată ce Margaret fu instalată în pat, Rosamunde o acoperi cu pătura şi trase draperiile. Observă cât de bătrână arăta cu ochii închişi. Avea fața flască precum o minge dezumflată, abandonată pe o plajă bătută de vânt. Fără să scoată un cuvânt, Rosamunde se duse la uşă. Tocmai când era pe punctul să iasă, Margaret vorbi:

— Adu-mi-o pe Phaedra după ce mă trezesc. Sunt sigură că o să mă simt mai bine.

— Bineînțeles că aşa o să fac, Margaret. Acum odihneşte-te un pic şi nu te îngrijora de nimic. Probabil că ai mâncat ceva ce nu ți-a priit.

Margaret nu răspunse. Se relaxă, lăsându-şi corpul să se cufunde în somn, unde nu era durere, ci doar amintiri însorite, din vremuri mai fericite.

Atunci când Rosamunde coborî, David, Phaedra şi Antoinette intrau în antreu, cu Rufus şi cu dogii germani după ei. Erau veseli, râzând cu toții ca şi cum ar fi împărtăşit aceeaşi aventură.

— Ea e aici? şuieră Antoinette, printre dinți, către Harris.

— Mă tem nu se simte bine, Lady Frampton, răspunse Harris solemn.

Antoinette îşi văzu sora coborând scările.

— Unde-i Margaret?

— S-a întins puțin în camera albastră. Nu se simțea prea bine, răspunse Rosamunde cu importanță. S-a întors împreună cu

Joshua şi n-a fost deloc în apele ei. Îi tremurau mâinile şi avea o faţă palidă, cadaverică. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Josh unde-i?

— În salon, cu Roberta.

Antoinette trecu în grabă pe lângă ea.

— Se pare că ai scăpat, îi spuse David Phaedrei.

— Dar mi-ar *plăcea* s-o cunosc pe mama lui George, răspunse Phaedra.

— Crede-mă, chiar n-ai vrea.

Phaedra îi dădu o palmă în joacă.

— Ce rău eşti! Bunătatea e peste tot dacă o cauţi.

— Atunci, poate că un ochi proaspăt o s-o găsească.

— Ce s-a întâmplat cu Margaret? îl întrebă Antoinette pe Joshua, neliniştită, aşezându-se pe sofaua de lângă şemineu.

— A insistat să vă caute, explică el. Am dus-o acasă la David, ca să trag de timp. Pe urmă, a insistat să căutăm la biserică. Ţi-a văzut maşina în faţă şi s-a dus să te caute. Eu am intrat, dar nu te-am găsit. Când am ieşit, ea era ghemuită lângă mormântul tatei. Se ţinea cu mâna de inimă.

— Of, Doamne, ce cumplit! icni Antoinette.

— Am ajutat-o să se ridice, iar ea a spus cu insistenţă că n-avea nimic, dar n-a vorbit deloc în maşină cât timp a durat drumul de întoarcere. Doar s-a uitat pe fereastră. Pe urmă s-a aşezat aici, tremurând de frig, aşa că am mai pus nişte lemne pe foc.

— Apoi a cerut să se întindă, continuă Rosamunde, intrând în cameră. E întinsă în pat, acoperită cu o pătură. Chiar n-arată bine deloc.

— Vai de mine! Dacă a avut un atac cerebral? Credeţi c-ar trebui să-l chemăm pe doctorul Heyworth? întrebă Antoinette. Eu şi Phaedra am fugit pe poarta din spatele bisericii, care dă în grădina lui. Am băut ceva împreună, atâta tot. N-a fost frumos din partea noastră să fugim. Mă simt groaznic.

— Eu le-am găsit furişându-se prin oraş ca două evadate, adăugă David, intrând împreună cu Phaedra. Măcar ea n-o să trebuiască s-o întâlnească acum.

— Greşeşti! exclamă Rosamunde. A cerut în mod special să-i fie adusă Phaedra sus, după masa de prânz. Sunt sigură că atunci o să se simtă mai bine.

— Vedem cum se simte după ce se trezeşte şi abia după aceea chem doctorul, dacă e cazul, spuse Antoinette.

— Mielul de sacrificiu, zise David, privind-o pe Phaedra cu o sprânceană ridicată.

— Fecioara dată drept ofrandă pentru liniştirea fiarei, spuse Tom, care apăruse în prag somnoros şi care, văzându-le feţele, se încruntă. Ce se petrece aici? vru el să ştie.

— Tom, scumpule, izbucni Antoinette, ai pierdut toată drama!

— Ce păcat, ador dramele! exclamă Tom trecându-şi o mână prin părul blond care-i stătea vâlvoi. Deci, bunica s-a retras, nu?

— Doarme în camera albastră, răspunse Rosamunde.

— Se curăţă curând? şuieră el printre dinţi.

Antoinette roşi.

— Nu poţi spune aşa ceva, Tom!

— Tocmai şi-a pierdut fiul, interveni Roberta. Ca mamă, îmi imaginez foarte bine ce devastator poate fi un asemenea eveniment.

— Serios vorbind, Roberta, n-a vărsat nici măcar o lacrimă, o contrazise David.

— Nu în văzul lumii, spuse Roberta fixându-l cu privirea.

— E rezistentă ca un rinocer bătrân, adăugă Tom râzând pe înfundate. N-o să simtă niciodată nimic.

Roberta îşi dădu ochii peste cap.

— Of, băieţi superficiali şi fără suflet, nu pricepeţi nimic!

— Haideţi să mâncăm, spuse Antoinette, ridicându-se. Tom, dragule, du-te şi vezi ce face bunică-ta.

Tom se strâmbă.

— De ce eu?

— Mă duc eu, se oferi Roberta, luându-şi copilul din braţele lui Joshua. Am s-o duc şi pe Amber la culcare.

— Dar nu înainte să fac cunoştinţă cu ea, spuse Phaedra, traversând camera în grabă. O, ce frumoasă e! spuse ea admirativ. Îmi dai voie?

Roberta tresări.

— E cam obosită. Nu cred că i-ar plăcea s-o ia în brațe o necunoscută.

— O, te rog! E delicioasă, spuse Phaedra cuprinzând copila cu mâinile şi ridicând-o din brațele mamei, ceea ce provocă un zâmbet forțat din partea Robertei şi unul încântat din partea lui Amber. Arată exact ca tine, Roberta! Are ochii tăi. O să fie o frumusețe!

Phaedra strânse copilul în brațe, cu afecțiune. Roberta văzu expresia tandră de pe chipul lui Antoinette şi i se strânse inima de iritare. Amber o prinse pe Phaedra de păr şi încercă s-o tragă de el, iar Phaedra râse în timp ce Roberta desfăcu, blând, degețelele fetiței, eliberând părul Phaedrei.

— Ei bine, ți-ai mai câştigat un prieten, spuse Roberta sec.

— O, chiar sper asta!

— Mai bine o duc sus înainte să înceapă să plângă.

— Copiii mici trebuie să plângă, nu-i aşa?

— De preferat, nu în public.

Phaedra îşi coborî vocea.

— Te contrazic. E important să plângă în public, ca să ştie cu toții cine e şeful.

Roberta se luptă cu slăbirea bruscă a tăriei ei interioare. Se vedea cu uşurință cum persoanele mai slabe erau seduse de farmecul fetei.

— N-ai mai spune asta dacă ai auzi-o urlând, răspunse ea rece, iar apoi ieşi în antreu.

Îndreptându-se spre scară, Roberta observă o geantă de pânză, cu dungi, care cu siguranță că era a Phaedrei şi care fusese lăsată la întâmplare pe sofa. Privi împrejur, ca o hoață căreia i se oferea ocazia să fure. Era singură. N-ar fi durat decât o clipă să scotocească prin geanta aceea. Stăpânită de dorința intensă de-a o da în vileag pe față, Roberta se aşeză pe sofa, o puse pe Amber pe genunchi şi-şi strecură mâna în geantă. Începu să caute şi dădu peste un mănunchi de chei, un carnețel, ruj, hârtii, un ambalaj de ceva dulce şi Dumnezeu ştie ce altceva, până când degetele pipăiră suprafața dură a unui iPhone. Îl scoase repede din geantă şi apăsă pe butonul de sus. Ecranul se lumină, iar Roberta icni. Acolo, spre încântarea ei, o propoziție strălucea clar

– *Apel pierdut: Julius Beecher*. Auzind voci din salon, bagă repede telefonul înapoi în geantă şi urcă scările în fugă. Nu era o dovadă, dar era un fir. Julius Beecher şi Phaedra puneau ceva la cale, iar Roberta era hotărâtă să afle ce anume.

O clipă mai târziu, David o însoţi pe Phaedra în sufragerie, unde o friptură de vită la cuptor şi o budincă de Yorkshire aşteptau pe bufet.

— Trebuie să prinzi puteri dacă o să fii convocată, spuse el răutăcios.

Phaedra râse.

— Nu crezi că eşti un pic cam aspru? Roberta are dreptate. Femeia abia şi-a pierdut fiul. N-o plânge ea în public, dar ar fi supraomenesc să nu plângă în sufletul ei.

El o privi încruntat.

— Nu m-am gândit niciodată...

— Uneori, oamenii se încrâncenează să-şi ascundă adevăratele sentimente, nu doar de ceilalţi, dar şi de ei înşişi. Pun pariu că bagă totul sub preş, ca să nu trebuiască să sufere. Problema e că, în felul ăsta, bunica ta suferă şi mai mult, pentru că ţine totul în ea.

David se strâmbă.

— Nu-mi place deloc să aibă dreptate Roberta în vreo privinţă.

— N-o placi, aşa-i?

— E atât de evident?

— Atunci când sunteţi cu toţii laolaltă, atmosfera din casa asta e de-a dreptul şocantă.

— Roberta mă enervează teribil!

— Probabil că asta se întâmplă fiindcă ea crede că niciodată n-o ascultă nimeni.

— Am face-o, dacă ceea ce spune ar fi logic.

— N-ar trebui s-o faci să se simtă ca o străină! spuse Phaedra aşezându-se şi punându-şi şervetul pe genunchi. Uite, data viitoare când simţi nevoia s-o pui la respect, fă opusul. Am observat că, de obicei, funcţionează.

El trase scaunul de lângă ea şi se aşează.

— Adică să spun ceva drăguţ?

— Da, să vedem ce se întâmplă.

— Îmi ceri foarte mult, Phaedra.

— Aşteptările sunt mari de la cei care primesc mult.

— O să încerc, promise el. Dar o fac numai pentru tine.

Zâmbetul ei îi umplu sufletul de exaltare.

— Mulţumesc.

Roberta reveni, aducând cu ea un monitor pentru copii, şi îi anunţă că Margaret încă dormea.

— Sforăie? întrebă Tom.

Roberta clătină din cap indignată.

— E liniştită ca un şoricel.

— Asta e o contradicţie de termeni, râse Tom.

Roberta se aplecă să bage monitorul în priză, iar apoi scoase un oftat prelung şi jalnic.

— Doamne, urăsc sfârşiturile de săptămână când Kathy îşi ia liber!

— Kathy e bona voastră? întrebă Phaedra.

— Da, nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Mie mi se pare că te descurci foarte bine.

— Amber îmi umple toată ziua şi nu-mi mai lasă nici o clipă pentru mine.

— E o fetiţă foarte cuminte, spuse Phaedra.

— Aşa e, încuviinţă Roberta. Plânge rareori.

— Ştie că n-are de ce, pentru că mama ei pur şi simplu n-o s-o bage în seamă, spuse Tom.

— Asta este exact ceea ce trebuie să facă o mamă, interveni David, făcându-i cu ochiul Phaedrei.

— Cum de ştii *tu* dintr-odată atâtea despre copii? întrebă Roberta, aşezându-se la masă.

— Nu ştiu, dar presupun că tu faci ceea ce trebuie. Amber e un copil fericit. Asta spune multe, conchise David.

Roberta îşi turnă un pahar de apă.

— Ei bine, nu ştiu dacă fac sau nu ceea ce trebuie, dar pot să spun cu certitudine că mă străduiesc.

— Iar asta e suficient, adăugă David vesel.

— Mă iei cumva peste picior, David?

— Nu, răspunse el, ridicând inocent din umeri.

Entuziasmul lui David o puse în încurcătură pe Roberta, aşa că ea schimbă subiectul.

— Cum ţi s-a părut Fairfield, Phaedra? întrebă ea.

— E un oraş adorabil! Am fost cu Antoinette la biserică şi pe urmă am umblat prin magazine.

— Încă n-ai văzut ferma, spuse David.

— Nu cred că vrea să vadă ferma, îl contrazise Roberta. Nu pot să cred că o fată ca Phaedra ar fi interesată de tractoare şi de pătule.

— O fată ca mine? repetă Phaedra. Ce anume *e* o fată ca mine?

— Păi, pur şi simplu, nu pari a fi genul, cu ghetele alea de oraş şi cu dresurile de pe tine.

— O, genul de fată de la ţară, vrei să spui?

— Da, exact asta vreau să spun.

— Poate că ar fi trebuit să port un costum de tweed.

— N-aş spune că trebuie să mergi chiar atât de departe, răspunse Roberta, trăgând aer pe nări. Dar, îmbrăcată aşa, o să sperii fazanii!

— *Tu* eşti genul de fată de la ţară?

— Nu, spuse Roberta izbucnind în râs, de parcă însăşi ideea era revoltătoare. Eu sunt fată de oraş!

— Atunci, mă judeci după standardele tale. Ceea ce e în regulă. Majoritatea oamenilor se grăbesc să presupună că toţi ceilalţi sunt ca ei. Dar trebuie să te corectez, eu iubesc viaţa la ţară şi sunt mai fericită aici decât în orice oraş sau metropolă. Mi-ar plăcea să mi se arate ferma, adăugă ea întorcându-se spre David. Chiar insist să mă duci în după-amiaza asta!

— Dacă insişti, nu te pot refuza, răspunse el. Apoi, amintindu-şi de înţelegerea pe care tocmai o făcuse cu Phaedra, adăugă: Roberta, poate că tu nu te consideri o fată de la ţară, pentru că eşti foarte sofisticată şi urbană, dar te adaptezi foarte bine. N-ai pe tine nici măcar o haină la întâmplare, eşti mereu perfect asortată!

— David, am impresia că mă iei peste picior, spuse Roberta pe un ton sever.

— Deloc! Vorbesc sincer. Eşti unul dintre acei oameni care arată de parcă ar fi făcuți pentru un loc anume, indiferent care e acela. Nu crezi?

— Mă străduiesc, desigur.

— Asta e, vezi? Nu te iau peste picior. Josh e norocos să aibă o soție cu care poate merge oriunde, ştiind că n-o să-l facă de ruşine. Aparențele sunt importante pentru Josh.

— Ce-ai spus despre mine? îl întrerupse Joshua.

— Spun doar că eşti norocos să fii însurat cu Roberta.

Tom îşi înăbuşi un chicotit, Antoinette păru derutată, iar Rosamunde privi gura Robertei, care zvâcnea într-un zâmbet vag. Phaedra fu încântată să vadă că David nici nu clipi.

— Ai dreptate, spuse Joshua. Chiar *sunt* fericit că o am.

Roberta păru încurcată.

— Mulțumesc, Josh. E foarte drăguț din partea ta. Iar acum, haideți să vorbim despre altceva! Nu sunt obişnuită să primesc atâta atenție pozitivă! S-ar putea să mă obişnuiesc cu asta şi pe urmă s-o cer tot timpul.

Toți cei din jurul mesei râseră. De data asta, râse şi Roberta împreună cu ei.

După masa de prânz, Antoinette se duse la etaj ca să-şi verifice soacra. Călcă în vârful picioarelor şi întredeschise uşa camerei. Era întuneric înăuntru şi nu se auzea nici un zgomot. Antoinette aruncă o privire, dar Margaret era întoarsă cu spatele, aşa că nu putu vedea dacă respira sau nu. Preț de o secundă cumplită, se temu că ar fi putut să fie moartă. Păşi încet pe covor şi ocoli patul. Margaret era întinsă pe o parte, cu ochii închişi, dar Antoinette îşi dădu seama, după mişcarea ritmică a pieptului ei, că respira.

Tocmai voia să iasă din cameră, când bătrâna doamnă se trezi.

— Tu eşti, George?

Lui Antoinette i se strânse inima.

— Margaret, eu sunt, Antoinette, spuse ea revenind lângă pat.

— Am crezut că eşti George.

— Nu, îmi pare rău. Doar eu.

— George a murit, nu-i aşa? Am uitat.

— Mi se mai întâmplă şi mie. Mă trezesc şi mă gândesc că totul e aşa cum ar trebui să fie. Pe urmă, pe măsură ce-mi vin în fire, îmi dau seama că nimic nu mai e în regulă şi că n-o să mai fie niciodată.

— Dar Phaedra e aici?

— Da, e jos.

— Adu-o la mine. Vreau s-o cunosc.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Sunt unica din familie care n-a cunoscut-o şi, de drept, *eu* ar fi trebuit să fiu prima.

Antoinette ieşi din cameră, uşurată că nu era nevoie de ea. Margaret păruse atât de inofensivă în timpul somnului, încât lui Antoinette aproape că îi fusese milă de ea. Însă după ce se trezise, bătrânul dragon devenise la fel de feroce ca întotdeauna. Biata Phaedra! Antoinette spera că David o pregătise.

— Şi-a revenit, spuse Antoinette, intrând în salon.

— Sunt atât de uşurată! exclamă Rosamunde. Am fost foarte îngrijorată. Dacă a stat atât de liniştită, chiar n-a fost în apele ei.

— Ei bine, acum nu mai e liniştită şi s-ar putea să regreţi că te-ai simţit uşurată, o anunţă Antoinette. Phaedra, vrea să te vadă.

— Desigur, spuse Phaedra binevoitoare, ridicându-se în picioare.

— În caverna vrăjitoarei cu tine! strigă Tom.

— Nu te lua după Tom, Phaedra. O fi ea un pic cam aspră, dar are inima la locul ei, spuse Roberta.

— Nu sunt îngrijorată. Bineînţeles că vrea să mă cunoască. De fapt, mă bucur foarte mult.

— N-ar trebui să merg şi eu cu ea? îşi întrebă David mama.

— Margaret n-a cerut să fii şi tu de faţă, răspunse Antoinette.

— Da' tu ce eşti, umbra ei? întrebă Tom.

— Mă simt responsabil, răspunse David. Eu am convins-o pe Phaedra să vină şi să stea la noi. M-aş simţi foarte prost dacă primeşte vreo muştruluială din partea bunicii.

— De ce ar primi? întrebă Roberta.

— Ai dreptate, de ce? răspunse David. Tu te înţelegi cu ea extrem de bine, nu văd de ce nu s-ar înţelege şi Phaedra.

David îi zâmbi Robertei, care îl privi cu suspiciune.

— E chiar o drăguță în adâncul sufletului, adăugă Roberta.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse David. Nici unul dintre noi n-a încercat vreodată să-i înțeleagă sufletul.

— Acum ar fi momentul potrivit să începeți. Are nevoie de familia ei mai mult decât oricând.

David ascultă, aşa cum îl sfătuise Phaedra să facă. Spre surprinderea lui, constată că, cel puțin în acea împrejurare, Roberta avea logică.

Phaedra urcă scările în urma lui Antoinette. Privi peretele pe care garnitura de bijuterii cu safire şi diamante strălucea din tabloul pictat în ulei.

— Ai o casă frumoasă, spuse ea.

— După ce m-am măritat cu George, am locuit în casa care, prin tradiție, îi aparținea lui Margaret în calitatea ei de văduvă a lordului, tatăl lui George. Acum, ea locuieşte acolo. E o casă frumoasă, în stil Queen Anne, luminoasă şi aerisită, cu ferestre mari şi cu tavane înalte. Acolo nu există astfel de portrete prăfuite şi tot felul de nimicuri adunate de-a lungul generațiilor. Trebuie să recunosc că am preferat să locuiesc în casa aceea. Am avut sentimentul că îmi aparținea. Nu simt că această casă îmi aparține. Eu sunt doar cea care are grijă de ea, asigurându-mă că toate lucrurile astea deosebite rezistă, ca să fie moştenite cândva de către viitoarele generații de Framptoni. După ce ne-am mutat aici, nu mi s-a permis să fac nici o modificare. Mi-ar fi plăcut enorm să schimb sufrageria şi să redecorez salonul. Singura încăpere din casă pe care am redecorat-o a fost dormitorul nostru. Cred că e important să faci căminul tău dintr-o casă. Nu poți trăi într-un muzeu. Dar George era conştient de moştenirea lui şi a insistat ca asta să rămână neschimbată. Acum, că el s-a dus, aş putea face orice îmi trece prin minte cu ea, dar n-am s-o fac. Lui George nu i-ar fi plăcut, spuse Antoinette însoțindu-şi vorbele de un râset trist. Am s-o păstrez exact aşa cum e, în amintirea lui.

— Trebuie să te gândeşti la tine, Antoinette.

— Nu pot schimba obiceiurile de o viață.

— Poți schimba un obicei oricând vrei, stărui Phaedra, zâmbind. Trebuie doar să-ți depășești temerile, iar asta nu e chiar atât de greu, dacă te ambiționezi.

— Nu m-am gândit niciodată...

— Tu ai trăit pentru George, însă acum el nu mai e aici, așa că trebuie să trăiești pentru tine. Trebuie să faci toate lucrurile pe care ai vrut să le faci pe când ai fost măritată, dar pe care n-ai putut să le faci fiindcă erai o soție și o mamă bună. Dar nu ești nici una, nici alta. Tu ești *tu*. Acesta e momentul perfect să faci ceva pentru propria-ți plăcere egoistă, altfel o să te rătăcești printre amintiri și îndatoriri și s-ar putea să nu te mai regăsești niciodată.

— Nu sunt sigură că Margaret s-ar bucura dacă aș face schimbări în casa asta.

— Ai întrebat-o vreodată?

— Nu. Însă ea n-a schimbat absolut nimic câtă vreme a trăit aici.

— Dar e locul *tău* și *tu* trebuie să trăiești în el! Cred că George ar avea altă părere acum, că e spirit. Lucruri care păreau atât de teribil de importante pe când era aici, nu mai au nici un fel de importanță acum, fiindcă lucrurile materiale au valoare doar în lumea noastră materială. Sunt sigură că el o să fie încântat de indiferent ce alegi tu să faci, atâta vreme cât asta te face pe tine fericită și nu le face nici un rău celorlalți.

— Ești tu foarte sigură că el e în... în *spirit*.

Cuvântul acela i se păreau ciudat lui Antoinette.

— O, eu știu că e! o asigură Phaedra pe un ton în care nu se simțea nici pic de ezitare.

Antoinette se opri chiar în fața ușii dormitorului lui Margaret și oftă:

— Mi-aș dori să am și eu convingerea ta.

— O s-o ai, dacă vrei. Pur și simplu, concentrează-ți mintea la ceva frumos, ca, de pildă, la o floare sau la stelele de pe cerul nopții, și o să ai sentimentul a ceva mai mare decât tine însăți.

— Chiar așa? Atât de ușor să fie?

Phaedra dădu din cap în semn că da.

— Chiar atât e de ușor!

Phaedra era atât de convingătoare, încât Antoinette îşi dădu seama că era pregătită să încerce.

Capitolul 11

Phedra ciocăni la uşă.

— Intră! strigă Margaret.

Antoinette ezită, în timp ce Phaedra intră şi închise uşa în urma ei. Simți un val de nelinişte, ca şi cum ar fi putut-o pierde pe Phaedra lăsând-o să pătrundă în ghearele lui Margaret. Rămase locului preț de o clipă, ascultând prin lemnul uşii, însă glasurile erau atât de scăzute, încât nu auzi nimic în afară de bubuitul propriei inimi îngrozite.

Margaret aprinsese veioza de pe noptieră, dar draperiile erau încă trase în fața ferestrei.

— Dă-le la o parte, te rog, ca să te pot vedea mai bine, ceru Margaret, sprijinindu-se mai drept de perne.

Phaedra făcu ceea ce i se spusese. Lumina se revărsă în cameră, transformând atmosfera apăsătoare într-o baie de soare. Phaedra se întoarse spre bătrâna din pat. Margaret Frampton era rotofeie şi ciufulită precum o găină grasă, aşezată pe cuib. Tristețea îi făcuse colțurile gurii să i se lase în jos, iar ochii ei cenuşii, spălăciți, erau sticloşi şi congestionați. Phaedra fu cuprinsă de un surprinzător val de compasiune, pentru că era uşor de văzut că mama lui George era un ghem solid de întristare.

Privirea formidabilă a lui Magaret o studie, însă Phaedra nu şi-o feri pe a ei. Acel mic act de sfidare îi câştigă admirația lui Margaret, fiindcă bătrâna doamnă era obişnuită ca oamenii să se facă mici în prezența ei.

— Ei bine, *asta* e moştenită de la mine, spuse ea, triumfător. Vino mai aproape, o îndemnă ea pe fată, bătând cu palma în saltea, iar Phaedra se aşeză. Da, şi eu am fost frumoasă cândva, exact ca tine. Totul e în ochi, să ştii. Ai nişte ochi superbi.

— Mulţumesc.

— Nu, tu i-ai moştenit de la mine, fără îndoială.

Margaret şi Phaedra râseră, mai mult de uşurare decât de bucurie.

— Vă simţiţi mai bine? întrebă ea.

— Trebuia doar să mă întind un pic. Presupun că Antoinette a crezut că o să mor.

— Păi, a fost îngrijorată.

— Uneori, am impresia că ar prefera să dispar din viaţa ei.

— Sunt sigură că nu e aşa, nu în adâncul sufletului ei.

— Of, să ştii că sunt o pacoste! Pe când trăia George, obişnuiam să vin aici tot timpul. El a fost unicul meu copil şi am fost foarte apropiaţi. Soţul meu a murit acum mult timp, aşa că vreme de ani şi ani am fost doar eu şi George. Dar acum, că el s-a dus, îmi dau seama că am nevoie ca traiul printre ai lui să-mi distragă atenţia. Fairfield Park a fost căminul meu aproape toată viaţa, mă-nţelegi. Antoinette trebuie să fie enervată la culme văzându-mă că vin zilnic aici. Semăn un pic cu un porumbel voiajor. Veneam pentru George, însă acum... nu ştiu, murmură ea, părând derutată, iar vocea i se stinse. Sunt retrasă aici...

— Camera asta e foarte frumoasă, spuse Phaedra cu entuziasm, plimbându-şi privirea peste tapetul şi cuvertura albastre, înflorate.

— Îmi place albastrul. E foarte odihnitor, nu crezi?

— Albastrul poate fi o culoare rece, dar aici pare să fie cald. Nu e rece deloc.

— Casa asta se păstrează caldă foarte greu, pentru că e atât de mare. Câtă vreme am trăit aici, n-am simţit frigul. În copilărie, George obişnuia chiar şi iarna să alerge prin casă îmbrăcat în bluze cu mânecuţe scurte. Dar acum simt frigul. E vârsta, mă tem. N-ai cum să i te opui. Nu cred că mai am deloc energia să mă opun.

Oftă, părând puțin pierdută preț de o clipă, ca şi cum mintea i-ar fi luat-o într-o direcție necunoscută.

— Dacă te opui, devii doar nefericit, spuse Phaedra cu înțelepciune. Doar prin acceptare şi eliberare îți găseşti pacea.

Privirea lui Margaret se mâhni.

— Mi-e cumplit de dor de George, tot timpul, dar trebuie să-l las să plece, fiindcă, dacă nu mă eliberez de această durere, o să continui doar să fiu nefericită, iar asta n-o să-l aducă înapoi.

Phaedra observă că gura bătrânei doamne zvâcni, ca o mică fisură a unui mare stăvilar.

— Am fost azi la mormântul lui şi am pus pe el un buchet de narcise, spuse fata. Ştiu că George nu e acolo, înăuntru, dar m-am simțit bine să-l pomenesc şi să simt că *făceam* ceva. N-am nevoie să-i vizitez mormântul ca să mă simt aproape de el. E tot timpul în preajma noastră, sunt sigură. Dar am avut nevoie să văd unde i se odihneşte trupul, pentru liniştirea propriei conştiințe şi ca să capăt sentimentul sfârşitului unei etape. Trebuie să accept că s-a dus şi să-l las să plece.

Contracțiile gurii lui Margaret deveniră mai intense. Brusc, o prinse pe Phaedra de braț şi o privi fix, cu ochi mari şi înspăimântați.

— E inima mea, din nou! Cred că fac un atac de cord, icni ea.

Dar fierbințeala care se ivise iarăşi în adâncul abdomenului îi ocoli inima şi-i ajunse în gât, unde începu să se rostogolească, de parcă ar fi încercat cu disperare să găsească o cale de ieşire. Margaret rezistă, încordându-şi muşchii gâtlejului şi ținând fierbințeala în ea, de teama a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi eliberat-o. Phaedra o privi pe Margaret cu îngrijorare, iar chipul acesteia din urmă se făcu roşu ca racul. Apoi, exact în clipa în care Phaedra era pe punctul să sară în picioare şi să dea alarma, Margaret scoase un vaiet puternic, iar tot corpul i se cutremură din pricina suspinului uriaş care făcu să țâşnească afară jalea dinlăuntrul ei.

Phaedra recunoscu acea durere copleşitoare şi o cuprinse în brațe pe bătrâna doamnă. Margaret nu se trase înapoi. Fisura din stăvilar era acum o genune larg deschisă, prin care durerea femeii se revărsa precum un torent. Suspina, ofta, iar lacrimile i se

rostogoleau printre brazdele pe care vârsta i le săpase în piele. Părea îngrozită, ca şi cum o asemenea eliberare a emoţiilor ar fi fost o noutate deloc bine-venită şi destul de înfricoşătoare.

— E în regulă să plângeţi, spuse Phaedra, simţind şi ea cum lacrimile îi înţepau ochii. Acum mă faceţi şi pe mine să plâng. Dar e în regulă. O să plângem amândouă.

Ea zâmbea pe măsură ce Margaret se potolea încetul cu încetul, trupul continuând să-i tremure după marele şoc. Phaedra se trase înapoi, dar îşi păstră o mână pe braţul ei, continuând s-o liniştească.

— Doamne sfinte! exclamă Margaret, găsind o pauză între două respiraţii sacadate. Nu ştiu ce-i cu mine astăzi!

— Lady Frampton...

— Cred că, după un asemenea spectacol penibil, îmi poţi spune „Margaret".

— Ei bine, Margaret, nu trebuie să-ţi fie ruşine! Eşti o mamă care şi-a pierdut unicul copil. Ştiu că e foarte britanic să ţii totul în tine, dar nu e sănătos. Şi nu e normal. Există un motiv pentru care am fost înzestraţi cu lacrimi şi cu capacitatea de a plânge. Asta ne eliberează de tensiune şi ne ajută să ne vindecăm. Cum ne-am putea vindeca dacă nu recunoaştem că suferim?

Bătrâna doamnă se uită ţintă la Phaedra, surprinsă.

— Draga mea copilă, nu ştiu de la cine ai moştenit înţelepciunea, fiindcă George n-a fost niciodată înţelept, aşa cum eşti tu.

— Nu sunt înţeleaptă, Margaret, doar că mă pricep şi eu un pic la nefericire.

Margaret miji din ochi.

— Ştii, am sentimentul că ţie pot să mă confesez, Phaedra, spuse ea făcând o grimasă şi coborându-şi privirea către mâini. Azi am văzut mormântul lui George pentru prima oară. N-am îndrăznit să merg acolo până acum. N-am putut suporta să-l văd. N-am putut vedea pământul afânat şi n-am putut face faţă gândului că sicriul lui... toate astea însemnau prea mult pentru mine!

— E bine că ai fost la mormânt. Ţi-ai luat rămas-bun. Acum poţi face primul pas ca să ieşi din doliu.

— Mă doare sufletul, spuse Margaret punându-şi mâna pe inimă.

— Ştiu asta.

— Antoinette plânge tot timpul. Sunt atât de necăjită că eu nu pot!

— Acum poți, răspunse Phaedra privind cum acea femeie încordată se relaxa treptat şi încercând un sentiment de mândrie fiindcă ea o ajutase să facă asta.

— Spune-mi, Phaedra, tu ai vreo bunică?

— Nu. N-am.

— Dar mama ta?

— E în Canada. Nu suntem apropiate.

— Deci, George a fost unica ta familie?

— Îți poți imagina cât de fericită am fost atunci când l-am găsit şi cât de mult m-am bucurat în tot timpul în care ne-am înțeles atât de bine, spuse Phaedra luminându-se la față, ceea ce o făcu pe Margaret să zâmbească. George mi-a deschis nişte perspective minunate! N-aş fi avut curajul să-mi fac albumul dacă el nu m-ar fi luat în toate acele călătorii!

— Da, eşti fotograf, nu-i aşa?

— Sunt. Îmi place foarte mult să fotografiez viața de la distanță – ştii, s-o observ aşa cum e ea, fără s-o manipulez. Am început să fotografiez familii şi copii, în principal, ca să-mi plătesc facturile. Dar apoi am decis să fac ceva mai aventuros. George mi-a dat ideea.

— Chiar aşa?

— Aş vrea să te fotografiez şi pe tine dacă îmi dai voie.

Margaret se strâmbă.

— Eu nu sunt fotogenică, deşi, în tinerețe, obiectivul mă iubea.

— Ai o față de om puternic, interesantă şi plină de contradicții. Cred că o să iasă nişte fotografii foarte bune.

— Păi, dacă insişti, fie! Deşi, la vârsta mea, n-are rost să fii vanitos, fiindcă poți sfârşi prin a fi foarte dezamăgit.

Phaedra râse.

— Nu eşti bătrână, Margaret, şi eşti plinuță, iar asta te face să arăți mult mai tânără. Bătrânele uscate zici că sunt pe jumătate moarte, dacă mă întrebi pe mine.

— O să iau spusele tale drept un compliment.

— Bineînțeles că asta a fost intenția mea.

— Bun, presupun că ar trebui să coborâm. Dacă te țin prea mult aici, ceilalți o să creadă că te-am mâncat în loc de prânz! exclamă Margaret dând deoparte cuverturile. Eşti o fată bună, Phaedra, şi mă bucur că ne-ai găsit. Deşi nu-mi place absolut deloc de Julius Beecher, ăla. Un om îngrozitor de arogant, pus numai pe rele, bănuiesc. I-am spus mereu lui George să aibă grijă cu el, dar fiul meu nu accepta să audă nici un cuvânt rău la adresa lui. Probabil că Julius a făcut treabă bună având grijă de afacerile lui George câtă vreme era el plecat pe te miri unde, relaxându-se. Aşa că tu să fii atentă, Phaedra. Omul ăsta nu e de încredere.

— Julius a fost foarte bun cu mine.

— Sunt sigură că a fost, draga mea. Dar, ca bunică, simt că trebuie să te avertizez. Nu e un om onorabil, iar Dumnezeul lui e banul.

— O să țin minte sfatul tău.

— Iar acum, mă duc să mă aranjez puțin. Ce-ar fi să cobori şi să le arăți că mai eşti încă întreagă? Ştiu că pot avea încredere că o să păstrezi secretul în privința conversației noastre.

— Ce se petrecere în Vegas, rămâne în Vegas, răspunse Phaedra.

Margaret se încruntă.

— Presupun că aşa se spune „da” în America.

Phaedra coborî, simțindu-se un pic amețită. Din experiența ei de viață, ştia că oamenii răi erau oameni nefericiți. Ea încă nu cunoscuse o persoană cu adevărat mulțumită şi care să fie haină. Deci, conform acelei reguli, Margaret era de-a dreptul mârşavă. Traversă antreul, unde Bertie şi Wooster dormeau pe preşuri, alături de Basil, sentimentul cald de împlinire făcându-i pasul vioi. Se simțea minunat, fiindcă făcuse un lucru bun.

— O, Phaedra! exclamă Rosamunde văzând-o.

— Eşti în regulă? întrebă Antoinette, încântată c-o vedea zâmbind.

— Margaret se simte mai bine, anunță Phaedra.

— Şi *tu* cum te simţi? întrebă Tom, care şedea pe sofaua de lângă şemineu.

— Bine, mulţumesc. E o femeie adorabilă.

Se holbară cu toţii la ea, uluiţi.

— Eşti sigură că vorbim despre aceeaşi persoană? spuse David.

— Uitaţi, eu n-o cunosc aşa cum o cunoaşteţi voi, dar a fost adorabilă cu mine.

Se duse şi se aşeză pe sofa, lângă David.

— Aşa le place lor, să se agite, spuse Roberta. Personal, consider că femeia are un suflet foarte blând.

— E doar nefericită, continuă Phaedra. În orice caz, vine jos, şi aşa o să vedeţi cu ochii voştri. Se simte perfect.

— *Sunt* uşurată, declară Antoinette.

– Propun să ieşim cu toţii la o plimbare, spuse Joshua. O trezeşti pe Amber? îşi întrebă el soţia, uitându-se la ceas.

— Ai putea-o duce în cârcă, spuse Roberta.

— Grozav, haideţi să fugim până nu apare bunica, îi îndemnă Tom, sărind în picioare.

— Serios, dragule! Eu zic că eşti un pic cam răutăcios, îl dojeni Antoinette, dar zâmbi, ca şi cum chipul lui ar fi fost făcut din lumină solară.

Când Margaret apăru, tot palidă era, însă spiritul ei belicos se redresase.

— Joshua, vrei să mă duci tu acasă cu maşina? Nu mă simt destul de în putere pentru o plimbare.

— Te-ai odihnit? întrebă Antoinette.

— Phaedra m-a înveselit enorm.

Se întoarse spre nou descoperita ei nepoată şi îi zâmbi cald, ceea ce fu o revelaţie pentru Antoinette.

— Sunt atât de încântată, răspunse Phaedra, simţind ochii tuturor celor din cameră aţintiţi asupra ei.

— Sper să faci din locul ăsta căminul tău, continuă Margaret. Eşti, fără îndoială, bine-venită în casa mea oricând vrei să evadezi din Londra.

Roberta simţi un fior de invidie. Ea şi Margaret avuseseră mereu o relaţie specială.

— Mulțumesc foarte mult. Mi-ar plăcea s-o văd, răspunse Phaedra.

— Atunci, aşa să faci. David o să te aducă mâine-dimineață şi o să-ți arăt fotografiile din copilărie ale lui George. Era un scump! Iar acum aş vrea să merg acasă. Joshua!

— Te aşteptăm, spuse Roberta.

— Nu te necăji, draga mea, n-o să-l reții.

Acestea fiind spuse, Margaret ieşi din cameră, strigându-l pe Basil.

După ce se întoarse Joshua, familia o porni pe drumul de pământ care ducea în pădure. Cerul se înnorase şi părea că urma să plouă. Un vânt rece sufla printre copacii în care păsările se zbenguiau printre ramuri şi în care veveriţele îşi urmăreau propriile cozi. Sezonul vânătorii se încheiase, aşa că Bertie, Wooster şi Rufus alergau liberi, iar fazanul gras, fără pereche, zbură din lăstăriş, cu aripile scârțâind ca nişte balamale ruginite în timp ce se înălța spre cer.

Phaedra mergea alături de David. Îl plăcea foarte mult. Nu semăna cu tatăl lui, dar avea aceeaşi charismă ce umplea spațiul din jurul lui şi care o făcea să se simtă revigorată. Era atrasă de el precum un călător îngheţat de focul din căminul unui han. La fel ca George, David o făcea să se simtă în siguranță.

După o vreme, ea recunoscu peisajul, ştiind că în apropiere era casa lui David.

— Vrei să coacem o prăjitură în după-amiaza asta?

— Nu e cam multă muncă? răspunse el zâmbindu-i larg.

— Pentru mine, nu, îmi place să coc. Tu nu trebuie decât să guşti amestecul. Dacă eşti foarte cuminte, îți dau voie să lingi castronul.

— Şi să mănânc prăjitura.

— O s-o împărțim cu restul familiei tale. Pun pariu că lui Tom îl place checul cu ciocolată, spuse ea, iar apoi îl strigă pe Tom, care mergea între Rosamunde şi mama lui: Hei, Tom, îți place checul cu ciocolată?

— E cineva căruia să nu-i placă checul cu ciocolată? strigă el înapoi.

— Mie, nu, spuse Roberta, care mergea lângă soțul ei, cu Amber prinsă într-un ham de spinarea lui.

— Atunci, pentru tine facem un chec cu lămâie, spuse Phaedra.

— O, lăsați-mă pe mine, replică Roberta.

— Dar îți place checul cu lămâie? întrebă Phaedra.

— Da, îmi place.

— Ți se pare că arată ca o femeie care mănâncă chec? şuieră David printre dinți.

Phaedra îl ignoră.

— Atunci, n-o să te lăsăm pe dinafară, nu-i aşa, David?

— Nu, n-o s-o lăsăm pe Roberta pe dinafară, răspunse David supus.

— Îl poți împărți cu Amber, sugeră Phaedra.

Roberta zâmbi forțat.

— Încearcă să fie amabilă, spuse Joshua, coborându-şi glasul. Dă-i o şansă, iubito.

— Nu vreau checul ei! pufni Roberta.

Joshua clătină din cap plictisit.

— Te rog, pot să ling şi castronul cu compoziția de lămâie? o întrebă David pe Phaedra.

Phaedra îi zâmbi.

— Da, David, mai mult ca sigur că poți.

Se simțea bine să facă parte din acea familie.

Odată reveniți în bucătăria lui David, Phaedra se apucă să curețe masa din bucătărie. Scoase măsurători, castroane, o spatulă, două linguri de lemn, o linguriță de ceai pentru David şi ingredientele pe care Harris le adusese cu maşina din casa cea mare: ouă, nişte unt în plus, făină, cacao şi praf de copt – lucruri pe care David nu le-ar fi avut niciodată în cămara lui. David se aşează la masă, cu o ceaşcă de ceai în față, privind-o cum se învârtea de colo până colo, de parcă ar fi gătit dintotdeauna în bucătăria lui. Ea îşi pusese şorțul verde al lui Antoinette şi avea o expresie hotărâtă pe chip. El se gândi că, probabil, femeile gândeau cu toatele la fel, fiindcă mama lui găsise locuri anume pentru toate tacâmurile, ustensilele şi vasele de gătit, iar Phaedra părea să ştie din instinct unde le pusese ea pe toate.

Phaedra îşi strânsese părul la spate într-o coadă de cal, aşa că el îi putea vedea acum faţa mai bine. Frumuseţea ei îi tăia respiraţia, mai ales pomeţii obrajilor, înroşiţi ca două prune coapte. O parte din el era în extaz din pricină că ea intrase în viaţa lui, înflăcărând-o cu entuziasmul şi veselia ei, însă cealaltă parte deplângea faptul că n-o putea avea niciodată. El îşi dădea seama că, în ciuda tuturor piedicilor dintre ei, se îndrăgostea de Phaedra.

— Decât să stai şi să te uiţi la mine de parcă aş fi extraterestră, ce-ar fi să freci nişte unt cu zahăr pudră pentru glazură? îi propuse ea, dându-i un bol şi o lingură de lemn. Şi nu lingi nimic decât atunci când îţi dau eu voie!

— Nu eşti o extraterestră, Phaedra, spuse David serios. Eşti o femeie frumoasă. Încă nu pot concepe faptul că eşti sora mea vitregă.

Phaedra sparse un ou de marginea castronului ei şi lăsă conţinutul găoacei să cadă, cu o bufnitură înfundată, peste amestecul de făină şi zahăr.

— Nici eu. În clipa asta n-am pe nimeni, iar în următoarea, brusc, am o familie.

— Nu-ţi poţi amâna plecarea la Paris? sugeră el.

Ea începu să amestece în compoziţie.

— E doar dincolo de Canal, David.

— Ştiu, dar noi abia te-am găsit.

— Londra nu e căminul meu.

— Fairfield poate fi căminul tău. Noi suntem familia ta acum. Nu ţi-ar plăcea să faci parte dintr-o familie mare?

Ea se opri din amestecat preţ de o clipă şi zâmbi melancolic.

— Obişnuiam să-i privesc pe prietenii mei şi familiile lor şi să-mi doresc să am şi eu o familie, ca ei. Ştii, vechiul clişeu: mamă, tată, un câine sau doi. M-am simţit întotdeauna diferită. În locul din care vin eu, familiile din clasa de mijloc sunt foarte convenţionale. Mi-am dorit să fiu ca toată lumea, mărturisi ea în timp ce începu să bată din nou, viguros, compoziţia. Însă acum sunt fericită. Îmi place viaţa mea.

— Nu eşti singură?

— Bineînţeles că nu.

David n-o crezu.

— Toată lumea are nevoie de o familie, insistă el.

— Sunt un om matur acum.

— Nu contează ce vârstă ai. Tu ai învățat doar să-ți înăbuşi dorința. Amână-ți plecarea la Paris şi dă-ne o şansă. Eu cred că ai fi fericită dacă ai rămâne.

Phaedra îi zâmbi larg, aşa că el îşi dădu seama că o cucerise.

— Bate amestecul ăla mai cu forță, iar eu o să mă gândesc la asta.

Ea schimbă lingura de lemn cu un mixer electric, care umplu camera cu huruitul lui.

După ce băgă checurile în cuptor, Phaedra dispăru sus, în dormitorul ei. Închise uşa şi se aşeză pe marginea patului, privind, nelinişitită, în gol. Nu-şi imaginase că avea să se simtă atrasă de vreunul dintre fiii lui George. Nici măcar nu pusese asta pe lista posibilităților. Dar nu putea nega faptul că îl plăcuse pe David din clipa în care îl văzuse în biserică. Apoi, atunci când el venise la Londra să o convingă să vină la Fairfield Park la sfârşit de săptămână, îi plăcuseră fiorii pe care el i-i stârnise în stomac şi felul în care senzația aceea o însoțise toată săptămâna, alături de nerăbdarea entuziastă de a-l revedea vineri. Doamne, ce ar fi spus George? Dacă ar fi privit-o în acel moment, ce ar fi crezut?

David fusese foarte convingător. Ideea de a avea o familie i se părea foarte seducătoare Phaedrei. Toată viața se simțise singură – o povară pentru mama ei, respinsă de societate pentru că era „sărăntoaca aia de Chancellor", pasată de colo până colo prietenelor mamei ei, să doarmă la ele ori de câte ori voia maică-sa să-şi facă de cap cu amanții ei, sau, şi mai rău, târâtă prin vacanțe atunci când mama n-avea altă variantă decât s-o ia cu ea şi cu amantul respectiv. Phaedra îşi amintea verile solitare petrecute pe plajele bătute de vânt, plecată la joacă din proprie inițiativă pentru că maică-sa voia să rămână singură cu un bărbat. Cât de mult îşi dorise o familie în acele clipe! Acum, când avea şansa de a face parte dintr-o familie mare, ar fi fost o nebunie s-o lase să-i scape.

Coborî din nou şi simți că bucătăria era plină de aroma dulce a prăjiturii. David rămăsese la masă, citind ziarele de duminică.

— Miroase a copt, spuse ea luând mănuşile şi deschizând uşa cuptorului.

Îi învălui un abur fierbinte cu aromă de pandişpan. Phaedra scoase mai întâi tava cu checul de lămâie, iar apoi se aplecă din nou şi scoase şi checul cu ciocolată.

— Glazura e perfectă, cred că eşti de acord cu asta, spuse David ridicând ziarul şi dând la iveală bolul cu amestecul lui.

— Trebuie să se răcească înainte să le putem glazura.

— Păi, şi ce să facem între timp?

Phaedra îşi băgă un deget în amestecul de unt cu zahăr pe care David îl frecase până când căpătase o textură omogenă, cremoasă.

— Mmm, ce bun e! Vrei şi tu? îl întrebă ea, întinzându-i linguriţa.

David luă nişte glazură şi o băgă în gură.

— E foarte bună, spuse el încântat. Deci, ce ai vrea să faci până când se răcesc checurile?

— Jucăm cărţi?

— Bine.

Ea începu să cureţe masa.

— Te avertizez, sunt un adversar feroce!

— Ţi-am văzut ferocitatea la partida de bridge, mai ştii?

— O, atunci doar mă încălzeam.

— Foarte bine, pentru că nu sunt cine ştie ce jucător de bridge. Eu deţin în familie titlul de Demon al Vitezei.

— Doar *un singur* titlu în familie? spuse ea râzând.

— Sunt mult mai multe, dar n-o să te plictisesc acum cu realizările mele. Deocamdată, hai să luăm cărţile şi să mai facem un ibric de ceai...

— Un ibric de ceai, uau, *chiar* că eşti pus pe fapte mari!

— Chiar sunt. Pentru un englez, ceaiul e ca spanacul pentru Popeye.

— Atunci, să vedem dacă eşti la fel de mintos pe cât eşti de forţos. Împarte cărţile, prietene, sunt pregătită!

Capitolul 12

Antoinette se simțea mai bine. De vineri seara, de la sosirea Phaedrei, Fairfield avusese parte de o infuzie de voioşie cum nu se mai văzuse vreodată pe acolo. De la moartea lui George, o miasmă tulbure persistase în toate încăperile precum o ceață, iar lui Antoinette îi fusese tot timpul frig. Însă acum ea nu mai simțea frigul, iar negura întunecată fusese exilată în unghere, izgonită de firea optimistă şi entuziastă a Phaedrei. Fata aceea era ca un înger frumos, iar Antoinette era bucuroasă că, deşi George îi fusese luat cu o mână, Phaedra îi fusese dăruită cu cealaltă.

Fata era un miracol. O cucerise pe Margaret. Joshua, Tom şi David erau, în mod clar, fermecați de ea. Phaedra avea darul de a creşte vibrația oricărei încăperi în care intra, iar cele trei chipuri nerăbdătoare ale lor se întorceau către ea precum florile-soarelui către soare. Nimeni nu era imun la farmecul ei, cu excepția Robertei, care era inflexibilă. Antoinette regreta că George o tăinuise pe Phaedra atât de mult timp, pentru că s-ar fi putut bucura de ea împreună.

Până şi doctorul Heyworth o găsise încântătoare. El îşi dăduse osteneala să le prepare ceai. Pusese pe masă biscuiți şi nişte chec cu fructe dăruit de un pacient în semn de mulțumire, plus şervete. Poate că, dacă n-ar fi fost Phaedra, nu i-ar fi făcut mare plăcere s-o vadă din nou pe Antoinette în grădina lui. Aceasta din urmă nu-şi putea imagina că exista bărbat pe fața pământului care să nu tresalte de bucurie la vederea Phaedrei. Stătuseră mult de vorbă, timpul părând să treacă în zbor. În mod cert, doctorul Heyworth nu se grăbise să le vadă plecate, servindu-le cu ceai proaspăt şi cu încă nişte felii de chec, ca să le convingă să mai rămână. Checul fusese foarte gustos, iar Antoinette nu-i putuse rezista. Nu fusese niciodată slabă, dar nu pentru că n-ar fi încercat să slăbească. Entuziasmul doctorului Heyworth fusese molipsitor, iar ea îi îngăduise, în mod nesăbuit, să-i mai taie o felie. Urma să regrete faptul că mâncase prea mult, deşi nu mai avea un bărbat pentru care să vrea să fie suplă.

George o plăcuse mereu aşa cum era. Pe vremea când se cunoscuseră, ea fusese „drăguță”, iar el nu-i ceruse niciodată să se schimbe. Asta nu însemna că el nu se uita după femei. Iubea femeile frumoase şi flirta cu toate persoanele de sex feminin cu care intra în contact. Dar Antoinette nu se îndoise niciodată că pe ea o iubea cel mai mult. Un pic de flirt îi făcea plăcere lui George, iar ceea ce-i făcea lui plăcere, îi făcea şi ei. Lui îi făcuse plăcere faptul că ea îi dăruise trei fii, şi tot plăcere îi făcuse şi faptul că ea îşi dedicase tot timpul creşterii lor. După ce fiii deveniseră bărbați şi părăsiseră cuibul, lui George îi plăcuse ca ea să aibă grijă în exclusivitate de el, de soțul ei, şi de căminul lor. Astfel, el avusese mereu la braț o soție fermecătoare şi se bucurase de o primire călduroasă ori de câte ori revenise acasă.

Antoinette ştia că George n-ar fi fost fericit să stea pe lângă casă, pentru că era mult prea energic şi dornic de experiențe, aşa că ea acceptase acea viață fără să se împotrivească. Era atât de obişnuită cu asta, încât nu realizase că şi-ar fi putut pune anumite probleme decât în momentul în care Phaedra îi spusese că era timpul să se gândească şi la ea. Nu se mai gândise la ea însăşi de atâta vreme, încât nici nu mai ştia ce credea cu adevărat despre una sau alta. Dar posibilitatea de a face ceva cu totul egoist îi dădea un mic frison de încântare. Sentimentul acela că putea face o obrăznicie, cum ar fi fost să chiulească de la şcoală sau să şterpelească nişte dulciuri dintr-un magazin. Phaedra o inspirase să privească optimist viitorul. Mai mult decât orice, gândirea pozitivă îi dădea un bine-venit sentiment de control.

— Săptămâna viitoare plec împreună cu Tom la Murenburg, îşi anunță David familia duminică, la masa de prânz. Doar pentru câteva zile. Trebuie să văd unde a murit tata, înțelegeți, ca să pot merge mai departe.

Margaret îi aruncă o privire istovită.

— Chiar vrei să perpetuezi tragedia?

— Bunico, problema e că, dacă nu merg acolo, n-o să-i pot pune capăt, explică el, părând tulburat.

— Sunt de acord cu Margaret, spuse Antoinette cu glas scăzut. N-ar fi mai bine dacă noi toți am încerca să nu ne mai gândim la asta?

Margaret se îndreptă de spate, surprinsă.

— Ei bine, e o premieră ca tu şi cu mine să fim de acord în vreo privinţă, Antoinette, remarcă bătrâna doamnă zâmbind vag, iar în încăpere se aşternu liniştea, pe care apoi Margaret o curmă, spunând pe un ton ridicat: Antoinette şi cu mine suntem amândouă de părere că de acum încolo ar trebui să ne continuăm cu toţii vieţile şi să-l lăsăm pe George să se odihnească în pace.

Antoinette îşi încordă aproape toţi muşchii feţei, străduindu-se să nu plângă. Gândul renunţării la George era cumplit.

— Eu doar aşa o să-mi găsesc liniştea, insistă David, iar apoi privirea i se opri la Phaedra. Cum tu eşti sora noastră, ai vrea să vii cu noi?

Phaedra păru stânjenită.

— Eu? Eşti sigur?

— De ce n-aş fi sigur? întrebă David. Ai dreptul să mergi acolo la fel de mult ca şi noi. El a fost şi tatăl tău.

Ea îşi coborî privirea.

— Dacă eşti sigur că n-aş fi în plus, chiar mi-ar plăcea să vin.

— Nu-mi imaginez cum ai putea fi în plus, Phaedra, interveni Margaret pe când Harris tocmai revenea, aducându-i un pahar de vin de Xeres. Băieţii ar fi nespus de bucuroşi să mergi cu ei. Deşi nu prea sunt de acord cu planul lor.

— Atunci, aşa rămâne, spuse Tom vesel, ridicându-şi paharul pentru ca Harris să i-l umple. Josh, vrei să vii şi tu? Roberta?

Din tonul lui se ghicea limpede că spera ca ei să refuze. Antoinette îşi dori foarte tare ca Harris să nu-i umple lui Tom paharul până la buză.

— Eu am programul foarte plin săptămâna viitoare, răspunse Joshua. N-aş avea cum să las totul baltă, şi la fel şi Roberta, nu-i aşa, iubito?

— Da, mă tem că agenda mea e foarte plină, confirmă Roberta. Oamenii fac programări cu multe luni înainte.

— Atunci, aşa rămâne. Mă întreb care e starea stratului de zăpadă. Să verific pe internet? N-ar fi grozav dacă am avea zăpadă din plin?

Tom îşi scoase iPhone-ul din buzunarul de la piept.

— După masă, Tom, spuse Antoinette, observând că Harris, aflat în prag, clătina din cap. Acum, haideți să mâncăm!

Tom sări în picioare, încă având în mână paharul plin cu vin.

— Ce-avem de mâncare?

— Pulpă de miel, răspunse Harris solemn.

— Perfect, preferata mea! Sper ca doamna Gunice să fi făcut suficiente budinci. Mi-e o foame de lup, mai adăugă Tom, fiind primul care traversă antreul şi ajunse în sufragerie.

Masa de prânz fu un eveniment surprinzător de vesel. Margaret îşi revenise în urma crizei neînsemnate din ziua precedentă şi părea înviorată după dimineața petrecută împreună cu Phaedra. Era roşie în obraji de la vinul de Xeres şi de la plăcerea pe care i-o făcea s-o asculte pe Phaedra imitându-şi toți profesorii de la şcoală. Fata aceea chiar ştia cum că transforme situațiile neplăcute în anecdote amuzante. Asta îi făcu şi pe băieți să povestească despre vremurile în care fuseseră la şcoală, amintindu-şi de profesori care sufereau de halitoză şi de nopțile în care se furişaseră în cămara cu merinde. Chiar şi Roberta li se alătură şi râseră cu toții la povestirile ei. În acel moment rar de armonie în familie, Antoinette crezu cu sinceritate că totul avea să fie bine.

După masa de prânz, Antoinette o rugă pe Phaedra s-o însoțească în dormitorul lui George.

— N-am avut curajul să intru până acum. Cred că aş reuşi mai bine să-i sortez toate lucrurile dacă o facem împreună, explică ea.

Numaidecât, Phaedra se simți tulburată.

— Nu crezi că asta e ceva ce ar trebui să faci singură, sau împreună cu fiii tăi? Vreau să spun că ai nevoie de timp ca să-ți aminteşti de el, fără să fie nevoie să te îngrijorezi din pricina altcuiva.

— Nu, vreau să fii şi tu lângă mine. Am nevoie de suport moral.

Phaedrei nu-i reuşi mai mult decât un zâmbet slab.

— Bine, dacă insişti.

Antoinette o privi cu afecțiune maternă.

— Ştiu că ți-e şi ție puțin teamă. E în regulă. O s-o facem împreună, o linişti ea pe Phaedra, care inspiră adânc şi o urmă pe scări. George păstra totul, continuă Antoinette. Nu-i plăcea să

arunce nimic. Eu arunc totul. Urăsc dezordinea şi urăsc să adun toate fleacurile. Dar George avea sertare pline cu tot felul de chestii cu valoare sentimentală, pe care le păstrase de-a lungul anilor. Pur şi simplu nu le pot tria pe toate de una singură. Jumătate din mine vrea să ia un tomberon mare şi să arunce totul, ca să nu mai fie nevoie să mă uit la ele, însă cealaltă jumătate e îngrijorată că s-ar putea să-i scape ceva important. Adevărul e că nu pot crede cu adevărat că el nu se mai întoarce. Trierea lucrurilor lui e ceva atât de definitiv, ca şi cum aş accepta faptul că el a murit! Nu mă simt pregătită să fac asta.

— Atunci n-o face, Antoinette, decât în momentul în care o să te simţi mai puternică.

— Nu, trebuie s-o fac acum. George nu se mai întoarce. Trebuie să accept ideea, altfel o să rămân blocată în starea asta oribilă.

Rămaseră o clipă în faţa camerei lui, luptându-se cu sentimentul brusc de pierdere pe care nici toată buna dispoziţie sau stoicismul din lume nu l-ar fi putut anula. Antoinette trase aer pe nări, ca şi cum şi-ar fi adunat tot curajul de care era în stare, iar apoi apucă zăvorul şi deschise uşa. Înăuntru mirosea a bărbat: puţin condimentat, parcă a santal, şi totuşi atât de unic a George. Aerul în sine vibra de prezenţa lui, ca şi cum el ar fi fost acolo împreună cu ele, umplând spaţiul din jur cu puternica lui charismă. Şi totuşi camera era goală, în afară de hainele lui, aruncate la întâmplare pe patul dublu, mare, pe scaune şi pe divanul de sub una dintre ferestre. Tipsii de argint puse la întâmplare pe masa de la capătul patului şi pe scrinul înalt din lemn de cireş din faţa celeilalte ferestre, pline cu mărunţiş şi cu agrafe de birou, ştifturi şi cotoare de taloane de îmbarcare, precum şi alte nimicuri nefolositoare care făcuseră cândva parte din ceva important. Micile sertare de sub oglinda Queen Anne dădeau pe dinafară de bilete vechi la spectacole de operă, balet, cinema, teatru şi chiar de bilete la metroul londonez.

Se simţea şi un miros înecăcios, pentru că de la moartea lui George nu se mai făcuse curăţenie acolo, iar casa aceea veche strângea o mulţime de praf. Phaedra se duse la fereastra care dădea înspre peluza din faţă şi tresări când văzu în colţ, lângă geam, ciorchini de gărgăriţe scăldându-se în lumina soarelui.

— Cred că ar trebui să eliberez aceste biete creaturi, tu nu? spuse ea ridicând zăvorul rigid, de plumb, ca să deschidă fereastra.

Observă că mâinile îi tremurau. Împinse gărgărițele afară cu degetele şi lăsă aerul proaspăt să pătrundă în cameră. Vântul adia, purtând cu el sunetul delicat şi zornăitor al trilurilor de păsări. Phaedra inspiră adânc, înviorată puțin de frumusețea grădinilor scăldate în soare.

— Vino, Antoinette! Priveşte puțin afară, spuse ea, iar Antoinette i se alătură la fereastră. E atât de frumos, încât aş vrea să rămân aici o clipă şi să mă bucur.

Antoinette îmbrățişă cu privirea întreaga privelişte.

— E o zi frumoasă, nu-i aşa? spuse ea.

— Probabil că George se uita afară în fiecare dimineață după ce trăgea draperiile. Respira aer proaspăt şi se bucura de privelişte. Cu siguranță că i-a plăcut mult aici.

— Aşa e. Fairfield a fost mereu căminul lui. Dar, în mod ciudat, a şi fugit mereu de locul ăsta.

Phaedra îi aruncă o privire nedumerită.

— Crezi?

— Sunt sigură de asta. N-a petrecut niciodată mai mult de câteva zile la rând aici, după care îşi lua tălpăşița la Londra sau pleca să facă o nebunie, ca, de pildă, să escaladeze Everestul ori să schieze.

— Da, părea un om nelinişţit, mereu dornic să-şi testeze limitele, încuviință Phaedra.

— Până când s-a prăbuşit, adăugă Antoinette cu tristețe.

— N-a vrut să se prăbuşească.

— Bineînțeles că nu. Dar dacă îți tot testezi limitele, până la urmă o să le atingi.

Plecară de la fereastră.

— Acum, de unde să începem? se întrebă Antoinette cu un oftat.

Cantitatea de lucruri din cameră era copleşitoare.

— Haide să începem cu sertarele, propuse Phaedra, arătând spre noptiere.

— Să le scoatem şi să le punem în mijlocul camerei. Astfel, le triem metodic. O să avem o grămadă cu gunoi şi una cu lucruri care au o prea mare valoare sentimentală ca să le aruncăm – şi, scumpo, dacă vrei să păstrezi ceva, te rog să nu-ți fie jenă să-mi spui!

Brusc, Phaedrei i se făcu rău. Îşi dorea să fie oriunde altundeva, numai nu acolo, gata să umble prin lucrurile personale ale lui George.

— Mulțumesc, aşa o să fac, răspunse ea fără vlagă.

Scoase sertarul de sus al scrinului din dreapta şi îl puse jos, pe covor. Era plin până sus cu hârtii, fotografii, ținte de tir sau itinerare. Cele două femei scoaseră pe rând conținutul, ambele fiind emoționate la gândul celor ce s-ar fi putut găsi acolo. Dacă el fusese capabil să țină secretă existența Phaedrei, ce altceva ar fi putut ascunde?

— O, acum îmi amintesc de *asta*, spuse Antoinette, arătându-i Phaedrei meniul scris de mână al unui dineu, meticulos decorat cu modele aurii, rozalii şi albastre. A fost pentru cea de-a cincizecea aniversare a lui George la Paris, la Moulin Rouge, murmură ea, iar ochii îi scânteiară nostalgic. Ne-am distrat extraordinar. Cred că o să-l păstrez. Şi îl puse deoparte, alături de notițele pentru un discurs şi de un jurnal alcătuit cu câțiva ani în urmă, în timpul unui safari.

— A ținut o evidență a tuturor lucrurilor. E incredibil, spuse Phaedra gânditoare, scoțând vechi fotografii alb-negru, în care apăreau colegii lui de la Eton şi care aveau scris pe verso câte un mesaj personal de la fiecare dintre acei colegi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu toți tinerii de atunci. Mă întreb cu câți dintre ei a păstrat legătura.

Antoinette le privi chipurile imberbe.

— Îi recunosc pe câțiva dintre ei. O, Doamne, ce frumos mai era Henry Patterson pe atunci!

— Ce s-a ales de Henry Patterson?

— S-a însurat de două ori şi a divorțat tot de două ori, are acum fața stacojie şi e gras ca un broscoi. Nu l-am mai văzut de ani buni.

Phaedra râse, simțindu-se un pic mai bine.

— Viața e minunată, nu-i aşa? Atâtea capitole diferite, ca viețile însele.

— Ia te uită la asta! exclamă Antoinette. Că tot vorbeam de capitole. *Ăsta* e un capitol despre care eu nu ştiu nimic. Tare secretos mai era George!

Studie cu atenție o fotografie, iar pe frunte îi apăru un rid adânc. Apoi îi dădu Phaedrei un teanc de fotografii cu George lângă nişte ziduri ce arătau ca nişte fortărețe şi castele în ruină, undeva în deşert. George rânjea golăneşte, făcând, în mod evident, pe bufonul.

— Par recente, nu-i aşa? Vreau să spun că asta trebuie să fi fost făcută anul trecut. Unde crezi că era?

Phaedra le privi cu atenție pe fiecare. La început, nu spuse nimic. Antoinette îi observă paloarea şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Era prima fotografie cu George pe care o găsiseră, iar el arăta atât de fericit în ea, având toate motivele să trăiască! Antoinette se bucura din plin de compania fiicei ei vitrege. Era mai uşor atunci când aveai pe cineva cu care să-ți împarți jalea.

— Sunt vechile castele ale Cruciaților, spuse Phaedra în cele din urmă. Probabil că fotografia a fost făcută în Siria sau în Iordania.

Antoinette fu impresionată.

— O, Doamne, de unde cunoşti tu despre castelele Cruciaților?

— Ador ruinele, deşi preferatele mele sunt cele irlandeze. Probabil că pasiunea asta o am pentru că în Canada n-avem prea multă istorie. Se grăbi să treacă în revistă fotografiile, iar Antoinette se întrebă dacă nu cumva Phaedrei i se părea prea dureros să zăbovească asupra lor. După ce le văzu o dată, le mai luă încă o dată de la capăt, de data asta, mai lent. Culoarea îi reveni în obraji, iar mâinile încetară să-i mai tremure.

— Sunt uluitoare, nu-i aşa? spuse Phaedra. Când te gândeşti că aici au locuit oameni acum nouă sute de ani! Cred că asta e Shobak, în Iordania, spuse ea în timp ce îi înapoia fotografiile lui Antoinette. Shobak e faimos şi incredibil de frumos.

— De ce nu păstrezi şi tu una sau două?

— Pot?

— Desigur. Am atâtea! E ciudat, însă uneori mă gândesc că George a mai avut o viață, una cu totul diferită de cea pe care am

împărțit-o cu el. Mie nici măcar nu mi-a spus vreodată că a fost în Iordania. Găsești că e ciudat? întrebă ea ridicând din umeri. Iar eu credeam că îl cunoșteam atât de bine...

— Nu cred că știm cu adevărat vreodată pe cineva, răspunse Phaedra. Nu sunt sigură nici măcar dacă ne cunoaștem pe noi înșine.

— Îl înțelegeam că avea nevoie să petreacă timp singur, să știi, continuă Antoinette.

— Nu crezi că se simțea vreodată singur?

— Nu, își făcea prieteni oriunde mergea, iar, în același timp, avea o latură de lup singuratic. Avea nevoie de clipele lui cu el însuși.

— Nu te-ai simțit niciodată dată deoparte?

— Deloc. Eram atât de ocupată aici, la Fairfield, și la Londra! Sincer vorbind, George era atât de exigent, încât mă bucuram că aveam parte de odihnă în perioadele în care el lipsea de acasă, se confesă Antoinette, iar apoi fața i se crispă, încruntată. Mă rog, poate că m-am simțit un pic dată deoparte, dacă tot ai adus vorba despre asta, continuă ea în timp ce-și ștergea nasul cu batista. Cred că uneori te obișnuiești atât de mult cu un anumit program de viață, încât nu te mai gândești să-ți pui întrebări despre el. Așa am fost eu cu George. N-am analizat niciodată stilul nostru de viață.

Phaedra îi zâmbi cu blândețe.

— Dar acum o faci.

— Acum o fac, repetă Antoinette, punând fotografiile în teancul pe care intenționa să-l păstreze. Ție ți-a tăinuit existența. Asta m-a făcut să-i pun la îndoială integritatea.

— Of, Antoinette...

— Nu, n-am o părere proastă despre el, doar că nu mai am aceeași siguranță în legătură cu noi ca un cuplu. Mă pot destăinui ție, știu că n-o să le spui băieților. Nu mi-ar plăcea deloc ca ei să creadă că le critic tatăl. Nu fac asta, crede-mă. Mă întreb, doar, ce alte lucruri mi-a mai ascuns, atâta tot, și mă mai întreb de ce n-a avut destulă încredere în mine ca să mi se destăinuie.

— A încercat doar să te protejeze...

— Da, da, dar el mă cunoştea mai bine de-atât. Nu-i stătea deloc în caracter să nu mi se confeseze, înțelegi. Poate că ți-a tăinuit existența din alt motiv... Nu ştiu din care anume, dar nu pot să cred că a făcut-o pur şi simplu pentru că s-a temut că n-o să fiu de acord sau că m-aş fi simțit lezată. El ştia că l-aş fi susținut.

— Dacă ar fi trăit, sunt sigură că ne-ar fi făcut cunoştință cândva, sugeră Phaedra cu blândețe.

— Poate că da. Doar că n-a mai avut timp.

Anoinette alungă acele gânduri şi reveni la ceea ce făcea. Încetul cu încetul, trecură prin toate sertarele şi dulapurile lui George.

— Phaedra, o să te întorci curând? întrebă Antoinette atunci când simțiră amândouă că făcuseră îndeajuns pentru o după-amiază. Chiar am nevoie de tine. Mai sunt atâtea de făcut şi mă simt bine să facem totul împreună, spuse Antoinette zâmbind timid. Tu chiar l-ai înțeles pe George, chiar dacă l-ai cunoscut un timp atât de scurt.

— O să vin oricând ai nevoie de mine. Îmi place să caut prin lucrurile lui, asta mă face să mă simt aproape de el.

— Ştii că ai spus că el nu se află în pământ, ci printre noi, ca spirit?

— Da.

— Crezi că acum se află aici?

Phaedra îşi plimbă privirea prin cameră.

— Sunt sigură că e. Poate că de aceea l-am simțit amândouă atât de puternic în clipa în care am intrat aici.

— Iată un gând liniştitor!

— N-am nici o îndoială.

— Te invidiez. Trebuie să fie frumos să n-ai îndoieli. Ce şi-o zice el, văzându-ne scotocind prin toate nimicurile astea pe care le-a strâns?

— Cred că îşi zice că toate astea sunt doar nişte nimicuri. Pentru el, în moarte, lucrurile care au părut foarte importante în viață sunt dintr-odată lipsite de valoare. Acum, suvenirurile astea cu valoare sentimentală contează doar pentru *noi*. El râde, probabil, de câtă importanță le dăm.

— Ca şi Safirele Frampton, spuse Antoinette, chicotind. Mie niciodată nu mi-au plăcut prea mult bijuteriile, nu ca Robertei, care e ca o coțofană.

— Nici eu nu mă dau în vânt după bijuterii. Sunt flatată că George mi le-a lăsat mie, dar nu-mi pot imagina că o să le port vreodată. Nu duc genul acela de viață.

— Împodobită cu ele, o să arăți foarte frumos. Safirele îți pun în evidență albastrul ochilor.

— O să mă simt ca un pom de Crăciun.

Antoinette râse.

— Te înțeleg. Nici mie nu mi s-au potrivit niciodată bijuteriile. Am fost mereu prea banală ca să port diamante! Dar tu nu eşti banală. Tu străluceşti pur şi simplu prin tine însăți.

— Ce-ar zice George dacă ne-ar vedea discutând împreună despre Safirele Frampton?

— Cred că ar fi încântat că suntem prietene, spuse Antoinette cu glas şoptit.

Phaedra ridică una dintre fotografiile din teancul ei şi studie, gânditoare, chipul lui George.

— Eu cred că în rai nu contează nimic în afară de iubire. Dacă acțiunile unei persoane sunt motivate de iubire, trebuie să fie bune. Eu am venit aici cu sufletul deschis, Antoinette. Ştiu că n-a fost simplu pentru nici unul dintre voi. Dar sper că acum vă dați seama că nu vreau nimic de la voi.

Antoinette râse.

— Of, Phaedra, scumpo, ai adus o gură de aer proaspăt în familia asta! Dacă George ne priveşte acum pe toți, nu poate decât să fie fericit.

— Sper, răspunse Phaedra, înfiorându-se.

Capitolul 13

Phaedra se întoarse în Cheyne Row la ora şapte seara, cu sufletul încărcat. Tristeţea despărţirii de noua ei familie fusese uşurată de promisiunea celor patru zile pe care avea să le petreacă la Murenburg împreună cu David şi cu Tom, precum şi de invitaţia de a reveni la Fairfield oricând dorea. Totuşi, nu-i plăcuse că trebuise să plece din casa lui George, ca şi cum spiritul lui ar fi fost *acolo*, iar ea l-ar fi părăsit pe *el*... sau să fi fost David cel pe care ar fi dorit cel mai mult să nu-l părăsească?

Cu toţii o conduseseră până pe treptele de la intrare şi fluturaseră din mâini în semn de rămas-bun. Chiar şi Margaret venise la ceai şi rămăsese până la ora cinci şi jumătate, când Phaedra se ridicase, fără tragere de inimă, să plece. O conduseseră afară, unde David o îmbrăţişase cu afecţiune, cuprinzând-o în braţele lui puternice şi strângând-o puţin cam prea tare. Ea îşi ţinuse respiraţia şi se trăsese înapoi, dându-şi seama că se îmbujorase. Fiorul subit al atracţiei o luase prin surprindere, iar incertitudinea o ameţise de-a dreptul.

Cu privirea plină de îngrijorare, Antoinette o sfătuise să aibă grijă la Murenburg, iar Rosamunde îi sugerase să poarte cască, ceea ce însemna că ştia foarte puţine despre schiul modern, fiindcă în prezent *toată lumea* purta căşti în mod firesc. Dar Phaedra nici nu auzise sfaturile celor două femei. Fusese conştientă doar de prezenţa lui David, care se afla pe a doua treaptă, privind-o cu o expresie ciudată pe chip. Derutată de surpinzătoarea atracţie dintre ei, sărutase repede obrazul rece al Robertei, simţindu-i pometul ascuţit ca metalul, şi-şi luase rămas-bun de la Joshua, care radiase de plăcere atunci când îl sărutase şi pe el. Nu îndrăznise să se mai uite încă o dată la David, dar văzuse cu coada ochiului că el continua s-o privească, cu mâinile în buzunare, cu faţa devenită prelungă şi serioasă.

Tom decisese să plece odată cu ea. Imediat ce ajunseseră pe şosea, automobilul Aston Martin dispăruse în mare viteză din raza vizuală a Phaedrei, iar ea fusese lăsată doar cu glasul melancolic al lui Sarah McLachlan[7] şi cu propriile-i gânduri încâlcite.

---

[7] Cântăreaţă şi textieră canadiancă.

Ajunsă din nou acasă, îşi duse valiza de weekend în dormitor şi-şi porni telefonul mobil. Chiar pe când intra în baie ca să-şi umple cada, telefonul sună. Pentru o clipă, se gândi că poate era David, iar inima îi tresări de bucurie, dar apoi văzu, spre marea-i dezamăgire, numele lui Julius afişat pe ecran.

— Eşti acasă? întrebă el fără ca măcar s-o salute.

— Da, răspunse ea.

— Cum a mers?

Ea se aşează pe pat.

— A fost grozav.

— Înseamnă că Roberta nu te-a mâncat de vie?

— Nu chiar, dar a fost foarte neprietenoasă.

— Nu uita că ea are un singur lucru în minte, Safirele Frampton.

— Of, o să i le dau, spuse Phaedra, sfârşită. Sincer vorbind, puțin îmi pasă de bijuteriile alea.

— Ba n-o să faci aşa ceva, Phaedra! Sunt ale tale. George ți le-a dat ție şi, dacă-i respecți dorința, o să le păstrezi.

— Bineînțeles că îi respect dorința. Dar, dacă asta o să provoace zâzanie între mine şi Framptoni, prefer să renunț la safire.

— Nu fi absurdă, Robertei o să-i treacă!

— Mă simt ca o infractoare.

— Să nu te mai aud că spui vreodată aşa ceva! George a vrut să aibă grijă de tine. A fost foarte conştient de faptul că avea să moară înaintea ta şi a vrut neapărat să se îngrijească de viitorul tău.

— Este o familie foarte cumsecade, spuse ea, visătoare.

— Ia spune, încă te mai gândeşti să pleci la Paris?

— Bineînțeles că da. Asta nu schimbă lucrurile, Julius. Doar le amână puțin.

— Păcat. Se pare că v-ați înțeles cu toții foarte bine.

— Aşa e.

— Atunci, o să mai fii invitată la ei, spuse el râzând pe înfundate. Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut să faci parte din familia lor.

— Nu spun. Mi-a plăcut să fiu o Frampton, mărturisiri ea.

— Dar tu *eşti* o Frampton, draga mea! exclamă el, triumfător.

— Nu te amăgi, Julius. Eu sunt o Chancellor.

— O să dureze puțin până să te obişnuieşti, dar, cu timpul, o să te simți ca o Frampton, crede-mă.

— Plec la Murenburg săptămâna viitoare, împreună cu David şi cu Tom.

— Bravo! Un pic de consolidare a relațiilor de familie.

— Mergem să vizităm locul în care a murit George.

— În felul ăsta o să uiți de el, ca să poți merge mai departe.

— Nu cred că o să pot să-l uit vreodată pe George, Julius, spuse ea, simțind cum îi năvălea un val de durere în piept. Sunt atât de derutată!

— Ce-ai zice să cinăm împreună?

— Să cinăm?

— Pari la pământ. Te înveselesc eu. Mâine-seară?

— Păi, eu..., murmură Phaedra, neputând să găsească o scuză.

— Am s-o pun pe secretara mea să rezerve la Ivy. Vin să te iau pe la ora opt? Ce zici?

— În regulă, mulțumesc.

— Facem echipă bună, tu şi cu mine. George ar fi foarte fericit să ştie că am grijă de tine.

— Chiar n-am nevoie să aibă cineva grijă de mine, Julius. Mi-am petrecut mare parte din viață purtându-mi singură de grijă şi m-am descurcat foarte bine.

— Nu la fel cum a vrut George să aibă grijă de tine.

— Banii nu sunt totul, Julius.

— Ei bine, aici greşeşti. Acum eşti bogată şi o să descoperi că banii sunt cheia succesului.

Phaedra puse capăt convorbirii şi rămase întinsă în pat, uitându-se în gol. Îi era ruşine. George îi lăsase o avere, plus valoroasa garnitură de bijuterii, pe care nici măcar n-o voia. Înainte să moară, el o răsfățase, însă darurile lui erau uşor de acceptat atunci când erau oferite de două mâini calde. Acum el era mort, aşa că acceptarea lor părea, într-un fel, o dovadă de avariție. Nu era corect să dețină ea Safirele Frampton, şi totuşi, Julius o făcuse să se simtă nerecunoscătoare în clipa în care ea propusese să i le dea Robertei. De ce acest tam-tam pentru câteva bijuterii de aur cu diamante şi safire? Julius *nu* avea dreptate: în

marele plan al lucrurilor, banii n-aveau valoare reală. Ea învățase asta urmărind viața maică-sii. Doar iubirea avea valoare, iar ei îi era dor de George din tot sufletul.

Cu toate astea, în scurt timp, gândurile îi reveniră la David. Se ridică din pat şi se duse la baie să umple cada. Cât timp aşteptă, ea se uită în aparatul foto digital, la fotografiile făcute la casa de piatră de pe deal. Se opri la chipul lui David şi simți o căldură bine cunoscută răspândindu-i-se în piept, urmată de un sentiment chinuitor de ruşine, care o făcu numaidecât să-l dea deoparte ca pe o jucărie interzisă. George nici nu se răcise bine în mormânt, iar ea simțea deja o dorință interzisă pentru fiul lui mai mare. Se dezbrăcă şi intră în apa înspumată, lăsând-o să-i învăluie tot corpul. Poate că n-ar fi trebuit să meargă la Murenburg. Poate că ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi revăzut pe fiii lui George. Dacă îşi petrecea timpul împreună cu David, ar fi putut da de bucluc, iar de vină ar fi fost doar ea. Trebuia să se întoarcă la Paris şi să uite de Fairfield şi de familia Frampton. Închise ochii şi-şi cufundă capul în apă.

Antoinette regretă plecarea Phaedrei, dar era bucuroasă că se împrieteniseră. Într-un singur sfârşit de săptămână, realizaseră mai multe decât ar fi putut spera vreodată. Nu doar că petrecuseră timp împreună, dar chiar se bucuraseră una de compania celeilalte. Dacă ar fi fost binecuvântată cu o fiică, i-ar fi plăcut ca ea să fi fost exact ca Phaedra.

Intră în camera lui George şi privi pe fereastră. Cerul era înnorat, doar ici şi colo se vedeau câteva crâmpeie de cer senin, pe care străluceau stelele. Îşi aminti că Phaedra o sfătuise să se concentreze la stele ca să simtă acea putere mai mare decât ea însăşi, aşa că le privi pe cele apărute printr-o spărtură din nori şi se pierdu, pentru o clipă, în spațiul etern de dincolo de ele. Se simți foarte mică, dar, în acelaşi timp, undeva în zona pieptului i se înfiripă senzația că simțea o parte din acel misterios infinit, ca şi cum ea ar fi fost mai mult decât doar piele şi oase, ca şi cum ar fi fost parte din nesfârşitul fluviu al vieții.

Momentul de conştientizare fu scurt. După aceea, atenția îi fu atrasă de ceva din grădină. Deşi era întuneric, putea distinge nişte meri şi vârfurile şirului de tei, acei copaci conturându-se pe

cerul nopții. Ascultă adierea vântului printre ramuri şi-şi aminti cum Phaedra şi-l imaginase pe George admirând în fiecare dimineață acea privelişte, pe când trăgea draperiile. Era adevărat, George iubise domeniul Fairfield şi, asemenea unui porumbel voiajor, îşi punctase viața, ori de câte ori putuse, cu sfârşituri de săptămână petrecute acolo. Şi totuşi fusese nelinişti t, ca şi cum ar fi aşteptat mai multe de la căminul lui şi ar fi fost dezamăgit. Ca şi cum, poate, *ideea* de cămin ar fi depăşit realitatea.

Antoinette se gândi la Margaret şi la genul de mamă care fusese ea. Nu îşi exprimase în mod direct afecțiunea, dar Antoinette era sigură că ținuse enorm la George, care, la urma urmei, fusese unicul ei fiu. Şi totuşi, el se însurase cu o femeie foarte diferită. De fapt, cu cât Antoinette cumpănea mai mult asupra diferențelor dintre ele, cu atât realiza că el alesese să-şi petreacă viața alături de antiteza vie a mamei lui. Poate că se însurase cu o femeie a cărei afecțiune îi era asigurată, tocmai fiindcă cea a mamei lui fusese greu de câştigat. Pentru Antoinette, el fusese un erou chiar din momentul în care îl cunoscuse. Margaret era mai puțin generoasă cu laudele, ceea ce nu însemna că nu fusese mândră de el, ci doar că ei îi fusese greu să se exprime. Dar George fusese un bărbat care avea nevoie de confirmarea atât verbală, cât şi fizică a valorii lui. Antoinette nu era sigură că Margaret îi satisfăcuse vreodată acea nevoie.

Phaedra avusese un efect calmant şi asupra lui Margaret. Din clipa în care bătrâna doamnă se trezise după acel episod de slăbiciune fizică, ea îşi revenise complet. Phaedra nu povestise despre conversația lor, însă, indiferent de ceea ce-şi spuseseră atunci, Margaret ieşise din mocirla durerii ei reprimate şi-i zâmbise Phaedrei într-un fel în care Antoinette o văzuse rareori zâmbind. Doar Roberta rămăsese rece şi bănuitoare. Antoinette ştia în adâncul sufletului că Roberta era deosebit de protectoare cu familia ei, dar mai ştia şi cât de materialistă era nora ei. Oare ar fi acceptat-o pe Phaedra dacă George nu i-ar fi lăsat acesteia Safirele Frampton?

Se gândi la Tom şi la David, care voiau s-o ia cu ei pe Phaedra la Chalet Marmot, iar apoi îşi îndreptă gândurile către ea însăşi. Oare ce urma să facă *ea* acum, când George nu mai era prin

preajmă şi nu mai avea nevoie de ajutorul ei? Da, era bogată, putea face orice dorea... Dar ce? Ideea de a porni de una singură într-o aventură i se părea de-a dreptul dezarmantă. Acolo, la Fairfield, era în siguranţă. O parte din ea voia pur şi simplu să se ascundă şi să-şi lingă rănile. Nu se simţea în stare să se vadă cu altcineva în afară de membrii familiei – cu excepţia doctorului Heyworth.

Pe *el*, nu o deranja să-l vadă. Fusese atât de amabil şi de înţelegător atunci când o găsise în grădina lui *prima* dată! O ascultase descărcându-se de povara furiei faţă de George şi a resentimentelor faţă de el pentru că renunţase la orice prudenţă şi-şi asumase riscuri inutile. Doctorul Heyworth n-o contrazisese, de fapt îi spusese că era „perfect normal" să simtă astfel şi că era bine să vorbească despre toate acele lucruri. După ce se refugiase în grădina lui a *doua* oară, erau acum prieteni buni. Margaret n-ar fi fost deloc de acord, îşi zise ea zâmbind. Dar Rosamunde ar fi putut să fie un pic descurajată – la urma urmei, spusese pe faţă că îl plăcea. Decise să-l invite din nou pe la ea, pentru Rosamunde. Plecă de la fereastră, simţindu-se dintr-odată mai optimistă. Poate că avea să-l invite la cină.

În seara următoare, BMW-ul negru al lui Julius opri în faţa căsuţei Phaedrei de pe Cheyne Row, iar Julius coborî din maşină ţinând în mână un buchet mare de trandafiri roşii. Ajunse în faţa uşii, îşi aranjă cravata şi se pregăti să sune la sonerie. Phaedra îl urmărise de la fereastra de deasupra, iar inima i se înmuie la vederea florilor. Se consolă cu gândul că urma să zboare cu avionul la Zürich peste câteva zile, îşi luă geanta de pe pat şi coborî să deschidă uşa.

— O, Phaedra! spuse Julius, măsurând-o din cap până-n picioare cu o privire admirativă. Arăţi foarte bine!

— Mulţumesc, răspunse ea, sperând că faptul că purta o rochie nu transmitea cumva nişte semnale greşite.

— Ţi-am cumpărat trandafiri. Ştiu că fetele iubesc florile şi m-am gândit că seara trecută ai părut destul de tristă la telefon.

— Mi-e dor de el, Julius.

— Bineînțeles că îți e. Dar timpul ştie să le vindece pe toate. La fel şi distracția. O să-ți fac cinste cu o cină delicioasă şi o să încerc să te fac să uiți de toate astea.

Îi dădu florile şi intră după ea în micul hol.

— Mă duc să pun trandafirii în apă. Sunt frumoşi, mulțumesc.

BMW-ul lui Julius era ultimul model şi imaculat de curat. Scaune tapițate cu piele fină, bord lucios, de lemn, nici un fir de praf nicăieri. Interiorul mirosea a ceară de lustruit şi a colonia pe care Julius o folosea din belşug. El porni motorul, iar maşina fu inundată de acorduri de muzică clasică. Phaedra îşi puse centura, Julius ieşi în bulevard şi apoi porni în viteză spre Chelsea Embankment. Era în amurg. Pe cerul de un roz delicat, estompat, lumina transforma pescăruşii tânguioşi în adevărați flamingi. În timp ce maşina gonea prin oraş, Phaedra se simți înviorată de imaginea pâlcurilor de brebenei şi de narcise din Hyde Park. Petale rozalii pluteau în adierea vântului, iar grupuri de porumbei erau adunate pe pavaj şi în jurul coşurilor de gunoi, unde erau resturi de mâncare de ciugulit.

— Îmi place Londra în momentul ăsta al anului, spuse ea.

— Foarte frumos, fu de acord Julius, dar era clar că nu observa cu adevărat asta.

— La Fairfield era atât de frumos! Frunzele abia au început să iasă, merii au început să înflorească, sute de lalele au răsărit din pământ. Locul acela e unul cu totul special.

— Ai văzut tablourile? Familia are câteva opere de artă valoroase.

— Le-am văzut, dar n-aş putea să vorbesc despre valoarea lor.

— Ți-a arătat Antoinette portretul Theodorei, în care modelul poartă Safirele Frampton?

— Nu, minți ea, nevrând să pară că trăsese cu ochiul.

— Chiar aşa? Tabloul e agățat pe peretele din capul scării. Ştii, lângă portretul ăla mare al lui Algernon Frampton. Verifică la viitoarea ta vizită. Portretul Theodorei trebuie să valoreze o mică avere.

— Se poate să-l fi văzut şi să nu-mi mai aduc aminte de asta. Gazdele mele nu mi-au arătat safirele.

— Sunt mari cât nişte bomboane.

— Cu siguranţă că sunt superbe.

— O să le porţi foarte curând.

Phaedra râse.

— Nu prea cred! Când o să am eu ocazia să port bijuterii? Ştii bine că nu duc o astfel de viaţă.

— Ai putea dacă ai vrea.

— Dar nu vreau. Sunt foarte fericită cu viaţa mea aşa cum e. Sunt genul de fată care se simte bine în blugi şi în tricou.

El o privi pieziş şi râse, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că ştia el mai bine.

La Ivy, interiorul avea o lumină estompată, caldă, şi era plin de clienţi. Spre evidenta încântare a lui Julius, personalul linguşitor făcu mare tam-tam la vederea lui, fiindcă era un oaspete pe care George îl invitase frecvent. Managerul îi prezentă condoleanţe în timp ce îi conduse pe el şi pe Phaedra la masa obişnuită a lui George, din mijlocul sălii, iar Julius afişă o morgă gravă în tot acel timp. Phaedra se aşeză pe bancheta de piele roşie şi privi în jur la ceilalţi clienţi. Până să se aşeze şi Julius, ea identificase deja trei actori faimoşi şi un maestru bucătar celebru.

— Suntem într-o companie selectă, spuse Julius, fericit.

— Este un restaurant superb.

— Preferatul lui George. El venea aici de cel puţin trei ori pe săptămână.

— Nu-i de mirare că te tratează ca pe un membru al Casei Regale.

— Aici aveam întâlnirile de la prânz, iar pe cele de la cină, la Mark's Club. George avea obiceiuri foarte rigide, spuse Julius, iar apoi, fără să se uite în meniu, comandă o sticlă de vin. O să începem cu unul alb. Pe urmă, mai vedem.

— Mie îmi convine vinul alb.

— Depinde de ce anume mănânci.

— Nu sunt pretenţioasă. Ce ai recomanda?

— Comand eu pentru tine.

Phaedra îl privi pe Julius parcurgând meniul cu privirea lui incisivă. Avea ochi mici, de un cenuşiu-închis, iar ea bănuia că nu le scăpa nimic. Lui nu-i trebui mult să se decidă şi pocni din degete ca să cheme chelnerul.

— Cred că o să fii încântată, spuse Julius după ce chelnerul plecă. Te cunosc mai bine decât ai crede.

— Mai vedem noi, spuse ea zâmbind, sigură că n-o cunoştea deloc.

— Acum eşti o femeie bogată. Ce planuri ai?

— O să fac exact ceea ce am făcut şi până acum. Mă întorc la Paris, îmi termin albumul...

— Fotografia e un hobby fascinant, Phaedra, dar nu crezi că ți-ai putea folosi mai bine timpul în nişte comitete de binefacere? Cunosc nişte personaje importante, care ar fi fericite să te recomande.

— Te referi la cauzele care i-au fost dragi lui George, precum copiii din Tibet...

— Nu, mă refer la cauze susținute de înalta societate londoneză.

— De ce aş vrea să fac asta? Adică, ajut cu bucurie dacă am un interes în acea cauză, dar nu vreau să mă implic doar ca să urc pe scara socială.

— Eu nu sugerez o ascensiune socială, doar că munca de binefacere e modul principal prin care străinii ca tine cunosc pe cine trebuie.

— Cunosc destui oameni la Paris.

— Ăla e Paris. Eu mă refer la Londra şi la oamenii *potriviți* din Londra. Tu eşti acum o tânără bogată. E timpul să te amesteci printre alți oameni bogați.

— Julius, dă-mi voie să te întrerup chiar aici. Eu nu vreau bani.

Julius păru îngrozit.

— Dar asta e ridicol!

— Vorbesc serios. Nu îi vreau. N-o să mă ating de nici un sfanț.

— Ba da, atunci când tot bănetul ăsta o să-ți facă cu ochiul dintr-un cont bancar pe numele tău.

— Nu ți-am dat coordonatele mele bancare şi nici n-am s-o fac. Ți-am mai spus, nu vreau banii ăia. Sunt murdari.

El râse şi bătu din palme.

— Până la urmă, o să vezi logica şi o să începi o viață cu totul nouă. Noi prieteni, noi...

Ea îl întrerupse:

— Îmi cunosc prietenii şi am încredere în ei. N-am de ce să încep să-mi fac unii noi. În plus, mă simt mai confortabil să nu ies în evidenţă. Eu nu sunt o petrecăreaţă.

— Nu-mi spune că o să refuzi invitaţia la Annabel's după cină.

— Vrei să mergi să dansezi? îl întrebă ea, siderată.

— Absolut. Am o fată frumoasă la braţ în seara asta. Vreau să mă dau mare cu ea.

— Of, Julius, eu sunt obosită. Nu cred că am energia să merg la dans.

— Aşteaptă mai întâi să bei câteva pahare de vin. S-ar putea să te simţi altfel.

Dar, la sfârşitul cinei, Phaedra se simţi la fel. Julius fu dezamăgit, însă nu încercă s-o facă să se răzgândească. Ea îl felicită pentru alegerile pe care le făcuse în privinţa mâncării. Peştele fusese delicat şi suculent, iar friptura de miel, de un roz perfect. El o duse acasă cu maşina, ajungând la Chelsea Embankment cât putu de repede, pentru ca ea să poată vedea Tamisa noaptea. Ştia că fetelor le plăcea romantismul luminilor reflectate în apă. Ajunseră în Cheyne Row la unsprezece şi jumătate noaptea.

— Arăţi mult mai înviorată acum, spuse Julius pe când deschidea portiera şi o ajuta pe Phaedra să coboare din maşină.

— Seara a fost într-adevăr frumoasă, mulţumesc.

— Mă bucur, pentru că ştiu că George ar fi fost de acord să am grijă de tine, iar eu îi datorez totul, spuse el, iar Phaedra îşi imagină că trebuia să fi fost foarte avantajos să fii avocatul lui George. Deci, miercuri pleci, încheie Julius.

— Da.

— Chalet Marmot e fascinant. Antoinette are gusturi foarte bune. Păcat că nu ştie să schieze.

— Ai stat vreodată acolo cu George?

— Da. Sunt un schior excelent. La Murenburg, pârtia nemarcată pentru avansaţi e fenomenală. Ştii, am nişte filmări frumoase cu George şi cu mine schiind împreună, se lăudă el zâmbind larg. Una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am avut a fost în săptămâna de dinainte ca el să moară.

Phaedra păli.

— Ai fost cu el în săptămâna de dinainte să moară?

— A trebuit să mă întorc la Londra ca să aranjez nişte chestii pentru el. George n-a putut rezista stratului proaspăt de zăpadă şi a rămas. Sunt sigur că, dacă aş fi fost acolo, l-aş fi convins să nu se ducă pe pârtia nemarcată în ziua aceea.

— De ce?

— Era mult prea cald, iar condiţiile de pe pârtie deveniseră periculoase. Dar George credea că putea face orice. Se credea nemuritor. Şi *eu* l-am crezut nemuritor, adăugă Julius clătinând din cap cu tristeţe.

Deodată, Phaedrei i se făcu milă de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Aşa am crezut cu toţii, Julius.

El îi aruncă o privire plină de seriozitate.

— Sper ca băieţii ăia să aibă grijă de tine.

— Sunt sigură că o să aibă.

— Nu-mi prea fac mari speranţe în privinţa lui Tom. Dacă reuşeşte să se trezească la timp pentru schi, aş fi tare surprins.

— Chiar nu contează. David e de nădejde.

Julius se strâmbă.

— Nici unul dintre ei n-are însă hotărârea lui George. Nu-i aşa?

Phaedra băgă cheia în broască.

— Nu ştiu dacă ăsta e un lucru rău. Vreau să spun că George avea ceva de demonstrat, era o fire mai complicată. David e fericit în pielea lui.

— Pe Joshua trebuie să fim cu ochii, el face bani frumoşi în City, dar e sub papucul lacomei de nevastă-sa. George nu era o fire slabă. Tom are un club de noapte. Ce meserie o mai fi şi asta? Nu cred că face prea multe parale, iar el mai şi bea prea mult ca să aibă vreodată succes cu ceva. Ce familie!

Phaedra fu şocată şi-şi retrase mâna.

— Am crezut că îi placi.

— Am făcut bani frumoşi plăcându-i, spuse Julius, râzând de expresia Phaedrei. Nu fi atât de alarmată! Bineînţeles că îi *plac*. Ca familie, nu sunt răi. Doar că nu e ceva obişnuit ca merele să cadă departe de trunchi, iar eu l-am admirat enorm pe George. Nici unul dintre ei nu-i seamănă, încheie el oftând adânc.

Phaedra deschise uşa şi intră în hol.

— Mulțumesc pentru cină, Julius. Şi iartă-mă că n-am mers cu tine la dans.

— Data viitoare. Sună-mă.

Ea se încruntă, fiindcă o cuprinse un sentiment neplăcut.

— Ascultă, Julius, ai fost minunat. M-ai ajutat să trec printr-o perioadă cu adevărat grea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Dar mă poți elibera acum. Crede-mă că pot să mă descurc şi singură.

Julius îi puse mâinile pe talie şi se aplecă s-o sărute pe obraz, iar ea tresări.

— Nu fi naivă, Phaedra. Suntem împreună în chestia asta, tu şi cu mine, şi ştii că *ai* nevoie de mine. O să te sun după ce ajungi la Murenburg, ca să mă asigur că totul e în regulă.

— Nu-ți face griji! O să fiu împreună cu frații mei, răspunse ea, socotind că vorbele lui Julius sunaseră absurd.

— Frații sunt buni numai până la un punct. Tu ai nevoie de un *bărbat*.

— Am avut unul.

— Deci, ai nevoie de altul. Inimile frânte se vindecă, Phaedra, iar viața e mai distractivă în doi. Iar acum du-te la culcare şi dormi neîntoarsă!

Ea închise uşa. Inima îi bătea nebuneşte în piept, ca o maimuțică speriată. Simți pe piele mirosul lui de colonie şi se scârbi.

„Of, George, uite în ce dandana m-ai băgat!"

Câteva zile mai târziu, Phaedra, David şi Tom se întâlniră la Aeroportul Heathrow pentru zborul către Zürich. Excursia lor avea un aer de entuziasm, în ciuda solemnității misiunii. Băieții duceau cu ei nişte valize mici, pentru că echipamentul de schi era deja la Murenburg, iar Phaedra avea o valiză mare şi grea.

— Ai de gând să rămâi acolo până la vară? glumi Tom când îi văzu bagajul.

— Ştiu, scuze, e ridicol de mare, dar casca ocupă jumătate din spațiu.

— Mătuşa Rosamunde o să fie fericită să afle că ți-ai luat casca, spuse David în timp ce trăgea valiza către ghişeul de verificare a documentelor.

— Mătuşa voastră, Rosamunde, este o figură, spuse Phaedra râzând.

— Oare o să plece la un moment dat? întrebă Tom.

— E încântată să fie de folos, răspunse David. Dar, până la urmă, mama o să se sature de ea.

— Ştii ce se spune despre musafiri: că, la fel ca peştii, încep să pută după câteva zile, spuse Phaedra.

— Ei bine, mătuşa Rosamunde deja e la noi de vreo câteva săptămâni. Cred că pute groaznic! spuse Tom.

— O, serios, Tom, nu-i frumos să vorbeşti aşa! îl certă Phaedra, lovindu-l peste mână în joacă. Voi de ce credeți că nu s-a măritat niciodată?

— Proastă sincronizare, alegeri proaste..., începu David.

— Tu, dacă ai fi bărbat, ai vrea să te însori cu ea? întrebă Tom.

— Poate că a fost frumoasă în tinerețe, spuse Phaedra.

— N-a fost niciodată frumoasă şi i-au plăcut dintotdeauna caii mai mult decât bărbații.

— Aha, deci asta era hiba, spuse Phaedra.

Tom râse fornăit.

— Nu există bărbat care să bată un cal!

Ajunseră la ghişeu, iar David ridică valiza Phaedrei pe bandă.

— Paşapoartele, spuse el, întinzând mâna. Văd că trebuie să vă organizez eu pe amândoi, adăugă, privindu-i pe Phaedra, care scotocea prin geantă, şi pe Tom, care se căuta prin toate buzunarele.

Până la urmă, Tom îşi găsi paşaportul în buzunarul de la spate al blugilor, iar Phaedra îl scoase pe al ei din harababura din geantă.

— Ai paşaport britanic? se miră David văzându-l pe al Phaedrei.

— Da, sunt cetățean britanic, răspunse ea, mândră.

— Cum aşa?

— Ei bine, află că am fost măritată cu un britanic.

Tom şi David o priviră uluiți.

— Ai fost măritată?! exclamă David.

— Ei bine, eşti o divorțată sexy, spuse Tom rânjind.

— Fii cuminte, Tom, şi dă paşapoartele, biata femeie aşteaptă răbdătoare şi e ditamai coada în urma noastră!

David îi dădu angajatei SwissAir paşapoartele, iar apoi se întoarse din nou către Phaedra.

— El a fost cel care ți-a frânt inima? întrebă el în şoaptă.

— Acum nu e nici momentul, nici locul să discutăm despre fostul meu soț, răspunse Phaedra, iar o poartă invizibilă, dar tangibilă, se închise peste trecutul ei.

— Geanta ta e ca o maşină a timpului, spuse Tom, trăgând cu ochiul înăuntru.

— Ba seamănă mai degrabă cu o găleată, replică Phaedra.

Angajata SwissAir îi înapoie paşapoartele lui David şi, în timp ce Phaedra vorbea cu Tom despre geanta ei de umăr, el aruncă o privire la fotografia ei, care era foarte reuşită. Privirea lui alunecă spre dreapta, unde data de naştere îl izbi ca un glonț. 9 februarie 1984. Se holbă la cifrele acelea uluit. Dacă avea treizeci şi unu de ani, după cum pretindea, ar fi trebuit să fie născută în 1981. Asta însemna că avea în realitate douăzeci şi opt de ani, cu un an mai puțin decât el.

— Hei, sper că nu te uiți la fotografia mea, nu? spuse ea râzând şi smulgându-i paşaportul din mână.

— Arăți exact ca acum, răspunse el, mascându-şi tulburarea sub o grimasă care se voia nonşalantă.

— Dă-mi să văd, ceru Tom.

— Nu, se împotrivi Phaedra, băgând paşaportul în geantă. E o fotografie oribilă. Iar acum, trebuie să beau o cafea. Sunteți de acord să mergem şi să căutăm o cafenea convenabilă?

Traversară toți trei aeroportul. David nu era în apele lui. Dacă Phaedra era cu un an mai mică decât el, atunci mama ei se culcase cu tatăl lui în timp ce era însurat cu Antoinette, ceea ce ar fi însemnat că tatăl lui îi fusese necredincios mamei chiar de la începutul căsniciei. Oare Phaedra mințise ca să-l protejeze pe George? Mințise ca să-i protejeze pe *ei*? David inspiră adânc şi încercă să nu se mai gândească la asta. La urma urmei, totul se întâmplase cu douăzeci şi opt de ani în urmă, iar părinții lui fuseseră fericiți în tot acel timp. Se gândi la mama lui şi la cât de devastată ar fi fost dacă ar fi aflat adevărul. Decise să încerce să uite.

Capitolul 14

Chalet Marmot era o cabană elveţiană tipică, pitorească şi tradiţională. Era construită pe pajiştile înalte de deasupra satului, balcoanele ei ample dând înspre impresionantul munte Gotschna, iar în dreapta având panta lină a văii Prättigau. Frumosul acoperiş al cabanei era acoperit de zăpadă, pereţii erau construiţi din lemn înnegrit până la o nuanţă de brun-închis, iar în obloanele roşii fuseseră tăiate cu iscusinţă nişte contururi mari, în formă de inimi.

Phaedra, David şi Tom sosiră la ora patru după-amiază. Cerul era de un albastru intens, uluitor, iar soarele strălucea orbitor, făcând cristalele de zăpadă să sclipească precum un covor de diamante. David duse bagajele înăuntru, în timp ce Tom rămase afară, plimbându-se de colo până colo cu iPhone-ul lipit de ureche şi cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii. Phaedra intră în hol şi inspiră mirosul reconfortant de pin. Îşi plimbă privirea prin interior, încântarea sporindu-i atunci când intră în salon, unde un şemineu elveţian tradiţional, în care era gata pregătită o stivă de lemne aşezate ordonat, domina peretele cel mai îndepărtat. Pereţii şi plafoanele aveau lambriuri vechi, obişnuite la fermele din Prättigau ce aveau o vechime de două sau de trei sute de ani. Lambriurile erau cioplite în tradiţia elveţiană, cu flori şi inscripţii cu litere cursive. Tablouri impresioniste atârnau alături de cele semnate de vechi maeştri, iar sofalele erau mari şi ademenitoare, pline de perne. Afară, totul era alb, acoperit de nea, însă înăuntru lambriurile de lemn şi imensul covor persan îţi dădeau senzaţia de căldură.

— Mama ta are gusturi desăvârşite, spuse Phaedra trecând pe sub o arcadă şi intrând în sufragerie. Se pricepe la ţesături. Albastrul şi roşul arată foarte bine la munte.

— Nu ştiu, răspunse David ridicând din umeri. Cu siguranţă că e un loc confortabil.

— Antoinette ar fi trebuit să fie decorator de interioare. Are atâta stil!

El veni după ea în sufragerie, unde vechi halbe de cositor erau aliniate pe pervazurile ferestrelor, iar pereții şi căpriorii de lemn dădeau spațiului aerul unei ferme tradiționale.

— Poate că ar fi devenit, dacă nu s-ar fi măritat cu tata, spuse el.

— E încă tânără.

— E greu să începi ceva nou la vârsta ei, o contrazise David.

— Poate că o să facă o renovare generală la Fairfield.

— Tata n-a lăsat-o niciodată să se atingă de ceva de acolo, cu excepția dormitoarelor.

— Ştii, ar cam trebui, cel puțin în cazul zugrăvelilor din anumite camere. Acum, George nu mai e prin preajmă ca să o împiedice...

— Sunt de acord cu tine. O casă trebuie să fie un cămin. Dar cred că ea e mult prea conştientă de moştenire ca să facă vreo schimbare. Iar bunica e încă foarte prezentă şi e cu ochii pe tot ceea ce se petrece la Fairfield House.

— Eu cred că Antoinette ar trebui să facă aşa cum vrea ea. Şi-a petrecut ultimii treizeci de ani din viață făcându-le pe plac altora. Nu crezi că e timpul să-şi facă şi ei pe plac? Poate că ar trebui să călătorească.

— N-a plecat niciodată singură, iar mătuşa Rosamunde ar înnebuni-o destul de repede.

— Trebuie să iasă din casa aceea şi din mintea ei. Atunci când suntem în locuri familiare, persistăm în gândurile care ne frământă, adică în toate gândurile care ne fac nefericiți şi de care n-avem nevoie cu adevărat. Iar atunci când plecăm în străinătate, trăim prin simțurile noastre, absorbind toate imaginile, mirosurile şi sunetele noi şi minunate. Ne ridicăm deasupra zgomotului propriilor gânduri şi existăm pe deplin în prezent, aşa cum fac eu acum. Mă bucur de aceste minunate noi imagini şi mă simt reînviată, spuse Phaedra râzând timid şi dându-şi seama că vorbele ei păreau oarecum pompoase. Ai avut o idee atât de bună cu plecarea asta! Mă simt deja mai bine.

Phaedra citi în privirea plină de afecțiune a lui David că el nu considera că vorbele ei ar fi fost pompoase.

— Şi eu la fel, spuse el. Dar, la urma urmei, simpla ta vedere e suficientă ca să mă facă să mă simt mai bine!

Ea se întoarse cu spatele, stânjenită. Flirtul din comentariul lui o luase prin surprindere. David râse, ca şi cum şi pe el l-ar fi luat prin surprindere, iar acum îşi regreta spusele.

— Haide, vino să-ţi arăt unde o să dormi, spuse el.

Dacă parterul cabanei o încântase, etajul avea s-o încânte şi mai mult. Dormitorul ei era decorat integral cu tapet din *toile de Jouy*[8] şi avea un pat atât de înalt, încât trebuia să se cațăre ca să ajungă în el. Se duse la fereastră şi privi jos, în vale. Nu era de mirare că George iubise atât de mult Murenburgul. Avea farmecul unei ilustrate de Crăciun.

Băieții nu-i dădură timp Phaedrei să despacheteze. Erau nerăbdători să-şi închirieze şi ea schiuri şi clăpari, ca să pornească a doua zi dis-de-dimineață. Merseră în sat cu maşina de teren a lui George şi parcară în fața unul magazin alimentar ca să se aprovizioneze. Phaedra abia aştepta să gătească în acea minunată cabană, dar David şi Tom insistară amândoi să iasă în fiecare seară şi să ia cina la restaurant, la Wynegg şi Chesa Grishuna.

Phaedra închirie o pereche impresionantă de schiuri Core de la Gotschna Sport, iar David se îngriji ca ea să primească şi un pager, în caz că aveau să schieze pe pârtii nemarcate. Personalul de la Gotschna Sport le transmise sincere condoleanțe. George fusese foarte iubit şi mai fusese şi omniprezent în Murenburg. De la moartea lui, satul aproape că nu mai vorbise despre altceva, iar locuitorii îl regretaseră ca pe unul de-ai lor.

David fixă schiurile Phaedrei pe suportul de pe plafonul maşinii, iar apoi străbătură încet satul, cei doi frați arătându-i fetei priveliştile şi făcându-le cu mâna localnicilor, care recunoşteau maşina şi îi salutau cu entuziasm.

---

[8] Termenul *toile de Jouy* provine de la o suburbie a Parisului. Țesătura moale şi versatilă are un imprimeu decorativ, constând dintr-un fond, de obicei alb sau aproape alb, pe care e desenat un model care se repetă, de obicei o scenă pe o temă pastorală.

Phaedra era încântată. Murenburgul avea aerul unei ere apuse a eleganței, precum și farmecul unei cutii cu praline Lindt. Doi câini Saint-Bernard își întâmpinară cu entuziasm stăpâna, ce purta o haină de blană, atunci când aceasta ieși dintr-un magazin de suveniruri, doi cai înhămați la o sanie în fața hotelului Alpina sunau din zurgălăi ori de câte ori își mișcau capetele, iar vizitiul, îmbrăcat în haina lui tradițională brodată, de culoare albastră, fuma pipă, discutând jovial cu trecătorii care se opreau să mângâie animalele. Dincolo, pe peronul gării, un localnic cu un basc pe cap și cu pielea înnegrită de soare și de vânt vindea castane la o tarabă, așa cum o făcea de patruzeci de ani încoace, vocea răsunându-i pe străzi în timp ce striga: „*Heisse maroni, heisse maroni!*”[9] Hotelul Vereina, cu galbenul lui de primulă, strălucea în soare cu grandoare regală, în vreme ce mai discretul Chesa, aflat ceva mai încolo pe aceeași stradă, emana farmecul unei lumi de altădată.

Tom le arătă singurul club de noapte, Casa Antica, iar apoi le povesti niște aventuri pe care le trăise el acolo. David opri în fața brutăriei, pe ale cărei rafuri mai rămăseseră doar câteva pâini împletite. Phaedra intră împreună cu el și îl ascultă discutând amabil, într-o germană elvețiană stricată, cu doamna în vârstă de la tejghea.

— Mă tem că nu sunt un mare vorbitor de limbi străine, îi spuse el Phaedrei în timp ce vânzătoarea lua o pâine cu cleștele și îi dădea drumul într-o pungă de hârtie.

— Te-ai descurcat bine, din câte am auzit eu, răspunse ea.

— Ce-ai auzit e cam tot ce știu să spun.

— Atunci când vorbești într-o limbă străină, ideea de bază e să comunici, nu? Ceea ce înseamnă că tu ți-ai atins scopul.

— Tom vorbește mult mai bine decât mine. După ce și-a terminat studiile, el și-a petrecut un an întreg aici, muncind. Tom vorbește cu ușurință limbi străine, spuse David privind pe fereastră și văzându-și fratele dând ocol mașinii și vorbind la telefon.

---

[9] „Castane fierbinți! Castane fierbinți!” (în limba germană în original).

— Presupun că e genul acela de om înzestrat, dar mai degrabă leneş. Corect?

David râse.

— Te-ai prins. E capabil de orice, dar a ales să conducă un club de noapte.

— Nu-i nimic rău în asta, atâta vreme cât e fericit.

— Nu sunt sigur că e, spuse David încruntându-se. Îi place să se fofileze...

Vânzătoarea întinse mâna, iar el se căută prin buzunar după mărunţiş ca să plătească pâinea. Phaedra îl privi pe Tom, care râdea în hohote în timp ce vorbea la telefon, şi se întrebă dacă el chiar jelise moartea tatălui său sau dacă, aşa cum sugerase David, dăduse durerea la o parte, pur şi simplu. Atunci realiză că, dacă acea călătorie era importantă pentru ea şi pentru David, pentru Tom era *foarte* importantă.

În seara aceea cinară toţi trei la Chesa, unde David şi Tom fură primiţi de parcă ar fi fost din familie. Ei păreau să-i cunoască pe majoritatea oamenilor de acolo şi dură ceva până când, printre atâtea strângeri de mână şi schimburi entuziaste de replici, reuşiră să ajungă la masa lor. David le-o prezentă tuturor pe Phaedra, dar fără să pomenească despre faptul că era sora lui vitregă. Ea fu uşurată. Nu se simţea pregătită să-şi spună povestea străinilor. Era mai bine pentru ei toţi dacă acel grad de rudenie rămânea un secret de familie.

Cum toată lumea o privi cu admiraţie şi cu simpatie, îi fu clar că oamenii presupuneau că era iubita lui David. Se uitau la ea şi la el zâmbind cu subînţeles, iar din privirile lor admirative reieşea că îi considerau o pereche potrivită. David îşi puse mâna pe spatele ei şi o conduse la masa lor, care se afla într-unul dintre colţurile sălii. Dar Phaedra simţea cum toţi cei de acolo îi priveau şi vorbeau despre ei în şoaptă. O surprinse că îi plăceau toate astea, că îi făcea plăcere să fie asociată cu David.

Locul în care se afla masa lor oferea o privelişte de ansamblu asupra întreg localului. Restaurantul era aproape plin, iar chelneriţele făceau slalom printre mese, îmbrăcate în frumoasele costume populare numite *dirndl*, peste care purtau şorţuri albe, imaculate. Phaedra îşi plimbă privirea peste scenele alpine

sculptate în lemnul căpriorilor de deasupra capetelor lor, absorbită de atmosfera caldă a încăperii, şi oftă încântată. Se mai bucura şi din pricina faptului că se lăsase convinsă de Julius să accepte invitaţia iniţială a lui David de a sta la Fairfield. Acum simţea că făcea parte din familie, iar ea nu se simţise *niciodată* parte dintr-o familie adevărată.

Băură vin, mâncară preparate delicioase şi râseră ascultând poveştile lui Tom. Apoi, acesta din urmă ieşi să fumeze, iar David şi Phaedra rămaseră singuri, tensiunea dintre ei vibrând din nou cu atâta forţă, încât Phaedra fu sigură că toţi cei de faţă aveau să observe. David îi zâmbi de peste masă. Nu reuşea să-şi mascheze sentimentele, iar ele luau amploare atât de rapid, încât el nu era sigur că le putea controla. Dacă n-ar fi fost cuvântul acela, „fraţi", care atârna între ei precum gratiile unei închisori, ar fi fost cel mai natural lucru din lume să ia mâna Phaedrei într-a lui.

David achită nota – Phaedra observă că Tom nici măcar nu se oferise s-o facă – după care se urcară în maşină şi se întoarseră, pe aleea îngustă, la Chalet Marmot. Cerul sclipea de stele, iar luna lumina munţii cu o lumină argintie, fosforescentă, astfel încât fiecare copac şi fiecare stâncă de pe Gotschna se vedea limpede.

— E magnific, nu-i aşa? spuse Phaedra atunci când ieşi împreună cu David pe balcon, puţin mai târziu, fiecare cu câte o cană de ciocolată caldă în mâini. Ai impresia că muntele e lângă tine, iar cerul pare atât de adânc! Atât de departe.

Privi cum respiraţia i se transforma, în aerul rece, în vălătuci de abur.

— E greu de imaginat că tata a murit acolo, sus, spuse David încruntându-se.

— Văzut de aici, locul acela pare atât de inofensiv!

— Groaznic, dacă te gândeşti că ceva aşa de frumos poate provoca atât de mult rău.

— Aşa a fost scris în Cartea Vieţii, David.

— Ştiu.

— A fost destinul lui să se ducă.

— Totuşi, e greu pentru noi toţi.

El luă o gură de ciocolată fierbinte şi înghiţi cu greu.

— Cei rămaşi în viaţă suferă cel mai mult. Probabil că tatăl tău nici nu şi-a dat seama când l-a prins avalanşa. Se poate să nu fi suferit deloc. Dar noi suferim constant.

David o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase mai aproape de el.

— Mă bucur că eşti aici, Phaedra.

— Şi eu, răspunse ea, clipind ca să-şi stăvilească lacrimile. Suntem împreună în toată povestea asta, ceea ce face ca povara să fie mult mai uşor de dus.

David vru s-o întrebe de ce minţise în legătură cu vârsta ei. Întrebarea îi stătea pe limbă. Dar teama îi fu mai mare decât curiozitatea, aşa că se abţinu. Nu voia să rişte să-i piardă încrederea, recunoscând că trăsese cu ochiul sau că o prinsese cu minciuna. Era evident că minţise doar ca să-i protejeze pe ei de adevăr, şi anume că tatăl lor fusese infidel imediat după ce se însurase. Cu siguranţă că nu era nevoie să-i pună întrebări. Şi totuşi, întreaga poveste îl enerva precum o inestetică pungă de plastic aruncată într-o frumoasă pădure. Atâta vreme cât ştia că punga se afla acolo, el nu se putea bucura cu totul de privelişte. Trebuia s-o întrebe, în cele din urmă, dar nu câtă vreme ea stătea lipită de el.

Mai târziu, după ce se întinse în pat, David se gândi la căsnicia părinţilor lui. Din cât îşi putea da el seama, ei fuseseră foarte fericiţi. Mama lui îl venerase pe tatăl lui într-un fel oarecum copilăresc, nepunându-i niciodată la îndoială acţiunile şi permiţându-i, cu acceptarea supusă a unei gheişe, s-o domine. George, la rândul lui, o tratase întotdeauna cu cel mai mare respect şi, dacă cineva încercase vreodată s-o rănească, o apărase cu ferocitatea unui leu. Nu se certaseră ori contraziseseră niciodată. David îşi amintea momentele tandre dintre ei, ca, de pildă, cele în care tatăl lui o ţinuse de mână sau se aplecase ca s-o sărute pe obraz. Expresia plină de iubire de pe chipul mamei lui era o imagine pe care el n-o uitase niciodată. Aşadar, conta dacă tatăl lui fusese infidel? Din câte ştia David, asta nu le afectase căsnicia. Infidelitatea lui George era ceva greşit din punct de vedere moral, dar nu făcuse nimănui vreun rău. Ochii nu văd, inima nu doare, iată o afirmaţie care era un clişeu tocmai pentru

că era adevărată. Se întoarse pe o parte şi închise ochii. Un lucru ştia sigur: dacă tatăl lui se străduise atât de mult să evite s-o rănească pe Antoinette, atunci trebuia să facă şi el la fel.

A doua zi de dimineaţă luară micul dejun devreme, iar la ora nouă se aflau deja în vârful muntelui Gotschna. Aerul era rece şi tăios, iar cerul era senin, de un albastru intens. Muntele strălucea puternic pe acel fundal de azur. Totuşi, între cei trei plutea o atmosferă sumbră. În ziua aceea vizitau locul în care murise George. Anticiparea plutea deasupra lor precum un nor de furtună.

Phaedra era agitată. Doar mănuşile o împiedicau să-şi roadă unghiile. Cu excepţia câtorva glume jalnice pe care le făcuse în teleferic, Tom rămăsese foarte tăcut. David reuşi să-şi mascheze tulburarea comunicându-i Phaedrei planul zilei şi arătându-i versantul Wang, unul dintre cei mai abrupţi din Murenburg.

— Cu fiecare serpentină, mai cobori câţiva metri, explică el. Este superb atunci când zăpada e afânată, dar este, de asemenea, fenomenal de periculos.

Phaedra privi fâşia lată de copaci înmuguriţi din pădurea de jos şi-şi dădu seama că acela era un teritoriu propice avalanşelor.

Ajunşi în vârf, Tom fumă o ţigară la repezeală, cât timp îşi puseră schiurile şi admirară splendoarea priveliştii din vale şi pe cea a muntelui Madrisa, aflat în faţa ei, orientat spre sud şi scăldat în lumina soarelui. Phaedra purta pantaloni albi şi o jachetă bleumarin, care îi scotea în evidenţă talia subţire şi şoldurile feminine. Tremura, dar nu de frig, şi se uită cum Tom îşi aruncă mucul de ţigară în zăpadă. Se priviră în ochi, iar ea putu vedea pentru prima oară teama pe chipul lui. Îi zâmbi, plină de înţelegere, iar Tom se strădui să-i zâmbească, la rândul lui. Arăta ca un băieţel, iar ei îi veni să se ducă repede la el şi să-l ia în braţe. Importanţa lucrului pe care aveau să-l facă îi izbi dintr-odată, precum o rafală puternică de vânt rece. După aceea, nu mai spuseră nimic. David îşi făcu vânt, iar Phaedra se luă după el, cu inima grea de mâhnire, pentru că George coborâse, probabil, muntele acela de o mie de ori.

Acea primă coborâre împreună ar fi trebuit să-i umple de bucurie, fiindcă schiau cu toţii rapid şi cu multă dibăcie. David

era impresionat de abilitatea Phaedrei, care aborda virajele ca un schior profesionist, mutându-şi cu agilitate greutatea dintr-o parte într-alta, schiurile ei tăind zăpada cu un şuierat precis. Era elegantă şi puternică, dar, mai presus de orice, era rapidă, iar Framptonii erau şi ei recunoscuți pentru viteză. Însă, fiind cu toții mult prea conştienți de scopul pe care îl aveau, nu manifestau pic de veselie, iar moartea lui George rămânea cel mai prezent gând în mințile lor.

Tom se urcă într-un teleschi, lăsându-i pe Phaedra şi pe David împreună.

— E tăcut, spuse ea.

— De obicei, Tom evită situațiile neplăcute, dar aici n-are cum să-l evite pe tata.

— Îl afectează, nu?

— Tot avea să-l afecteze până la urmă.

— Bietul Tom, oftă ea, plină de compasiune.

— Pare rezistent...

— Ba nu, pare să încerce să se fofileze.

— E obişnuit să-şi înece necazurile în alcool. Acum n-are unde să se ascundă.

— Ceea ce e mai sănătos. O să jelească, iar apoi o să se elibereze şi o să-şi vadă mai departe de viață. Asta ar trebui să facem cu toții.

David se uită la ea.

— Schiezi bine, Phaedra.

Ea îi zâmbi.

— Şi tu la fel, David.

— Unde ai învățat să schiezi aşa?

— Am crescut la Vancouver, ai uitat?

— Nu cunosc prea multe femei care ştiu să schieze la fel de rapid ca tine.

— Am s-o iau ca pe un compliment, nu ca pe un comentariu misogin.

— Eu spun cum stau lucrurile, nu vreau să fiu impertinent. Majoritatea femeilor pe care le cunosc nu sunt la fel de curajoase ca tine. Eşti la fel de bună şi în afara pistei?

— Desigur, răspunse ea ridicând din umeri cu modestie. Accept tot ce mi se oferă.

— O să fii pusă la încercare. Tata a murit făcând schi extrem. Asta i-a plăcut să facă, să-şi depăşească limitele. Aşa a schiat mereu şi, de cele mai multe ori, a scăpat cu bine. Cred că în cele din urmă a avut, pur şi simplu, ghinion.

— Noi o să fim precauţi.

— Mă îndoiesc că ghinionul o să lovească de două ori.

Phaedra clătină din cap.

— Niciodată să nu spui „niciodată". Şi eu pot fi nesăbuită, dar George m-a învăţat să mă mai ţin în frâu.

— Ţi-ai pornit pagerul? întrebă David, referindu-se la accesoriul electronic folosit ca să se găsească între ei în eventualitatea unei avalanşe.

— Desigur. Te rog, spune-mi că ştii cum să-l foloseşti!

David deveni serios şi-şi ridică privirea la piscurile ascuţite ale culmii Weissfluhgipfel.

— Ştiu. Dar să sperăm că n-o să fie nevoie.

Se regrupară la capătul telefericului Mahder, apoi porniră către Furka, de unde traversară în Gaudergrat, iar apoi îşi scoaseră schiurile ca să urce pe Alp Duranna tot restul dimineţii. Soarele devenea mai fierbinte, iar Phaedra îşi legă jacheta şi casca în jurul taliei şi făcu întreg urcuşul cu mânecile puloverului suflecate până deasupra coatelor şi cu fermoarul tras până sub piept. Zăpada sclipea în jurul ei, iar munţii se înălţau în piscuri ascuţite şi coborau în prăpăstii ameţitoare.

Ajunseră, în sfârşit, în vârf. Îşi înfipseră schiurile în zăpadă şi se aşezară ca să împartă un baton de ciocolată şi nişte gin de porumbar din plosca adusă de David.

— Suntem pe acoperişul lumii, spuse David.

— E un sentiment incredibil, completă Phaedra. Parcă am aparţine eternităţii. Mă face să mă simt atât de mică, şi totuşi atât de conectată la tot!

Trase adânc, din plin, aer în plămâni.

— După urcuş, tata trebuie să fi stat şi el aici, spuse David, solemn. Probabil că abia aştepta coborârea, încântat de zăpada proaspătă. Mă întreb dacă a privit şi el spre piscurile acelea, aşa

cum facem noi acum, simțind legătura cu ceva mai mare decât el. Nu l-am întrebat niciodată ce părere avea despre Dumnezeu.

Tom inspiră adânc şi privi în jos, la întinderea vastă, ce părea fără margini. La kilometri depărtare, tocmai înspre îndepărtatul orizont, munții se pierdeau în negură. Dincolo de ei, era infinitul. Privind într-acolo, simți ceva profund vibrându-i în suflet. Pentru prima oară în viața lui, deveni conştient de eternitate şi, într-un fel extraordinar, simți că făcea parte din ea. Nu îndrăznise să-şi imagineze unde era tatăl lui acum. Nu voise să admită faptul că George se dusese. Singura formă de autoapărare pe care o cunoştea consta în a pretinde că totul era în regulă. Dar acum, dintr-odată, simți cum i se umplea pieptul de o emoție neexprimată. Gemu, îngrozit, atunci când aceasta îi urcă în gât şi apoi mai sus, până când el nu mai avu încotro şi scoase un vaiet adânc, tremurător. N-avea control, ca şi cum o entitate străină pusese stăpânire pe trupul lui, iar el nu putea decât să observe, neputincios, cum i se dezlănțuia înlăuntru, provocându-i spasme şi frisoane.

David privi îngrozit la chipul schimonosit de durere al fratelui său şi la cum se chinuia să respire. Phaedra se târî prin zăpadă până la el şi îl luă în brațe. Tom cedă fără ezitare, îngropându-şi fața în jacheta ei. Rămaseră cu toții foarte tăcuți, în timp ce Tom lăsă durerea să-l străbată.

— Asta e bine, spuse Phaedra după ce Tom se linişti. O să te simți mult mai bine. Nu poți ține durerea în tine la infinit, ăsta e cel mai rău lucru pe care-l poți face. Trebuie s-o accepți, iar apoi să te eliberezi. Dacă te prefaci că nu e acolo, ea doar o să devină mai puternică.

Tom întinse mâna după rucsac, dar David fu mai rapid. Îl deschise şi căută înăuntru țigările lui Tom. Cu mâini tremurânde, Tom îşi puse o țigară între buze şi o aprinse cu bricheta întinsă de David. Primul fum îi umplu plămânii şi pe dată se simți mai calm.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă. Nu ştiu ce m-a apucat.

— E în regulă, răspunse David. Reacția ta a fost doar un pic întârziată, atâta tot.

Tom se uită la munții în care tatăl lui schiase spre întâlnirea cu moartea.

— Mi-e dor de el, spuse, în şoaptă. Mi-e foarte dor de el.

— Ştiu, răspunse David, privind în aceeaşi direcție ca şi Tom, de-a lungul versantului. Undeva, acolo jos, e avalanşa.

— Eşti pregătit să-i faci față, Tom? întrebă Phaedra.

— Nu cred că o să fiu pregătit vreodată, răspunse el cu un oftat, iar apoi mai trase un fum prelung.

— Dar trebuie s-o facem, continuă Phaedra. Nici unul dintre noi n-o să poată merge mai departe dacă nu îl comemorăm pe George aici, spuse ea în timp ce se ridica în picioare. Haideți, băieți! Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât o să fie mai greu.

Capitolul 15

Ninsese de curând, iar perfecțiunea zăpezii de pe versantul muntos era marcată de numai câteva urme. Tom se simți revigorat sărind prin pulberea uşoară ca puful de gâscă, iar David descoperi, încântat, că Phaedra era la fel de pricepută pe trasee extreme cum era şi pe pistele marcate.

Ea simți soarele pe față şi vântul pe piept acolo unde puloverul îi era încă descheiat, iar inima i se umplu de nostalgie în mijlocul acelei frumuseți, pentru că acolo, printre cristalele sclipitoare şi pantele şerpuitoare, se afla cu siguranță George, privindu-i pe oamenii dragi lui în locul pe care el îl iubise cu atâta pasiune.

După un timp şi câteva pauze pentru a-şi trage sufletul, se opriră. În jos, traseul dispărea într-o pantă foarte lungă şi abruptă. În clipa aceea, vântul păru că se potolise, iar Tom şi David deveniră tăcuți. Câțiva nori răzleți se adunaseră pe culmea

muntelui şi umbreau acum locul în care poposiseră. Phaedra îi simți că ajunseseră.

— Haideți s-o coborâm pe rând, spuse David. Țineți dreapta şi nu vă opriți. Eu sunt primul.

Când se lansă pe muchie şi începu să coboare panta, văzu în stânga urmele avalanşei care antrenase cu ea jumătate din zăpada de pe versant. Ştiind că era prea riscant să se oprească, îşi continuă coborârea până când ajunse la bază. Avalanşa începuse exact în vârf, lăsând o brazdă lată de vreo doi metri adâncime în locul în care zăpada se desprinsese, pur şi simplu, ca o felie dintr-un tort de nuntă. Căpătase amploare, probabil, pe măsură ce alunecase la vale, dobândind viteză şi forță pe parcurs, până când ajunsese la bază, unde terenul se aplatiza într-o mică vale înainte să devină din nou abrupt. Acolo se adunase într-o grămadă de bolovani mari de gheață, acoperită acum cu un strat gros de zăpadă. Arăta cu totul inofensivă, ca o mare fiară sălbatică adormită sub o pătură albă. Era greu de imaginat că fusese cândva atât de feroce, încât îi adusese moartea tatălui său.

Phaedra coborî a doua, încercând să nu privească în stânga, de teamă să nu se dezechilibreze şi să cadă, punându-se, astfel, în pericol. Aşa că nu se opri decât atunci când ajunse la David, iar apoi rămase lângă el, privind imaginea pentru care bătuseră cu toții atâta drum. Doar sunetul bătăilor accelerate ale inimii ei şi al respirației gâfâitoare tulbura liniştea aceea atât de apăsătoare.

Tom ajunse următorul. Îşi scoase schiurile şi păşi prin zăpada adâncă, escaladând masa de gheață şi de zăpadă adusă acolo de avalanşă. Ajunse în vârf şi-şi puse mâinile în şold, uitându-se în sus la panta despuiată, ca şi când ar fi încercat să înțeleagă cum anume reuşise avalanşa să-l doboare pe tatăl lui, care, aparent, fusese invincibil.

— Haide să mergem şi noi la el, propuse David, scoțându-şi schiurile şi înfigându-le în zăpadă.

Phaedra îl urmă, dar, atunci când păşi pe zăpadă, se cufundă până la genunchi.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi David întinzând mâna.

Phaedra se prinse de ea şi înaintară împreună prin zăpadă.

— E greu de crezut că asta l-a ucis pe tata, spuse Tom cu glas şoptit în momentul în care ceilalți ajunseră la el, pe movilă. Nu pare mult, nu credeți?

— Nu *trebuie* mult, răspunse David.

— Aşa a fost să fie, spuse Phaedra, filozofic, simțind cum i se strângea gâtlejul din pricina tuturor lucrurilor pe care nu apucase să i le spună lui George. Cred că, în clipa în care îți sună ceasul, n-ai cum să mai scapi. El a murit făcând ce-i plăcea.

— Asta a spus şi mama, murmură, îngândurat, David.

— Pentru noi e greu, dar el a schiat, pur şi simplu, până în rai.

— Faci să pară totul atât de simplu, Phaedra, spuse Tom.

— Eu cred că *e* uşor atunci când, în cele din urmă, părăseşti lumea.

– Nu, nu la asta mă referem. Vreau să spun că o astfel de situație nu e uşor de acceptat.

— Nu, nu e deloc uşor. E foarte greu de acceptat că el nu mai e şi că n-o să mai facă parte din viața mea. Totuşi, n-am de ales şi trebuie să accept. Dacă m-aş opune, el tot nu s-ar întoarce şi nici eu nu m-aş simți mai bine. M-aş simți doar jalnic şi aş fi plină de resentimente. Aş sfârşi prin a-mi urî viața pentru că el mi-a fost luat. Dar nu poți să te dai cu capul de pereți tot timpul. La un moment dat, trebuie să realizezi că lucrurile nu se mai schimbă şi că furia ta nu rezolvă nimic – toate astea nu fac decât să-ți dea dureri de cap.

— Bun, şi eu cum pot să accept totul în felul în care o faci tu? întrebă Tom.

— O să ne luăm rămas-bun, Tom.

El o privi cu tristețe.

— Cum să-mi iau rămas-bun?

Phaedra observă că ochii lui sclipeau, iar obrajii îi erau rubinii. Aşa, devastat, era din nou doar un băiețel, iar ea întinse brațul şi îl luă de mână. Spre surprinderea ei, David o prinse de cealaltă mână. Ea îi zâmbi cu recunoştință, iar apoi închise ochii.

— Ni-l imaginăm viu şi sănătos, într-un loc mai bun, spuse ea în şoaptă. Îl vedem zâmbind radios şi plin de bucurie şi-i dorim numai bine, din tot sufletul. Apoi, atunci când sunteți pregătiți, luați-vă rămas-bun oricum vă place vouă, ştiind că el o să fie

mereu prin preajmă şi că într-o zi, atunci când o să vă vină şi vouă vremea să plecaţi, el o să vă aştepte şi o să vă întâmpine acasă.

Stătură toţi trei în locul în care murise George şi-şi luară rămas-bun. Adierea vântului le mângâie feţele, o pasăre ţipă în înaltul cerului, iar norii se împrăştiară, soarele scăldând din nou muntele în lumina lui. După ce deschiseră ochii, lumea părea aceeaşi, şi totuşi ceva se schimbase înlăuntrul celor trei. Se simţeau diferit. Aveau sentimentul unei încheieri.

Coborâră muntele pe schiuri, lăsând avalanşa mult în urma lor. Înainte, păruse lipsit de respect să se distreze, dar acum se simţeau liberi s-o facă. Ajunseră într-un sat de staule şi cabane închise pe timpul iernii, adăpostite în ceafa muntelui, apoi continuară să schieze printre copaci, iar apoi coborâră, prin pajiştile Serneus, până în vale. Condiţiile nici nu puteau fi mai bune pentru schi extrem, aşa că se bucurară, hulpavi, de ele.

Se întoarseră acasă la fârşitul zilei, obosiţi şi cu dureri în tot corpul, dar simţindu-şi inimile mai uşoare.

— Aş avea chef de o saună şi de nişte ture de înot, spuse David aşezându-se pe băncuţa de lemn şi scoţându-şi clăparii.

— Bună idee, încuviinţă Tom.

— Unde mergem pentru acest răsfăţ? îl întrebă Phaedra pe David.

— În subsol, răspunse el, nonşalant.

Phaedra păru surprinsă.

— Aveţi o piscină aici?

— Bineînţeles.

— Nu, *eu* am o piscină aici, corectă Tom. Nu uitaţi că tata mi-a lăsat mie locul ăsta.

— Deci, acum trebuie să ne dăm bine pe lângă tine tot restul vieţii dacă vrem să ne bucurăm şi noi de ea? întrebă David râzând.

— Evident, răspunse Tom, plecând şi apucând-o pe coridorul dintre vestiar şi bucătărie. E prea devreme pentru un pahar de vin?

— După ziua pe care am avut-o, aş spune că un pahar de vin e esenţial, răspunse Phaedra.

David se încruntă, îngrijorat, şi îl privi pe Tom dispărând în bucătărie.

Phaedra găsi un halat albastru, atârnat pe spatele uşii dormitorului ei. Se dezbrăcă şi şi-l puse pe ea. David o conduse, pe nişte scări înguste, până în subsol. Era cald în pântecul cabanei şi mirosea a clor şi a pin. Continuară printr-un tunel nisipiu, călcând pe nişte traverse lungi, pe care Antoinette le pusese pe jos ca să fie mai moale pentru tălpile goale, până când unul dintre pereţi se transformă deodată în nişte geamuri mari, prin care se vedea bazinul. Era spaţios şi ademenitor, la fel ca şi cele şase şezlonguri de lemn de tec, aranjate în şir şi acoperite cu saltele cu dungi albastre şi albe. Lumina electrică se reflecta în apă, desenând forme caraghioase pe pereţi şi pe tavan. Podeaua de piatră era încălzită.

David o conduse pe Phaedra în zona piscinei şi apoi la vestiare. Un hipopotam de carton îmbrăcat într-un costum de baie din anii ’20 era agăţat de uşa vestiarului băieţilor, în timp ce pe uşa vestiarului fetelor era o femelă de hipopotam care purta un bikini roz.

— Saună umedă sau uscată? întrebă el.

— Umedă, dacă am de ales.

— Bineînţeles că da, spuse el, iar apoi deschise uşa ca să pornească sauna.

Phaedra intră în vestiar, unde găsi prosoape albe aşezate într-un teanc ordonat şi costume de baie atârnate de cârlige. În spatele celor două lavoare se înşira o gamă întreagă de produse Clarins de îngrijire corporală. Era ca la spa. Phaedra nu înţelegea de ce lui Antoinette nu-i plăcea acolo. Dacă *ea* n-ar fi schiat, ar fi fost absolut mulţumită să se răsfeţe în paradisul acela subteran. Îşi scoase halatul şi alese un costum de baie drăguţ, albastru cu alb. Apoi se înfăşură într-un prosop şi se duse să-l caute pe David la saună.

El se aşezase pe bancheta cea mai de sus, cu un prosop în jurul taliei, iar aburul începuse să plutească în jurul lui ca o ceaţă fierbinte. Phaedra urcă şi ea, alegând peretele opus, ca să poată sta cu faţa la el.

— Locul ăsta e minunat, spuse ea oftând şi lipindu-se cu spatele de piatră. Exact ce a recomandat doctorul.

— E un mod grozav de destindere după tot efortul de azi, spuse David.

— Miroase a ulei de eucalipt.

— E bun pentru căile respiratorii.

Phaedra râse.

— Tu ai folosit?

— O, da, îmi place aromoterapia, spuse el pe un ton plin de sarcasm.

— Dar cui îi place?

— De unde să ştiu eu? Probabil că uneia dintre iubitele lui Tom. Le aduce mereu aici.

— Atunci, înseamnă că eu port costumul uneia dintre iubitele lui.

— Nu, astea nu aparţin nimănui. A cumpărat mama câteva pentru cabană. S-a gândit la toate.

— Să ştii că da. E ca un hotel de cinci stele.

— Mă bucur că îţi place.

— O, ador locul ăsta, David! E foarte frumos. O să-mi fie greu să merg mâine la schi, ştiind ce răsfăţuri sunt aici!

Începură amândoi să se încingă şi să se simtă adormiţi. Mica încăpere se umplu de abur, aşa că abia se mai puteau vedea.

— Cât trebuie să stăm aici?

— Cam cincisprezece minute ajung.

— Şi cât a trecut?

— Cam opt.

— Aoleu, nu sunt sigură că o să supravieţuiesc încă şapte minute!

— Gândeşte-te, doar, ce bine îţi face!

— O să încerc să nu leşin.

— Stau eu cu ochii pe tine.

Ea râse.

— Mersi.

Dar David vorbea serios. Să stea cu ochii pe Phaedra era cel mai uşor lucru din lume. O privi închizând ochii şi lăsându-se pe spate. Avea un adorabil gât fin, se gândi el, lăsându-şi privirea să-

i alunece până la claviculă şi apoi la piept. Piele compactă, albă, şi membre lungi, subțiri. Şovăi, încercând să-şi stăpânească dorința ce-i chinuia vintrele. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât îi era mai dificil să-şi stăpânească ardoarea tot mai mare. Nu simțise niciodată asta pentru nici o femeie pe care o cunoscuse. Nu doar faptul că nu putea fi a lui o făcea atât de dorită. Ea avea calități pe care el nu le mai găsise la nimeni altcineva, calități pe care le admira.

David fusese impresionat de felul în care ea îl consolase pe Tom pe munte şi, mai mult decât atât, de faptul că reuşise să descopere ce era mai bun în bunica lui, recunoscută ca fiind foarte dificilă. Phaedra era o persoană *bună*. Îşi lăsă mintea să viseze, pentru că n-avea puterea s-o stăpânească. Ea ar fi fost o mamă iubitoare, îşi permise el să gândească, amintindu-şi cât de tandru o luase pe Amber în brațe şi o sărutase. Putea fi o amantă senzuală, intui el, lăsându-şi mintea să pătrundă în cel mai interzis dintre teritorii. Nu credea că mai era vreo femeie pe pământ care să poată fi o soție perfectă. Se opri, visarea asta cu ochii deschişi provocându-i mai mult suferință decât plăcere. N-o putea avea. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Sub nici o formă n-o putea avea.

— Timpul a trecut, spuse el.

Phaedra deschise ochii.

— Slavă Domnului! răspunse ea şi coborî.

David o urmă.

— Eu o să sar direct în piscină.

— Şi eu! O să sfârâie când o să-mi intre corpul fierbinte în ea! spuse Phaedra, uitându-se cum David îşi lăsa prosopul lângă bazin şi se arunca în apă.

El avea trupul puternic, atletic, al unui bărbat aflat în permanentă mişcare, ridicând, măturând, culegând, cărând. Avea umeri lați şi musculoşi, talia suplă, picioarele lungi şi puternice. Viața de la fermă îl ajuta să fie în formă maximă.

David înotă făcând câteva mişcări de craul, iar apoi se răsuci cu fața la ea. O surprinse privindu-l şi râse. Phaedra simți cum i se urca sângele în obrajii deja stacojii. N-avea rost să se mai ascundă că se plăceau reciproc. Atracția era la fel de puternică

precum soarele într-o zi toridă de vară. Un sărut ar fi putut relaxa tensiunea, dar aşa ceva n-avea cum să se întâmple. Deci, tensiunea urma să crească şi să tot crească, şi pe urmă?

— Nu poţi sta acolo toată seara, spuse David râzând, în timp ce ajungea la marginea bazinului. Trebuie să te răcoreşti.

Aici avea dreptate, îşi spuse Phaedra. Observă tonul măsliniu intens al pielii lui şi nu putu să nu-şi imagineze trupul ei palid, alb ca un crin, întins lângă al lui.

— Bine. Mai înoată o tură, îi porunci ea.

El zâmbi obraznic şi începu să înoate. Phaedra intră în apă, căreia îi simţi din plin răceala pe pielea ei încinsă. Aproape că se simţi sfârâind ca o tigaie fierbinte într-o chiuvetă. Era o senzaţie plăcută să-şi ude părul şi să-şi spele sudoarea. Lovi apa, conştientă de fiecare mişcare a lui David. Simpla lui prezenţă avea darul de a face să pară mică o încăpere imensă.

David se întoarse la ea înot.

— Nu-i aşa că apa îţi dă un simţământ plăcut? întrebă el.

— Fără discuţie.

Ea râse nervos, simţind, pe sub apă, o atracţie magnetică înspre el. David râse împreună cu ea, voind, de fapt, s-o lipească de marginea bazinului şi s-o sărute. Îi vedea corpul sub apă. Încercă să-şi menţină privirea pe chipul ei.

— Eu cred că o să ies acum, spuse ea, brusc.

— Dar abia ai intrat!

— Iar asta e o mare realizare. Dar acum vreau să ies şi să fac o baie.

— Eu mai înot câteva ture de bazin.

Phaedra îl privi îndepărtându-se şi înotă până la trepte. Se uită spre bazin să se asigure că el încă înota, iar apoi ieşi şi se grăbi să ajungă la prosop. David se lipi cu spatele de marginea îndepărtată a bazinului şi o petrecu din priviri în timp ce ea se întorcea la vestiare. Se întrebă cum naiba avea să se rezolve întreaga poveste, dorindu-şi din suflet să se petreacă totul ca într-un film hollywoodian cu sfârşit fericit. Dar cum se putea sfârşi, dacă nu cu dezamăgire şi frustrare? Se înfioră la gândul incestului, dându-şi totuşi seama că ar fi sacrificat orice ca să poată fi cu ea. Se străduia din răsputeri, dar nu reuşea să se

gândească la Phaedra ca la o soră. Fie ea şi soră *vitregă*. Nu simţea nici un fel de instinct fratern.

În seara aceea cinară la Wynegg, un mic restaurant alpin din centrul satului, şi jucară cărţi până târziu, împreună cu câţiva prieteni care cinau într-unul dintre separeurile aflate în partea îndepărtată a restaurantului. David comandă o carafă mare de Fendant, vinul casei, ce fu băută aproape în întregime de Tom, care golise deja pe jumătate o sticlă de vin roşu înainte să plece de la cabană. Phaedra fu din nou prezentată ca prietenă de familie şi din nou se presupuse că era noua iubită a lui David. Nimeni nu încercă să corecteze informaţia, Tom fiind mult prea ameţit de băutură ca să observe. În cele din urmă plecară spre casă, iar Tom, care şedea pe bancheta din spate a maşinii, deveni foarte tăcut, privind pe fereastră la stele, ca şi cum acestea s-ar fi mişcat pe cer într-un dans hipnotic.

Ajunseră acasă şi îl ajutară pe Tom să coboare din maşină.

— Cred că am băut prea mult, articulă el cu greu, în timp ce era cărat spre cabană.

— Să ştii că da, spuse David.

— Poate că o să fumez o ţigară.

— Nu-i timp pentru asta. Haide să te vârâm în pat!

El ezită, lipsit de vlagă, înainte să-i lase să-l ducă la etaj şi să-l bage în dormitor. Phaedra îi scoase pantofii, îl ajută să-şi scoată puloverul şi cămaşa, iar apoi îl lăsă pe David să facă restul.

Acesta din urmă îşi termină treaba şi coborî din nou. O găsi pe Phaedra afară, pe balcon, înfofolită în palton şi aşezată pe unul dintre şezlongurile de tec folosite vara pentru statul la plajă.

— În momente ca ăsta mi-ar plăcea să fumez, spuse ea în timp ce David ieşea pe balcon şi venea lângă ea. Ar fi plăcut să stau aici, în frig, cu o ţigară.

— Ce-ai zice de o cană de ciocolată fierbinte?

— Merge şi asta.

— Mă ocup eu, spuse David, după care intră înapoi în casă.

Phaedra rămase singură cu gândurile ei. Iubea munţii şi liniştea. Înconjurat de atâta măreţie, era greu să nu te gândeşti la marile întrebări. În faţa unei asemenea frumuseţi, era greu să nu

fii într-o dispoziție romantică. Dacă reduceai viața la esență, descopereai că iubirea era singurul lucru care rămânea.

David se întoarse câteva minute mai târziu, aducând două căni aburinde, pline cu ciocolată fierbinte. Îi întinse una Phaedrei, apoi se așeză lângă ea, pe celălalt șezlong de lemn. Phaedra luă o gură.

— Mmm, ce bună e! Ce ai pus în ea?

— Puțin întăritor, răspunse el aruncându-i un zâmbet jucăuș.

— Asta e tot o tradiție elvețiană?

— O tradiție *Framptoniană*.

Ea strânse cana între palme și mai luă o gură, simțind ciocolata alunecându-i, fierbinte, până în stomac.

— Sunt total de acord cu rețeta.

— M-am gândit eu.

— Mi-a plăcut cina din seara asta, deși sunt sigură că o să transpir usturoi prin toți porii toată săptămâna următoare.

— Bine că am mâncat cu toții usturoi!

— Acum ne putem săruta, spuse ea râzând.

David o privi prin întuneric. Avea părul dat pe spate, iar gulerul de blană al hainei îi era ridicat până sub bărbie. În lumina lunii, pielea îi părea albă ca laptele, buzele, roșii ca o fragă, iar ochii albaștri îi deveniseră strălucitori precum două pietre ale lunii – era mai frumoasă în seara aceea decât o văzuse el vreodată. Cu fiecare fibră îndurerată a corpului, David tânjea s-o sărute.

— Povestește-mi despre fostul tău soț, Phaedra, o rugă el ca să-și devieze atenția.

— Păi, eram foarte tânără, aveam doar douăzeci de ani. Îl chema Shane Connelly, irlandez, desigur, cu mamă englezoaică. Știai că numele de Connelly înseamnă „feroce ca un zăvod” în irlandeză? Mă rog, așa mi-a spus el, și chiar era feroce uneori. Ne-am cunoscut în Whistler. Venise la schi împreună cu un grup de prieteni și ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Totul s-a petrecut foarte repede. El era mult mai în vârstă decât mine și foarte articulat. Eu eram mai împrăștiată. Mă rog, încă sunt, ăsta-i adevărul.

— Nu pari deloc haotică.

— Mă pricep să n-o arăt. În realitate, sunt foarte uitucă și dezorganizată.

— Azi n-ai uitat nimic.

Ea râse.

— Asta pentru că mi-am pregătit toate lucrurile şi mi le-am aşezat pe scaun încă de aseară, ca să nu uit nimic! Ar fi fost tipic pentru mine să ajung în vârful muntelui cu o singură mănuşă. Am vrut să vă fac o impresie bună.

— Ei bine, ai reuşit. Iar acum, spune-mi ce s-a întâmplat, fu David curios să afle despre trecutul ei, chiar dacă imaginea Phaedrei alături de Shane Connelly îl umplea de gelozie.

— El lucra la Geneva, pentru Franck Muller, ştii, creatorul de ceasuri. Era înnebunit după ceasuri. Din păcate, eu n-am fost atentă la semne. El era un foarte bun schior şi arăta foarte bine. Nu mi-am dat seama că n-aveam nimic în comun, nici că firea lui obsesivă avea să ne distrugă, în cele din urmă.

— Cum adică, fire obsesivă?

— Totul trebuia să fie imaculat. Se enerva dacă uitam lucruri. Putea fi foarte crud şi era foarte posesiv. Nu-mi dădea voie să am prieteni bărbaţi. Se înfuria dacă stăteam de vorbă cu vreun alt bărbat.

— Îl urăsc pe Shane Connelly ăsta! exclamă David înfocat.

Phaedra râse.

— Eşti minunat, David! Te iubesc pentru că mă susţii.

— Habar n-ai tu, spuse el aruncându-i o privire plină de afecţiune. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Cinci ani.

— El a fost cel care ţi-a frânt inima?

Ea oftă din rărunchi şi se uită la luminile telefericului de pe Gotschna, care licăreau pe culmea muntelui ca nişte stele mari.

— Nu. Eu i-am frânt-o pe a lui. Iubisem un miraj. După ce mi-am dat seama de asta, am realizat că nu fusesem deloc îndrăgostită, ci doar îmi împlinisem nişte dorinţe. Dragostea mi s-a spulberat precum ceaţa în soare şi n-a mai rămas decât dezamăgire. Am plecat.

— La Paris?

— Da, m-am dus să muncesc la Paris. Tatăl tău a vrut să mă mut la Londra, continuă ea, iar apoi îşi coborî privirea în cană şi oftă. Nu cred că s-a gândit bine. Era foarte impulsiv...

Rămaseră tăcuți mult timp. David îi simțea stânjeneala, ca şi cum aerul dintre ei se tensionase. Chiar atunci se auzi fâşâitul trenului roşu care străbătea valea. O clipă mai târziu, locomotiva şuieră, iar ei priviră cum şerpuia prin sat şirul de mici ferestre pătrate, luminate, care apoi dispăru pe după cabane.

— Phaedra, spuse el în şoaptă. Ştiu adevărul despre tata.

Ea îl privi fix, uluită. Rozul obrajilor îi păli, lăsând în urmă o paloare cenuşie.

— Îl ştii?

— E în regulă. Înțeleg de ce ai mințit.

Ea părea îngrozită, ca şi cum ar fi privit în țeava unei puşti.

— Dă-mi voie să-ți explic. E o poveste atât de lungă...

David o întrerupse.

— Ştiu că ai făcut-o ca să-l protejezi pe tata.

— O, Doamne! gemu ea.

— Şi ca s-o protejezi şi pe mama, pentru că ar fi fost distrusă dacă ar fi aflat că tata i-a fost necredincios.

— Îmi pare atât de rău! exclamă Phaedra, punându-şi palma peste gură ca să-şi înăbuşe plânsul.

— E-n regulă, Phaedra.

— N-am ştiut! Jur că n-am ştiut!

— Uite ce e, nu mi-am schimbat părerea despre tine. De fapt, ai acționat cu mult tact, continuă David, dar Phaedra era atât de afectată, încât el îşi dori să nu fi spus nimic. Ştii, n-arăți de treizeci şi doi de ani!

— Poftim?!

— Păi, acum se explică. Eşti mai mică decât mine. Deci, pe când era însurat cu mama mea, tata a avut o relație cu mama ta. Nu contează. N-are nici o relevanță! exclamă David, iar Phaedra se opri din plâns şi îl privi țintă, încruntată. M-am gândit mult, în amănunt, şi n-am avut de gând să-ți spun că ştiam. Dar nu pot continua să mă prefac că nu ştiu adevărul. Nu te pot minți, Phaedra!

— Cum ai aflat?

— Ți-am văzut paşaportul în aeroport.

Simțind o uşurare bruscă, Phaedra i se aruncă în brațe. David nu se aşteptase la o reacție atât de extremă.

— O, mulțumesc, David, îngăimă ea. Îți mulțumesc pentru iertare.

El o strânse în brațe şi îi simți mâinile prinzându-se strâns de marginile hainei lui, ca şi cum viața ei ar fi depins de el.

— Bineînțeles că te iert, spuse el râzând şi nevenindu-i să creadă că ea reacționase atât de violent.

— Îmi pare atât de rău!

— Nu fi prostuță, nu e vina ta. Şi totul s-a întâmplat în urmă cu atât de mult timp! Dar, ascultă-mă, ăsta trebuie să rămână secretul nostru. Nu trebuie să spunem niciodată altcuiva, înțelegi? Mama mea ar fi distrusă dacă ar afla.

— Da.

— Atunci, aşa rămâne. Nu mai discutăm despre asta.

Însă Phaedra nu se retrase, iar David nu-şi dorea nici el asta.

Capitolul 16

În noaptea aceea, după ce se duse la culcare, Phaedra primi un mesaj de la Julius, care o întreba cum mergeau lucrurile şi-i propunea ca, după ce se întorcea ea la Londra, să ia cina împreună. Phaedra citi mesajul cu un sentiment pregnant de dezgust. Julius o băgase în toată încurcătura asta, iar acum nu mai putea ieşi. Ca avocat al lui George, ar fi trebuit să-l convingă să nu-şi schimbe testamentul atât de repede. Dacă n-ar fi fost menționată, ar fi putut să dispară pur şi simplu şi nimeni n-ar fi ştiut că minți se. Dacă George fusese atât de hotărât ca ea să primească safirele, de ce nu i le dăduse, pur şi simplu? De ce trebuise să-şi schimbe testamentul? Cu siguranță că el ar fi putut anticipa problemele pe care implica schimbarea unui astfel de

document. Ea fusese pusă într-o poziție foarte neplăcută. Şi, ca să pună gaz pe foc, se mai şi îndrăgostea acum de David.

Rămase trează, cu mintea trepidându-i de atâtea gânduri greu de strunit. Julius şi George se roteau în capul ei ca nişte pietre într-o betonieră. Însă în centrul tuturor era David. Phaedra nu anticipase deloc să s-ar fi putut îndrăgosti de fiul lui George. Ideea era de neconceput şi greşită. Nu-l putea avea niciodată, iar dacă o durea sufletul de regret, ea era singura vinovată.

A doua zi de dimineață, ningea. În fața ferestrei ei cădeau fulgi mari şi pufoşi, ca nişte ghemotoace de bumbac, iar prin ceață nu se mai putea distinge decât conturul vag al vârfurilor brazilor. Era linişte şi tihnă, iar ea rămase întinsă un timp, privind baletul ninsorii şi dorindu-şi ca David să fie lângă ea, s-o țină în brațe. Se gândi iarăşi la George şi se întrebă ce ar fi spus el despre pasiunea tot mai mare pe care ea o nutrea pentru fiul lui.

Tom era prea mahmur ca să poată schia, aşa că David şi Phaedra plecară singuri. Nu era aproape nimeni pe Gotschna. Ca de obicei, doar britanicii erau îndeajuns de temerari ca să vrea să-şi petreacă ziua în ninsoare. Dar David o duse să schieze prin pădure, unde vizibilitatea era mai bună. Căzuse suficientă zăpadă peste noapte, aşa că peste urmele făcute cu o zi în urmă se aşternuse un strat gros de nea. Aşadar, cei doi schiară toată dimineața prin impecabile poieni albe şi pajişti unduioase, iar la urmă ajunseră în satul Saas.

La ora prânzului, raze albe de soare străpunseră norii, făcând ultimii fulgi fragili de nea să sclipească precum beteala. Mâncară pe vârful Weissfluhjoch, cel mai înalt din Murenburg, admirând panorama piscurilor ascuțite care se întrezăreau prin negura ce se risipea. Ştiau amândoi că nu le mai rămăsese mult timp de petrecut la Murenburg, iar melancolia îi cuprinse ca o negură la care soarele nu reuşea să ajungă. În timp ce David îşi bău cafeaua, iar Phaedra, ciocolata caldă, simțiră amândoi atracția unuia față de celălalt în felul în care o făceau animalele, fără cuvinte, instinctiv – amândoi ştiind că era un lucru prea îngrozitor ca să vorbească despre el.

Phaedrei îi plăcea mult să schieze împreună cu David. Împreună, doar ei, în munți, era mai romantic decât orice altceva.

Se urmăriră în mare viteză, coborând pe pârtii şi ocolind brazii în timp ce stârneau cu schiurile vârtejuri de pulbere diafană. Se opriră amândoi într-o poiană, ca să privească un mic grup de capre de munte ce scormoneau zăpada cu boturile, în căutarea ierbii. Munţii erau tăcuţi şi măreţi, iar Phaedra şi David se simţiră amândoi copleşiţi şi privilegiaţi că se aflau acolo, într-o zi atât de splendidă, în mijlocul unei asemenea frumuseţi.

Nici unul nu voia ca ziua să se sfârşească. Veniseră acolo pentru George, dar se găsiseră unul pe celălalt. Era o descoperire care îi lăsa pe amândoi frustraţi şi derutaţi.

Se întoarseră la cabană şi îl găsiră pe Tom tot în pijama, uitându-se la un DVD. Pe masa de lângă fotoliu se găseau o sticlă goală de vin şi o porţie pe jumătate mâncată de *bundnerfleisch*, şunca crud-uscată specifică locului. David şi Phaedra se priviră în ochi, iar David ridică din umeri, resemnat.

— Presupun că era inevitabil, având în vedere circumstanţele, şopti el.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu Tom.

— Ai chef de o saună?

— Ne întâlnim jos.

— Nu întârzia prea mult, c-o să iau foc.

Phaedra se apropie încet de fotoliul în care zăcea Tom, ameţit, uitându-se la *Clanul Soprano*. Ea luă sticla, ceea ce îl făcu să tresară, fiindcă abia acum îşi dădu seama că nu era singur.

— O, salut, spuse el râzând. O zi bună?

— O zi perfectă, răspunse ea. Dar ne-ai lipsit.

— Nu eram în stare să schiez azi-dimineaţă.

— La ce oră te-ai trezit?

— Nu ştiu. Pe la prânz.

— Ai mâncat? întrebă ea luând farfuria cu şuncă. Asta nu e suficient pentru un băiat în creştere.

— Am mâncat şi nişte pâine.

— Bravo, dar ar fi trebuit să iei o masă ca lumea, să ştii. Ce-ar fi să gătesc eu şi să mâncăm împreună în seara asta?

— David zice că faci nişte paste demenţiale.

— Aşa e. Sunt atât de demenţiale, că devin periculoase.

— S-a făcut.

— Haide jos, să faci saună împreună cu noi! îl îndemnă ea zâmbind cu blândețe. Mai scoți din alcoolul ăla dacă transpiri.

— N-am băut mult, doar un strop.

— Aşa începe mereu, cu un strop, spuse Phaedra, iar chipul lui se înnegură, iar ea ştiu că era pe cale să devină defensiv. Mama mea a fost alcoolică, adăugă ea, urmărind cum expresia lui de vinovăție se transformă într-una de interes.

— Serios?

— Da. Ani buni a fost în negare.

— De ce?

— Pentru că viața a dezamăgit-o cu fiecare ocazie. Fiecare om are motivele lui, şi toate aceste motive sunt bune, dar trebuie să găseşti cumva puterea să te ridici deasupra sentimentului de inadecvare sau a fricii, continuă ea, iar Tom îşi țuguie buzele şi-şi lăsă privirea să-i alunece către preşul de la picioare. Eu am crescut fără frați sau surori, povesti ea mai departe, dar ştii ce? Chiar îmi place să am frați. Mi-a lipsit asta. E plăcut să ai în preajmă oameni de care să-ți pese. Mie îmi pasă de tine, Tom. Ideea e că pe mama n-am putut-o ajuta. Ea nu asculta, iar problemele i-au devenit prea grave. Noi două n-am avut niciodată o legătură reală. Am avut întotdeauna impresia că eram o străină care căzuse pur şi simplu în poala ei la naştere. Am fost întotdeauna două străine. Dar simt că am o legătură cu voi. Înțeleg că treci printr-o perioadă dificilă şi că cel mai simplu mod în care îi poți face față e să eviți durerea înecând-o în alcool. Te simți mult mai bine după ce bei ceva. E valabil pentru noi toți. Dar leacul ăsta e doar un panaceu, n-o să te vindeci niciodată astfel, ci numai dacă iei durerea în piept şi străbați cu răbdare tot drumul, până la vindecarea completă.

— Te înțeleg, spuse el privind pe fereastră. Ştii, tata a fost acel erou grozav care a escaladat insurmontabilul, a colindat ținuturi îndepărtate şi a ajuns să fie una cu natura, continuă el râzând, dar cu un râs plin de obidă. Toată lumea l-a iubit pe tata. Dar el n-a fost niciodată alături de *noi*. Mama n-ar fi de acord cu mine, desigur, pentru că ea l-a venerat fără tăgadă, precum un câine credincios. Dar ăsta-i adevărul. El n-a fost niciodată prin preajmă ca să facem sport împreună sau ca să ne petrecem laolaltă

sfârşiturile de săptămână. Nu cred că Joshua şi David au fost atât de deranjaţi de asta. Dar eu am fost. Aş fi vrut ca el să fie interesat de mine, dar a fost mai interesat de el însuşi, zise Tom oftând, ca şi cum o povară imensă i-ar fi căzut de pe umeri. N-ar fi trebuit să spun asta. Mă simt prost că spulber un mit.

Phaedra întinse mâna şi şi-o puse pe braţul lui.

— E în regulă. Ai dreptul la opinia ta. Dar, Tom, nu poţi purta povara asta la infinit. Trebuie să te lepezi de ea. Trecutul nu mai există, e numai în amintire. E povestea ta, însă nu e cel care eşti tu acum.

El o privi cu ochi sticloşi şi zâmbi.

— Zici că citeşti dintr-o carte de autocunoaştere!

Ea râse.

— Am citit câteva.

— Se vede.

— Haide să faci o saună, iar apoi mâncăm cu toţii la gura şemineului. Ne-am putea uita împreună la *Clanul Soprano*. Nimic nu se compară cu o dramă americană de calitate.

Tom oftă şi opri televizorul.

— Bine, vin să transpir. Îmi place să te am prin preajmă, Phaedra, spuse el ridicându-se în picioare. Ai ceva care mă face să mă simt mai bine în pielea mea.

— Urăsc să văd pe cineva la care ţin apăsând pe butonul autodistrugerii.

— Ajută, de asemenea, să vorbeşti cu cineva din afara familiei. Mă rog, tu *eşti* din familie, desigur, dar înţelegi ce vreau să zic.

— Cu certitudine.

— Nu mi-e atât de ruşine să vorbesc cu tine despre tata.

— N-ar trebui să-ţi fie deloc ruşine, Tom. Cu toţii avem războaiele noastre, chiar şi cei care nu par să le aibă – tot au câteva. Cu toţii ne căutăm drumul prin întuneric, încheie ea zâmbindu-i cu afecţiune.

Tom îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Haideţi, Înţelepciunea Voastră! Să mergem la saună! Unde e David?

— Se fierbe deja.

— El ştie că avem un guru în familie?

Ea zâmbi ruşinată.

— Nu ştiu. Poate că ar trebui să-i spui tu.

— Nu, cred că o să te păstrez drept gurul meu *secret*.

— E perfect.

— O să mă ajuți, da?

— Dacă vrei.

— Doar pentru că eşti un guru drăguț. Dacă ai fi fost un guru-*bărbat* păros şi mare, aş fi refuzat. Dar tu eşti drăguță şi isteață, aşa că da, te rog, împărtăşeşte-mi din înțelepciunea ta şi fă din mine un om mai bun!

În noaptea aceea se aşezară lângă foc şi jucară cărți. Phaedra gătise paste cu sosul de roşii preferat al lui George. Băieții mâncaseră câte două porții fiecare, iar Tom curățase, chiar, fundul oalei, ajutându-se de o spatulă. Nici unul dintre ei nu bău vin, iar Tom nici nu ceru. Transpirase atât de mult alcool în saună, încât îşi promisese că nu va mai bea vreodată nici măcar un strop. Cu ajutorul Phaedrei, era convins că se putea ține de cuvânt.

Şuieratul trenului răsună în vale, iar David o privi pe Phaedra în ochi. Ea roşi, fiindcă îşi aminti conversația pe care ei doi o avuseseră cu o noapte înainte. El nu-şi abătu privirea, plină de o patimă care o emoționă profund pe Phaedra, pentru că şi ea simțea la fel. Se priviră astfel mult timp, mărturisindu-şi dorința fără cuvinte, până când Phaedra găsi puterea de a privi în altă parte.

Ea putea accepta moartea lui George şi putea accepta ideea că trebuia să-şi continue viața. Dar nu putea îndura gândul că trebuia să se resemneze, fiindcă David era un bărbat pe care nu-l putea iubi vreodată. George i-l făcuse inaccesibil pentru totdeauna.

La Fairfield, Antoinette şi Rosamunde se întorseseră acasă după câteva zile petrecute la Londra, la cumpărături de haine pentru primăvară. Prânziseră de mai multe ori împreună cu prietenii la Lucio's, pe Fulham Road, şi goliseră rafturile de la Harvey Nichols şi Harrods, până când îşi simțiseră picioarele atât de obosite, încât fuseseră nevoite să se oprească la o ceaşcă de Earl Grey la ceainăria din Harrods. Rosamunde nu era foarte interesată de

modă, dar gândul că ar fi putut să dea nas în nas cu doctorul Heyworth o determinase să-şi cumpere o bluză nouă, cu un frumos imprimeu înflorat, şi o pereche de pantaloni largi, asortaţi. Antoinette n-avea pentru cine se îmbrăca, dar se întoarse acasă cu un portbagaj plin de sacoşe de cumpărături, care o făceau să se simtă infinit mai bine.

— Ar trebui să facem asta mai des, îi spuse ea lui Rosamunde în timp ce îşi beau amândouă ceaiul în salon. Mă simt întineritã.

— Şi eu la fel, fu de acord Rosamunde. Ce mai cheltuială să-mi cumpăr bluza aia de mătase, dar abia aştept s-o port! Mătasea nu e un material pe care l-aş cumpăra în mod normal.

— Să nu regreţi niciodată ceea ce faci, ci numai ceea ce nu faci. Crezi că asta e valabil şi pentru cumpărături?

— Cred că da.

— O să petrec mai mult timp în oraş, declară Antoinette. Nu pot lâncezi aici toată ziua, chiar e bine să mai plec de-acasă din când în când, fiindcă asta mă face să-mi apreciez şi mai mult căminul după aceea, spuse ea, iar apoi zâmbi, făcând o mică pauză cu ceaşca lângă buze. Poate că n-ar fi rău să merg pe la Phaedra şi să-i propun să prânzim împreună. Crezi că mi-ar accepta invitaţia?

— Nu văd de ce nu. A arătat foarte clar că te place.

— Ar fi drăguţ, nu crezi? Am putea să aruncăm o privire la magazinul Peter Jones, iar ea mi-ar putea da nişte sfaturi în legătură cu machiajul. E atât de frumuşică!

— Tu arăţi bine exact aşa cum eşti.

Rosamunde era de părere că o femeie n-avea nevoie decât de un pic de ruj ca să-şi îmbunătăţească aspectul.

— Mă gândesc că Phaedra mi-ar putea da şi nişte sfaturi legate de părul meu.

— Dar ce-are părul tău?

— O, n-are nimic. Dar m-am cam plictisit de el, atâta tot.

— Îl porţi aşa de treizeci de ani, de ce să-l schimbi acum?

— Nu ştiu. Mă prostesc şi eu, atâta tot, răspunse Antoinette punându-şi ceaşca jos şi lăsându-se pe spate, pe pernele sofalei. George nu mai e, iar viaţa mea a luat o întorsătură neaşteptată. Simt că vreau s-o schimb.

— Schimbarea e bună. Însă mie îmi place părul tău. Te reprezintă, spuse Rosamunde.

— Dar cine sunt eu?

— Cum adică, cine eşti tu? Eşti Antoinette Frampton, răspunse Rosamunde, nedumerită.

— Da. Eu sunt Antoinette Frampton. Am fost Antoinette Frampton mai bine de treizeci de ani. Dar cine e Antoinette?

Rosamunde părea acum îngrijorată.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui. Crezi că Harris ar putea aduce nişte biscuiți din aceia fragezi, din cei pe care îi face coana Gunice?

— Desigur, se învoi Antoinette, ridicându-se şi trăgând de cordonul din dreapta şemineului.

O clipă mai târziu, Harris apăru în prag.

— Harris, te rog să ne aduci nişte biscuiți fragezi, din cei pe care îi face doamna Gunice.

— Desigur, Lady Frampton, răspunse el.

Rosamunde zâmbi, nerăbdătoare.

— Sunt de-a dreptul delicioşi! spuse ea, încântată.

— Despre ce vorbeam? întrebă Antoinette.

— O căutai pe Antoinette, răspunse Rosamunde ironic.

— Da. Phaedra m-a pus pe gânduri. Am fost soție şi mamă atât de mult timp, încât m-am pierdut pe drum. Ştiu că sună prostesc, dar eu sunt cea care le face pe plac celorlalți. Aşa am făcut mereu. Mi-am sacrificat mereu propriile dorințe ca să-l pun pe George pe primul loc. Acum el nu mai e aici, eşafodajul vieții pe care am dus-o împreună s-a prăbuşit, iar eu am rămas doar cu mine. Şi ce vreau *eu*? Nu sunt sigură că ştiu.

— Ba cred că ştii.

— Nu, Rosamunde, nu înțelegi. Chiar nu ştiu. Mă trezesc dimineața şi nu ştiu ce să fac cu mine însămi. Nu ştiu ce o să-mi aducă ziua. Pe când trăia George, ştiam care îmi era locul. Puteam face planuri. Acum nu mai am direcție. Nu-mi spune nimeni când avem vreun dineu sau când mergem la un spectacol de balet, ori când sunt aşteptată la Londra, la un cocteil. Nu mai umplu casa cu prietenii lui la sfârşit de săptămână, nu-i mai duc

costumele la curățătorie. Sunt liberă, dar libertatea mă face să mă simt pierdută. Înțelegi?

— Da, cred că înțeleg.

— Nu pot rămâne în derivă pentru totdeauna.

— O să-ți găseşti tu rostul.

— Trebuie să fac ceva constructiv.

— Cum ar fi?

— Exact, spuse Antoinette, părând înfrântă. Cum ar fi?

În clipa aceea intră Harris, care aducea un platou cu biscuiți fragezi. Se aplecă s-o servească mai întâi pe Rosamunde, pentru că observase că ea îi devorase pe toți în timpul întâlnirii cu Julius Beecher. Rosamunde luă o muşcătură. Gustul dulce, untos, i se topi pe limbă, iar ea scoase un mic geamăt de plăcere.

— O, sunt grozav de gustoşi! Mulțumesc, Harris! Poți să laşi platoul aici.

El puse platoul pe măsuța de cafea şi ieşi din cameră.

Rosamunde îşi lăsă umerii să-i cadă şi nu se mai simți atât de încordată. Antoinette reacționa exact ca toate femeile abia rămase văduve, care se aflau, brusc, în fața viitorului incert.

— De ce nu înveți să joci bridge?

— Asta nu, în nici un caz. George a încercat să mă învețe să joc bridge, dar eu n-am înțeles niciodată jocul ăsta. Şi nici nu-mi place.

— Te-ai putea implica în opere de binefacere.

— Susțin deja mai multe cauze, dar dacă te gândeşti să mă îndemni să fac parte din comitete, mai gândeşte-te o dată. Nu sunt potrivită pentru asta. Sunt prea rezervată. Comitetele de binefacere sunt pline de femei ca Margaret.

— Înțeleg, spuse Rosamunde, luând încă un biscuit. Cei din comitete au nevoie de femei dinamice, formidabile, care să strângă încontinuu fonduri. Dar şi tu ai o grămadă de relații în lumea bună.

— Eu prefer să donez la modul discret şi nu vreau să-mi hărțuiesc prietenii, o lămuri Antoinette, zâmbind trist. În tinerețe, voiam să am un butic.

— Draga mea, nu poți avea un butic. Tu eşti o doamnă din înalta societate.

— Nu visează orice fetiță să aibă un magazin?

— Tu nu mai eşti o fetiță. Şi, da, e un vechi clişeu, spuse Rosamunde râzând. Şi ce-ai vinde tu în magazinul ăla al tău?

— Nu ştiu. E doar o fantezie.

— Te-ai putea implica în problemele legate de biserică.

— Margaret se ocupă deja de asta. Aş putea redecora casa, spuse Antoinette, luminându-se la față.

— Asta ar omorî-o pe Margaret înainte de vreme, nu crezi?

— O casă e ca să trăieşti în ea, nu ca să fie muzeu.

— Încearcă să-i spui asta soacrei tale!

Antoinette ridică din umeri, descumpănită.

— Atunci, nu ştiu ce să fac cu mine.

— Mai lasă să treacă un pic de timp, o sfătui Rosamunde. Şi ia un biscuit. Sunt minunați.

A doua zi, Rosamunde se întoarse acasă, în Dorset, ca să-şi vadă câinii. Antoinette îşi încălță bocancii, îşi îmbrăcă paltonul şi îi scoase pe Bertie şi pe Wooster în grădină. Zilele erau mai lungi acum, soarele îi încălzea fața şi strălucea atât de tare, încât Antoinette se văzu nevoită să-şi pună ochelarii de soare. Binedispusă de lumină, ea inspiră mireasma dulce a regenerării, ce se înălța din stratul de îngrăşământ de la baza tufelor de erbacee, din lăstărişul abia înfrunzit şi din bulbii proaspăt încolțiți. Petice de flori sălbatice, albăstrii, sclipeau pe sub castani, iar narcisele îşi suflecau fustițele galbene în soare. Pițigoi albaştri intrau în tufişuri şi apoi ieşeau, iar pomii vuiau de cântece de păsărele. Pământul se trezea din nou la viață, iar Antoinette se gândi că ea nici măcar nu observase asta.

Îl găsi pe Barry făcându-şi de lucru prin grădină.

— Bună dimineața, Lady Frampton, spuse el.

De sub şapcă i se vedea părul alb, cu cârlionți mici, ca lâna unei oi.

— Barry, scuză-mă că nu m-am mai îngrijit de grădină în ultimul timp...

— E de înțeles, Lady Frampton.

— Ştiu, dar grădina e un loc tămăduitor. Mi-ar face bine să-mi petrec mai mult timp în ea.

Antoinette îi zâmbi bărbatului modest care avea grijă de domeniul lor de când se ştia ea la Fairfield, simţind un impuls subit de a-şi murdări mâinile aşa cum o făcuse la începuturi, când fusese tânără şi plină de entuziasm.

— Haide să dăm o raită pe aici şi să-mi arăţi şi mie ce faci. Acum, că a venit primăvara, mi-ar plăcea să mă implic şi eu.

— Foarte bine, doamnă, răspunse el jovial, neputându-şi ascunde încântarea. Păi, haideţi să începem cu grădina îngrădită, atunci. N-o să duceţi lipsă de legume anul ăsta. O, chiar plănuiesc o recoltă îmbelşugată!

Barry traversă câmpul împreună cu Antoinette şi o duse pe stăpâna lui la grădina de legume, îngrădită cu un vechi zid de cărămidă roşie. Poarta de lemn de stejar, decolorată de vreme, se deschise cu un scârţâit, iar ei trecură pe sub arcadă şi intrară într-un labirint scund de brazde ordonat aranjate şi de potecuţe de pietriş mărginite de lavandă sau de cimişir. În mijloc trona un refugiu circular, zidit din piatră, în care te puteai aşeza ca să admiri grădina, dar Antoinette n-avusese niciodată timp pentru asta. În lumina soarelui, refugiul părea liniştit şi tentant.

Barry îi prezentă, mândru, fiecare zonă, indicându-i primele vârfuri de sparanghel şi de anghinare, şirurile frumos plantate de sfeclă, de morcovi şi de fasole, precum şi movilițele din care aveau să apară în scurt timp cartofii. Peste nişte cărărui se arcuiau araci de fier pe care urma să înflorească mazărea ţucără, iar mai târziu, trandafirii cățărători şi clematitele.

— Ştiu că mazărea ţucără pe care o preferaţi e cea mov-închis, îi spuse el zâmbind. O să am grijă să avem din belşug în vara asta.

Barry continuă să vorbească, Antoinette devenind tot mai entuziastă. Pe când trăia George, ea fusese atât de ocupată prin casă, încât n-avusese timp să se intereseze prea mult de grădini. Barry, cu ajutorul unei mici echipe de flăcăi de prin partea locului, menţinea frumuseţea domeniului, iar vizitatorii admiraseră întotdeauna rondurile impecabile şi ghivecele cu plante, dar Antoinette nu se gândise niciodată să-şi asume meritele pentru toate astea. Barry era grădinar-şef de peste

patruzeci de ani şi ştia mai bine decât oricine cum să se îngrijească de grădină.

La vremea la care Antoinette se mutase acolo în calitate de tânără doamnă George Frampton, grădinile fuseseră singura parte din Fairfield pe care reuşise s-o transforme. Îi făcuse o plăcere deosebită să lucreze în grădină alături de Barry. Merseseră împreună la magazinele de grădinărit şi cumpăraseră sute de lalele, pe urmă îşi ocupaseră o după-amiază întreagă punându-le în pământ, de-o parte şi de alta a aleii cu tei. Primăvara următoare, când răsăriseră acele lalele, ei i se păruse că făcuse un miracol. Se simţise ca şi cum despărţise apele Mării Roşii. Acum, Antoinette îi zâmbi acelei amintiri. Cât de repede i se schimbase viaţa! Veniseră copiii, George devenise mai pretenţios, iar grădinile fuseseră cumva uitate, alături de sentimentul aproape divin de bucurie.

— Haide să mergem la magazinul de grădinărit, Barry, spuse ea, cuprinsă dintr-odată de un val de entuziasm.

— Acum?

— Da. N-avem timp de pierdut.

— Ce vreţi să cumpăraţi?

— Nu ştiu. Orice, totul, orice o să-mi atragă atenţia.

— Foarte bine.

— O, mai ţii minte cât ne-am mai distrat cu ani şi ani în urmă, Barry?

— O, da, cum să nu, doamnă!

— Vreau s-o facem din nou. Vreau să-mi murdăresc mâinile şi să văd cum cresc plantele, spuse ea râzând la vederea uimirii întipărite pe faţa lui. Probabil că vorbesc ca o nebună, Barry! Nu mai sunt tânără. Dar cred că grădinile mă vor face să mă simt foarte fericită.

— O, să fiţi sigură de asta, răspunse el.

— Nu te supăr cumva, nu? întrebă ea, brusc îngrijorată. Nu vreau să crezi că o să preiau controlul.

El râse.

— Să mă supăraţi, Lady Frampton? Păi, eu aştept de ani buni să faceţi asta, adăugă el cu blândeţe.

Capitolul 17

A doua zi, Rosamunde se întoarse la Faifield şi-şi găsi sora îngenuncheată în livadă, plantând nişte puieţi de pomi fructiferi. Îi trebuise un sfert de oră ca s-o găsească, timp în care strigase cât o ţinuseră bojocii, până când câinii apăruseră de undeva din gardul viu, lătrând-o ca şi cum ar fi fost o intrusă.

— O, Doamne, Antoinette! Ce naiba faci acolo?! exclamă Rosamunde văzându-i genunchii plini de noroi şi obrajii roşii.

— Sădesc, răspunse Antoinette, mândră. Am fost împreună cu Barry la magazinul de grădinărit, nu la cel mic din Fairfield, ci la acela mare de tot, din Bristlemere. A trebuit să cer să ne livreze magazinul produsele, pentru că am cumpărat prea multe ca să încapă în maşină. Uită-te la minunea asta de piersic! Îţi dai seama, Rosamunde, că o să avem piersici?

— Dar Barry are nevoie de ajutoare? Am crezut că avea o armată de tineri care să-l ajute!

Antoinette râse.

— *Eu* vreau s-o fac, prostuţo.

— Dar uită-te în ce hal arăţi! Eşti plină de noroi.

Antoinette îi zâmbi larg.

— Dacă ţi-ai vedea faţa!

— Sunt doar surprinsă, atâta tot.

— Nu m-am mai distrat aşa de ani întregi! exclamă Antoinette luând puietul de pom şi trăgându-l cu grijă din vas. În pământ cu tine! spuse ea, iar Rosamunde o privi cum îi elibera rădăcinile şi cum îl punea cu grijă în groapa pe care o săpase. Poftim, o căsuţă nouă pentru tine, domnule piersic! jubilă ea aşezându-se pe călcâie, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei şi lăsând în urmă o dâră de noroi. Mai ţii minte când eram mici şi plantam zambile împreună cu mama?

— Bineînţeles. Ador zambilele.

— Şi tu săpai mereu prin grădină, iar apoi veneai acasă plină de noroi din cap până-n picioare.

— Da, iar tu erai mereu foarte pedantă şi curăţică, dacă îmi aduc eu bine aminte.

— Mda, dar cred că tu te distrai mai mult decât mine.

— Să fii sigură. Copiii adoră să se joace în noroi.

— Deci, acum recuperez timpul pierdut. Barry s-a dus să mai aducă un puiet. Sunt aliniaţi cu toţii în spatele casei. Am cumpărat zece.

— Numai piersici?

— Nu, avem doi pruni, doi meri, doi peri, doi cireşi şi, desigur, doi piersici.

— Dacă n-aveam şoldul ăsta înţepenit, m-aş fi aşezat şi eu în genunchi să te ajut.

— Ştiu asta. Dar mi-ai putea ţine companie. Stai de vorbă cu mine! Nu-i aşa că e o zi superbă? Ascultă păsărelele! De ce le aud prin copaci, dar nu le pot vedea? Tu ţi-ai pus vreodată întrebarea asta? Ascultă! Ramurile sunt pline de viaţă din pricina lor. Păsărele astea sunt *sute*, şi totuşi nu pot vedea nici măcar una. De ce, oare?

Rosamunde râse, pentru că o bucura foarte mult să-şi vadă sora fericită din nou.

— Poate că îmi aduce şi mie Barry un scaun după ce se întoarce.

— Da, un scaun de grădină, ar fi vremea să le scoatem de la iernat şi să le curăţăm de pânzele de păianjen. Apropo, ghici cine vine la cină în seara asta?

— Margaret.

— Nu, nu Margaret, deşi aş îndrăzni să spun că o s-o vedem şi pe ea astăzi, spuse Antoinette, iar apoi se uită la Rosamunde şi râse. O să poţi să porţi bluza aia nouă şi pantalonii!

Chipul lui Rosamunde se lumină.

— O, doctorul Heyworth!

— Da, m-am gândit că ar fi frumos să-l invit şi să-i mulţumesc că m-a primit în grădina lui nu o dată, ci de două ori, pe când mă ascundeam de Margaret.

— Aşa e, doctorul Heyworth e un cavaler care salvează domniţe aflate în primejdie.

— Am ştiut eu că o să fii încântată!

— Îmi place şi mie câte un flirt nevinovat. Crede-mă că nu e nimic mai mult de-atât.

— Eşti sigură că spui adevărul? Doar vorbeşti cu mine, nu?

— O, Doamne, sunt prea bătrână pentru mai mult de-atât. Şi, în plus, am tabieturile mele. Dar un pic de flirt e bun pentru moralul oricui.

Antoinette începu să umple groapa cu un amestec de pământ şi de îngrăşământ.

— Au trecut mai bine de treizeci de ani de când am flirtat ultima oară. Nici n-aş mai şti cum s-o fac, se confesă ea.

— Nu e ca mersul pe bicicletă?

— Nici asta nu cred c-aş mai putea face, spuse Antoinette în timp ce nivela pământul cu mâinile. Nu mi-aş putea imagina vreodată să fiu cu altcineva în afară de George.

— Eşti încă tânără.

— „Văduvă" e un cuvânt oribil, cred.

— Nu trebuie să rămâi singură pentru tot restul vieţii.

Antoinette se ridică şi-şi întinse picioarele.

— Uită-te la mine, Rosamunde! Nu sunt potrivită pentru nimeni.

— Păi, nu cu dârele alea de noroi pe faţă.

— Şi nu sunt sigură că o să mai *vreau* vreodată pe cineva.

— O, asta se mai poate schimba în anii care vin!

— Nu, Rosamunde, insistă Antoinette cu fermitate. Eu o să-i aparţin mereu lui George.

La sfârşitul zilei, Antoinette reuşise să sădească toţi cei zece puieţi de pomi fructiferi. Barry săpase gropile, iar ea făcuse restul. Rosamunde şezuse pe un scaun de grădină şi-i ţinuse companie surorii ei, în timp ce soarele îşi urmase agale drumul pe deasupra lor, pe un cer fără nori, iar Bertie şi Wooster dormiseră, leneşi, la picioarele ei.

Antoinette făcu o baie şi se schimbă pentru cină. Îşi simţea sufletul mai uşor şi fredonă în timp ce umbla prin dormitor ca să-şi aleagă hainele şi să-şi usuce părul. Grădina îi refăcuse dispoziţia şi le dăduse obrajilor ei o strălucire plină de sănătate. Dusă era paloarea cenuşie a pielii, iar ochii îi scânteiau de fericire. Nu crezuse că avea să se mai simtă fericită vreodată, ci

fusese convinsă că George îi luase fericirea cu el. La urma urmei, oare fericirea ei nu fusese legată de a lui?

În ziua aceea ea simţise gustul libertăţii, al detaşării de griji, de un program, de planuri, de îndatoriri şi de obligaţii. În acea zi îşi făcuse de lucru prin grădini, bucurându-se de vântul care îi răvăşise părul şi-i mângâiase faţa cu degete delicate, de încântătoarea gălăgie a păsărelelor şi de soarele cald, atât de plin de iubire, încât îi pătrunsese adânc în inima nemângâiată şi i-o umpluse până când ea simţise că avea să-i explodeze. Aceea fusese ziua în care îşi dăduse seama că, până la urmă, avea să se descurce şi de una singură.

Antoinette coborî şi o găsi pe Rosamunde în salon, aşezată într-un fotoliu şi brodând. Purta pantalonii noi şi bluza de mătase înflorată, legată la gât cu o fundă lejeră.

— Arăţi foarte bine, spuse Antoinette.

— Iar tu arăţi mult mai bine fără dâre de noroi pe toată faţa.

Antoinette zâmbi larg.

— Am avut o zi atât de frumoasă! Chiar aşa, a fost o zi *perfectă*!

— Şi nici urmă de Margaret! Foarte neobişnuit să nu ne viziteze...

— Sper că e bine.

— Bineînţeles că e bine.

— Da, doar că e cam ciudat să n-o văd. De obicei, vine zilnic. Şi a mai avut şi criza aceea zilele trecute.

— Vrei s-o suni?

Antoinette îşi alungă grijile cu o mişcare a mâinii.

— Nu, o sun mâine. Doctorul Heyworth trebuie să apară din clipă-n clipă.

Harris apăru în uşă.

— Doriţi ceva de băut, Lady Frampton?

— Da, ar fi foarte bine. O votca tonic, mulţumesc.

— O votca tonic? repetă Rosamunde, surprinsă.

— Trăiesc periculos, răspunse Antoinette.

— Să ştii că da. Păi, dacă bei tu una, beau şi eu. N-am mai băut un cocteil de ani buni.

Harris traversă camera până la gheridonul cu băuturi. George insistase mereu să fie bine aprovizionat, cu toate tăriile ţinute în

sticle frumoase, de cristal, fiecare dintre ele fiind etichetată cu câte un lănţişor de care atârna o plăcuţă inscripţionată.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată votca, spuse Antoinette.

— Păi, atunci ce ţi-a venit să bei aşa ceva?

— Beau pentru că sunt o persoană nouă, Rosamunde.

Atunci când sosi doctorul Heyworth, cele două femei îşi băuseră deja pe jumătate cocteilurile. Harris deschise uşa de la intrare şi îl conduse pe doctor în antreu, luându-i paltonul şi punându-l pe braţ înainte să-l conducă în salon.

— Lady Frampton, a sosit doctorul Heyworth.

Antoinette se ridică în picioare ca să-l întâmpine, când Bertie şi Wooster dădură năvală înăuntru, aproape doborându-l în prag.

— Ce întâmpinare entuziastă! exclamă doctorul Heyworth, mângâindu-l pe Wooster pe cap.

— Câinii vă plac, doctore Heyworth, spuse Rosamunde păşind pe covor spre el, ca să-l salveze. Ştiţi, asta spune multe despre dumneavoastră.

— Numai lucruri bune, sper, răspunse el dând mâna cu Rosamunde.

Ea luă câinii, iar doctorul reuşi să se strecoare pe lângă ei şi să intre. Îşi îndreptă atenţia către Antoinette, care rămăsese lângă fotoliu, iar pe chip îi înflori un zâmbet larg.

— Arătaţi bine, Lady Frampton!

— Mă simt foarte bine astăzi, răspunse ea. Am fost în grădină toată ziua, am săditcopaci.

— V-a făcut mult bine. V-aţi recăpătat culoarea în obraji.

— Se poate să fie de la cocteil, mărturisi Antoinette ridicând dintr-o sprânceană.

El râse.

— O, da, asta ar putea fi explicaţia!

— Ce-aţi dori să beţi, doctore Heyworth? întrebă ea pe când Harris tocmai revenea după ce dusese paltonul doctorului.

— Mi-ar plăcea un pahar de vin.

— Roşu sau alb?

— Alb, dacă se poate.

Harris dădu din cap şi se duse să ia o sticlă de vin din frigiderul de băuturi, ascuns îndărătul unei uşi mascate a bibliotecii de la capătul îndepărtat al salonului.

— N-ar fi vinul roşu mai bun pentru dumneavoastră? întrebă Rosamunde.

— Ba da, dar sunt în afara serviciului. Şi, în plus, cred că un mic viciu, acolo, este esenţial pentru o sănătate bună.

— Adorabil, oftă Antoinette, lăsându-se din nou în fotoliu. Sunteţi un doctor pe sufletul meu.

Se aşezară toţi trei lângă foc, pe care Harris îl aprinsese în fiecare seară de la moartea lordului Frampton, fiindcă în casă fusese foarte frig. Antoinette şi Rosamunde îşi goliră paharele, dar doctorul Heyworth bău mai cumpătat din vinul lui.

— Care e numele dumneavoastră de botez? întrebă Rosamunde. „Doctorul Heyworth" pare foarte formal, având în vedere că acum suntem prieteni şi că bem ceva împreună.

Antoinette se încruntă. Nu era sigură că dorea să îşi spună pe numele mic cu doctorul ei.

— William, răspunse el, părând un pic cam stânjenit.

— William, repetă Rosamunde, ca şi cum numele acela ar fi fost mai frumos decât altele. Acum va trebui să-mi spui şi dumneata mie „Rosamunde", William. Nu sună mai bine?

El mai luă o înghiţitură de vin. Lui Antoinette i se păru că vedea o mică urmă de roşeaţă în obrajii lui.

— Ştiţi, David, Tom şi Phaedra au plecat cu toţii la Murenburg, spuse ea, schimbând subiectul.

— Cum le merge? întrebă el.

— N-am nici cea mai mică veste de la ei. Sper că le merge bine. Eu zic întotdeauna că, dacă nu primeşti veşti, e de bine.

— Sunt sigur că aveţi dreptate.

— Dumneata schiezi, William? întrebă Rosamunde, pe care votca o făcuse să fie minunat de încrezătoare.

— Nu, din păcate.

— Ei bine, nici eu. Nu-i aşa că-i minunat?

— Pare foarte distractiv, dar, din păcate, părinţii mei n-au fost genul sportiv, explică el.

— Tatăl dumneavoastră a fost şi el doctor? întrebă Antoinette.

— Da, a fost. Acum e pensionar.

— Ce vârstă are?

— Optzeci şi nouă, iar mama, optzeci şi trei. Sunt amândoi foarte sănătoşi, slavă Domnului.

— E superb să ajungi la bătrâneţe întreg, spuse Rosamunde. Sper că le-ai moştenit genele, William.

— Şi eu sper, răspunse el. În viaţă ai nevoie doar de sănătate şi de noroc.

— Nici una, nici cealaltă nu sunt în mâinile noastre, spuse Antoinete.

— De aceea trebuie să trăim clipa, îi spuse doctorul Heyworth zâmbind. Aşa cum aţi făcut dumneavoastră astăzi, Lady Frampton.

Îi întoarse şi ea zâmbetul.

— Să ştiţi că aşa e, doctore Heyworth, am făcut un lucru bun, iar acum mă simt mult mai bine, se confesă ea în timp ce băga de seamă că Harris apăruse iarăşi în prag. Cina e gata. Mergem?

Harris aranjase o masă rotundă în salonaşul de la celălalt capăt al antreului, făcuse focul în cămin şi pusese o vază cu zambile albastre în mijlocul mesei. Camera era intimă, cu tapet floral pictat manual în nuanţe de purpuriu şi de verde, cu covoare persane puse peste mochetă şi cu o bibliotecă plină cu volume vechi, care ocupa un întreg perete. Draperiile erau trase, iar lumânările parfumate, aranjate pe masa de lângă sofa, pâlpâiau primitor. Era o încăpere mai prietenoasă decât marele salon, iar ei trei se aşezară la masă şi mâncară o supă de creson făcută în casă, urmată de raţă à l'orange. Rosamunde unse cu unt o chiflă mare de făină integrală, muşcă din ea şi mestecă plină de încântare, ceea ce era un omagiu adus talentelor culinare ale doamnei Gunice. Pâinea era întotdeauna coaptă în casă, legumele erau proaspete şi de sezon, culese direct din grădină, iar carnea era mereu fragedă şi bine pregătită de măcelarul din Fairfield. Rosamunde spera să nu mai fie nevoie niciodată să se întoarcă acasă la ea.

Harris le servi pentru început un Sauvignon uşor, urmat de un Bordeaux care însoţea friptura de raţă. Antoinette era puţin ameţită după votcă, aşa că avu grijă să nu bea prea mult vin,

cerându-i lui Harris să-i umple paharul cu apă pentru a doua oară. Rosamunde însă era mult prea încântată de prezența doctorului Heyworth ca să mai observe că vinul i se urca acum la cap. Bău zdravăn şi savură fiecare dumicat de varză roşie, de cartof copt şi de piept fraged de rață. Micul salonaş avea un aer degajat, iar ei trei râseră şi vorbiră relaxați.

Rosamunde descoperi că ea şi William aveau multe în comun. Pe lângă faptul că nu schiau, amândoi adorau grădinăritul, deşi acum Rosamunde nu se mai putea implica activ în munca de să-dire. Antoinette lăudă cu entuziasm grădina doctorului şi-i povesti lui Rosamunde despre *Daphne odora* cea atât de frumos mirositoare, încât o făcuse, literalmente, să se oprească locului prima dată când se strecurase în grădina lui. De asemenea, doctorului îi plăceau caii, iar în tinerețe obişnuise să călărească. Rosamunde îi povesti cu mare plăcere despre cum, pe când era fată, participase în concursuri şi mersese la vânătoare de vulpi.

— Antoinette nici nu se poate apropia de cai, pentru că e alergică la ei, spuse ea. Dar eu am trăit şi respirat printre cai ani de-a rândul, până când a început să-mi facă probleme şoldul. Nimic nu se compară cu ceea ce simți atunci când galopezi la mare viteză, cu vântul în față şi cu imaginea fugară a câmpurilor verzi pe dinaintea ochilor. Mi-e dor de asta, mărturisi ea oftând şi luând în furculiță ultima bucățică de friptură de rață. O, doamna Gunice e o adevărată minune! Asta e cea mai bună mâncare de care am avut parte vreodată.

Pentru desert, doamna Gunice preparase cea mai pufoasă, dulce şi cremoasă budincă de ciocolată pe care o gustase Rosamunde vreodată. Cu judecata uşor afectată de vin, plimbă prima lingură de budincă prin gură, savurând aroma uşor astringentă a portocalei. Gustul era atât de senzual, încât Rosamunde se simți debordând de plăcerea pe care i-o provocă. Antoinette observă că obrajii surorii ei căpătaseră culoarea gemului de zmeură, iar ochii îi scânteiau precum cei ai unei adolescente visătoare. Vru să-i ia paharul de vin din față, dar se gândi că ar fi umilit-o în fața doctorului Heyworth. Aşa că renunță să ia paharul, neavând cum s-o facă fără să fie observată. Neavând încotro, continuă s-o privească, neajutorată, pe

Rosamunde, care devenea mai dezmățată decât un ghem de lână prost înfăşurat. Râdea cu gura până la urechi, cu corpul moale, renunțând la postura ei de obicei înțepată şi aplecându-se deasupra budincii, astfel încât pieptul generos i se odihnea acum pe masă precum un pachet învelit în mătase şi legat cu o fundă.

Atunci când Rosamunde începu să vorbească împleticit, Antoinette decise că venise momentul să se retragă în salon, pentru cafea. Poate că atmosfera ceva mai formală de acolo avea s-o trezească măcar un pic pe sora ei. Ieşiră în antreu, unde Harris îi aştepta cu o tavă pe care se găseau ceai şi cafea.

— Du-le în salonul mare, Harris, spuse Antoinette.

— Eu cred că mă duc până sus ca să-mi pudrez *nazul*, chicoti Rosamunde. Adică *nasul*, rectifică ea în timp ce urca scările.

Conversația dintre Antoinette şi doctorul Heyworth fu abrupt întreruptă, amândoi văzând că Rosamunde ajunsese până la jumătatea scării şi că se oprise acolo, şovăind. Ea se legănă pe treaptă preț de un moment care păru îngrozitor de lung, luptându-se să-şi recapete echilibrul. Îşi agită brațele în aer, îşi mută greutatea de pe-o parte pe alta, se clătină alarmant, dar eforturile ei fură în van. Foarte lent, ca şi cum totul s-ar fi mişcat deodată cu încetinitorul, căzu pe spate. Printr-un miracol, reuşi să-şi răsucească trunchiul şi căzu în fund, nu pe spate, rostogolindu-se în jos pe scări ca un butoi. Doctorul Heyworth se grăbi s-o prindă în clipa în care se prăvăli pe podea. Antoinette icni, îngrozită, şi încremeni, şocată.

Rosamunde gemu, simțind o durere ascuțită în piciorul stâng şi în zona lombară. Îl privi pe doctorul Heyworth clipind.

— O, Doamne, mai trăiesc? îngăimă ea, simțind că se învârtea toată casa.

— O să fii bine, răspunse doctorul cu glas liniştitor. Acum stai aici nemişcată până când verific că e totul la locul lui.

— Mă doare piciorul stâng, murmură ea. Şi... da... cred că mă doare peste tot.

El îi scoase încet pantofii şi îi atinse degetele.

— Îți simți degetele, Rosamunde?

Ea le mişcă.

— Da.

— Le vezi mişcându-se?

— Văd *sute* de degete mişcându-se. Sunt foarte agitate.

— Îţi simţi picioarele?

Ea reuşi să-şi mişte şi picioarele.

Antoinette se apropie.

— Şi-a rupt ceva? întrebă ea în şoaptă, privind cum doctorul verifica umerii, braţele şi gâtul lui Rosamunde.

— Ai suferit un şoc teribil şi te-ai ales cu nişte vânătăi pe cinste. Acum haide să te ducem în pat, spuse el în cele din urmă.

Rosamunde fu surprinsă că se putu ridica în picioare atât de uşor. O durea corpul, dar nu era nimic atât de rău pe cât îşi imaginase.

— Ai fost moale ca o cârpă atunci când ai căzut, de aceea n-ai suferit traume grave, spuse doctorul Heyworth în timp ce o ajuta să urce scările.

— Cred că am băut prea mult, spuse Rosamunde începând să tremure toată din cauza şocului. Mă simt foarte instabilă.

— O să te simţi mai bine după ce te întinzi, o linişti el.

— Să-i aduc nişte analgezice? întrebă Antoinette, vrând să se facă utilă.

— Da, vă rog, şi nişte arnică, răspunse doctorul, iar Antoinette trecu în fugă pe lângă ei şi se duse să caute în dulăpiorul din baie.

Se întoarse numaidecât, înarmată cu jumătate din conţinutul dulapului de medicamente.

Împreună, o aşezară pe Rosamunde pe pat. Ea se simţea ca o nătângă. Seara începuse atât de bine, însă acum o durea tot corpul, iar mândria îi era ştirbită! Îl lăsă pe doctor s-o învelească, iar apoi închise ochii, sperând ca analgezicele să-şi facă efectul curând, dar, înainte ca ea să mai apuce să se gândească la răni sau la senzaţia de ameţeală, vocile se stinseră şi lumea se întunecă dintr-odată. Rosamunde se cufundă adânc în întunericul acela reconfortant, până când nu mai fu conştientă de sine.

— Mâine o să fie toată numai o vânătaie, spuse doctorul Heyworth, închizând încetişor uşa dormitorului.

— Cu toată arnica folosită?

— Mă tem că s-a lovit rău pe o parte. N-aş fi deloc surprins dacă vânătaia o să aibă culoarea celui mai vineţiu cer englezesc pe care îl cunoaştem.

— Vai de mine, sărmana Rosamunde!

— Cât timp mai rămâne la dumneavoastră?

— Oricât o să am nevoie de ea.

— Ei bine, acum o să aibă *ea* nevoie de dumneavoastră. Vreme de cel puţin o săptămână, nu cred să fie în stare să plece acasă.

— Chiar atât de mult?

— Trebuie să fie îngrijită. Cu cât îmbătrânim, cu atât avem nevoie de mai mult timp pentru vindecare. Nu mi-ar plăcea să mă gândesc că o să trebuiască să iasă din casă şi să-şi facă singură cumpărăturile. Aici o să fie îngrijită şi se poate odihni. E singurul lucru pe care-l pot prescrie: multă odihnă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, doctore.

— Spun.

— Vai de mine, ce dramă! Îmi cer scuze.

— Pentru ce? Bine că am fost aici.

— Nu cred că s-ar fi întâmplat dacă n-aţi fi fost aici, spuse ea, oftând adânc. Haideţi să bem nişte cafea. Mă întreb dacă doamna Gunice o fi făcut ciocolată de casă. Cred că aş mânca o bucată.

Se aşezară din nou în salon. Harris le umplu ceştile cu cafea, apoi se duse la bucătărie să caute ciocolată de casă.

–Trecşi mâine s-o văd pe sora dumneavoastră, Lady Frampton.

— O, nu trebuie să vă deranjaţi atât de mult!

— Mi-ar plăcea, dacă nu vă supăraţi. Aş vrea să mă asigur că e în regulă şi poate că o să-i aduc o alifie pentru echimoze. S-ar putea să aibă nevoie şi de un analgezic mai puternic.

— Bine, dacă nu vă deranjează. Ştiu că Rosamunde v-ar fi foarte recunoscătoare.

— Dacă e frumos afară, poate că o să-mi arătaţi ce aţi sădit.

Chipul lui Antoinette se luminã de un zâmbet entuziast.

— Mi-ar plăcea mult! Grădinăritul e noua mea ocupaţie. Astăzi a fost divin să stau afară, la soare, cu mâinile în pământ, şi să ascult păsărelele ciripind. M-am simţit atât de bine! Barry spune că sunt foarte multe de făcut la momentul ăsta, cu toate

pregătirile pentru vară. Spune că i-ar prinde bine încă o mână de ajutor.

— Sunt sigur că vă e foarte recunoscător pentru că îl ajutați.

— Sincer vorbind, cred că vrea doar să-mi facă pe plac. La urma urmei, el s-a descurcat şi fără mine ani întregi! Dar eu sunt fericită să fiu în aer liber. Toate răsar şi înfloresc acum, iar verdele are o nuanță atât de frumoasă!

— Judecând după ce-am mâncat la cină, cred că aveți o grădină de legume nemaipomenită.

— Aşa e. De fapt, de dimineață tocmai am vorbit despre asta cu Barry. Am stabilit ce anume plantăm după ce se face un pic mai cald. Avem teren cât să hrănim o armată, dar acum suntem doar eu şi David aici, plus Josh şi Tom atunci când vin în weekend. Pe când trăia George, aveam casa plină de musafiri la fiecare sfârşit de săptămână. Adoram să fim gazde. El nu se oprea niciodată, nici măcar de sărbătorile oficiale! Acum e mai linişte, prin comparație, dar mie-mi place aşa. Îmi pot auzi gândurile. Dintr-odată, am timp. Ce lux e timpul, nu credeți?

— Unul dintre cele mai mari luxuri dintre toate, dacă ştii să-l foloseşti.

— În afară de grădinărit, dumneavoastră ce faceți în timpul liber, doctore Heyworth?

— Cânt la pian.

— Vorbiți serios?

— Da, găsesc că e foarte relaxant.

— Ați vrea să-mi cântați ceva acum? întrebă Antoinette, dar el păru să şovăie. N-o faceți, dacă nu vreți. N-aş vrea să vă forțez.

— Bineînțeles că am s-o fac. Ce anume ați dori? Clasic? Jazz?

— Orice aveți dumneavoastră chef.

Doctorul Heyworth se ridică şi se duse la pianul cu coadă.

— E un Steinway, spuse el, impresionat.

Se aşează pe taburet şi deschise capacul.

— Eu sunt jalnică, spuse Antoinette, rămânând aşezată în fotoliu. Cântam bine în copilărie. În timp ce Rosamunde umbla călare pe coclauri, mie îmi impuneau ai mei să exersez la pian. Vai, ce mai uram să fac asta! Acum, desigur, îmi doresc să fi

exersat mai mult. E admirabil să ştii să cânţi la pian, să creezi muzică. Începeţi când vreţi, iar eu o să tac.

— O să vă interpretez bucata mea preferată, spuse el aşezându-şi degetele pe clape.

Începu să cânte, iar Antoinette tăcu şi ascultă. Nu mai auzise acea piesă. Era frumoasă şi îi trezea un sentiment de linişte şi de uimire. Îşi imagină un cârd de gâşte sălbatice zburând pe un cer rozaliu, în drum spre culcuşurile lor de lângă un râu cristalin. Se gândi la seară, la melancolia zilei ce se sfârşea şi la senzaţia de efemeritate pe care o avem mereu în faţa frumosului. Se gândi la mormântul lui George, aşezat în acel colţ liniştit din curtea bisericii, apoi se gândi la spiritul lui, liber şi neîmpovărat de greutatea apăsătoare a corpului fizic, iar apoi mintea îi zbură la Phaedra şi la credinţa ei neclintită în viaţa de după moarte. Muzica o impresionă în chip profund şi neaşteptat. În timp ce doctorul Heyworth cânta, ea simţi cum i se deschidea în minte un soi de conştientizare, ca o floare ce-şi deschidea corola în lumina şi la căldura soarelui. Închise ochii şi lăsă muzica s-o pătrundă.

Doctorul Heyworth cântă nota finală, iar Antoinette deschise ochii şi-i zâmbi.

— A fost frumos, spuse ea. Ce e?

— Mama a compus asta.

— Mama dumneavoastră e compozitoare?

— *Amatoare*. Muzică simplă, dar cred că se pricepe bine la compoziţie.

— Eu cred că se pricepe să compună *mai mult* decât bine. Sunt uluită! Muzica asta m-a dus departe.

— Pe mine mă face să mă gândesc la finalul unei zile, spuse el închizând capacul pianului.

— Şi pe mine. Exact la asta m-am gândit şi eu.

El râse încântat.

— Aşa şi trebuie. Piesa se numeşte *Amurg*.

— Ce uimitor e că o bucată muzicală ne poate face să ne gândim la acelaşi lucru!

— Are o seninătate minunată şi induce o stare de relaxare. E o piesă foarte tristă, de fapt.

— Amurgul e trist, pentru că e atât de magnific şi de efemer, spuse Antoinette în timp ce privea cum el se aşeza din nou pe sofa. Cântaţi minunat, doctore Heyworth.

— Mă bucur că v-a plăcut.

— Aţi vrea să-mi mai cântaţi şi altă dată?

— Cu o singură condiţie.

— Şi anume?

— Să-mi oferiţi mâine un tur ghidat al grădinii dumneavoastră.

Ea zâmbi.

— E un târg bun. Şi m-aţi inspirat. Sunt ani de când n-am mai atins acele clape. O să mă apuc din nou de cântat.

— E o idee foarte bună.

— O să-mi recomandaţi ce anume aş putea cânta?

— Aduc câteva partituri mâine, când vin pentru tur şi ca s-o văd pe sora dumneavoastră.

— Îmi aduceţi *Amurg*? Credeţi că mama dumneavoastră ar fi de acord?

— Ar fi onorată, Lady Frampton, şi la fel aş fi şi eu.

Antoinette se lăsă pe spate în fotoliu şi-i zâmbi doctorului Heyworth. Nu-şi dădea seama prea bine dacă era din pricina zilei petrecute în grădină, a vinului sau a superbei piese muzicale pe care tocmai o ascultase, dar inima îi era plină de optimism, ca şi cum viitorul ar fi fost un loc luminos, atrăgător, plin de minunate posibilităţi. Dacă Rosamunde n-ar fi căzut, acela ar fi fost un final perfect al unei zile perfecte.

Capitolul 18

În dimineaţa următoare, Rosamunde se trezi cu o migrenă crâncenă şi cu o durere surdă pe toată partea stângă a corpului. Se

ridică din pat ca să se ducă la baie şi păşi împleticit pe covor. Suflecându-şi cămaşa de noapte, văzu proporţiile vânătăilor şi se îngrozi. Toată coapsa stângă arăta ca o bucată de carne crudă. Imposibil să-l lase pe William s-o vadă aşa.

Antoinette îi lăsase pe noptieră un flacon de analgezice şi un pahar cu apă. Luă patru şi se urcă înapoi în pat. Probabil că adormise din nou, pentru că data următoare când deschise ochii, Antoinette era aplecată deasupra ei.

— Bună dimineaţa, Rosamunde, spuse ea zâmbind compătimitor. Cum te simţi?

Rosamunde îşi ridică privirea la sora ei şi clipi, verificându-şi, în gând, starea în care i se afla corpul. Durerea de cap îi trecuse sau îi fusese domolită de pilule, iar coapsa o mai durea doar atunci când se mişca.

— Groaznic, răspunse ea. Pur şi simplu, groaznic! Ce s-a întâmplat aseară? Nu-mi amintesc nimic.

— Ai căzut pe scări.

— O, da! Acum, când mi-ai spus-o tu, mi-am amintit. Ce mai trântă am luat! Abia dacă mă pot mişca fără să mă doară.

— Doctorul Heyworth a venit să te vadă.

Rosamunde se albi la faţă.

— Aici? Acum? Cum arăt? Încă nu m-am spălat pe dinţi! Spune-i să aştepte. Nu sunt pregătită să-l primesc chiar în momentul ăsta.

— Nu ştiu dacă e bine să te dai jos din pat, murmură Antoinette văzând că Rosamunde dădu la o parte păturile şi se duse, şchiopătând, la baie, gemând la fiecare pas.

Antoinette auzi zgomotul periuţei de dinţi şi apa curgând la robinet. Ştiind că doctorul aştepta la uşă, o întredeschise şi-i vorbi prin crăpătură:

— Doar un minut, doctore Heyworth!

— E în regulă, răspunse el. Nu mă grăbesc.

O clipă mai târziu, Rosamunde reveni în pat, iar doctorul Heyworth fu lăsat să intre.

— Ce mai face pacienta noastră în dimineaţa asta? întrebă el, punându-şi geanta pe podea.

Imediat, Rosamunde se simți mai bine. Omul acela avea o voce foarte calmă şi un fel blând de-a fi. I se păru că făcuse o prostie atunci când se gândise să nu-i arate vânătăile. El văzuse, probabil, lucruri mult mai rele de-atât.

— Am avut o durere de cap oribilă de dimineață, când m-am trezit, aşa că am luat patru pastile şi m-am culcat la loc.

El se încruntă.

— Păi, e un pic cam mult, Rosamunde.

— Mă durea foarte tare. N-am crezut că două ar fi fost de ajuns.

— Ți-am adus ceva puțin mai puternic, dar trebuie să iei doar două deodată, bine?

— Dacă îşi fac treaba...

— Ce-ți face piciorul?

— Arată foarte urât.

— Pot să-l văd?

— Dacă trebuie neapărat... Nu e o imagine pentru ochi sensibili.

— Ochii mei sunt perfect în regulă în dimineața asta, spuse el în timp ce îi ridică puțin cămaşa de noapte, cât să-i expună şoldul şi coapsa. Da, m-am gândit eu c-o să te învinețeşti un pic. Nu te îngrijora, Rosamunde, e perfect normal. Ai căzut destul de rău. Am adus o alifie cu care să te ungi şi nişte pastile de înghițit. În orice caz, mă tem că o să trebuiască să lăsăm vindecarea în seama odihnei şi a Mamei Naturi.

— Ce plictisitor! Urăsc să stau în pat.

— Sunt sigur că Lady Frampton îți poate aduce nişte cărți din minunata dumneaei bibliotecă.

— Nu-mi prea place să citesc, William. Cred că acum o să-mi pot termina broderia, spuse ea oftând adânc. Pot să stau la parter, ca să mă uit la televizor?

— Bineînțeles, dar îți propun să te ajute cineva ori de câte ori cobori scările. N-ar fi bine să cazi încă o dată.

— O, Doamne, nu! O să merg cu mare atenție.

Rosamunde se înveseli la gândul petrecerii unei săptămâni de odihnă în salon, lângă foc, uitându-se la televizor şi brodând.

— O să trec mâine pe aici să văd cum te recuperezi.

— Ar fi foarte drăguț, mulțumesc.

Ea îi observă ochii verzi, care îi zâmbeau compătimitor. Aveau un verde foarte delicat, ca de aventurin.

— Lady Framptom mi-a promis un tur al grădinilor, spuse el.

— Presupun că astăzi se pune iar pe treabă.

— O ajută enorm.

— Ştiu. Încep să mă întreb dacă George nu cumva a subestimat-o în multe privinţe.

— Acum descoperă că există, totuşi, o viaţă şi pentru ea.

— Iar ăsta e un lucru bun. Şi-a dedicat mai bine de treizeci de ani din viaţă copiilor şi soţului. Sunt foarte încântată că îşi găseşte, în sfârşit, timp şi pentru ea.

— Există întotdeauna şi o parte bună a lucrurilor.

— Dar nu întotdeauna o vezi la timp. Atunci când Dumnezeu închide o uşă, El deschide o alta.

Doctorul Heyworth ieşi din cameră, iar Rosamunde zâmbi la gândul părţii bune a propriului ghinion – William avea să mai vină s-o vadă, poate că în fiecare zi a acelei săptămâni. Un astfel de gând era suficient pentru o însănătoşire grabnică.

Doctorul Heyworth o găsi pe Antoinette aşteptându-l în salon. El îi adusese nişte partituri muzicale, precum şi compoziţia mamei lui, *Amurg*. Ea se bucură nespus şi le puse pe pian, plină de zel.

— Vă mulţumesc foarte mult! exclamă ea, fericită. Sunt atât de emoţionată! N-am crezut că o să mai cânt vreodată la pian.

— Puteţi face tot ce doriţi dacă vă propuneţi, răspunse doctorul Heyworth.

— Atunci, haideţi să vedeţi grădinile. Am atâtea idei! Eu şi Barry coacem nişte planuri minunate.

Doctorul Heyworth ieşi după ea şi se trezi învăluit de lumină. Negura dimineţii se împrăştiase sub soarele cald al primăverii, iar cerul era de un albastru senin. Ici şi colo se mai vedea o ceaţă diafană, dar în scurt timp avea să se topească şi aceea, lăsând văzduhul limpede şi luminos. Dacă n-ar fi fost copacii abia înmuguriţi, ai fi putut jura că era aproape vară.

Traversară peluza până la grădina de legume îngrădită cu zid, iar Antoinette îi explică ce se plantase acolo şi care erau planurile

de viitor. Doctorul Heyworth rupse o rămurică de rozmarin şi o duse la nări.

— Iubesc mirosul ierburilor aromatice, dumneavoastră nu? spuse el.

— Ba da, foarte mult, răspunse Antoinette. Cimbrul e preferatul meu. Vara, toate aceste potecuțe sunt pline de el, iar mirosul e absolut delicios ori de câte ori calci acolo.

— Îmi aminteşte de Italia.

— Chiar aşa? O, ce frumos! Italia e minunată.

Se plimbară prin livada în care Antoinette sădise pomii fructiferi cu o zi înainte. Ea deschise poarta şi deranjă un stol de porumbei. Păsările se înălțară spre cer, bătând zgomotos din aripi.

— Sunt atât de graşi, încât mă şi mir că mai pot să zboare, spuse Antoinette.

— Îi hrăniți?

— Nu intenționat. Barry pune hrană pentru păsările mici: măcălendri, sturzi şi, desigur, fermecătorii pițigoi albaştri. Sticleții adoră semințele de niger, iar Barry pune tăvițe special pentru ei. Desigur că porumbeii încearcă să acapareze tăvițele. George vâna, aşa că paznicul punea mereu hrană pentru fazani şi potârnichi. Nu ştiu ce o să se întâmple de acum înainte. Depinde numai de David, iar eu nu sunt deloc sigură că lui îi place vânătoarea, fiindcă detestă să ucidă vietăți.

— Mi se pare corect, spuse doctorul Heyworth. E un sport brutal.

Ea îi arătă, cu mândrie, pomii pe care îi sădise la marginea livezii. Unii dintre ei aveau deja mici floricele roz.

— Nu vă pot spune cât de mult m-am distrat ieri! A fost atât de eliberator să stau aici şi să muncesc! Am simțit că aveam un scop real. A fost linişte şi cald, spuse ea zâmbind satisfăcută. Serios vorbind, nu-mi imaginez de ce n-am muncit mai mult în grădină pe când trăia George. Am fost prea ocupată, cred. Dar ar trebui să ne străduim să facem lucrurile care ne plac. Nu credeți că am dreptate, doctore Heyworth?

El îi aruncă o privire înțelegătoare, vizibil fermecat de entuziasmul ei.

— Eu cred că aţi găsit cheia fericirii, Lady Frampton.

Ea râse dezaprobator.

— Vreţi doar să mă flataţi!

— Deloc. Eu cred că oamenii îşi petrec vieţile alergând atât de repede, încât n-au timp niciodată să se rezume la *a fi*. Ieri, dumneavoastră doar aţi *fost* aici, afară, în această superbă grădină, printre plante şi insecte. Aţi trăit clipa, şi cred că asta e cheia fericirii adevărate.

— Să ştiţi că m-am simţit fericită, mărturisi Antoinette, dar apoi îi aruncă o privire îngrijorată doctorului Heyworth. Oare e în regulă dacă mă simt fericită atât de curând după moartea lui George?

— Nu cred că Lord Frampton ar vrea să-l jeliţi la nesfârşit.

— Dar au trecut doar câteva săptămâni!

— O să aveţi momente bune şi momente mai puţin bune, Lady Frampton. Dar ori de câte ori sunteţi deprimată, trebuie să ieşiţi în grădină, pentru că asta vă face să vă simţiţi mai bine. Ieşitul în grădină nu poate fi decât un lucru bun.

Ea zâmbi din nou.

— Atunci, aşa o să fac şi n-o să mă simt vinovată pentru asta. Veniţi, mai avem multe de văzut! Să vă uitaţi la tăviţele cu seminţe pentru păsărele, o să fiţi uimit de cât de multe păsărele avem aici, la Fairfield.

Îşi continuară plimbarea pe domeniu, discutând plini de veselie. Doctorul Heyworth admiră arborii bătrâni. Cunoştea denumirea fiecăruia dintre ei. Recunoscu plantele ce ieşeau din pământ după o iarnă lungă şi sugeră unul sau două soiuri de arbuşti care s-ar fi potrivit de minune în grădină. La un moment dat, spuse că era momentul să plece, dar Antoinette îl convinse să meargă la casa de piatră de pe deal.

— E un drum de numai câteva minute în susul pantei. Vă duc la un locşor fermecător şi în ruină acum, explică ea. Nu mă mai gândisem la el de ani buni până ieri, când trebăluiam prin grădină. Vedeţi dumneavoastră, casa e singură-singurică acolo sus, pe deal. Neglijată şi uitată, ceea ce este o adevărată crimă dacă te gândeşti că e atât de frumoasă! Apucându-mă acum din nou de grădinărit, m-am gândit s-o renovez. Face parte din

Fairfield Park, la urma urmei, şi e foarte clar că cineva a construit-o cu multă dragoste. Ar fi corect să avem grijă de ea.

Folía era fermecătoare, în ciuda mucegaiului care îi acoperea ferestrele şi a iederei care creştea, sălbatică, pe coloanele ce susţineau frontonul. Casa avea proporţii şi o armonie clasice, piatra din care era zidită dându-i o înfăţişare caldă.

— Ce interesant, spuse doctorul Heyworth, studiind-o de aproape. E făcută din piatră de Bath. O recunosc de la o casă din Wiltshire, în care am locuit cândva, în copilărie.

— Ce să caute piatra de Bath tocmai aici, în Hampshire? se miră Antoinette.

— Nu-mi pot imagina.

— E romantic, nu-i aşa?

— Foarte.

— Ce să fac cu ea? Vreau să spun că e izolată aici şi năpădită de buruieni. Dacă o laşi, natura pune stăpânire pe orice loc, nu-i aşa?

— Cu certitudine, răspunse doctorul Heyworth scărpinându-şi bărbia, gânditor. Eu cred că are nevoie de un pic de curăţenie, pe dinafară şi pe dinăuntru. E clar că a fost construită aici pentru vederea asupra casei celei mari şi a lacului.

Priviră amândoi pământurile ce li se întindeau dinainte şi care alcătuiau o privelişte spectaculoasă. Lacul lucea într-o nuanţă intensă de albastru, iar câteva raţe sălbatice alunecau lin pe oglinda lui, ca nişte bărcuţe.

— Am considerat mereu că aici e un loc ideal pentru picnic, spuse Antoinette, visătoare.

— Poate că da. Locul e orientat spre sud, aşa că are parte de însorire directă de la răsărit şi până la apus. E foarte multă linişte aici. Desigur că se poate ca această construcţie să fi fost ridicată special ca să poată fi văzută din casa cea mare, caz în care a avut doar un scop pur ornamental.

— Ce pierdere, dacă aşa stau lucrurile!

— Da, sunt de acord cu dumneavoastră. Însă locul în sine e unul de care trebuie să te bucuri.

— O s-o fac. Plănuiesc să fac casa asta frumoasă din nou, declară Antoinette, iar vocea i se umplu de entuziasm. Şi o să

încerc să aflu de ce a fost construită din piatră de Bath. Mă gândesc că ar fi fost mult mai simplu s-o construiască din cărămidă de Hampshire.

— Dar n-ar fi fost nici pe departe la fel de frumoasă, spuse doctorul Heyworth.

Ea oftă.

— Când te gândeşti c-a fost aici, sus, în toţi anii de când locuiesc eu în casa cea mare, şi nu m-am întrebat nici măcar o dată de ce a fost construită, ca să nu mai vorbesc despre a-mi petrece măcar un pic de timp aici! Nu mi-a dat niciodată prin gând aşa ceva. Acum, când descopăr locul ăsta şi casa, e ca şi cum aş fi deschis ochii şi aş fi văzut o lume separată de cea în care am trăit până acum. Vi se par cumva o prostie spusele mele?

— Deloc.

— E, într-adevăr, foarte ciudat. Mă simt foarte diferit.

— Gândiţi-vă la un copac, Lady Frampton. La umbra lui creşte un copac mai mic. Copacul acela mic vede doar ramurile copacului celui mare, care cresc deasupra lui. Într-o zi, copacul cel mare e doborât, iar copacul cel mic are impresia că n-o să poată supravieţui fără ocrotirea copacului celui mare. Pe urmă însă, copacul cel mic deschide ochii şi vede cerul, soarele, stelele nopţii şi păsările zburând în văzduh. Ele au fost mereu acolo, doar că el nu le-a putut vedea din cauza ramurilor copacului celui mare. În timp ce jeleşte pierderea acelui copac, aclamă noua lume ce s-a deschis chiar deasupra creştetului său.

— Iar eu sunt copacul cel mic, spuse ea zâmbind melancolic, amintindu-şi cum George o dominase mereu cu personalitatea lui, care fusese mai puternică decât a ei.

— E adevărat. Vă va fi mereu dor de George, dar pentru dumneavoastră începe un nou capitol.

— Cred că o să fie un nou capitol fascinant.

Coborâră dealul şi se întoarseră la Fairfield House.

— Eu o să plec acasă acum, spuse doctorul Heyworth, scoţând din buzunar cheile maşinii.

— Vă mulţumesc că aţi venit într-o zi de sâmbătă.

— Nu, *eu* vă mulțumesc că m-ați invitat la cină aseară. Îmi pare doar rău că sora dumneavoastră a căzut atât de urât. O să trec mâine să o văd.

— Dar e duminică! Doar nu vreți să veniți aici duminică, nu?

— Pentru mine, zilele de la sfârşit de săptămână sunt cam la fel cu zilele din cursul săptămânii, pentru că lucrez cu program redus. Mi-ar plăcea mult s-o văd pe Rosamunde, doar ca să verific dacă se recuperează aşa cum ar trebui.

Antoinette zâmbi cu subînțeles.

— Bine, dacă insistați.

— Asigurați-vă că se odihneşte suficient. Să nu meargă dacă nu e absolut necesar.

— Aşa o să fac.

— Sunați-mă dacă vă îngrijorează vreun simptom anume.

Ea îl privi suindu-se în maşină şi băgând cheia în contact.

— Rosamunde e o fată puternică, o să se vindece repede. Acum mă duc să-l caut pe Barry, să-i povestesc ce planuri am cu căsuța de pe deal.

— Abia aştept s-o văd în toată splendoarea ei!

Ea râse.

— O s-o vedeți. Mâine, după ce se întoarce, îl pun pe David să mă ajute. Sper că se distrează din plin. N-am nici o veste de la ei.

— Pe mâine, Lady Frampton. O, apropo...

— Da?

— Aveți o grădină foarte frumoasă!

Pe când maşina se îndepărta pe alee, Antoinette flutură din mână în semn de rămas-bun. Nici nu plecă bine doctorul Heyworth, când silueta omniprezentă a lui Margaret Frampton apăru la orizont, traversând câmpul cu Basil după ea. Antoinette rămase pe trepte şi-i făcu şi ei cu mâna. Margaret îi răspunse cu acelaşi gest. Antoinette se întrebă ce mai făcuse soacra ei în zilele din urmă. Era neobişnuit pentru ea să nu iasă atât timp la lumină.

O urmări din priviri cum deschidea portița de la marginea câmpului şi cum aştepta, nerăbdătoare, ca Basil să treacă. Câinele adulmecă o urmă de ceva atrăgător şi o luă la fugă în direcția opusă. Margaret strigă la el, lovindu-se cu palma peste

coapsă, până când câinele fu obligat să-şi abandoneze prada şi să se supună. Basil trecu de portiță iute ca săgeata şi semănând leit cu un hamster speriat. Margaret închise portița în urma ei, traversă aleea de pietriş şi ajunse în fața casei.

— Bună, Antoinette! exclamă ea.

— Bună, Margaret! Aveam de gând să te sun în dimineața asta, spuse nora ei.

— O, chiar aşa? De ce?

— Nu te-am mai văzut de câteva zile. Am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Sunt foarte bine, mulțumesc.

Urcă treptele, iar apoi făcu o mică pauză la capăt, ca să-şi tragă sufletul. Pieptul ei generos se ridica şi cobora precum o pereche de foale.

— Am auzit că Rosamunde a căzut aseară.

Antoinette fu uluită de repeziciunea cu care circulase vestea.

— Da, aşa e. Cine ți-a spus?

— Reverendul Morley, răspunse Margaret cu un aer cât se poate de firesc.

— Reverendul Morley? De unde naiba ştie?

— El ştie tot, spuse Margaret, cu un zâmbet misterios înflorindu-i în jurul ochilor şi în colțurile gurii. Nu uita că are linie directă cu Dumnezeu.

Antoinette nu ştia ce era mai surprinzător, zâmbetul de pe chipul soacră-sii sau faptul că făcuse o glumă despre Dumnezeu.

— Haide să intrăm, spuse ea, întorcându-se şi intrând în antreu.

Era ceva diferit la Margaret în dimineața aceea.

Intrară în salon şi se aşezară pe sofaua de lângă căminul fără foc. Era o zi cladă, iar Antoinette îi spusese lui Harris să aprindă de data asta focul în micul salonaş, astfel încât lui Rosamunde să-i fie cald dacă avea de gând să coboare şi să se uite la televizor.

— Aşadar, l-ai invitat pe doctorul Heyworth la cină, spuse Margaret.

Antoinette se întrebă dacă spionul îi spusese soacrei ei, de asemenea, că Rosamunde se îmbătase.

— Da, a fost foarte bun cu mine în aceste ultime săptămâni, răspunse ea.

— Serios vorbind, Antoinette, asta îi depăşeşte atribuţiile. Totuşi, e foarte generos din partea ta să-l inviţi.

Margaret vorbea de sus, iar Antoinette înţelese că nu se cădea să-l invite la masă pe doctor.

— A venit în dimineaţa asta ca s-o vadă pe Rosamunde.

— Cum se simte? A căzut rău de tot?

— Da. Are nişte vânătăi urâte.

— Vai de mine, sărmana de ea! exclamă Margaret, părând sincer afectată. Chiar sper să nu se dea jos din pat şi să-i dea răgaz corpului să se refacă. Să lase hoinăreala pe coclauri, cu câinii ei!

— Nu, o s-o ia uşurel.

— Foarte bine.

Expresia lui Margaret se îmblânzi, fiindcă tocmai îi trecea prin minte un anumit gând.

— Ia spune-mi, când vine acea încântătoare fată din nou la Fairfield?

— Adică Phaedra?

— Bineînţeles că Phaedra. Doar nu mai există încă o fată încântătoare de care să nu ştiu, nu?

— Se întorc de la Murenburg mâine, răspunse Antoinette.

— Aşadar, la viitorul sfârşit de săptămână. Ar fi frumos să vină aici. O inviţi, da?

— Bineînţeles. Şi mie mi-ar plăcea s-o revăd.

— Ştii, e foarte înţeleaptă pentru vârsta ei.

— Da, e o persoană profundă, fu de acord Antoinette.

— Aşa e, ăsta-i cuvântul potrivit, spuse Margaret cu satisfacţie. Are profunzime, profunzime *adevărată*.

— Cred că a fost crescută cu severitate.

— Nefericirea face ca oamenii să devină profunzi, aşa spune reverendul Morley. Se zice că ăsta ar fi un lucru bun. Se pare că ne învaţă să fim înţelepţi şi miloşi. Phaedra pare să aibă ambele calităţi din belşug. Neobişnuit pentru o tânără, nu crezi? Tinerii din prezent sunt cumplit de egoişti.

– Eu cred că băieții au fost mai degrabă dezamăgiți că ea s-a dovedit a fi sora lor vitregă, îi mărturisi Antoinette.

— Păi, înțeleg şi de ce. E o fată foarte frumoasă. Ar fi fost prea bună pentru Tom, oricum, şi nu mi-aş fi dorit să fie cu David. El nu e o partidă potrivită. Însă, ca frați, vor fi mereu prezenți unii în viețile celorlalți.

Antoinette sări în apărarea fiului ei:

— Nu cred că David nu e o partidă bună, Margaret. El doar n-a găsit încă fata potrivită. E foarte selectiv.

— Ar trebui să iasă mai mult. Poate că Phaedra ar reuşi să-l scoată puțin prin Londra. Nu prea are cum să întâlnească potențiale neveste pe-aici, nu?

— Asta-i foarte adevărat. Poate că o avea Phaedra vreo prietenă drăguță pe care să i-o prezinte.

— Îmi imaginez că are o mulțime. Cine se-aseamănă se-adună.

— Ai mare dreptate, aşa e. Data viitoare când o văd, o iau deoparte şi o rog să se ocupe de David.

Acea idee o făcu pe Antoinette să se simtă străbătută de un puseu de încredere.

— Dacă moşteneşte proprietatea asta într-o bună zi, David o să trebuiască s-o umple cu copii. Nu poate umbla creanga pe-aici de unul singur.

— Cam ca mine, spuse Antoinette, oftând. Acum eu sunt cea care umblă creanga pe-aici. N-am nici un rost.

— Dar tu ai avut ani buni în care ai umplut casa asta cu o familie. E complet diferit să porneşti la drum de unul singur. După ce se însoară David, o să poți să te gândeşti să-i predai casa, aşa cum am făcut eu şi Arthur după ce George s-a însurat cu tine. Casa asta are nevoie să fie plină de oameni. Dar să nu te simți niciodată prost că tu umbli acum singură pe aici, fără rost. În casa ta, poți să faci asta cât vrei.

Antoinette fu dezarmată de reacția soacrei ei. De fapt, fuseseră de acord aproape cu orice, ceea ce era extraordinar.

— Ştii, Margaret, mă gândesc uneori la Arthur, spuse ea, dusă pe gânduri.

Expresia lui Margaret se aspri.

— Chiar aşa?

— Da, a avut aceeaşi fire veselă ca şi George.

Margaret pufni:

— Presupun că da!

— Te făcea să râzi.

— Da, aşa e. Însă nu prea ştiu cum reuşea, ca să fiu sinceră.

— Eu asta îmi amintesc cel mai bine.

— Probabil că ți-o amințeşti pentru că nu prea mai râd acum, spuse bătrâna doamnă, iar apoi se aplecă spre Antoinette, conspirativ. Ştii, uneori, când râd, mă simt ca o impostoare.

— Vorbeşti serios? De ce?

— Pentru că am uitat cum s-o fac. Nu-mi mai vine firesc. Pare ceva forțat şi nelalocul lui, mărturisi Margaret, scuturând din umeri ca să arate cât de stânjenită se simțea.

— Dar ai dreptul să râzi, ca orice om!

— Sunt o babornițăacră, oribilă.

Antoinette râse. Dacă era să existe vreun moment potrivit pentru râs, acela era acum.

— Dar nu *trebuie* să fii o babornițăacră!

— Eram foarte jovială în tinerețe. Pusă pe râs, jovială.

Părea iritată, ca şi cum i se impusese să devină o babornițăacră.

— „Jovial” e un termen livresc, nu se prea mai foloseşte, Margaret.

— Prostii! Acum înțelegi ce vreau să spun atunci când afirm că tinerii sunt egoişti. Era un cuvânt perfect pentru „fericit” înainte să apară ei şi să-l dea uitării, spuse ea cu colțurile gurii tremurându-i şi sugându-şi obrajii. Vezi tu, Antoinette, eu *sunt* o babornițăacră, oribilă!

Deodată, pur şi simplu din senin, Margaret râse. Veselia îi explodă în abdomen, îi străbătu pieptul, ajunse în gâtlej şi-i ieşi pe gură într-un hohot vesel, spumos. Antoinette râse şi ea. Nici nu-şi mai amintea când râseseră astfel împreună ultima oară, dacă o făcuseră vreodată. Antoinette se uită uluită la Margaret, pentru că aceasta părea să se fi transformat chiar sub ochii ei. N-arăta deloc ca o impostoare. Dimpotrivă, în veselia ei, arăta foarte relaxată.

După ce plecă Margaret, Antoinette şi Harris o ajutară pe Rosamunde să se instaleze în salonaş, lângă foc. Se aşeză pe sofa, cu picioarele ridicate şi învelită cu o pătură, şi se uită la televizor. Harris puse pe măsuța de cafea un platou cu nişte biscuiți fragezi făcuți de doamna Gunice, alături de un ceainic plin. Rosamunde luase două analgezice din cele aduse de doctorul Heyworth şi se simțea acum mult mai bine. De fapt, de îndată ce muşcă dintr-un biscuit, îşi zise că lucrurile nici că puteau să stea mai bine de-atât.

Antoinette se duse afară să-l caute pe Barry. Miji din ochi, fiindcă soarele strălucea puternic. Parcul răsuna de cântecul păsărilor, o adiere înmiresmată îi mângâie fața, iar inima i se umplu de fericire.

Privirea îi fu atrasă de micul deal pe care căsuța de piatră stătea distantă şi izolată, supraveghind pasiv domeniul, învăluită într-o tăcere plină de înțelesuri. Era ca şi cum ferestrele ei puteau vedea – şi era o ciudată compasiune în felul în care privea, ca şi cum ar fi aşteptat ceva sau pe cineva, iar răbdarea avea să-i fie răsplătită cu timpul. Antoinette se încruntă. Ce ciudat era să investeşti o clădire cu trăsături umane, se gândi ea. Se întoarse şi-şi văzu de drum, continuând să simtă însă ochii aceia blânzi urmărind-o.

Capitolul 19

David, Tom şi Phaedra aterizară pe Heathrow duminică după-amiază târziu. Scurta lor vacanță la munte fusese idilică, dar acum se întorseseră în Anglia şi simțeau că parcă ar fi venit de pe un tărâm fermecat într-o lume de piatră şi beton. Tom trebuia să se întoarcă la clubul lui de noapte, David, la fermă, iar Phaedra,

la fotografiile ei şi la apelurile insistente ale lui Julius. Îşi aduseseră omagiul la locul în care murise George şi-şi luaseră rămas-bun. De acum încolo, aveau să-şi continue viețile fără el. Gândul în sine era descurajant. Dar şi mai descurajant pentru David şi Phaedra era gândul că se vedeau nevoiți să-şi trăiască tot restul vieților pretinzând că se iubeau ca soră şi frate, când erau amândoi mistuiți de o cu totul altfel de dragoste.

Ultimele câteva zile fuseseră un test. Schiaseră împreună de dimineață până seara şi cinaseră tot împreună, devenind din ce în ce mai apropiați, grație conversațiilor din teleschi şi clipelor în care admiraseră împreună frumusețea liniştită a poienilor şi a defileurilor montane ascunse. Tom li se alăturase, fără să observe atracția tot mai puternică dintre ei. De fapt, el era atât de preocupat de propria prietenie înfloritoare cu Phaedra, încât nu observase că formalismul adesea rece dintre Phaedra şi fratele lui era doar felul lor de a masca adevărul – că fiecare dintre ei începea să-l considere irezistibil pe celălalt.

Phaedra ştia că nu era înțelept să-şi petreacă timpul împreună cu David şi decise ca, odată revenită la Londra, să se distanțeze de el. David era hotărât s-o vadă cât de des s-ar fi putut, socotind că a fi în preajma ei în calitate de frate era mai bine decât să nu fie în preajma ei deloc.

Se despărțiră la aeroport. Phaedra şi Tom împărțiră un taxi până la Londra, în timp ce David îşi luă maşina pe care şi-o lăsase în parcarea pe termen lung. El o îmbrățişă pe Phaedra şi savură momentul insolit în care se lipiră unul de altul, trup lângă trup, obraz lângă obraz. Însă după ce se dezlipiră, el simți teribila apăsare a pasiunii lui fără speranță.

David o luă pe M3, întrebându-se cum avea să navigheze pe acel teren minat pe care singur şi-l aşternuse în cale. Ar fi fost cu mult mai simplu dacă n-ar fi simțit că şi ea îi împărtăşea sentimentele. Dar Phaedra o făcea. El n-avea nici cea mai mică îndoială. Era ceva mult prea puternic pentru ca vreunul dintre ei să se poată ascunde față de sine sau față de celălalt.

David se duse mai întâi la el acasă, fiindcă era nerăbdător să-l vadă pe Rufus. De cum deschise uşa de la intrare, câinele sări pe el într-un nor de praf şi de blană, țopăind ca o minge şi

întinzându-şi gâtul în încercarea de a-i linge faţa stăpânului. David îl mângâie fericit, scărpinându-l după urechi, acolo unde îi plăcea lui cel mai mult, iar Rufus dădu din coadă cu atâta bucurie, încât i se mişca tot fundul, de parcă acea parte a lui ar fi avut o viaţă proprie.

David îşi lăsă geanta în hol, ieşi din casă, se urcă în maşină şi se duse să-şi viziteze mama, cu Rufus privindu-l drăgăstos de pe scaunul de alături. După ce ieşi de pe drumul de pământ şi intră pe alee, trase pe margine ca să lase altă maşină să treacă. Nu recunoscu acel Volvo bleumarin. Bărbatul îl salutase, iar el fu surprins să vadă că era doctorul Heyworth. Surprinderea i se transformă în îngrijorare. Oare era ceva în neregulă cu mama lui? Mări viteza, ajunse la conac şi urcă scara de la intrare din două în două trepte. Fu uşurat s-o găsească pe Antoinette în micul salonaş, perfect sănătoasă, şezând împreună cu Rosamunde şi cu bunica lui.

— David! exclamă Antoinette fericită. Te-ai întors!

— Şi eşti întreg, spuse Rosamunde. Din păcate, nu pot spune acelaşi lucru despre mine.

David se aplecă să-şi sărute bunica. Aceasta îi zâmbi.

— Iar acum, povesteşte-ne totul. Ce mai face fata aceea fermecătoare?

— Ce căuta doctorul Heyworth aici? întrebă el, trăgând unul dintre scaunele de la masă, pentru că mătuşa lui ocupase toată sofaua, de parcă aceasta ar fi fost un şezlong.

— Rosamunde a căzut pe scări, îl informă Margaret.

— Mare prostie din partea mea, interveni Rosamunde, bucurându-se vădit de atenţia ce i se acorda. Doctorul Heyworth s-a purtat minunat cu mine. Mă simt mult mai bine, dar el îmi recomandă cu insistenţă să mă odihnesc toată săptămâna. Aşa că iată-mă lipită de sofa, în timp ce mama ta îşi petrece toată ziua în grădină, murdărindu-se pe mâini.

David îi aruncă o privire nedumerită lui Antoinette.

— Adevărat?

— Da, am atâtea să-ţi povestesc, atâtea planuri în derulare! Dar mai întâi spune-ne cum a fost! Tom e bine?

David se aşează. Harris apăru în prag, aducând un pahar de whisky pe o tavă. David îl salută călduros pe Harris şi-i mulţumi.

— Rămâi la cină, dragule? întrebă mama lui.

— Cu plăcere, răspunse David.

— Deci, o să fim patru, îi spuse Antoinette lui Harris.

— Foarte bine, doamnă, răspunse acesta, înclinând scurt din cap, după care ieşi.

David inspiră adânc şi, pentru o clipă, rămase cu privirea aţintită în paharul cu whisky. Acele patru zile la Murenburg ar fi trebuit să fie despre tatăl lui, dar fuseseră despre Phaedra. Nu şi-o putea scoate din minte. Tatăl lui nu mai era şi îi era teribil de dor de el, Phaedra era aici, dar inaccesibilă lui pentru totdeauna, iar de ea îi era şi mai dor.

— A fost eliberator să vedem locul în care a murit tata şi să-i aducem un omagiu, spuse el cu un aer plin de gravitate. Lui Tom i-a fost greu, dar a fost bine că a venit şi el. Acum putem să trecem mai departe cu toţii.

— A fost o avalanşă foarte mare? întrebă cu teamă Antoinette.

— Destul de mare, întrerupse Margaret.

— A fost, într-adevăr, destul de mare, răspunse David. Dar, atunci când l-am comemorat noi pe tata, muntele era foarte liniştit, iar ziua a fost superbă, povesti el, iar apoi îi apăru un zâmbet pe faţă şi-şi plecă privirea. Phaedra a fost uimitoare. Ne-a pus pe toţi să ne ţinem de mână şi să ne luăm rămas-bun. Sună cam siropos şi cred că aşa a şi fost, dar, nu ştiu cum, felul în care a făcut-o ea a transformat totul în ceva foarte firesc. Ne-a ajutat să punem punct.

— Ce drăguţ c-a fost şi ea cu voi! spuse Margaret încântată. Privirea lui Antoinette zăbovi pe chipul radios al fiului ei, iar când el continuă să vorbească despre Phaedra, ea observă, îngrozită, strălucirea iubirii în toată fiinţa lui. David radia de pasiune, de parcă ar fi fost luminat pe dinăuntru, ca un felinar chinezesc.

— A fost minunată şi cu Tom, continuă David. El e foarte calm în preajma ei şi nu se mai satură să discute cu ea. Tom îi spune „gurul” lui, pentru că e atât de înţeleaptă. Eu cred că e doar miloasă şi deloc critică.

— Ea când vine pe aici? întrebă Margaret.

— N-am întrebat-o.

— Păi, trebuie s-o faci, insistă Margaret. Invit-o să vină la sfârşit de săptămână. Asta e casa ei acum.

Margaret pufni de parcă ar fi vrut să parafeze înţelegerea.

— Uite ce-i, mama ta şi cu mine spuneam că ar trebui să ieşi şi tu mai mult în lume. Îţi petreci tot timpul cu câinele ăla al tău, aici, în văgăuna asta de la ţară. N-o să-ţi găseşti o nevastă dacă tot umbli pe tarla cu tractorul, aşa că ne-am gândit că acum, când ai şi tu o soră, nu crezi că ar fi bine s-o rogi să te prezinte prietenelor ei? Cred că ştie o mulţime de fete drăguţe, pe care le-ai putea cunoaşte. Cine se-aseamănă se-adună. Phaedra e foarte frumoasă şi e absolut încântătoare. Sunt sigură că prietenele ei sunt exact ca şi ea.

David râse de absurditatea ideii. Simplul fapt că mama şi bunica lui complotaseră împreună era, în sine, de neimaginat.

— Nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva!

— Dar de ce nu? întrebă Rosamunde. Eu cred că e o idee minunată.

— În primul rând, urăsc Londra.

— Atunci, Phaedra îşi poate ruga prietenele să vină aici. Casa e destul de mare şi ar fi timpul ca Antoinette s-o umple din nou cu oameni. Lui George aşa i-a plăcut mereu, plină de prieteni, spuse Margaret.

— Phaedra ar fi stânjenită, explică David. Ea nu simte că Fairfield House i-ar fi cămin. Abia s-a obişnuit cu faptul că noi suntem familia ei. Încă îi spune tatei „George”, iar atunci când vorbeşte despre el cu Tom sau cu mine îi spune „tatăl tău”. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să organizeze aici petreceri pentru prietenele ei.

— Vorbesc eu cu ea după ce vine aici la sfârşit de săptămână, spuse Margaret, ca şi cum Phaedra ar fi acceptat deja invitaţia. O să vorbim ca între femei. Las’ pe mine.

— Bunico, te rog!

Margaret râse, cu o licărire năstruşnică în ochi.

— Uneori, dragul meu băiat, trebuie să ai încredere în cei mai bătrâni şi mai înţelepţi decât tine. Noi ştim ce facem.

Antoinette nu-şi văzuse niciodată fiul atât de înflăcărat ca atunci când vorbea despre Phaedra. Avusese şi el poveştile lui de amor în trecut şi-şi adusese uneori iubitele acasă, însă acum ea înţelegea că nu-i păsase niciodată cu adevărat de nici una dintre ele. Phaedra îi pusese inima pe jar. Ca mamă a lui, se temea pentru el. Dintre toate fetele din lume, de ce trebuise ca lui să-i placă tocmai de cea pe care n-o putea avea? Era atât de nedrept! Oricât de mult i-ar fi dorit fericirea, ea nu dorea *asta*. Era pur şi simplu greşit. Dar ce putea face ea? N-avea cum să-i mărturisească lui David că *ştia*. Oricum, el ar fi negat. La cină, în timp ce îl privea cum mânca, simţi că i se făcea o cumplită milă de el – şi, în mod ciudat, cumplit de frică pentru ea însăşi. Dacă David şi Phaedra se certau, cum ar fi afectat-o asta pe *ea*?

Iubirea părea să înflorească la Fairfield. Pe lângă acel secret întunecat al lui David, Rosamunde nu mai vorbea despre altceva decât despre cât de amabil era William. El venise s-o vadă în acea după-amiază, după cum promisese, şi luaseră toţi trei ceaiul în salonaş. Doamna Gunice copsese biscuiţi fragezi, iar Rosamunde mâncase veselă jumătate de platou, în timp ce doctorul Heyworth gustase din cealaltă jumătate. Din discreţie, Antoinette îi lăsase singuri. În plus, fusese nerăbdătoare să se întoarcă la grădină şi la Barry, care era ocupat cu plantarea lângă lac a unui număr imens de pomişori pe care ea îi cumpărase de la magazinul de grădinărit. Pentru prima dată în viaţa ei, avea idee despre cum dorea să arate locul acela. Era minunat să-şi vadă ideile materializate.

Mai târziu, doctorul Heyworth o găsi cu mâinile vârâte în noroi până la coate. Se aşezară pe malul lacului şi stătură de vorbă, în principal despre Rosamunde. De dragul surorii ei, Antoinette dorea să încurajeze prietenia dintre aceasta şi doctor. Poate că acum, în toamna vieţii, avea să-şi găsească şi ea fericirea, în sfârşit, alături de William. El îi spusese lui Antoinette că avea de gând să revină în fiecare zi, până când pacienta avea să se însănătoşească, iar Antoinette zâmbise, fiindcă ştia că sora ei se recupera de minune şi că nu mai avea neapărat nevoie de un doctor. Dar dacă el voia să vină, folosind drept scuză accidentul lui Rosamunde, Antoinette n-avea de gând să-i strice planurile.

După cină, David îşi duse bunica acasă cu maşina. Rosamunde se duse la culcare, iar Antoinette rămase singură în salon, simțindu-se dintr-odată un pic cam pierdută. Aveau să treacă luni bune până să se obişnuiască de-a binelea cu absența lui George. Aşa cum cu înțelepciune spusese Phaedra, copiii ei aveau să-şi vadă mai departe de viețile lor, aşa cum fac toți copiii, dar George fusese viața ei, iar Antoinette simțea că, fără el, ea n-avea încotro s-o apuce.

Se aşează la pian şi puse partiturile doamnei Heyworth pe suport. Începu să cânte, mai mult tatonând. La început, degetele îi şovăiră, iar ea ezită la acordurile ceva mai complicate. Curând însă deveni mai încrezătoare şi, încetul cu încetul, mâinile ei îşi amintiră cum să se mişte cu dibăcie pe clape şi se acomodară cu plăcuta succesiune de note înalte şi joase. Îşi simți sufletul uşurat pe măsură ce muzica o înălță, până când se simți foarte departe de toate grijile ei şi deloc singură.

David se întinse în pat şi începu să citească. Rufus sforăia în coşul lui din colțul camerei. În rest, era o noapte liniştită. El făcuse o plimbare în jurul lacului, gândindu-se tot timpul la Phaedra şi întrebându-se dacă ea avea să vină la sfârşit de săptămână. Se îndoia, oarecum. La aeroport, pe când se îmbrățişau, observase teamă în ochii ei. Dacă ea bătea în retragere acum, făcea asta doar pentru că ştia ce pericol însemna o prea mare apropiere.

David lăsă cartea jos şi privi în gol. Îşi dorea să poată vorbi cu ea. Ceasul de pe noptieră arăta miezul nopții. Era prea târziu să o sune. Îşi luă mobilul şi se uită la el mult timp, cumpănind ce să facă. Oare Phaedra dormea? Oare se gândea la el?

Îi scrise un mesaj: *Sunt aici, împreună cu Rufus. El mă tot bate la cap să te invit la noi în weekend.* Nu-mi *dă pace dacă* n-o *fac... deci, vii? David*

Stătu mult pe gânduri înainte să apese pe comanda „Trimite”. Operațiunea fu marcată printr-un şuierat. Gata, mesajul fusese expediat! Acum, David nu mai putea face nimic. Se uită țintă la telefon, sperând într-un răspuns, dar în zadar. Până la urmă, se întinse în pat şi stinse lumina. Adormi cu greu, dar după aceea avu un somn adânc, cu vise pline de pasiune.

Phaedra se trezi şi văzu mesajul lui David pe ecranul telefonului, iar inima îi tresări brusc. Fusese atât de obosită cu o seară înainte, încât ignorase apelul de la Julius şi se culcase la ora nouă. Rămase întinsă în pat, zâmbind la gândul că David se folosise de câine ca s-o invite la Fairfield House în weekend. Era tipic pentru umorul lui. Ea îşi dorea mai mult ca orice să plece la țară, dar era conştientă de riscuri. Acum, cel puțin, încă mai avea tăria să se retragă. Nu se implicase atât de mult, încât să nu mai aibă cale de ieşire. Dacă ar fi petrecut mai mult timp alături de David, n-ar fi făcut decât să treacă de pragul imposibilei întoarceri, ceea ce i-ar fi provocat o suferință insuportabilă, fiindcă situația în sine era imposibilă. Iubise deja o dată, iar inima ei nu mai putea îndura încă o dezamăgire.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, iar apoi se duse să ia micul dejun şi să citească presa la Caffè Nero de pe King's Road. Era o superbă dimineață însorită. Nu putu să nu-şi dorească să fi fost la Fairfield, unde nu existau trotuare de beton, ci doar câmpuri unduitoare şi păduri dese.

Ajunsă la cafenea, se aşeză pe una dintre sofale şi privi pe fereastră la trecători. Cu toții păreau să fi renunțat la hainele de iarnă şi mergeau acum pe stradă cu paşi vioi. Aşa păşise şi ea. Îi venea să râdă ori de câte ori îşi amintea cum o invitase Rufus să vină la Fairfield House la sfârşit de săptămână. Dar ea se decisese. Trebuia să spună „nu". Aceea era decizia corectă.

Se uită la telefonul mobil şi ezită înainte să-i răspundă lui David. Nu voia să-i rănească sentimentele. Îşi dorea să-i fi putut explica. Îşi muşcă buzele, ştiind că n-avea cum să-i poată explica *vreodată* – nici gând.

În clipa aceea, telefonul sună, afişând un număr pe care ea îl recunoscu doar după prefix. Era de la Fairfield. Străbătută de un fior, răspunse.

— Phaedra la telefon?

Ea recunoscu imediat vocea lui Margaret.

— Da, eu sunt.

— Bun. Aici e Margaret Frampton. Te-am sunat în legătură cu următorul sfârşit de săptămână.

— Aha...

— Ştiu că data trecută ai locuit la David, dar chiar nu-mi place ideea ca tu să lâncezeşti în coliba aia bizară a lui. Aş dori să stai la mine.

— O, păi... eu...

Phaedra nu ştiu ce să spună. Invitaţia lui Margaret era total neaşteptată.

— Bun, atunci aşa rămâne. Ştiu că Antoinette s-ar putea să nu fie prea încântată, dar ea e ocupată până peste cap cu biata Rosamunde, care a avut un accident absolut oribil.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut pe scări şi are o vânătaie de culoarea unei vitrine de măcelărie.

— E în regulă?

— Păi, nu şi-a rupt nimic, slavă Domnului! Dar i s-a spus să se odihnească toată săptămâna, iar doctorul Heyworth vine zilnic s-o verifice. Aşa că bănuiesc că e grav. Cred că ar fi prea mult pentru Antoinette să te aibă şi pe tine în casă.

— Crezi?

— Da, draga mea. Ştiu că am dreptate. Tu o să stai la mine şi o să-i dai lui Antoinette un pic de pace.

Că-i plăcea sau nu, Phaedra pleca la Fairfield la sfârşit de săptămână.

— Bine, asta ar fi minunat. Mulţumesc, Margaret!

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Îmi face plăcere să te găzduiesc. Vino vineri seară, dacă poţi, ca să te bucuri de tot sfârşitul de săptămână. Noi două avem treburi serioase de discutat.

— A, da? Avem?

Dar înainte ca Phaedra să apuce se gândească prea mult la criza subită de panică ce îi strânsese stomacul ca într-o gheară, Margaret îi explică:

— Da, vreau să-ţi cer o favoare, dar asta poate să aştepte deocamdată. Ne vedem vineri.

— Da, ne vedem vineri.

Margaret închise, iar Phaedra rămase uluită, dar încântată. Margaret nici măcar nu încercase s-o convingă să-i viziteze la

sfârşit de săptămână. În definitiv, Phaedra făcea parte din familie, iar locul ei era la Fairfield. Nici nu încăpea vorbă să nu se ducă.

Cu inima trepidându-i, îi trimise un mesaj lui David: *Dragă Rufus, cum să pot refuza o invitaţie atât de irezistibilă?* Mi-ar *plăcea mult să te vizitez la sfârşit de săptămână, dar mă tem că bunica lui David a insistat să locuiesc la ea. Pot, totuşi, să trec pe la tine şi* să-ţi *fac clătite? Phaedra*

Abia apăsase pe comanda „Trimite", când şi apăru un răspuns pe ecranul telefonului ei: *Ham, ham! Dar* n-o *să stai la Margaret!*

Phaedra râse tare. Câţiva pensionari din cafenea se uitară la ea pe deasupra ochelarilor şi-i zâmbiră.

Phaedra: *Sunt prea speriată de Margaret ca* s-o *refuz.*

David: *Las' pe mine, muşcătura* mi-e *mai puternică decât lătratul...*

Phaedra: *Rufus, mie îmi pari mai degrabă un câine mare, sentimental.*

David: *Nu fi atât de sigură! Eu sunt sentimental doar în prezenţa fetelor frumoase.*

Phaedra: Ăsta-i un compliment, venind de la un câine?

David: *Stăpânul meu e de acord cu mine, dar e prea timid ca să* ţi-o *spună...*

Phaedra: *Atunci, va fi secretul nostru...*

David: *Nu mă prea pricep să ţin secrete faţă de el, dar o să mă străduiesc... o,* uite-l *că vine...*

Phaedra: *Mai bine pleacă, Rufus, şi asta trebuie să fac şi eu. Am de lucru la albumul meu...*

David: *Ham, ham...*

Phaedra râse tot drumul spre casă. George avusese un cert simţ al umorului, însă n-avusese un simţ al umorului *jucăuş*, ca David.

Aşadar, avea să-şi mai petreacă un sfârşit de săptămână la Fairfield. Gândul întoarcerii în acel loc frumos o binedispuse. Trebuia doar să-şi ţină sentimentele în frâu. Cu siguranţă c-o putea face. *Trebuia* s-o facă. Dacă ar fi stat la distanţă de David, asta ar fi însemnat să rupă legăturile cu Fairfield şi cu restul familiei – o perspectivă devastatoare, fiindcă ea era atrasă de locul acela precum l-ar fi atras o vatră caldă, primitoare, pe un biet

rătăcitor prin lume. Acel loc exercita asupra ei o atracție irezistibilă şi, oricât de mult i-ar fi strigat raţiunea să nu se ducă, inima o implora s-o facă, iar Phaedra era o fată care îşi punea întotdeauna inima înaintea raţiunii.

Capitolul 20

Antoinette stătea în faţa căsuţei de piatră de pe deal. Purta o salopetă şi o şapcă pe care şi le cumpărase de la magazinul de echipament agricol din Winchester şi mânuia o mătură mare de grădină.

— Eu încep cu interiorul, îi spuse ea lui Barry. Tu vezi ce poţi face pe-afară.

— Recepaj[10], spuse el scărpinându-se în bărbie.

— Cred că aici ar trebui să sădim nişte plante frumoase. Clematis, care să se cațăre pe ziduri, şi arbuşti frumos mirositori, acolo unde au năpădit toate urzicile alea. Ce crezi?

El privi în soare.

— Cred că ar fi prielnic aici pentru clematis.

— Bun.

— Ştiu pe unul care ar putea repara scaunele acelea, spuse el arătând spre o pereche de frumoase scaune de fier care fuseseră puse sub fronton, lângă o masă din acelaşi material.

— Ştii cine a ridicat casa asta?

El clătină din cap.

— Habar n-am.

---

[10] Operație de tăiere a puieților de arbori de la nivelul suprafeței solului, pentru a provoca formarea unor tulpini noi, prin lăstărire.

— E foarte romantică. Trebuie să aibă o poveste, nu crezi?

— O, ba da, sigur că are, răspunse Barry, începând să smulgă urzicile şi să le arunce în remorca pe care o adusese acolo cu unul dintre tractoarele de la fermă. E un mister, doamnă.

Antoinette dispăru înăuntru şi se apucă să mătură praful şi pânzele încâlcite de păianjen care atârnau prin colţurile casei ca nişte bucăţi murdare de tifon. Pe pervazurile ferestrelor erau molii moarte, iar pe podea, leşul descompus al unei păsări. Observă că un geam era spart. Pe-acolo intrase biata pasăre în mormântul ei, fără să mai poată ieşi. Lângă peretele înnegrit era o stivă de mobilă strânsă sub un cearşaf mare, alb. Antoinette avea nevoie de ajutorul lui Barry ca să le care pe toate afară.

Doctorul Heyworth spusese că urma să vină la ora cinci. Deşi nu voia să se amestece în prietenia care se lega între el şi sora ei, Antoinette abia aştepta să-i spună cum interpretase piesa mamei lui şi cum se simţise transportată către un frumos asfinţit. Voia să-i arate şi căsuţa, fiindcă atunci când fusese împreună cu el îi venise ideea restaurării ei. Se uită la ceas şi-şi dori să-i fi spus doamnei Gunice să le facă nişte sendvişuri pentru prânz. Părea o pierdere de timp să se întoarcă la conac ca să mănânce.

Încetul cu încetul, casa fu eliberată de tentaculele pădurii. Era mult de muncă, însă, până la ora prânzului, Barry terminase deja de smuls urzicile şi tăiase o parte din lăstărişul care începuse să pună stăpânire pe construcţie. Plantele se sădiseră singure, iar lăstarii de alun crescuseră unii peste alţii, formând o încrengătură deasă de ramuri şi frunze. Stătură şi-şi admirară munca, ştergându-şi sudoarea de pe fruntea cu mâinile lor murdare.

— E un început bun, spuse Antoinette.

— Îţi dai seama câte sunt de făcut doar atunci când te apuci de treabă, răspunse Barry.

— La sfârşit de săptămână, o să-l aduc pe David ca să mă ajute.

— El ar putea face munca mai grea. Toată mobila aia va trebui scoasă, ca să puteţi curăţa ca lumea.

— Sunt atât de încântată că o readucem la viaţă, Barry! Câtă vreme a trăit George, n-am avut niciodată timp de astfel de lucruri, se confesă Antoinette în timp ce gonea o muscă ce i se

aşezase pe faţă. Viaţa merge mai departe, nu? Adică, ai impresia că nu-i aşa şi nici nu-ţi poţi imagina contrariul. Dar ea merge mai departe.

— E ca un râu, Lady Frampton. Când ajunge la un obstacol, reuşeşte de fiecare dată să-l ocolească şi să-şi continue cursul.

— Mă poartă cu el.

— Trebuie să priviţi numai înainte. Nu înapoi. Ca un acrobat care merge pe sârmă.

— Ştiu, spuse Antoinette zâmbind. Ţi-e foame?

— Foarte.

— Atunci, haide să mâncăm ceva. Noi, muncitorii, avem nevoie de întăritoare.

— Eu am sendvişurile mele în seră.

— Ţi le face soţia?

— Ea mi le face, de patruzeci de ani.

— Chiar eşti însurat de atâţia ani?

— În toamna asta se fac patruzeci şi trei.

— Asta e ceva, Barry.

El oftă adânc şi zâmbi ştrengăreşte.

— O viaţă de om, Lady Frampton.

Coborâră dealul împreună, lăsând tractorul lângă casă, cu intenţia să se ajute de el mai târziu. Pe când traversau peluza, Antoinette îl văzu pe David venind către ea.

— Trebuie să vorbim, spuse el grav.

Antoinette îi făcu semn lui Barry să plece, iar acesta îi lăsă singuri pe cei doi.

— Ce s-a întâmplat?

Gândurile ei zburară imediat la Tom; pe dată o năpădi bine cunoscutul sentiment de mâhnire.

— E vorba despre bunica.

— Aha, oftă ea uşurată.

— A invitat-o pe Phaedra la sfârşit de săptămână.

— Foarte bine.

— Să stea la *ea*.

— O, nu, asta nu mai e bine! Ai vorbit cu Phaedra?

— N-are încotro. Nu vrea să fie nepoliticoasă. Dar o să stea la bunica numai peste cadavrul meu. Bunica poate că nici nu se mai trezeşte dimineaţa.

— Înţeleg. Doar nu te-aştepţi să intervin *eu*, nu?

— Cineva trebuie să spună ceva.

— Iar acel cineva trebuie să fii tu, David.

— Din ce motiv? întrebă el, ridicând din umeri neajutorat.

— Poţi să spui că Josh şi Tom vin şi ei, aşa că o să fie mai distractiv pentru ea la Fairfield House.

— Atunci, ăia doi ar face bine să vină!

— Sunt sigură că, dacă află că vine Phaedra, o să vină ca din puşcă!

— Şi Roberta! spuse David strâmbându-se.

— Roberta e doar exagerat de protectoare. Se dă ea pe brazdă până la urmă.

El râse forţat.

— Sper să ai dreptate. Mă duc chiar acum la bunica.

Antoinette intră repede în casă şi se duse să-i spună lui Rosamunde. Era greu de suportat gândul la Phaedra aflată în ghearele de oţel ale lui Margaret. Îşi găsi sora în salon, brodând şi ascultând o emisiune la radio.

— Putem vorbi? întrebă ea, dându-şi seama că o întrerupea pe Rosamunde.

— Nu e o emisiune foarte bună, spuse aceasta. Prefer să mă uit la golf. Vrei să vezi dacă se transmite?

Antoinette apăsă pe butonul televizorului, uşor iritată că Rosamunde nu se sinchisea să facă asta singură. Sora ei luă telecomanda.

— Iar acum, te rog să-mi mai spui o dată cum folosesc Sky.

— Ei, Rosamunde, nu e cine ştie ce filozofie!

— Pentru mine, este. Crezi că e gata masa? Sunt lihnită.

— Atunci, n-are rost să mai dăm pe Sky dacă tot vrei să mănânci.

— Mă gândeam că astăzi ar fi bine să mă ridic şi să mă aşez la masă.

— Bravo!

— Da, mă simt puţin mai bine.

— Ți-au mai trecut vânătăile?

— În mare parte, dar cred că tot ar trebui să mai vină doctorul Heyworth şi să se uite la ele.

— Eu nu cred că el vine ca să-ți vadă vânătăile, Rosamunde.

Sora ei se înroşi la faţă.

— Doar nu crezi...?

— Ba da, spuse Antoinette oprind televizorul şi aşezându-se. Eu cred că se foloseşte de pretextul ăsta ca să vină şi să te vadă pe tine.

— Dar, după ce-o să mă simt mai bine, ce crezi c-o să facă?

— O să-şi mărturisească sentimentele, presupun. Altfel, cum o să te mai vadă?

Rosamunde se înfioră de emoție.

— O, vorbeşti serios? Nu ştiu... vai de mine, asta mă cam tulbură. La naiba, e ridicol de-a binelea!

Antoinette zâmbi.

— Vine la ceai, nu-i aşa?

— O, da, cred că a spus că la ora cinci.

— Atunci, eu o să vă las singuri.

— O, nu! Nu face asta! se rugă Rosamunde, părând un pic alarmată.

— Insist. Am atâtea de făcut sus, la *folía* de pe deal! De fapt, stai să mă spăl şi eu pe mâini. Sunt plină de praf.

— Să-mi schimb bluza pentru ceai?

— Da, cred c-ar trebui să ți-o pui pe cea albastră. E o culoare care te prinde bine. Şi ce-ar fi ca, de data asta, să-ți laşi părul despletit?

— Nu l-am mai purtat aşa de treizeci de ani!

— Atunci, ăsta ar fi momentul potrivit s-o faci din nou. Apropo, avem o mică problemă.

— Da? Ce anume?

— Margaret a invitat-o pe Phaedra să stea la ea în weekendul ăsta.

— Vai de mine!

— David s-a dus să stea de vorbă cu Margaret, dar bănuiesc că ea o să vină val-vârtej încoace, imediat ce pleacă el.

Rosamunde se ridică de pe sofa cu precauție. Coapsa îi era încă sensibilă, dar reuşi să meargă fără durere. Cel puțin roşul acela oribil se mai domolise cât de cât. Îi amintea de un accident de vânătoare pe care îl avusese pe la douăzeci de ani, atâta doar că atunci se vindecase mult mai repede.

Îmbătrânea, ăsta era necazul. Oare nu cumva era penibil să flirteze la vârsta ei? Nu cumva se făcea de râs? Oare nu era prea legată de tabieturile ei ca să mai aibă rost să se înhame la o relație? Şi, la urma urmei, era ea *pregătită* pentru o relație? Se duse la masă şi se aşeză uşurel. Era *amuzant* să se bucure de atenția unui bărbat atrăgător. Nici nu-şi mai amintea ultima oară când un bărbat o făcuse să se simtă specială. Era greu de crezut că i se întâmpla asta acum, dar chiar aşa stăteau lucrurile, deci era mai bine să se bucure, în loc să se tot frământe întrebându-se dacă era sau nu pregătită. Dacă nu era pregătită la acea minunată vârstă, atunci nici că avea să fie vreodată!

Trebuia să urmeze sfatul surorii ei şi să-şi lase părul despletit. Nu era la fel de frumoasă ca Antoinette, dar cu siguranță că putea îmbunătăți ceea ce-i dăruise Dumnezeu. Oftă, îndurerată. Domnul nu fusese foarte generos în privința asta.

David parcă în fața casei bunicii lui. Era o construcție în stil Queen Anne, frumoasă, armonios proporționată, cu un acoperiş abrupt de țiglă, pe care patru hornuri înalte vegheau precum nişte santinele neînduplecate. Glicina purpurie, abia înfrunzită, se cățăra pe fațada de cărămidă roşie, lăstarii ei încercând să se furişeze clandestin prin ferestrele deschise, doar ca să fie împiedicați, până la urmă, de Margaret şi de foarfecele ei. Porumbeii se cuibăreau printre ramurile încâlcite ale glicinei, zbenguindu-se printre frunze, iar în luna mai, florile atârnau ca nişte ciorchini de struguri, emanând o mireasmă dulceagă ce se revărsa în toate încăperile casei.

David admirase dintotdeauna casa bunicii lui. Nu-şi amintea că se născuse acolo, nu-şi ținea minte nici primii ani ai vieții, care se depănaseră înainte ca părinții lui să se mute la Fairfield House. Dar avea amintiri fericite despre zilele în care se jucase în casa bunicii, băiețel fiind. Margaret avea pe atunci un joc numit „Lăptarul”, cu sticluțe de lapte şi calupuri miniaturale de unt şi

de brânză. David putea rămâne în lumea acelui joc ore în şir, întinzând toate piesele pe covorul din spatele sofalei care trona în camera de zi. Casa bunicii avea, de asemenea, două scări, una în faţă şi una în spate, locul perfect pentru „mijoarcă”, un joc de-a v-aţi ascunselea jucat de toată familia duminica, după prânz. Uneori, când părinţii erau plecaţi împreună în călătorii, el şi fraţii lui rămâneau acasă la bunica şi furau din cămară biscuiţi, pe care îi mâncau în miez de noapte, ascunşi pe sub paturi. Odată, îi prinsese bunicul lor. Spre deosebire de soţia lui, care era irascibilă şi nerăbdătoare, bunicul fusese un om foarte blând, gata oricând să râdă. Încercase şi el să fie supărat, strângând din buze şi punându-şi mâinile în şolduri, dar Tom chicotise, iar acel mic act de sfidare îl făcuse pe bătrân să râdă în hohote. Îi pusese să strângă firimiturile şi să promită că n-aveau să mai fure niciodată, urmând ca, dacă îşi călcau cuvântul, bunica lor să le tragă un perdaf zdravăn. Toţi trei fraţii erau obişnuiţi cu dojenile ei, aşa că-i erau recunoscători bunicului pentru protecţia oferită.

Pe când parca în faţa casei, David îşi aminti că, în ciuda temperamentului ei, Margaret râsese mult împreună cu Arthur. El era singurul care o putea face să râdă cu adevărat. În lipsa bunei lui dispoziţii, viaţa devenise foarte grea pentru Margaret.

David observă că pe alee mai era parcată încă o maşină. Un Morris Minor vechi fusese lăsat la umbra gardului viu de tisă. David se întrebă al cui o fi fost. Îi dădu drumul lui Rufus şi îl urmări din priviri în timp ce se ducea la maşina străină şi-şi ridica piciorul lângă una dintre roţile din faţă. David nu se sinchisi să sune la uşa intrării principale, fiindcă nu-i stătea în obicei să facă asta. Casa bunicii lui îi era la fel de familiară ca propria-i casă şi i s-ar fi părut foarte ciudat să trebuiască să sune la sonerie.

Intrând în vestibul, auzi voci venind din camera de zi. La început, cuvintele fură doar un zumzet grav, precum cel al unei albine uriaşe, dar, după ce se apropie, distinse glasul unui bărbat care vorbea despre dragoste. Se opri lângă uşa lăsată larg deschisă şi cumpăni dacă să intre sau nu. Nu-şi imaginase că bunica lui ar fi avut un admirator. Presupusese mai degrabă că era prea bătrână pentru asemenea lucruri – şi prea irascibilă. Dar

ea se afla acum acolo, în camera ei de zi, ascultând cum un bărbat îi vorbea despre dragoste. Îi îngheța sângele în vene şi bătu în retragere, dându-şi seama, dintr-odată, că ar fi putut întrerupe o întâlnire secretă. Dar în clipa în care încercă s-o ia, tiptil, înapoi spre uşa de la intrare, Basil ieşi în fugă din camera de zi, mârâind zgomotos. David nu mai avu încotro şi intră, sperând să fie scuzat pentru întrerupere.

Văzându-l, Margaret tresări şi-şi retrase mâna din cea a reverendului Morley. David fu sigur că o văzuse roşind.

— Bună, bunico! spuse el pe cel mai jovial ton cu putință, încercând să pretindă că nu era şocat de imaginea bunicii lui aflate lângă vicar. Bună ziua, domnule reverend Morley!

— Bună ziua, David!

Reverendul Morley nu păru deloc jenat.

— David, ce cauți aici? întrebă Margaret.

— Pur şi simplu, am venit să-ți fac o vizită.

— Prostii! Nu vine nimeni să-mi facă „pur şi simplu o vizită", spuse Margaret, zâmbindu-i vicarului. Întotdeauna vor ceva de la mine! adăugă ea, sec.

— Pot să revin altă dată, spuse David, vrând să plece.

— Acum e la fel de bine ca şi altă dată, insistă ea.

— Eu chiar ar trebui să plec..., începu reverendul Morley.

— Ba nu, n-ar trebui, îl întrerupse Margaret, punându-şi o mână pe brațul lui ca să-l împiedice să se ridice în picioare. Ce-ar fi să iei loc, David? Acum, că eşti aici, poți rămâne.

— Bine, se învoi el, aşezându-se în vechiul fotoliu al bunicului lui şi amintindu-şi de cutia verde cu biscuiți cu cheddar, care se afla mereu pe măsuța alăturată şi pe care o umplea zilnic Moira, bucătăreasa lor irlandeză.

— Ai venit ca să vorbim despre Phaedra, nu? spuse Margaret.

N-avea rost să nege.

— Printre altele, răspunse el, indiferent.

— La sfârşitul săptămânii ăsteia, locuieşte la *mine.*

— Nu crezi că ar fi mai amuzant pentru ea să stea la mama?

— Cu certitudine, nu! În primul rând, vreau să-i dau moştenirea, iar în al doilea, noi două avem multe de discutat,

spuse Margaret. Este o fată încântătoare! adăugă ea, punându-l în temă şi pe vicar.

Reverendul Morley dădu din cap, neştiind despre cine era vorba.

— N-o poți avea doar pentru tine, David, reluă Margaret. Trebuie s-o împarți. În plus, a fost foarte fericită că am invitat-o. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să accepte cu atâta bucurie o invitație!

David ştia că n-avea nici un rost s-o contrazică. Margaret făcea întotdeauna doar ce voia ea.

— Bun! Atunci, aşa rămâne.

— Bine.

Urmă o pauză lungă. Reverendul Morley încercă să-şi slăbească puțin potgalțul[11]. Era foarte cald în camera de zi a lui Margaret.

— Te-aş ruga să-i incluzi pe unii dintre noi la cină, o rugă David, în cele din urmă.

Margaret îşi supse obrajii.

— Dacă sunteți cuminți, s-ar putea ca sâmbătă seara să vă invit pe toți la cină, spuse bunica lui, iar David se întrebă în gând, îngrijorat, ce-avea să fie vineri. Am chemat-o ca s-o cunosc mai bine, mă-nțelegi, continuă Margaret. Dacă trebuie să mă lupt cu restul familiei ca să-i obțin atenția, n-o să reuşesc niciodată.

— Nu-mi pot imagina că aşa ceva e cu putință, spuse reverendul Morley.

— O, ai fi surprins, domnule reverend. Noi, cei din familia Frampton, avem temperamente destul de furtunoase.

Ceva mai târziu, David reuşi să plece, spunând că trebuia să se întoarcă la fermă. Ieşi în lumina soarelui, ametit şi puțin enervat. Rufus şi Basil se alergau şi se hârjoneau prin iarba din grădină. Îl fluieră pe Rufus, iar acesta sări pe scaunul din față, în timp ce Basil scheună, nedumerit. David fu ispitit să se ducă direct acasă la mama lui, ca să-i spună despre Margaret şi vicar, dar era mult mai preocupat că nu reuşise să rezolve problema legată de

---

[11] Guler confecționat dintr-o fâşie de pânză scrobită, care se pune în jurul gâtului, prinzându-se de cămaşă cu butoni sau cu nasturi.

cazarea Phaedrei. Ea rămânea cu bunica lui pe cap – bunica *lor* – şi nu se putea face nimic în privinţa asta. Era nervos pentru că Margaret se băgase s-o invite pe Phaedra înainte ca el sau mama lui să fi avut această şansă. Oare Margaret nu-şi putea da seama că un weekend cu *ea* avea să fie o tortură pentru biata Phaedra? Nu-l lăsa inima să-i scrie fetei un mesaj şi să-i spună că avea veşti proaste. Poate că, până la sfârşitul săptămânii, bunica lui avea să înţeleagă.

În schimb, îl sună pe Tom. Acesta fu atât de indignat, încât îl sună, la rândul lui, pe Joshua, care reuşi să dea de mama lor înainte ca ea să se întoarcă, după masa de prânz, la căsuţa de pe deal. Antoinette se simţi ca şi cum propria fiică i-ar fi fost smulsă din braţe, aşa că dădu fuga în salonaş, ca să-i spună asta lui Rosamunde. La rândul ei, Rosamunde fu revoltată peste măsură şi-i povesti totul doctorului Heyworth, de îndată ce acesta veni în vizită, la ora cinci, ca să savureze ceaiul şi biscuiţii fragezi ai doamnei Gunice.

— Câtă obrăznicie pe femeia aia să creadă că o tânără ca Phaedra o să se bucure să-şi petreacă tot sfârşitul de săptămână împreună cu o bătrână! E de-a dreptul ridicol! tună Rosamunde, luând o gură de Earl Grey.

— Lady Frampton e foarte necăjită? întrebă doctorul Heyworth.

— S-a dus pe deal, la căsuţa aceea de piatră, ca să-şi mai ia gândul de la asta.

— O, *folía*! exclamă, zâmbind, doctorul Heyworth. E foarte bine că readuce la viaţă construcţia aceea adorabilă. Eu interpretez asta ca pe simbolul unui nou început pentru ea.

— Un lucru e sigur: Antoinette e ocupată până peste cap. Abia dacă am văzut-o. Ar cam trebui să mă duc acasă, dar acum sunt blocată aici, pe sofa, incapabilă să plec undeva.

Doctorul Heyworth îşi îndreptă din nou atenţia asupra şoldului lui Rosamunde.

— Încă te mai doare?

— Nu prea tare, sinceră să fiu. Mă doare un pic doar atunci când merg, ceea ce presupun că e normal. Nu mai sunt atât de tânără ca odinioară. La vârsta noastră, durează mai mult să te vindeci, nu-i aşa?

— Mă tem că aşa e.

Doctorul Heyworth avea o privire atât de blândă, încât Rosamunde simţi fluturaşi în stomac. Se întrebă dacă el observase că ea îşi lăsase părul despletit. De spus, doctorul nu spusese nimic.

— Mi-ar plăcea să-mi ajut sora în grădină. Dintr-odată, e plină de un aşa entuziasm! Chiar am auzit-o cântând la pian seara trecută.

Un zâmbet înflori pe chipul doctorului Heyworth.

— A cântat la pian?

— Da. N-a mai cântat de ani buni. N-a sunat prea bine prima jumătate de oră, dar pe urmă s-a dezmorţit, iar piesa pe care a cântat-o a fost deosebit de frumoasă. Tristă, dar frumoasă, spuse ea, muşcând o bucăţică de biscuit fraged şi simţindu-se încântată la gândul că William era atât de interesat de spusele ei. Cred că, încetul cu încetul, Antoinette înţelege că există viaţă şi după George. Phaedra i-a oferit un *raison d'être*, mă-nţelegi. Mă gândesc că ea e fiica pe care Antoinette n-a avut-o niciodată, dar pe care şi-a dorit-o mereu. Iar acum, Margaret a trebuit să-i facă Phaedrei invitaţia aceea pe ascuns! Zău aşa, femeia asta întrece orice limită!

— Dar nu se poate face nimic?

— Mă foarte îndoiesc. Margaret este extrem de încăpăţânată, după cum bine ştii.

— Cred c-o să merg să vorbesc cu Lady Frampton după ceai, doar ca să mă asigur că e bine.

— Vorbeşti serios? Urci până la casa de pe deal?

— E puţin de mers. Lady Frampton m-a dus acolo zilele trecute.

Rosamunde se simţi abandonată. Sperase ca el să mai poată sta pentru o ceaşcă de ceai.

— Mă întreb dacă aş putea veni şi eu cu dumneata.

— Te simţi în stare?

Ea oftă, învinsă.

— Nu tocmai.

— Mă tem că trebuie să te odihneşti şi să laşi natura să te facă bine.

— Dar vii şi mâine, da? Îmi plac atât de mult ceaiurile noastre împreună! Antoinette o să dispară în grădina ei, iar eu n-o să am cu cine să vorbesc. Ar trebui să am grijă de ea, dar sunt blocată aici, precum o balenă eşuată.

— Nu eşti o balenă, Rosamunde, te asigur, spuse afabil doctorul Heyworth.

Inima lui Rosamunde îşi mai reveni la vederea licăririi din ochii lui.

— Bine, atunci, nu o balenă. Dar chiar mă simt inutilă. Ce prostie să mă prăvălesc pe scările alea!

— I se poate întâmpla oricăruia dintre noi. N-are de ce să-ți fie ruşine, şi sunt sigur că seara, când se întoarce acasă, Lady Frampton se bucură să te găsească aici. Casa asta e mare şi probabil că, fără nimeni prin preajmă, sora dumitale se simte singură. E mult mai bine că dumneata eşti aici, că-i ții companie şi că o împiedici să se gândească prea mult la pierderea suferită.

— Ai dreptate, William. Deci, nu abuzez de ospitalitatea ei?

— Sunt sigur că nu. În orice caz, trebuie să rămâi aici şi să te recuperezi tot restul săptămânii, cel puțin.

— Iar dumneata o să vii la ceai – poate că nu ca doctor, nu pot spune că mai ai mare lucru de făcut în această calitate, ci ca prieten.

— De acord.

El zâmbea cu toată gura, iar Rosamunde fu sigură că relația lor mai avansase cu un pas. Vizitele lui aveau să nu mai fie strict profesionale, ci de curtoazie. Îşi scutură părul de pe umeri. El încă nu spusese nimic. Poate că simțea că un comentariu despre părul unei doamne ar fi fost prea intim. Îl privi plecând, iar apoi luă ultimul biscuit. Avea de gând să mai bea nişte ceai de una singură.

Doctorul Heyworth o găsi pe Antoinette la căsuța de pe deal. Era cocoțată pe o scară, curățând muşchiul de pe acoperiş.

— Bună ziua! strigă ea în clipa în care îl văzu apropiindu-se.

— Bună ziua, Lady Frampton! M-am gândit să vin şi să văd cum merge treaba.

— Am sperat că o să veniți. Sunt atâtea de făcut, încât mă simt un pic copleşită.

— Sunteți singură?

— Da, Barry s-a întors la grădină. Nu pot să-i cer să stea toată ziua cu mine, când sunt atâtea de făcut jos, la Fairfield House. Eu sunt perfect fericită aici, să ştiți. E atât de frumos, încât uit de mine.

– Văd şi de ce.

— Băieții mă vor ajuta la sfârşit de săptămână.

— Dacă o să aveți vreodată nevoie de o pereche de mâini în plus, aş fi foarte fericit să fiu de ajutor.

O clipă, Antoinette se opri din muncă.

— Vorbiți serios?

— Bineînțeles. Eu îmi petrec zilele de weekend în grădină. Aş fi bucuros să fac o schimbare şi să-mi petrec un sfârşit de săptămână şi în grădina altcuiva.

— Atunci, sunteți angajat. Minunat! exclamă Antoinette cu glasul plin de bucurie. Ne-am putea apuca de interior. Trebuie să scot toată mobila de acolo şi să curăț bine podelele şi pereții. Pe urmă, trebuie văruit...

— Dacă îmi permiteți să mă laud, mă pricep de minune la dat cu var.

Zâmbi larg, iar Antoinette râse de zâmbetul lui înfumurat. Spiritul lui ludic o surprindea. Fusese mereu atât de oficial!

— Păi, aş avea nevoie de un om priceput, doctore Heyworth.

El se încruntă, urmărind-o cum cobora, atentă, scara. Ceea ce avea de gând s-o întrebe păru deodată nepotrivit, aşa că renunță.

— Am chiar şi o salopetă de lucru, spuse el în schimb.

— E foarte important să purtați o salopetă. Doar nu vreți să vă murdăriți de vopsea hainele astea frumoase!

— Exact.

— Aici e un locşor adorabil, nu credeți?

— O să fie şi mai adorabil după ce terminați renovarea.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? întrebă el, ridicând din umeri. O să ne bem ceaiul aici!

Capitolul 21

David intră în casa mamei lui la ora şapte seara şi o găsi într-o stare de angoasă profundă, pe care i-o stârnea gândul că trebuia s-o lase pe Phaedra să-şi petreacă weekendul în casa lui Margaret.

— E ca şi cum ai trimite o fecioară ca să fie devorată de Minotaur, spuse ea plimbându-se de colo până colo prin bucătărie, cu un pahar de vin în mână. Era tot îmbrăcată în salopetă, cu şapcă pe cap, cu noroi sub unghii şi mânjită pe faţă.

— Cel puţin, toată familia o să fie de faţă ca să-şi ia rămas-bun de la Phaedra înainte ca ea să plece la Margaret, adăugă Rosamunde, sărind în ajutor.

— Vin cu toţii? întrebă David, luminându-se la faţă.

— Până la unul, răspunse Antoinette. Cum s-a aflat vestea, s-au şi „înscris" cu toţii ca să-şi ofere sprijinul. Phaedra are mulţi admiratori în familia asta. George ar fi atât de fericit!

Antoinette n-o pomeni pe Roberta. Totuşi, era sigură că Phaedra avea s-o cucerească în cele din urmă.

— Nu puteţi merge în grup la Margaret ca să-i spuneţi, pur şi simplu? sugeră Rosamunde.

— E de neclintit, răspunse David. Am încercat să-i sugerez subtil că Phaedra s-ar putea simţi mai bine aici, cu noi toţi...

— Asta a fost o greşeală, spuse Antoinette răsucindu-se pe călcâie. Cu Margaret nu trebuie să fii niciodată subtil.

— Acum e prea târziu, mamă.

— Ce ne facem?

— Găsim noi ceva, spuse David. Între timp, trebuie să-i dau vestea Phaedrei.

— Dacă n-ar fi atât de bine-crescută, cred că ar fi refuzat, spuse Antoinette.

— Îmi daţi voie să vă amintesc amândurora că Phaedra a părut s-o placă pe Margaret? interveni Rosamunde. Eu ştiu că voi toţi

credeți că bătrâna doamnă e Vrăjitoarea cea rea de la Apus[12], dar Phaedra, dacă am înțeles eu bine, a găsit-o absolut fermecătoare.

David râse cinic.

— Până la sfârşitul weekendului, n-o s-o mai găsească aşa!

După ce evitase apelurile telefonice ale lui Julius timp de o săptămână, Phaedra vorbi, în sfârşit, cu el.

— Eşti foarte greu de găsit, spuse, iritat, avocatul. De ce nu m-ai sunat înapoi?

— Scuze! De când m-am întors din Elveția, am fost foarte ocupată. Am avut programul plin.

— Păi, asta-i bine. Nu că ar mai trebui să munceşti de-acum încolo.

— Muncesc pentru că îmi place ceea ce fac, Julius. O femeie fără ocupație e o femeie blazată.

— Ia spune-mi, cum a fost?

— Cum a fost, ce?

— Murenburg.

— De-a dreptul magic!

— Ați încheiat socotelile după cum ați sperat?

— O, da! Acum am sentimentul că îmi pot continua viața.

— Bravo! Deci, ce zici de cină?

Ea râse de insistența lui, dar o chinuia o senzație lăuntrică de claustrofobie, ca şi cum pereții ar fi strâns-o, abia lăsându-i spațiu să respire.

— Sunt foarte obosită.

— Prostii! Te duc într-un loc drăguț. Putem mânca devreme. Ce zici de ora opt?

— Ştii, am atâta treabă dacă vreau să termin odată cu albumul ăsta...

— Atunci, mâine?

— Julius...

Vocea lui deveni dură:

---

[12] Personaj din romanul *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum.

— Haide! Am mutat munții din loc pentru tine. Măcar atât poți să faci şi tu, să ieşi cu mine la cină. Doar nu sunt Jack Spintecătorul!

— Miercuri.

— Perfect. Vin să te iau la ora opt. Noi doi suntem o echipă grozavă, Phaedra, încheie el râzând.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să zici.

— Haide, nu face pe timida cu mine acum, iubito! O să te duc într-un loc foarte select.

— Oriunde vrei tu.

— O pun pe secretară să ne facă rezervare la Le Caprice. De obicei, ăsta-i un loc bun de spionat oameni.

— Grozav, spuse ea, încercând să pună un pic de entuziasm în glas, însă pereții continuau s-o strângă. Trebuie să închid, Julius.

— Ne vedem miercuri, iubito.

Phaedra se întrebă de ce începuse el să-i spună deodată „iubito”. Ei nu-i plăcea asta absolut deloc.

Stresată cum era, se trânti pe sofa şi se întrebă ce putea face. Dacă George ar fi trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Julius n-ar fi invitat-o niciodată în oraş. Nici n-ar fi îndrăznit. Dar acum, când George nu mai era lângă ea şi n-o mai proteja, se simțea expusă. Parcă era un peşte într-un bol de sticlă, aflat la cheremul oricărei mâțe hămesite. În cazul de față, era vorba despre o mâță căreia ea îi datora enorm.

Luă telefonul şi-i trimise un mesaj lui David: *Rufus, dacă eşti liber, vrei să mă suni? Trebuie să stau de vorbă cu un câine bun şi prietenos. Phaedra*

David tocmai se întorsese acasă de la cina cu mama şi cu mătuşa lui. Îşi auzi mobilul bipăind atunci când intră mesajul. Văzând că era de la Phaedra, îi tresări inima. Aprinse luminile şi intră în bucătărie, iar apoi formă numărul ei. Phaedra răspunse după ce sună doar o dată.

— Cine e, Rufus? întrebă ea.

— Ham! făcu David.

Ea râse.

— O, ce mă bucur să te aud!

— Eşti bine?

Ea oftă:

— Este vorba despre un bărbat care nu-mi dă pace.

Lui David îi îngheţă sângele în vene.

— Un bărbat? îngăimă el.

— Îmi dă fiori de groază.

— Cine e?

— O, nimeni important! Dar mă tot invită în oraş.

— Nu-l poţi refuza?

— Îi sunt datoare.

— Cu ce? întrebă David, alarmat. Cu bani?

— Nu, nu cu bani. A fost foarte bun cu mine, atâta tot. Am sentimentul că ar fi nepoliticos să-l refuz. E vorba doar să ieşim împreună la cină.

— Phaedra, nu trebuie să ieşi în oraş cu un bărbat doar pentru că a fost bun cu tine. Probabil că a fost bun cu tine doar ca să ieşi cu el în oraş.

Acum veni rândul Phaedrei să se alarmeze.

— Nu m-am gândit la asta, oftă ea, iar apoi încercă să schimbe subiectul. Abia aştept să vină weekendul!

— Of, rosti David încetişor. Avem o mică hibă...

Phaedra se mâhni.

— Nu pot veni?

— Nu, bineînţeles că poţi veni! Problema e că ne batem cu toţii pentru tine şi mă tem că bunica a câştigat.

Phaedra fu atât de uşurată că invitaţia nu fusese retrasă, încât l-ar fi luat în braţe pe David dacă el n-ar fi fost la celălalt capăt al convorbirii telefonice.

— Sunt încântată să stau la Margaret.

— Eşti?

— Bineînţeles. Nu mă deranjează. E o scumpă.

David aproape că se înecă.

— O scumpă?! Nu pot să cred că o consideri o scumpă!

— Uite ce-i, eu aş prefera să stau la tine, dar un weekend petrecut alături de bunica ta n-o să mă omoare. Mie îmi pare bine că pot să vin şi aşa.

— Poţi veni oricând vrei.

— Atunci, pot veni joi?

Fairfield era un paradis sigur, în care ea putea să caute refugiu. Se şi vedea intrând cu maşina pe porțile acelea mari şi i se făcu nespus de dor.

— Bineînțeles că poți. Vino şi stai la mine joi, şi pe urmă, vineri, te duc eu la bunica. Ea nici măcar nu trebuie să afle.

Phaedra răsuflă uşurată.

— E minunat! se bucură ea. Mi-aş dori să pot veni acum, adăugă, apoi, în şoaptă.

— Ai vreun motiv pentru care să nu poți?

Preț de o clipă, ea aproape că cedă. Ar fi fost atât de simplu să sară în maşină şi să plece la Fairfield! Dar mintea îi striga să fie precaută, iar ea dădu ascultare acelui sfat.

— Am de lucru..., murmură, căutând să schimbe iarăşi subiectul. Ce face Rufus?

— Stă tolănit pe sacul lui din bucătărie.

— Tu unde eşti?

— Pe un taburet. Tot în bucătărie.

— Ce mai e pe la fermă?

— Avem nevoie de ploaie.

— Atunci, o să execut un dans al ploii.

— Da, te rog.

Ea râse.

— Dă-i scumpetei ăleia de cățel un pupic din partea mea.

— Aşa o să fac, promise David, dorindu-şi ca Phaedra să fi avut unul şi pentru *el*.

— Atunci, ne vedem joi.

Simțindu-i încordarea, David adăugă:

— Ascultă, dacă te îngrijorează ceva, să mă suni neapărat.

— Aşa o să fac, mulțumesc.

— Şi nu-l lăsa pe bărbatul ăla să profite de tine!

— N-o să-l las.

— Orice s-ar întâmpla, spune „nu”, pur şi simplu.

— O, nu te îngrijora din pricina asta! Aşa o să fac, promise ea ferm.

— Spune-mi, ce-ar putea să-ți facă atât de rău?

Phaedra simți că îi venea să leşine.

— Ştiu, ai dreptate, nu merită să-mi bat capul.

Dar după ce închise şi puse telefonul jos, ea îşi cuprinse capul în palme. Ştia prea bine ce mare rău îi putea face Julius.

Următoarele câteva zile i părură nesfârşite Phaedrei. Îi era dor de David şi abia aştepta să se facă joi. Se rugă să plouă şi fu încântată atunci când, în miez de noapte, se trezi de zgomotul puternic al ploii care bătea în geam. Se gândi, zâmbind, la ferma lui David, care astfel primea mult dorita apă.

Îşi continuă munca, scriind editorialul care să însoţească fotografiile. Nu fu aşa simplu, pentru că ea se pricepea mult mai bine la fotografii decât la scris, iar cuvintele nu-i veneau uşor. În plus, nu era capabilă să se concentreze pe deplin. Revăzând fotografiile, îşi aminti de George. El îi fusese alături atunci când le făcuse pe cele mai multe dintre ele. Fotografiile acelea îi trezeau amintiri, care, la rândul lor, îi trezeau emoţii ce mergeau de la întristare la regret şi, în cele din urmă, la frică, pentru că fiecare gând o ducea înapoi la Julius Beecher.

Îi lipsea atmosfera de la ţară. Vremea era acum foarte caldă. Florile pomilor fuseseră înlocuite cu frunze mari şi verzi, iar parcurile erau o explozie floral. Cândva, forfota şi traficul oraşului o făcuseră să simtă că făcea parte din ceva. Acum, toate astea o făceau să se simtă izolată şi în derivă. Tânjea să se întoarcă la Fairfield, unde era linişte şi abunda vegetaţia – şi-i era dor de David.

Veni şi ziua de miercuri, iar ea îşi făcu, nerăbdătoare, bagajul de weekend pentru a doua zi. Era un adevărat ghem de emoţii, încântată că pleca, şi totuşi îngrijorată din cauza iminentei întâlniri cu Julius. El reprezenta un obstacol de care ea trebuia să treacă înainte să se poată refugia la Fairfield.

În seara aceea, Julius apăru la uşa ei la ora opt fix. Ea nu se sinchisise să se gătească, de teamă că i-ar fi putut transmite un semnal fals dacă s-ar fi îmbrăcat din nou în rochie. Aşa că îşi pusese nişte blugi albi şi o bluză înflorată, îşi strânsese părul în creştetul capului şi aproape că nu se fardase. Julius fu foarte încântat s-o vadă. *El* se gătise cu un sacou negru, elegant, cu o imaculată cămaşă albă şi cu o cravată Hermès purpurie. Pantofii îi erau atât de lucioşi, încât, practic, strada se oglindea în vârfurile lor. Mirosea puternic a colonie.

Julius o sărută, lăsându-i o dâră de parfum pe obraz, iar apoi îi deschise portiera maşinii. Phaedra urcă, oftând adânc şi dorindu-şi ca noaptea să se fi încheiat, iar ea să fi *coborât* din maşină. El ajunse în Piccadilly şi parcă maşina pe Arlington Street. Le Caprice era plin de persoane elegante, după cum anticipase Julius, dar Phaedrei nu-i ardea deloc să privească împrejur, aşa că îşi alese un scaun cu spatele la sală, astfel încât Julius să se poată aşeza în colţ şi să le zâmbească tuturor celor pe care-i recunoştea.

Spre surprinderea ei, el nu încercă s-o intimideze, nici să insiste cu atitudinea lui prietenoasă. În schimb, o distră cu poveşti amuzante despre George, iar ea se relaxă şi începu să se simtă bine. Îi părea rău că intrase în panică fără motiv.

De la o masă aflată la celălalt capăt al sălii, Roberta îi văzuse intrând. Captivată imediat, nu mai fu atentă la anecdota pe care le-o spunea soţul ei celorlalţi meseni şi miji din ochi ca să nu-i scape nici un detaliu legat de cei pe care-i urmărea din priviri. Aşadar, îşi spuse ea cu satisfacţie, Phaedra şi Julius erau, până la urmă, împreună. Suspiciunile ei fuseseră întemeiate! Atunci, parcă pentru a-i confirma ipoteza, Julius atinse tandru mâna Phaedrei. Roberta triumfă. Nu mai avea nevoie de alte dovezi, iar simplul fapt că Phaedra apăruse îmbrăcată în pantaloni, cu părul necoafat şi aproape nefardată sugera că cei doi formau un cuplu de foarte mult timp. Se simţeau în largul lor împreună. Şi numai Dumnezeu ştia ce puneau la cale! Ospătarul le aduse două pahare de şampanie, iar inima Robertei se crispă de dezgust. Poate că sărbătoreau succesul vreunei escrocherii? Ei bine, sărbătoarea lor era un pic cam prematură, îşi spuse Roberta cu ranchiună. Poate că reuşiseră ei să păcălească restul familiei, dar nu şi pe *ea*. Avea s-o dea în vileag pe Phaedra ca pe o mincinoasă ce era, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut pe lumea asta.

După cină, Julius o conduse pe Phaedra acasă. Nu încercă s-o însoţească înăuntru şi nici nu-i ceru o nouă întâlnire. O sărută inocent pe obraz, nimic mai mult, se asigură că intrase în casă cu bine, iar apoi se întoarse la maşina lui. Ea îşi aruncă poşeta pe masa din bucătărie şi se întrebă dacă nu cumva temerile i se

născuseră dintr-o conştiinţă vinovată. Julius avea dreptate, îi datora prietenia ei. N-o costa nimic să i-o acorde.

— Trebuie să mai facem un test ADN, insistă Roberta pe lângă Joshua în timp ce ei doi se schimbau pentru culcare.

— Iubito, doar fiindcă au ieşit la cină împreună, asta nu înseamnă că sunt iubiţi.

— Doamne, ce altă dovadă de mârşăvie mai vrei? întrebă Roberta în timp ce-şi punea rochia pe un umeraş şi o agăţa în dulap. Joshua, serios vorbind, ţie nu ţi se pare un pic ciudat că avocatul lui George şi presupusa lui fiică iau cina împreună, doar ei doi?

— Citeşti prea multe thrillere, răspunse el, aruncându-şi sacoul pe spătarul scaunului şi descheindu-se la cămaşă. Ştii, eu nu cred că o fată ca Phaedra poate să placă un bărbat ca Julius. Pur şi simplu, n-are cum.

— Bărbaţii puternici sunt foarte atrăgători, Josh. Dacă el a pus la cale totul, pentru ca ea să moştenească sute de mii de lire, ca să nu mai vorbim despre Safirele Frampton, nu crezi că ea l-ar putea găsi atrăgător măcar un pic?

— Tu vrei să spui că Julius a falsificat testamentul tatei? întrebă Joshua, aruncându-i Robertei o privire plină de seriozitate.

— Nu ştiu. Ar fi putut face asta?

Joshua clătină din cap.

— Nu cu uşurinţă.

— Dar se prea poate să fi falsificat rezultatul testului ADN, nu? Adică, a văzut vreunul dintre nou rezultatul?

— Nu, doar l-am crezut pe Julius pe cuvânt.

— Mare greşeală!

Roberta stoarse nişte pastă de dinţi pe periuţa ei electrică şi începu să-şi perie dinţii, privindu-şi gânditoare reflexia din oglindă. După un timp, scuipă în lavoar.

— Atunci, haide să mai facem un test, propuse ea.

Joshua se urcă în pat.

— Şi cum o să faci asta? Mama n-o să te lase niciodată, nici David sau Tom. Ei o consideră minunată pe Phaedra.

— O să fur un fir de păr sau ceva de genul ăsta.

— Iată un spectacol amuzant!

— O să iau nişte păr de pe peria ei.

— Asta înseamnă să te strecori în camera ei din casa bunicii. Mai bine tu, decât eu, spuse el râzând.

— Tu nu prea iei chestia asta în serios, spuse Roberta enervată, urcându-se în pat lângă el.

El se întoarse pe o parte şi o sărută pe obrazul neted.

— Cred că o să descoperi că ea e cine zice că e şi că Julius încearcă doar s-o călărească, lucru care, dă-mi voie să adaug, n-o să-i reuşească. Phaedra e pur şi simplu politicoasă. El e aliatul ei în toată povestea asta, fiind mâna dreaptă a tatei. A fost, probabil, prietenul ei de la bun început. Nu uita că şi ea e în doliu. Pesemne că Julius e doar un umăr bun pe care să plângă.

— Să nu crezi asta, Joshua. Fata este o nemernică!

— Bine, detectiv particular Roberta. Te las să scoţi la iveală adevărul.

O mai sărută o dată, dar Roberta nici nu observă. Era ocupată să-şi pună la cale planul de acţiune.

A doua zi de dimineaţă, Phaedra porni spre Fairfield într-o dispoziţie foarte veselă. Ascultă programe de radio şi fredonă, cât de tare putu, melodiile pe care le ştia. Cu geamurile coborâte şi cu plafonul maşinii deschis, se simţi tot mai cuprinsă de entuziasm pe măsură ce înainta pe autostradă. Orice temere legată de Julius i se spulberase în vânt, iar ea aştepta cu nerăbdare să petreacă patru zile împreună cu David. Ieşi de pe autostradă şi intră pe drumurile şerpuitoare ce duceau către orăşelul Fairfield. Gardurile vii erau pline de snopi înfoiaţi de hasmaţuchi şi de porumbar cu mici inflorescenţe albe. Plouase peste noapte şi iarba lucea de umezeală. Păsările săgetau cerul, mieii zburdau pe câmpii, iar poneii îşi fluturau cozile ca să gonească muştele. Trecu pe lângă frumoase căsuţe cu acoperişuri de stuf şi traversă un pitoresc pod de piatră, care se arcuia peste un pârâu cu şerpuiri domoale. Totul era atât de frumos, încât îşi dori să fi trăit la ţară, unde ar fi fost înconjurată de asemenea frumuseţe zi de zi. Parcurile londoneze nici nu se comparau cu asta.

Trecând pe lângă biserică, o văzu pe bunica lui David stând la soare şi discutând cu vicarul. Erau adânc cufundaţi în conversaţie, iar Margaret ţinea în mână un buchețel de flori galbene. Phaedra îşi lăsă capul în jos şi-şi continuă drumul, dar Margaret era mult prea absorbită de reverendul Morley ca să observe micul Fiat Uno.

Intră, în sfârşit, pe porţile de la Fairfield Park, simţindu-se extrem de entuziasmată. Ştia cum să ajungă la casa lui David şi o luă imediat pe drumul de pământ care ducea la fermă. Ocoli pădurea ce părea să plutească într-o mare de albastru. Imaginea viorelelor era atât de uluitoare, încât Phaedra opri maşina. Coborî, iar din curbă apăru un Land Rover. Ea se aştepta să fie vreunul dintre angajaţii lui David, care venea să-i spună că intrase pe o proprietate privată, dar, după ce maşina se apropie, văzu că era David.

– Phaedra! exclamă el fericit, coborând din maşină. Ce surpriză plăcută! N-am crezut c-o să apari atât de devreme.

Rufus năvăli şi el afară şi se repezi la ea, întâmpinând-o ca pe un vechi prieten. Phaedra îl mângâie pe blana moale de pe cap.

— A trebuit să părăsesc oraşul cât mai repede cu putinţă. Devine insuportabil!

— Asta pot înţelege. N-aş putea niciodată să trăiesc la Londra.

— Şi mi-a fost dor de Rufus, spuse ea în timp ce scărpina câinele după urechi.

— Şi lui i-a fost dor de tine.

David o privi în timp ce ea se aşeza pe vine. Purta o rochie înflorată şi o jachetă scurtă, de blugi. Părul blond îi era ciufulit şi îi cădea pe umeri şi pe spate în şuviţe dese. De câte ori o vedea, era uluit de frumuseţea ei, de parcă o vedea pentru prima oară.

— Te-ai oprit ca să vezi viorelele?

— Nu m-am putut abţine. Sunt superbe.

— Dacă vrei, ne putem plimba acum printre ele. Eu nu mă grăbesc nicăieri.

— E frumoasă viaţa la fermă!

El râse.

— Astăzi, da. Mulţumesc pentru ploaie!

— A funcţionat, nu-i aşa?

— Cu siguranță.

Ea își plimbă privirea peste lanul de grâu.

— Mie mi se pare totul foarte sănătos.

— Ne trebuie ploaie pentru îngrășăminte. Pământul e foarte calcaros, așa că e destulă apă strânsă dedesubt. Eu eram îngrijorat de soarta solului în care s-au semănat semințele.

— Fermierii sunt mereu îngrijorați de ceva, nu-i așa? Prea multă ploaie, prea puțină, insuficient soare sau prea mult soare.

El ridică din umeri.

— Eu sunt mai filozof. N-am ce-i face, drept urmare iau lucrurile așa cum vin. Haide să ne plimbăm prin pădure. Ai s-o vezi în cel mai frumos moment al ei.

O luară pe poteca dintre copaci. Iarba era deasă și umedă, iar aerul, dulceag și încărcat de mireasma viorelelor.

— Vrei să culeg câteva fire ca să le punem în bucătărie? întrebă ea.

— Nu cred că are rost. Dacă le rupi, mor repede. Mai bine să le admirăm aici. Dar poți culege câteva fire de-acolo, dacă vrei, o îndemnă el, arătându-i un crâng cu tufe mari de rododendroni roz, roșii și albi, care se întindea chiar în fața lor.

Îi dădu Phaedrei briceagul lui.

— Ești un adevărat cercetaș, spuse ea.

— Cred că există un cercetaș în sufletul fiecărui fermier.

David o urmări cum studia florile. Vru să culeagă una și să i-o pună în păr, dar știa că gestul ar fi fost unul necuvenit, așa că se așeză pe un maldăr de bușteni tăiați dintr-un copac care căzuse în timpul unui viscol.

— Am văzut-o pe bunica ta în fața bisericii, de vorbă cu vicarul, spuse Phaedra.

— Ceva nu-mi miroase a bine în relația dintre ei, spuse el îngândurat, frecându-și bărbia.

— Cum adică?

— Păi, zilele trecute le-am întrerupt un rendez-vous în camera de zi a bunicii. Se țineau de mână, iar el îi vorbea despre iubire.

Ea tăie o floare mare, roz.

— Vrei să spui că bunica ta are o relație amoroasă?

El strâmbă din nas.

— Nu ştiu ce să cred. Dacă are, asta nu se potriveşte deloc cu caracterul ei.

— Dar îi face bine!

— Nu pot spune acelaşi lucru despre vicar.

Ea râse.

— Cred că tocmai îi oferise un buchet de flori. Poate că-i face curte.

— Nu ţi se pare că e ca şi cum ar curta un scorpion?

— Eşti foarte rău, David, să ştii, îl tachină ea. Mie-mi place de Margaret.

— Şi ei de tine. Vrea să-ţi dea safirele.

Phaedra veni cu florile culese şi se aşează lângă el, pe buşteni.

— Nu le vreau, David.

— De ce?

Ea îşi coborî privirea la corola unui rododendron roşu, din care un bondar mare sorbea, zgomotos, nectar.

— Eu nu port bijuterii. Când o să mă împodobesc eu cu safirele acelea? Şi nu cred că *ar trebui* să fie ale mele.

– Tata a vrut să le ai tu.

— Ştiu, dar asta nu înseamnă că *eu* ar trebui să le am. Adică, eu nu sunt o Frampton. Nu cu adevărat.

— După sânge, eşti.

— O să mă mărit şi o să devin altcineva, iar atunci familia ta o să piardă pentru totdeauna acele frumoase bijuterii. Nu cred că asta a fost intenţia stră-străbunicului tău.

David încercă să ignore ideea măritişului ei.

— Stră-străbunicul meu e mort şi nu-i mai pasă, spuse el.

— La fel şi George, David, adăugă ea în şoaptă. E mult mai important să avem grijă de cei aflaţi în viaţă.

În clipa aceea, bondarul ieşi din floare şi se aşeză, şovăitor, pe braţul Phaedrei. David vru să-l gonească, dar ea îl opri.

— Lasă-l, e un prieten, insistă ea, iar apoi priviră amândoi insecta, ameţită de dulceaţa nectarului, care cobora pe braţul ei către palmă. N-o să-mi facă nici un rău. E mult prea cuminte ca să mă vatăme.

— Sau prea adormit, spuse David, iar o vreme amândoi priviră bondarul în tăcere. Ştii, bunica o să se simtă jignită dacă nu accepți bijuteriile. Abia aşteaptă să ți le dea.

— Atunci, le accept cu titlul de împrumut. Poate că o să le las în seiful tău. Eu n-am unul la Londra şi m-aş teme prea tare ca nu cumva să le pierd.

El zâmbi.

— Ştii ce valoare au?

— Habar n-am.

— Zilele astea, valorează peste un milion.

Ea căscă gura, uimită.

— Peste un milion de lire? Doamne fereşte!

— Eşti sigură că nu le vrei?

Ea clătină din cap, nervoasă.

— Acum sunt şi mai sigură!

Se ridică şi-i întinse lui David buchetul de flori.

— O să pun bondăraşul ăsta undeva la adăpost, ca să poată adormi.

Aşează cu grijă un deget în calea bondarului şi îl privi urcându-şi corpul rotunjor pe el. Pe urmă, îl încurajă să intre în corola altei flori. După o clipă de ezitare, mirosul nectarului fu o tentație mult prea mare, aşa că bondarul intră, şovăielnic.

Se întoarseră la maşini, iar Phaedra merse în urma Land Roverului până acasă la David. După ce el îi duse valiza la etaj, se aşezară amândoi pe terasă, cu ceai şi biscuiți. Phaedra se simți învăluită de o liniştitoare senzație de pace, soarele încălzindu-i pielea, iar cântecul păsărilor ridicându-i moralul. Londra şi Julius Beecher păreau acum la un milion de kilometri depărtare. La Fairfield se simțea în siguranță.

Îşi întoarse privirea la David. Albastrul ochilor lui era acum intens, de la cămaşa bleu pe care o purta, iar pielea îi era bronzată şi marcată de viața pe care şi-o petrecea în mare parte în aer liber. Mânecile suflecate lăsau la vedere antebrațele puternice, bronzate, şi două mâini mari, pricepute. Phaedra îl găsea exasperant de atrăgător. O privi şi el şi, preț de un moment prelung, nici unul nu-şi retrase privirea. Phaedra ştia că ar fi trebuit să se uite în altă parte, fiindcă nu era prudent să-l

încurajeze. Dar, chiar dacă raţiunea îi striga să fie precaută, inima ignora avertismentul. Îi făcea atât de bine să se cufunde în căldura privirii lui, iar asta îi dădea o senzaţie atât de familiară, încât se simţea de parcă ar fi avut parte de acea căldură dintotdeauna.

Capitolul 22

În seara aceea, David şi Phaedra mâncară singuri în bucătăria lui. Ea gătise un *risotto* cu ciuperci, iar el deschisese o sticlă de vin roşu de Burgundia. David era încântat că reuşise s-o strecoare pe Phaedra pe domeniu fără să afle mama sau bunica lui. O avea acum doar pentru el.

Îşi petrecuseră după-amiaza împreună, mergând cu Land Roverul lui prin preajma fermei, cu Rufus pe bancheta din spate. Ei îi făcuse plăcere să-l asiste la treburile pe care el le avusese, fără s-o deranjeze câtuşi de puţin că, la întoarcerea acasă, îi era foarte cald şi era prăfuită toată.

După cină, ieşiră să privească stelele. Spre deosebire de Londra, unde stelele abia se vedeau din cauza smogului, aici ele erau luminoase şi strălucitoare precum diamantele cel mai desăvârşit şlefuite. Deciseră să facă o plimbare în jurul lacului împreună cu Rufus. Întunericul adăuga un plus de emoţie ieşirii lor în miez de noapte, iar David îşi vârâse mâinile în buzunare, ca să nu fie tentat s-o ia pe Phaedra de mână. Îşi tot spunea în minte că erau fraţi, dar cuvintele păreau goale şi lipsite de sens. El nu *simţea* deloc că ea îi era soră. Să-şi tot spună că aşa stăteau lucrurile, asta nu schimba deloc ceea ce simţea pentru ea, nici faptul că acele sentimente deveneau cu fiecare minut tot mai puternice şi mai greu de stăpânit. Dacă s-ar fi convins că ea nu simţea la fel,

şi-ar fi înăbuşit cumva acele sentimente, dar nu asta îi citea el în privire ori de câte ori se uitau unul în ochii celuilalt.

Ajunseră la lac, unde luna se reflecta în apa argintie precum mercurul. Papura se contura pe fundalul apei, cu capetele ei greoaie legănându-se lin în adierea vântului, iar o găinuşă-de-baltă dolofană dormea în cuibul ei din mijlocul stufărişului, la adăpost de vulpi. Continuându-şi plimbarea în jurul lacului, ei auziră deodată acorduri de pian purtate de vânt dinspre Fairfield House.

— Cine cântă la ora asta? întrebă David.

— Mama ta cântă la pian?

— Da, a făcut-o cândva. Dar n-a mai atins pianul de mulți ani.

Deviară de la traseu şi se duseră spre peluză.

— Doar n-ai de gând s-o spionezi, nu? şopti Phaedra.

— De ce nu? răspunse el, călcând pe iarba proaspăt tunsă.

— Nu crezi că Rufus o să ne dea de gol? şuieră ea printre dinți.

El îşi privi câinele ducându-se spre fereastra salonului în care strălucea o singură lumină.

— Atâta vreme cât câinii mamei nu sunt prin preajmă, totul e în regulă.

Pe măsură ce se apropiau de fereastră, muzica se auzea tot mai tare. Era o melodie tristă, cântată într-o manieră curgătoare.

— Mătuşa ta mai e aici? întrebă Phaedra.

— Da. Cred că-i aici pentru totdeauna.

— Dar ea n-are o casă a ei?

David chicoti încetişor.

— N-ai zice, nu-i aşa? A venit aici ca s-o ajute pe mama, dar acum o ajută mama pe ea. A căzut pe scări.

— Da, mi-a spus Margaret. Biata de ea!

— Băuse prea mult, după cât se pare.

— Vai de mine!

— Cel puțin, astfel a avut o scuză ca să mai stea o săptămână. Doctorul Heyworth a insistat ca ea să se odihnească.

— Probabil că e bine pentru mama ta s-o aibă aproape.

— Sincer vorbind, cred că a început să se cam plictisească de ea. Mama îşi petrece toată ziua în grădină sau pe deal, la casa de

piatră, pe care vrea s-o restaureze. Probabil că face asta ca aibă parte de un pic de intimitate.

— O, *folía*! exclamă Phaedra, şuierând tare. Ce mult mă bucur că s-a apucat de ea!

— A cerut s-o ajutăm cu toţii la sfârşitul ăsta de săptămână. Cel puţin, aşa o să scapi din ghearele bunicii, spuse David oprindu-se în faţa ferestrei şi trăgând cu ochiul înăuntru. E mama, şopti el.

— Cântă frumos.

— E îmbrăcată într-un halat de casă şi a pus pe pian o lumânare aprinsă.

— E singură?

El îi aruncă o privire speriată.

— Ce vrei să insinuezi?

— Mă tot gândesc la bunica ta şi la vicar. Poate că e ceva în apă.

El o plesni peste braţ, în joacă.

— Ce fată rea eşti! Haide s-o ştergem de-aici înainte ca mama să ne vadă.

Muzica se opri dintr-odată. El o prinse pe Phaedra de mână şi amândoi o luară la fugă spre peluză.

Antoinette veni la fereastră şi îi văzu dispărând în întuneric. Rufus ajunse la smocurile de spânz de sub aceeaşi fereastră şi ridică un picior lângă ele, deloc surprins s-o vadă pe Antoinette acolo. Ea se încruntă şi se întrebă cine putea fi fata care era cu David. Semăna suspect de tare cu Phaedra. Părul acela blond, ondulat, era inconfundabil. Dar s-o fi ţinut David de mână? Nu, cu siguranţă că nu-l văzuse ţinând-o de mână.

Se întoarse la pian, cu o senzaţie de nelinişte în adâncul stomacului. Senzaţia aceea o măcina de când se întorsese David din Elveţia, declanşată de felul în care i se luminase faţa atunci când povestise despre Phaedra. Acum o măcina şi mai tare, fiindcă trase concluzia că cele două persoane pe care le văzuse alergând pe peluză, ţinându-se de mână, erau, fără îndoială, David şi Phaedra. Ştia că fiul ei era sensibil. Dacă în locul lui ar fi fost Tom, Antoinette s-ar fi îngrijorat şi mai tare. Tulburarea aceea însă ea n-o simţea din teama că David ar fi putut începe o

relație cu sora lui vitregă. Dimpotrivă, Antoinette credea cu fermitate că el n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Tulburarea ei venea din mâhnirea ce o cuprindea la gândul că, dacă David îşi găsise în sfârşit un suflet pereche, el n-ar fi putut să se bucure niciodată de împlinirea dorințelor lui.

Stinse lumânarea şi coborî capacul pianului. Piesa aceea muzicală îi liniştise sufletul şi i-l înălțase undeva mai presus de simțuri, într-un spațiu de grație în care fusese învăluită de pace – acelaşi sentiment pe care îl avusese şi în biserică, unde percepuse, de asemenea, o prezență care o asigurase că nu era singură. Era reconfortant să ştie că, doar cântând la pian, putea accede la acea senzație.

Stinse lumina şi urcă scările către dormitorul ei. Încă nu terminase de făcut ordine în camera lui George. Ideea de a umbla prin lucrurile lui n-o mai speria ca la început, dar o parte din ea încă dorea să-i păstreze bunurile pământeşti, fiindcă ele îi mențineau legătura cu el. Dacă le punea pe toate în cutii, oare nu făcea acelaşi lucru şi cu George? Camera lui, aşa cum o lăsase el, cu siguranță că păstra vie amintirea lui.

Antoinette se întinse în pat şi stinse lumina. Închise ochii şi se gândi la George. Apoi, exact în clipa în care jalea o năpădi, amenințând s-o înece într-un val de tristețe, ea îşi îndreptă gândurile către grădină, către casa de piatră de pe deal şi către toate lucrurile frumoase pe care plănuia să le facă. Fereastra era deschisă. Vântul bătea printre copaci şi o bufniță îşi chema perechea. Ascultă sunetele familiare ale nopții şi adormi legănată de muzica lor.

David şi Phaedra ocoliră lacul ca să se întoarcă acasă. David dădu drumul mâinii ei, nu pentru că voia, ci pentru că tentația de-a o duce la buze ca s-o sărute creştea cu cât o ținea mai mult într-a lui. Era mai bine fără nici un pic de contact fizic. Phaedra îşi încrucişă brațele la piept şi continuă să meargă, ca şi cum să se țină de mână cu el fusese cel mai inocent lucru din lume. În realitate, încă simțea furnicături pe piele de la atingerea lui. Dacă n-ar fi fost frați, ea l-ar fi lăsat s-o ducă într-un loc tainic de lângă lac şi s-o cuprindă în brațe. Îşi dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Dar ele nu mai puteau fi schimbate acum.

În noaptea aceea, fiecare rămase întins în patul lui, puternic conştient de prezenţa celuilalt la numai câteva uşi distanţă. Phaedra încercă să asculte sunetele nopţii, dar David se afla pretutindeni. Era în vânt, în vaietul tânguios al bufniţei şi în ţipătul întâmplător al câte unui animal încolţit de o vulpe. Chipul lui lumina în întuneric atunci când ea închise ochii, impunându-şi să adoarmă, iar după ce, în cele din urmă, o fură somnul, nu-l mai găsi pe George în visele ei, ci pe David.

A doua zi, mâncară la micul dejun clătitele pregătite de Phaedra, iar apoi se urcară în Land Rover şi plecară s-o întâlnească pe Antoinete la casa de piatră, pe deal. Era o dimineaţă senină şi însorită, însă peste câmpuri sufla un vânt rece dinspre vest, făcând ca norii pufoşi, ca de vată, să alerge pe cer. Phaedra purta un pulover peste rochia de vară, dar tot i se făcu pielea de găină pe pielea dezgolită a picioarelor. Regreta că nu-şi îmbrăcase blugii, dar dorinţa de a arăta bine pentru David fusese mai puternică decât gândirea înţeleaptă.

Porniră pe drumul de pământ. O familie de rândunele se înălţa şi apoi plonja, iar o potârniche dolofană, cu şase pui, traversă în grabă iarba, în căutarea unei ascunzători printre arbuşti. Phaedra îi zâmbi lui David, iar el îi întoarse zâmbetul, încântat că ei îi plăcea natura la fel de mult ca şi lui.

În cele din urmă, ajunseră la *folíe*. Coborâră din Land Rover şi o auziră pe Antoinette cântând, mulţumită, în casă.

— Mamă! strigă David.

Cântatul se opri, iar Antoinette apăru. Purta o salopetă albastră şi avea părul prins la spate cu un elastic.

— Bună, Phaedra! spuse ea, veselă, încercând să nu se gândească la imaginea fetei alergând de mână cu David pe peluză. Când ai ajuns?

— Ieri, răspunse Phaedra. Mă săturasem, pur şi simplu, de Londra. Nu mai puteam suporta nici măcar un minut. E incredibil de frumos aici, sunteţi atât de norocoşi că trăiţi la ţară în fiecare zi a săptămânii!

Deci, Phaedra fusese, până la urmă, îşi zise Antoinette, înăbuşindu-şi neliniştea înainte ca aceasta să sporească din nou.

— Pe când trăia George, îmi petreceam mare parte din săptămână la Londra. Acum, când privesc în urmă, nu-mi imaginez cum de am reuşit. După ce a murit el, am avut impulsul să-mi petrec mai mult timp acolo, dar pe urmă am descoperit grădina, iar acum gândul de-a mă întoarce în oraş mi se pare îngrozitor. Aici e linişte.

— Ce faci aici? întrebă Phaedra.

— O, e vorba de noul meu proiect! Intraţi să vedeţi.

— David spune că ai nevoie de ajutor.

— Mi-ar plăcea să am parte de aşa ceva. Doctorul Heyworth vine mâine, iar Tom şi Joshua vin şi ei în seara asta.

— Ce drăguţ! Toată familia!

Antoinette zâmbi larg. Nu-i putea spune fetei că veneau cu toţii ca s-o salveze pe ea de Margaret.

— Mai multe mâini, mai uşoară treaba! Puteţi să începeţi să lucraţi cu toţii mâine-dimineaţă.

— Cine a construit casa asta?

— Nu ştiu, răspunse Antoinette, conducându-i înăuntru. E foarte romantică, nu-i aşa? Cu siguranţă că cineva ştie cine a construit-o. Dar habar n-am pe cine ar trebui să întreb.

— Ador misterele, spuse Phaedra.

— Mă tem că locul ăsta o să rămână mereu misterios. Cel puţin îl putem restaura, încât să revină la gloria de odinioară. Dar e păcat că zidurile nu pot vorbi, oftă Antoinette.

Mâncară cu toţii de prânz în casa cea mare. Phaedra observă imediat noua coafură a lui Rosamunde. Arăta mai feminină cu părul lăsat pe spate. O complimentă, iar Rosamunde se ruşină.

— L-am purtat strâns la spate aproape toată viaţa. Am sentimentul că acum e un pic cam târziu să schimb ceva.

— Nici pomeneală să fie prea târziu! Eşti tânără, spuse Phaedra.

— Eşti foarte amabilă, draga mea.

— Vârsta n-are importanţă. Eu consider că mult mai important e caracterul. O persoană poate fi tânără la optzeci de ani sau bătrână la douăzeci. Totul depinde de ceea ce ai înlăuntrul tău.

— De acord, spuse David.

Rosamunde se foi, încântată.

— Caz în care, Phaedra, tu eşti o femeie de treizeci şi doi de ani foarte bătrână şi înţeleaptă, deşi n-arăţi cu o zi mai în vârstă de douăzeci de ani.

David surprinse privirea Phaedrei şi zâmbi tainic văzând-o cum se aprindea la faţă. Antoinette observă asta. Acum, că fusese avertizată de apropierea dintre ei, observa fiecare privire secretă şi fiecare zâmbet pe care cei doi le schimbau. Ea nu voia ca asta să se întâmple. Afecţiunea tot mai puternică dintre ei depăşea comportamentul normal al fraţilor, făcând-o să se simtă deosebit de neplăcut. Era cu atât mai bine că Phaedra urma să-şi petreacă restul weekendului împreună cu Margaret.

„În viitor, fata trebuie să stea aici, la Fairfield House", îşi spuse Antoinette.

Nu era sănătos pentru ei să petreacă atât de mult timp între patru ochi. Nimic bun nu putea să iasă din asta.

În după-amiaza aceea, când doctorul Heyworth veni la Fairfield House ca să ia ceaiul, Rosamunde se afla la casa de pe deal, întinsă pe un şezlong şi acoperită cu o pătură, în timp ce Antoinette, Phaedra şi David rupeau iedera care acoperise zidurile exterioare. Doamna Gunice îi dădu doctorului o cutie cu biscuiţi fragezi şi un coş plin cu chec, sendvişuri şi câteva termosuri cu ceai, ceşti, farfurii şi tacâmuri, pe care el le puse cu grijă în maşină. Cu inima plină de bucurie la gândul că urma să-şi petreacă după-amiaza alături de femeia pe care o iubea, doctorul Heyworth acceleră pe deal în sus, ca să ajungă în vârf cât mai repede cu putinţă.

— O, William! exclamă Rosamunde, încântată, atunci când maşina lui opri lângă tufele de porumbar, iar după aceea ea flutură din mână în direcţia lui, el răspunzându-i cu acelaşi gest şi cu un zâmbet larg. Ce ai adus acolo? vru ea să ştie, privindu-l cum lua un coş de pe bancheta din spate.

— Ceai, răspunse el.

Veni pe potecă înspre Rosamunde, iar o pală de vânt îi zbură pălăria de pai de pe cap.

— Vai de mine! exclamă el.

— Aici, sus, cam bate vântul. Se face şi frig ori de câte ori soarele intră după câte un nor, spuse Rosamunde.

El puse coşul jos, la picioarele ei, şi alergă să prindă pălăria înainte ca vântul s-o ridice şi s-o ducă mai departe.

— Faceţi o treabă grozavă, Lady Frampton! strigă el apoi, văzând cum un lung tentacul de iederă căzu pe pământ, ca o caracatiţă moartă.

— Am nişte ajutoare, răspunse ea.

— Mai multe mâini, muncă mai uşoară, spuse Rosamunde. Mi-ar plăcea şi mie să ajut.

— Dar nu trebuie, spuse doctorul Heyworth cu blândeţe. Cum se simte pacienta mea astăzi?

— Mult mai bine. Am venit până aici pe jos, foarte încet, iar acum, cuibărită sub pătura asta, mă simt minunat.

— Să-ţi torn o ceaşcă de ceai?

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc.

El ridică un termos din coş.

— Mâine vin pregătit să mă murdăresc şi eu pe mâini, spuse el.

— Poate că o să reuşesc să ajut şi eu.

— Sunt sigur că sora dumitale îţi poate găsi de făcut ceva care să nu fie foarte solicitant. Nu credeţi, Lady Frampton?

— Ar putea să şteargă geamurile! strigă Antoinette, de pe acoperiş.

— Veniţi jos să beţi o ceaşcă de ceai, Lady Frampton, şi smulg eu iedera. Nu credeţi că v-ar prinde bine o pauză?

Antoinette zâmbi.

— Cum să refuz o astfel de invitaţie din partea unui doctor? spuse ea râzând şi coborând scara cu grijă, iar după ce ajunse jos, prinzând mâna întinsă de doctorul Heyworth şi sărind peste ultimele două trepte direct pe iarbă. Mulţumesc!

El îşi suflecă mânecile.

— Nu pot să stau fără să fac nimic şi să vă las pe dumneavoastră să faceţi toată treaba. Nu-mi prieşte.

— Atunci, o să beau o ceaşcă de ceai împreună cu Rosamunde şi o să vă privesc pe toţi trei făcând treabă în locul meu.

Ea întinse pe iarbă pătura pe care doamna Gunice o pusese deasupra coşului şi se aşeză. David şi Phaedra erau cocoţaţi pe scări, smulgând iedera de pe frontonul de deasupra porticului. Mergea greu, fiindcă planta se prinsese strâns de piatră. Cei doi

se foloseau de nişte mistrii ca s-o desprindă cu grijă, astfel încât să nu strice structura de dedesubt. Discutau dezinvolt, râzând din când în când. Până şi Rosamunde simţea energia care vibra între ei.

— Zici că se ştiu de-o viaţă, îi spuse ea soră-sii.

— Da, răspunse Antoinette cu iritare în glas.

Rosamunde făcu ochii mici la auzul acelui ton.

— Sunt foarte pasionaţi unul de celălalt, nu-i aşa? murmură ea, îndreptându-şi din nou atenţia către portic.

Antoinette tresări.

— Ce-ţi trece prin minte?

— Nimic, doar că se simte un anumit fior între ei. Dar poate că este vorba doar despre o prietenie foarte strânsă. Cu siguranţă că se înţeleg de minune.

— Crezi că se plac, nu-i aşa? Ei, bine, n-au ce face. Sunt rude.

Rosamunde văzu că sora ei devenise agitată.

— O, serios vorbind, Antoinette, n-ai de ce să-ţi faci griji! David e un băiat inteligent.

— Ştiu, dar nu suport să-l văd nefericit. Dragostea neîmpărtăşită e un lucru oribil.

Îşi băură ceaiurile, urmărind cum cei doi dădeau iedera jos încetul cu încetul. Deodată, David strigă entuziasmat:

— Priviţi! E ceva gravat în piatră!

Doctorul Heyworth coborî de pe scară ca să se uite mai bine. Phaedra curăţă resturile de tulpină. Acolo, cioplite vizibil în piatră, erau următoarele cuvinte: *Dum spiro ti amo*, urmate de o dată.

Antoinette se ridică şi-şi puse mâinile în şold, uitându-se, uluită, la cuvintele gravate.

— Nu pot să cred! icni ea. Un indiciu în mijlocul misterului nostru! Ce înseamnă asta? Pariu că ştiţi latină, doctore Heyworth!

— Bineînţeles. *Câtă vreme respir, te voi iubi*, răspunse el.

— Vai, ce romantic! exclamă Phaedra.

— Şi data, doctore Heyworth? adăugă Antoinette.

— 1954.

— Deci, casa nu e atât de veche pe cât credeam.

— Lucrurile care sunt devastate de natură par mult mai vechi decât sunt în realitate. Clădirile pot fi deteriorate în doar câțiva ani, spuse doctorul Heyworth cu un aer de cunoscător.

— Şi cine să credem că a construit-o? întrebă Rosamunde.

— Îmi imaginez că un bărbat a construit-o pentru femeia iubită, spuse David. Cine a locuit aici în 1954, în afară de bunicul?

— El trebuie să fi avut douăzeci şi ceva de ani... Doar nu crezi că el a construit-o, pentru bunica ta? întrebă Antoinette, uluită.

— Iar ea de ce s-o fi lăsat în ruină, dacă fusese special construită pentru ea? întrebă David.

— Nu-mi pot imagina, răspunse Antoinette îngândurată. Vreau să spun că această casă n-are cum să fi fost construită decât de Arthur.

— Iar el n-ar fi construit-o pentru altcineva în afară de Margaret.

— Familia ei provenea din Bath, dacă nu mă înşel, adăugă Antoinette. Asta explică piatra de Bath.

— Ar avea logică, fu de acord doctorul Heyworth.

— Phaedra, tu ai o misiune weekendul ăsta, spuse Antoinette, entuziasmată. Eşti singura care ar putea scoate povestea de la Margaret.

— O să mă străduiesc, răspunse Phaedra, coborând de pe scară.

— Haideți să bem cu toții o ceaşcă de ceai ca să sărbătorim, propuse David zelos.

— Avem chec, biscuiți şi sendvişuri cu ou, îi informă Rosamunde. Doamna Gunice ne-a pregătit din nou un festin!

În seara aceea, David o conduse pe Phaedra la casa bunicii lui, care se afla la celălalt capăt al domeniului. Ultima dată când fusese la Fairfield, Phaedra o vizitase, dar acum florile de curpen alb se trecuseră, iar clădirea arăta şi mai frumos în lumina trandafirie a amurgului. Phaedra îşi parcă maşina lângă gardul viu care separa fațada casei de grădină, iar David parcă pe aleea de pietriş şi îl lăsă pe Rufus în maşină. Nu intenționa să stea mult.

Margaret fu nespus de bucuroasă s-o revadă pe Phaedra. Veni degrabă din camera de lucru şi apăru în vestibul cu un zâmbet

larg pe față, iar apoi o îmbrățișă pe fată cu căldură şi îndelung. David nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată atât de binedispusă.

— Îți mulțumesc că ai adus-o, David! Înainte să pleci, te rog să-i duci valiza sus, în camera galbenă.

David făcu ceea ce i se spusese. Valiza nu era foarte grea. Phaedra nu-şi adusese prea multe lucruri.

El încercă să citească pe chipul Phaedrei dacă era fericită sau tulburată fiindcă urma să rămână singură cu Margaret. Phaedra îi aruncă un zâmbet jucăuş, dar el nu-şi dădu seama dacă ea afişa doar o expresie curajoasă sau dacă era sincer încântată că se afla acolo. După ce plecă, se simți nefericit, ca un băiețel care tocmai trebuise să dea drumul din mână tuturor baloanelor de la petrecere. Se întoarse la maşină şi la Rufus, care dădu din coadă, fericit, la vederea stăpânului său. Însă inima lui David era grea de regrete la gândul că se întorcea acasă de unul singur.

— Iar acum spune-mi, draga mea, ce doreşti să bei? Am un Sauvignon deosebit de bun, dacă vrei vin. Eu o să beau un pahar de vin de Xeres, spuse Margaret în timp ce o conducea pe Phaedra în salon.

Fata privi frumoasa încăpere de jur-împrejur. Era armonioasă, de formă pătrată, cu un tavan înalt, cu ferestre pe măsură şi cu un şemineu mare, făcut din marmură de culoarea mierii, deasupra căruia atârna un portret al lui Margaret din tinerețe. Privind pictura, Phaedra îşi dădu seama că bătrâna de acum fusese cândva o frumusețe. Decorată cu gust, în nuanțe de galben pal şi de albastru, cu mobilă veche de lemn şi cu sofale şi fotolii mari şi moi, încăperea avea o căldură care provenea mai degrabă de la energia pozitivă decât de la încălzirea centrală.

— Ce cameră încântătoare! exclamă ea cu sinceritate, aşezându-se pe sofa.

— Nu-mi pot asuma meritele pentru decorare, răspunse Margaret. Antoinette a făcut asta, pe când locuia aici. Eu am modificat foarte puțin de atunci încoace. A rezistat destul de bine, nu crezi?

— Sunt de părere că totul e încântător.

— Mă bucur că îți place. Antoinette preferă galbenul.

— E o culoare veselă.

— Sunt întru totul de acord. Iar acum, dă-mi voie s-o sun pe menajeră.

Margaret apăsă pe un buton încastrat într-un suport argintiu care se afla pe măsuța de lângă sofa. Câteva clipe mai târziu, o tânără jovială apăru în prag. Purta un şorţ cu dungi albe şi albastre, iar părul castaniu îi era pieptănat pe spate, lăsând liberă o față rotundă, pistruiată, luminată de o pereche de ochi mari, albaştri.

— Iată, Jenny, ea e Phaedra! Ce spuneai că doreşti să bei, drăguțo?

— Aş vrea un pahar de vin alb, dacă se poate, răspunse Phaedra.

— Minunat! Şi un pahar de vin de Xeres pentru dumneavoastră, doamnă? o întrebă Jenny pe Margaret.

— Ca de obicei, răspunse Margaret scurt.

— Minunat, revin într-o clipită, spuse Jenny, iar apoi dispăru.

— Cred că e prea mult galben pentru ea, spuse Margaret zâmbind. E mult prea veselă.

— Aşa e mereu?

— Mereu.

— Ce fată norocoasă!

— Presupun că e mai bine aşa, decât să ai în serviciu pe cineva îmbufnat tot timpul. Şi găteşte foarte bine, spuse Margaret aşezându-se lângă Phaedra. Ce frumos, spuse ea, oftând. Te am doar pentru mine. Ştii, în casa cea mare toată lumea se luptă pentru tine.

— Sunt sigură că nu-i aşa, răspunse Phaedra cu modestie.

— O, ba da. Tu ai adus ceva magic în familie. Nu pot spune exact ce. Dar ai o strălucire aparte, Phaedra, şi am vrea să ne scăldăm cu toții în ea.

— O, zău aşa, nu merit un asemenea compliment. Ați fost cu toții atât de buni cu mine, mă simt atât de bine primită!

— Cred că Antoinette şi-ar fi dorit să aibă o fiică, iar eu, ei bine, eu l-am avut doar pe George. Mi-ar fi plăcut să am şi o fetiță, continuă Margaret, iar chipul i se întunecă preț de o clipă. Dar asta n-a avut cum să se întâmple vreodată.

— Îmi pare rău.

— O, să nu-ți pară! Am o nepoată acum, ceea ce e minunat. Haide, Jenny, intră!

Fata îi dădu lui Margaret paharul de vin de Xeres, iar bătrâna doamnă luă o înghițitură. Phaedra gustă din vinul ei. Era răcit perfect.

— David mi-a povestit despre vizita voastră la Murenburg, spuse Margaret.

— A fost tămăduitor, cred, pentru noi toți.

— Băieții au avut noroc că ai mers şi tu cu ei.

— Mi-a făcut plăcere să merg. A trebuit să văd şi eu locul în care a fost luat George. A trebuit, de asemenea, să-l las să plece. Acum mă simt cu sufletul împăcat. Vreau să spun că mi-e dor de el şi că mă gândesc mult la el, dar nu mai simt durerea aceea teribilă. Cred că asta se întâmplă fiindcă am ajuns să-i accept moartea. Accidentul acela i-a fost fatal, iar eu nu mai pot face nimic ca să-l aduc înapoi. Tot ceea ce mai pot face acum e să-i prețuiesc amintirea şi să-mi continui viața, bucurându-mă că drumurile ni s-au intersectat pentru o vreme.

Chipul lui Margaret se luminã de admirație.

— Eşti un suflet bătrân, Phaedra. Am stat de vorbă cu reverendul Morley despre tine şi asta spune şi el. Eşti foarte înțeleaptă pentru vârsta ta. Ştii, atunci când ai stat de vorbă cu mine în camera aceea de la Fairfield House, ceva magic s-a întâmplat. Înainte, nu-mi mai vorbise nimeni aşa. Vezi tu, eu nu voisem să mă duc la mormântul lui George. Nu acceptasem că era mort. Era prea mult pentru mine. Apoi, în ziua aceea, am fost în curtea bisericii împreună cu Joshua şi mi s-a întâmplat ceva înfricoşător. Am dat din întâmplare peste mormântul lui George şi mi-a fost deodată cumplit de ruşine, pentru că nici măcar nu ştiam unde anume se afla. Fiul meu, şi eu nici măcar nu ştiam care era piatra lui de mormânt! N-aveam legătură nici măcar cu ceea ce se scrisese pe lespedea de mormânt oficială. Lăsasem totul în seama lui Antoinette. Dar *eu* ar fi trebuit să am un cuvânt de spus. Iar atunci m-am simțit cuprinsă de o mare tristețe. Am crezut că am făcut infarct, dar tu mi-ai explicat totul atât de clar când ai vorbit cu mine! Eu nu jelisem. Şi cum aş fi putut jeli, când nici măcar nu-i acceptasem moartea? Cu tine am putut

vorbi despre el şi despre felul în care mă simţeam. A fost o uşurare atât de mare! M-am simţit alt om după aceea, mărturisi bătrâna doamnă, iar apoi îi aruncă Phaedrei un zâmbet şovăitor. Ieri am pus un buchet de flori galbene pe mormântul lui George. M-am gândit că ar fi drăguţ să-i duc astfel de flori, fiindcă galbenul e o culoare veselă. Iar reverendul Morley a fost atât de amabil!

Deci, florile nu erau de la vicar, până la urmă, îşi zise Phaedra.

— Of, Margaret, sunt atât de încântată că te simţi mai bine! spuse ea.

Bătrâna doamnă o bătu uşurel peste mână.

— Tu mi-ai arătat calea, drăguţo.

— Chiar aşa?

— O, da, tu ai fost lumina care mi-a arătat calea către Dumnezeu. Reverendul Morley a fost dascălul şi ghidul meu. Nu-mi pot imagina cum am ajuns la vârsta asta înaintată fără să fi cunoscut apropierea de Dumnezeu. Este minunat, iar ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Chiar nu pot să-mi asum meritele.

Phaedra se simţea stânjenită să fie obiectul unei asemenea preaslăviri.

— Ba poţi, draga mea, şi trebuie. Iar acum, am ceva pentru tine, spuse bătrâna doamnă, luând o cutie de catifea roşie de pe măsuţa de lângă sofa. George a vrut ca tu să le ai şi cred că le meriţi din plin. La început m-am împotrivit, recunosc sincer. Sunt bijuterii Frampton şi cred că ar trebui să rămână în familie. Dar acum, că te cunosc, nu mă pot gândi la o femeie mai potrivită căreia să i le dau, chiar dacă tu o să te măriţi cândva şi o să le duci într-o altă familie.

Inima Phaedrei începu să bată puternic. Cu mâinile tremurându-i, ea luă cutia.

— Haide, deschide-o.

Phaedra ridică, în cele din urmă, capacul. Acolo, strălucind aşa cum ea nu mai văzuse niciodată în viaţa ei ceva strălucind la fel, se aflau Safirele Frampton. Dar Phaedra dădu drumul capacului cu o mişcare bruscă, iar cutia se închise la loc.

— Margaret, nu le pot accepta.

Lui Margaret îi căzu fața.

— Dar de ce?

— George a fost impulsiv, după cum bine ştii. El a dorit să le primesc eu. Dar sunt sigură că, dacă ar fi trăit, s-ar fi răzgândit.

— N-ai de unde să ştii asta.

— O, ba da, spuse ea cu un zâmbet amar. Moartea lui m-a pus într-o poziție foarte stânjenitoare, nici nu-ți poți închipui. Ar fi greşit din partea mea să iau Safirele Frampton. Instinctele tale au avut dreptate. Safirele ar trebui să rămână în familie.

— Dar tu *eşti* parte din familie.

— După cum ai spus, o să mă mărit într-o zi şi o să le iau pe vecie de la voi. Safirele n-o să mai aparțină niciodată familiei Frampton. Asta nu se cuvine. Sunt sigură că, în inima ta, simți că nu se cuvine.

— Asta a fost dorința fiului meu.

— A fost o toană, Margaret. Serios vorbind, mă simt foarte prost...

— Insist, spuse Margaret, bătând-o din nou pe mână. Mai gândeşte-te peste noapte. O să vezi lucrurile altfel mâine-dimineață.

Phaedra oftă. Nu voia să-şi supere gazda.

— În regulă. O să mă gândesc peste noapte.

— Bravo! Iar acum, haide să mâncăm. Sunt sigură că ți-e foame, spuse Margaret în timp ce Phaedra o urma în sufragerie. Şi-mi poți povesti ce se petrece la casa de pe deal. Sunt sigură că David ți-a spus că Antoinette vrea s-o restaureze. Ştii cumva de ce? Nu pot înțelege ce-a apucat-o pe femeia aia.

Capitolul 23

Margaret se aşează în capul mesei, iar Phaedra, la dreapta ei. Jenny le servi o cină alcătuită din supă de sparanghel, friptură de miel, cartofi noi şi legume proaspete, din grădină.

— Deci, de ce renovează Antoinette casa de pe deal? Era perfect în regulă aşa cum era, spuse Margaret după ce Jenny dispăru la bucătărie.

— Cred că e fericită să aibă un proiect care să-i abată gândurile de la ea însăşi, răspunse Phaedra.

— Am crezut că deja făcea asta atunci când s-a apucat din nou să lucreze în grădină. Barry mi-a spus că au mers împreună la magazinul de grădinărit şi că au cumpărat o grămadă de răsaduri pentru plantat. Munca în grădină e un lucru foarte bun. Dar *folía* aceea! Pentru numele Domnului, e pe un deal! Ce rost are să-ți pierzi vremea cu ea?

— Poate că la mijloc e o oarecare curiozitate.

Margaret păru nedumerită.

— Antoinette e curioasă în privința acelei case?

— O, şi eu sunt! M-a cucerit.

— Nu mai spune! De ce?

— Pentru că e atât de fermecătoare şi de neglijată! Are ceva misterios şi romantic, nu crezi?

— Păi, dacă m-ar fi întrebat, i-aş fi spus eu. Nu există nici un fel de mister, iar romantism şi mai puțin, crede-mă.

— O, sunt dezamăgită!

Margaret îşi ridică bărbia.

— Soțul meu a construit-o pentru mine.

— Asta-i romantic! exclamă Phaedra, încântată.

— Motivul unui gest atât de măreț n-a fost deloc romantic, din păcate, spuse bătrâna doamnă lăsându-şi lingura jos şi ezitând, ca şi când ar fi cumpănit cum să spună mai bine povestea. Vezi tu, lui Arthur i-au cam plăcut femeile. Sau, mai degrabă, o femeie anume. O chema Leonora şi avea o înfățişare destul de drăguță, la modul comun, deşi te asigur că era aristocrată până-n vârful unghiilor, fiică de conte. Ei bine, el a avut o aventură cu ea, ca majoritatea bărbaților. Crima lui n-a fost că s-a zbenguit cu o altă femeie, ci că a fost prins. El spunea mereu că a unsprezecea poruncă era *Să nu fii prins*, şi ce-a făcut netotul de el? A fost

prins. Ironia sorții, nu crezi? comentă Margaret, dar apoi văzu că Phaedra pălise. O, nu te alarma, drăguțo! Am trecut peste asta. Sunt mai puternică decât par.

— Ce ai făcut?

— I-am spus în termeni fără echivoc că aveam să-l părăsesc dacă el n-o părăsea pe *ea*, de preferat undeva în mijlocul unui deşert foarte îndepărtat, spuse Margaret râzând. Desigur că el a renunțat imediat la Leonora. Asta fac de obicei bărbații atunci când trebuie să aleagă între amante şi neveste. Se întorc la cele dintâi, smeriți precum nişte câini bătuți, cu coada între picioare.

— Şi a construit acea casă în semn că îşi cerea iertare?

Margaret zâmbi.

— O, ce romantică eşti, nu-i aşa? Da, totul a fost o mare prostie! Nu trebuia să se facă tot efortul de-a se aduce piatră din locul meu de baştină, tocmai din Hampshire. Eu n-am dat niciodată doi bani pe casa aia.

— Dar el te-a iubit, spuse Phaedra, simplu.

— În felul lui.

— Bărbații sunt foarte buni la compartimentare. Se poate să vă fi iubit pe amândouă, doar că în moduri total diferite.

— Poate că aşa a fost.

— Dar ție ți-a fost loial şi pe tine te-a iubit cel mai mult.

— Şi n-a vrut un scandal, să nu uităm asta. Pe vremea aceea, un scandal era ceva ce trebuia evitat cu orice preț.

— E un gest deosebit să construieşti o căsuță într-un loc în care să poți sta şi să te bucuri de asfințit. Locul acela e cel mai bun de pe întreg domeniul, sunt convinsă de asta.

— Da, împrejurimile sunt foarte frumoase.

— Priveliştea e uluitoare. Poți vedea lacul şi casa, iar cerul e atât de întins! Mi-ar plăcea să stau acolo, sus, şi să privesc soarele răsărind şi apunând. Nu-i puțin lucru să vezi atât răsăritul, cât şi apusul în toată splendoarea lor.

– Ei bine, eu nu merg niciodată în locul ăla, spuse Margaret scurt, iar apoi începu să mănânce iarăşi din supă.

— L-ai iertat pe Arthur, până la urmă? întrebă Phaedra.

— Cred că, trecând toată povestea asta, am ieşit la celălalt capăt al ei puțin mai puternici, puțin mai ciufuliți, dar niciodată

la fel. Lucrurile astea te schimbă. Tu eşti prea tânără ca să ştii, dar îți spun eu din experiență: te lepezi de o piele şi rămâi transformat într-un fel. În ceea ce mă priveşte, eu am devenit o acriturăbătrână.

— Of, Margaret, nu cred aşa ceva!

— Dar chiar aşa s-a întâmplat! O, am continuat să râd. Arthur ştia să mă facă să râd ca nimeni altul şi i-am cam purtat pică pentru asta. N-am simțit că merita răsplata de a mă face fericită. Aşa că am devenit dificilă doar ca să-l pedepsesc, explică Margaret, iar apoi luă o gură de vin. Poate că nu l-am iertat. Nu de tot.

— Şi reverendul Morley ce părere are despre asta?

— Destul de proastă. Ştiu că o astfel de atitudine nu e foarte creştinească. Iertarea este unul dintre cele mai puternice mesaje ale lui Iisus. Dar Arthur e mort de multă vreme, iar eu încă sunt o acriturăbătrână.

Phaedra simți cum i se umplea inima de compasiune.

— Eu nu cred că eşti o acriturăă, Margaret.

Ochii bătrânei doamne scânteiară de plăcere.

— Asta pentru că tu îmi placi. Îi poți spune lui Antoinette că ai rezolvat misterul. Îți va fi foarte recunoscătoare, sunt sigură de asta.

— Acolo scrie: *Câtă vreme respir, te voi iubi*, în latină.

Margaret păru surprinsă.

— Ştii latină?

— Ne-a tradus doctorul Heyworth.

Bătrâna doamnă ridică din sprâncene.

— O, da, îi tot dă târcoale lui Antoinette, nu-i aşa?

— Eu am crezut că vine pentru Rosamunde.

Margaret țâțâi din buze.

— Tu te-ai uitat cu atenție la Rosamunde în ultimul timp? Nu, aşa am crezut şi eu! Ea e o persoană foarte cumsecade, dar nu e atrăgătoare precum e Antoinette. Dragul de doctor Heyworth! Cred că e îndrăgostit de ea de treizeci de ani. I-aş fi putut spune eu asta lui Antoinette.

— Vrei să zici că ea nu ştie?

— Bineînțeles că nu. Antoinette e foarte cuminte. Şi, în plus, încă îl jeleşte pe George.

— Crezi că el o să-i mărturisească vreodată că o iubeşte?

— N-o s-o facă, dacă are minte în cap. Serios vorbind acum, ar fi o mare obrăznicie! Bănuiesc că Rosamunde o să se întoarcă la ea acasă, iar doctorul Heyworth o să se retragă la cabinetul lui. Şi totul o să revină la normal.

Terminară friptura de miel şi, în loc de budincă, mâncară câte un bol de căpşuni şi de mure cumpărate de la supermarket.

— Iar acum află că am o misiune pentru tine, schimbă Margaret subiectul.

— Mă bucur să fiu de ajutor.

— Bravo, pentru că am nevoie de tine. Rugămintea mea e legată de David.

— Poftim?

— Ar fi timpul să-şi găsească şi el o fătucă bună, cu care să se aşeze la casa lui, spuse Margaret, care era prea preocupată să savureze delicioasele fructe şi nu observă roşeața ce coloră din nou obrajii Phaedrei. David îmbătrâneşte şi e cam mult de când n-a mai avut o iubită stabilă.

— Şi cum îl pot ajuta eu?

— Tu eşti sora lui vitregă şi eşti tare frumuşică. Precis ai nişte prietene ca tine la Londra, unele pe care să i le poți prezenta.

— Dar el urăşte Londra!

— Atunci, adu-le aici. Sunt sigură că Antoinette ar fi fericită să umple camerele goale cu drăguțele tale amice.

— Dar eu n-am nici o prietenă la Londra, protestă Phaedra, încercând să scape de o astfel de obligație. Toate prietenele mele sunt la Paris.

— Sunt sigură că poți găsi *una*.

— El e foarte pretențios.

— Greşeala lui! Are standarde imposibil de înalte. La urma urmei, viața lui nu e prea interesantă, aşa că oferta de fete e cam restrânsă.

— Locuieşte pe unul dintre cele mai frumoase domenii din țară.

— Da, dar câte fete vor să trăiască în mijlocul unui câmp? Cu toatele vor să petreacă. Ar trebui ca David să-şi mai reducă din

pretenții şi să-şi găsească o fată drăguță, de treabă, care să fie fericită să trăiască aici şi să-i facă o mulțime de copii. Într-o zi, el o să moştenească Fairfield House. Nu-mi pot imagina nimic mai rău decât să se mute acolo holtei. O să bântuie prin casa aia precum un bob de mazăre într-o cutie de pantofi. Nu, trebuie să-şi găsească o soție şi să aibă o familie mare, iar tu, draga mea, o să-l ajuți s-o găsească.

Phaedra oftă şi-şi coborî privirea în bolul gol.

— O să mă străduiesc.

— Bravo! se bucură Margaret. Ce păcat că tu îi eşti rudă de sânge, ai fi fost perfectă pentru el! adăugă apoi zâmbind.

După cină, Margaret o conduse pe Phaedra în camera ei. Încăperea era plăcută, cu tapet galben, înflorat, cu draperii asortate şi cu un pat înalt, de fier. Pe noptieră se aflau o carafă cu apă şi un pahar, alături de un exemplar din *Biblia* regelui James. Phaedra se întrebă dacă aceea fusese pusă acolo după îndelungatele discuții pe care Margaret le avusese cu reverendul Morley.

— S-ar putea să se facă prea cald, caz în care poți deschide ferestrele, îi spuse Margaret, trăgând draperiile.

— E-n regulă.

— Mie îmi place să fie cald în casă. La vârsta mea, frigul se simte groaznic.

— Patul arată foarte confortabil.

— Da, e confortabil, aşa că ai face bine să dormi în el. Mâine, după ce eşti gata, luăm micul dejun în seră. Fără grabă. Dacă Basil vine să te trezească, ignoră-l, iar el o să plece numaidecât. În cazul în care îi dai cea mai mică atenție, nu mai scapi de el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Nu-ți face griji, iubesc câinii, spuse Phaedra râzând.

— Ăsta-i un lucru foarte bun. Noapte bună, drăguțo!

Phaedra făcu o baie şi îşi puse pijamaua. Stinse luminile şi rămase puțin la fereastră, privind stelele. Se întrebă dacă David ieşise la plimbare cu Rufus în jurul lacului şi dacă acum privea aceleaşi stele. Camera ei dădea înspre grădină, iar miresmele dulci inundau camera. Inspiră cu plăcere şi auzi vaietul cunoscut al bufniței, care răsună în întuneric. Îşi aminti de Boris, bufnița

de hambar, şi se întrebă dacă acum se învârtea prin preajma casei lui David.

Îi era dor de el. Era destul de plăcut să-i fie oaspete lui Margaret şi, în ciuda părerii lui David despre bunica lui, Phaedra o plăcea enorm. Dar ar fi preferat să fie cu el.

Se urcă în pat şi închise ochii. Ar fi fost fericită să trăiască în mijlocul unui câmp, măritată cu un bărbat care conducea un tractor. Se întoarse pe o parte şi oftă adânc. Oare cum s-ar fi putut rezolva vreodată acea situaţie? Însuşi lucrul care i-ar fi permis să-l aibă pe David l-ar fi alungat pe acesta pentru totdeauna. Ea n-avea altceva de făcut decât să-şi muşte limba şi să-şi ferece inima – şi ar fi putut foarte bine să arunce şi cheia, se gândi ea, disperată.

Phaedra mai iubise şi înainte, şi suferise cumplit. Dacă îşi îngăduia să ajungă să-l iubească pe David cu aceeaşi intensitate, n-ar fi făcut decât să sufere iar. Îşi aminti că, pe când era copil, mama ei îi spusese să nu se uite la lună dacă nu voia să înnebunească. Dar luna era atât de frumoasă, încât Phaedra nu-şi putuse lua ochii de la ea. Era la fel acum, cu David. Ştia că o păştea nebunia, dar nu putea rezista şi îşi dorea să fie cu el. Pe termen scurt, cel puţin, plăcerea merita durerea.

Se gândi la Arthur şi la relaţia lui amoroasă cu Leonora. Simţea că i se făcea rău de la stomac doar gândindu-se la asta. Biata Margaret, suferind aşa cum o făcuse şi încercând din răsputeri să fie puternică! Nu era de mirare că femeia aceea devenise acră. Pur şi simplu, un om n-avea cum să-şi mai revină după o trădare atât de crudă. Phaedra strânse din pleoape. O lacrimă i se prelinse printre gene. Se încruntă şi o şterse de pernă. Era mai bine să nu se gândească la lucruri triste. Încercă, în schimb, să se gândească la ceva vesel.

Ticăitul unui ceas mare, aşezat pe poliţa şemineului, n-o lăsa să adoarmă. În timp ce se pregătea de culcare nu băgase de seamă zgomotul, dar acum, în liniştea aceea, ticăitul ceasului răsuna precum pocnetul unei puşti. Se ridică şi aprinse lumina. Văzu că era vorba despre un superb ceas antic, foarte valoros, probabil. Stătu pe gânduri o clipă, iar apoi decise să-l înfăşoare în pulovărul ei, să-l bage în valiză şi pe urmă să închidă valiza în

dulap. După ce-şi duse planul la îndeplinire, închise uşa dulapului şi ascultă. Ticăitul era acum destul de estompat, aşa că ea putea să doarmă liniştită.

A doua zi de dimineaţă, Phaedra se trezi şi auzi nişte lăbuţe mergând prin dormitorul ei. Ştia că era Bazil, dar în loc să asculte de avertismentul lui Margaret, se întoarse pe o parte şi se uită la câine. El începu să dea din ciotul lui de coadă şi să latre. Nu mai avea rost să încerce să adoarmă la loc. Şi, în plus, ardea de nerăbdare să-l revadă pe David.

Phaedra coborî şi o găsi pe Margaret în seră, unde aceasta bea cafea şi citea ziarele. Lumina soarelui se revărsa prin geamuri, transformând încăperea într-un adevărat cuptor. Ca să se mai răcorească, Margaret deschisese ferestrele.

— Bună dimineaţa, draga mea, spuse ea zâmbind. Ai dormit bine?

— Buştean.

— Mă bucur să aud asta! Spune-mi, te rog, ce-ai dori la micul dejun? Jenny îţi poate prepara nişte ouă dacă doreşti.

Phaedra se aşeză.

— Da, asta ar fi minunat. Ce răsfăţ!

Tocmai îşi cufundase linguriţa în oul fiert, când trei chipuri cunoscute apărură în faţa unei ferestre. Margaret ridică dintr-o sprânceană, dar nu păru câtuşi de puţin surprinsă.

— Aha, ţi-au venit salvatorii! Mă şi întrebam când aveau de gând să apară.

Phaedra se uită la David, la Joshua şi la Tom şi le zâmbi.

— Chiar n-am de ce să fiu salvată, spuse ea râzând.

— De fapt, am venit să te recrutăm, zise Tom, intrând primul, iar apoi o sărută pe Phaedra pe obraz şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Croasanţi, bunico? Ce te-a apucat? Phaedra nu mănâncă aşa ceva! N-am dreptate, Phaedra?

— I-am cumpărat special, răspunse Margaret. Doar nu crezi că nu v-am anticipat vizita! Ce-i drept, nu v-am aşteptat *pe toţi trei*. Ce-aţi făcut cu Roberta şi cu Amber?

— Sunt la micul dejun, răspunse Joshua, iar apoi o sărută şi el pe fată. Phaedra, ne-am gândit că ai vrea să vii la casa de pe deal

şi s-o ajuți pe mama. Ne-ar prinde bine o pereche de mâini în plus.

— Mă bucur că te-am chemat la cină aseară, spuse Margaret. Am ştiut eu că băieții n-o să ne lase în pace prea mult timp, continuă ea, dar fără să pară supărată, iar Phaedra se gândi că, uneori, acriturii îi era greu să se ridice la înălțimea renumelui. Mai bine aşezați-vă şi voi la masă, adăugă bătrâna doamnă, văzând că Joshua îşi şi trăsese un scaun şi luase o felie de pâine prăjită. Presupun că toată lumea vrea cafea şi un mic dejun cald.

— Mi-ai citit gândurile, bunico, spuse Tom.

— Nu te hrănesc ăia de la Fairfield House?

— Niciodată îndeajuns, răspunse Tom dând din cap, amărât. Mie mi-e foame *tot timpul*!

David surprinse privirea Phaedrei şi zâmbi.

— Eu am o slăbiciune pentru clătitele de casă, spuse el, iar Phaedra îi întoarse zâmbetul.

— La mine nu-i restaurant, îl repezi Margaret. Ouă şi şuncă, dacă vrei. Dacă nu, ghinion!

— Vreau, spuse David aşezându-se lângă Phaedra, pe locul care rămăsese liber.

— L-ai dus pe Rufus la plimbare în jurul lacului? întrebă ea în şoaptă.

— Da, cum de-ai ghicit?

— Am ştiut. Ai auzit bufnița?

— Da, dar n-a fost Boris. Boris țipă strident.

Ea râse.

— Crezi că sunt prieteni?

— Nu cred că împart hrana, dacă la asta te referi.

Ea îşi coborî glasul şi mai mult.

— Ştiu cine a construit *folía* şi de ce. Îți spun mai târziu.

David se uită la bunica lui. Ea era prinsă într-o conversație cu Joshua şi cu Tom.

— După ce rămânem singuri, hotărî el.

Margaret nu vru să urce la casa de pe deal, dar, fără să se supere câtuşi de puțin, o lăsă pe Phaedra să meargă. Le aminti nepoților ei că erau cu toții invitați la cină. Aranjase să fie pregătit

un pandişpan cu sirop de melasă special pentru Tom, ştiind că acela era unul dintre deserturile lui preferate.

Phaedra îşi luă aparatul foto din maşină, iar apoi se urcară toţi patru în Land Roverul lui David. Rufus stătea între scaunele din faţă, cu capul pe genunchiul Phaedrei. David observă că şi câinele începuse s-o placă la fel de mult ca şi el. Ea părea să-i entuziasmeze pe toţi, căci Joshua şi Tom se persiflau în spate, în timp ce Phaedra râdea de reprezentaţia lor. Se părea că voiau să-şi impresioneze noul spectator atrăgător, şi nici măcar David nu le putu rezista, aşa că râse împreună cu ei.

Ajunseră la casa de pe deal şi-i găsiră acolo pe doctorul Heyworth, pe Rosamunde, Antoinette, Roberta, precum şi pe micuţa Amber, care şedea în cărucior, supravegheată de robusta ei bonă, Kathy. Fură întâmpinaţi cu veselie de toţi, cu excepţia Robertei, care îi adresă Phaedrei un salut scurt şi plin de răceală, continuând, apoi, s-o privească suspicios din vârful scării, fără să mai scoată un cuvânt. Băieţii îl ajutară pe doctorul Heyworth să scoată toată mobila pe iarbă, în vreme ce Phaedra smulse restul iederei de la capătul îndepărtat al casei, iar Antoinette şi Rosamunde, acum mult mai mobilă, măturară şi şterseră praful în locul în care fusese depozitată mobila. Pe urmă frecară podeaua şi pereţii, iar apoi şterseră ferestrele până când sticla acestora deveni lucitoare. Munca lor semăna mai degrabă cu o petrecere decât cu o corvoadă. În aer plutea voioşia, toată lumea vorbind şi glumind cât timp soarele se înălţă pe cer, revărsându-şi strălucirea asupra acelui loc.

David şi Phaedra se bucurau pur şi simplu că erau împreună. Se priveau în ochi atunci când ceilalţi erau prea ocupaţi cu treburile lor ca să-i mai poată vedea. Îşi împărtăşeau mici glume secrete şi remarci şoptite, pe care doar ei le înţelegeau. Antoinette era prea absorbită de robotit ca să se mai preocupe de fiul şi de fiica ei vitregă, iar Rosamunde era atât de ocupată să nu-l scape din ochi pe doctor, încât pe fereastră ar fi putut intra în zbor un întreg stol de gâşte, iar ea n-ar fi observat.

Roberta era într-o dispoziţie veselă, în ciuda îndoielilor pe care le avea în legătură cu Phaedra, sau poate că tocmai *datorită* lor. Cercetările pe care le plănuise, unele despre care nu ştiau decât

ea şi Joshua, îi dădeau un fior tainic. Era hotărâtă ca în acel weekend să se furişeze în dormitorul Phaedrei şi să sustragă nişte păr de pe peria ei. Nu prea ştia cum se făcea un test ADN, dar cunoştea oameni pe care îi putea întreba. Simţea o anumită plăcere s-o pândească pe Phaedra, aşa cum un vânător ar fi pândit o ciută neştiutoare. Fata habar n-avea că Roberta era pe urmele ei şi putea să trăiască mai departe cu iluzia că îi păcălise pe toţi.

În timp ce Roberta curăţa un perete, Joshua veni în spatele ei şi o sărută pe ceafă, unde i se vedea pielea fiindcă îşi ridicase părul cu o bentiţă. Ea zâmbi şi se întoarse spre el, surprinsă.

— Hei, şopti, pentru ce-a fost asta?

— Nu ştiu. Am simţit, pur şi simplu, că voiam să te sărut.

Ea chicoti.

— Ce drăguţ!

— E distractiv, nu-i aşa? spuse Joshua cuprinzând-o de talie şi lipind-o de el.

— Da, suntem o echipă secretă, ca nişte poliţişti sub acoperire.

— Oare o să fii *foarte* dezamăgită atunci când o să descoperi că te-ai înşelat? întrebă el râzând.

Roberta râse şi ea.

— Nu, *tu* o să fii foarte dezamăgit atunci când o să-ţi dai seama că am avut dreptate!

În scurt timp, se organiză un picnic la umbră. Phaedra îşi aduse aparatul foto din Land Rover şi se puse pe făcut o mulţime de fotografii. Încercă să mascheze faptul că, pentru fiecare poză făcută cu doctorul Heyworth şi cu familia lui David, făcea trei cu David. Fotografie şi casa, din toate unghiurile, verificând pe ecran rezultatul muncii ei.

Tom dispăru o vreme, revenind puţin mai târziu cu un casetofon vechi, pe care îl scosese din fundul dulapului din dormitorul lui. Puse o casetă cu muzică de dans din anii ’80, spre marele amuzament al fraţilor lui. Apoi, o luă de mână pe Phaedra şi o ridică în picioare. Ignorându-i protestele, începu să danseze cu ea. Joshua râse în hohote şi o luă de mână pe Roberta. Dansară toţi patru, exuberant, sub razele soarelui, până când Rufus începu să latre derutat. Doctorul Heyworth, inspirat de

tineret şi încurajat de bucuria vădită a lui Antoinette, o invită pe Rosamunde la dans, însă ea se ruşină şi refuză, dând vina pe şoldul care o durea. Fără să se descurajeze, el se apropie de Antoinette.

— Lady Frampton, îmi acordaţi acest dans? o întrebă, iar ea îi zâmbi timid, pe jumătate încântată, pe jumătate stânjenită. O să fiu blând cu dumneavoastră, o asigură el, întinzându-i mâna.

Rosamunde privi nelinişti tă cum obiectul dorinţei ei îşi petrecu braţul în jurul taliei surorii sale, pe care apoi o conduse pe iarbă. Cei doi râseră în timp ce dansară, îşi apropiară capetele ca să se audă unul pe celălalt şi se mişcară sincronizat pe ritm. Rosamunde îşi spuse că doctorul Heyworth o invitase pe Antoinette doar din politeţe. Dacă ea, Rosamunde, nu l-ar fi refuzat, el s-ar fi lipit acum de *ea*.

David îşi mai turnă un pahar de vin. Se întinse pe pătură, pe spate, şi comentă cu voce tare spectacolul extraordinar la care asista, însă ochii nu i se dezlipiră de Phaedra nici măcar o clipă.

Atmosfera festivă îi însoţi tot restul după-amiezii. Roberta plecă la ora ceaiului ca să le ducă acasă pe Amber şi pe Kathy, însă ceilalţi rămaseră pe deal.

— Mâine văruim, anunţă Antoinette. Aşa că fără haine de duminică, vă rog.

— A aflat vreunul dintre voi cine a construit casa? întrebă doctorul Heyworth.

Antoinette se uită cu speranţă la Phaedra.

— Ai aflat ceva de la Margaret?

— Arthur a construit-o la scurt timp după ce s-au căsătorit, răspunse Phaedra pe un ton degajat. Un cadou romantic, nu credeţi?

— Foarte, răspunse Antoinette, întrebându-se de ce nu i se spusese asta niciodată.

Phaedra se uită la David. El îşi dădu seama că ea nu spusese tot adevărul. Phaedra se uită din nou la Antoinette.

— Margaret zice că ţi-ar fi spus dacă ai fi întrebat-o vreodată.

— O, deci nu-i nici un mister? se miră Antoinette, părând dezamăgită.

— Nici un mister.

— Atunci, ea de ce nu urcă niciodată aici?

— Asta o să trebuiască s-o întrebi chiar tu. Eu am uitat s-o fac.

— Poate că i se pare prea dureros, spuse Antoinette visătoare.

— Poate că da, întări Phaedra.

Se uită din nou în ochii lui David. Povestea casei nu era una pe care i-ar fi plăcut să i-o spună lui.

În seara aceea, merseră cu toții să cineze la Margaret. Aceasta se străduise să aleagă un meniu pe placul tuturor. Crama lui Arthur fusese deschisă, iar David alesese cel mai rafinat vin. Era ca şi cum ar fi avut ceva important de sărbătorit. După cină, jucară şarade. Până şi Margaret participă, interpretând o foarte convingătoare Cruella De Vil, în aplauzele furtunoase ale publicului uluit.

Antoinette îşi privi familia unită în cel mai improbabil fel, în cel mai improbabil loc. Casa lui Margaret fusese mereu un spațiu al formalismului rigid şi al râsului reprimat. Acum era centrul amuzamentului. Se uită la Phaedra, care se afla în atenția tuturor. Părea să radieze de o lumină aurie, aparte, care îi atrăgea pe toți în orbita ei, ca un frumos astru – pe toți, în afară de Roberta. Antoinette îşi dorea să fi făcut şi ea mai multe eforturi ca să ajungă s-o cunoască pe Phaedra. Era sigură că Roberta, dacă i-ar fi dat fetei o şansă, ar fi plăcut-o.

Mai târziu, Tom ieşi să fumeze, luându-l şi pe Joshua cu el. Rosamunde şi Antoinette plecară acasă, iar Margaret se duse la culcare. David se folosi de ocazie ca să vorbească între patru ochi cu Phaedra. Merseră amândoi în camera în care se aflau băuturile, pretextând că voiau să-şi umple din nou paharele. Roberta se folosi de acea ocazie, urcă degrabă scările şi intră în camera galbenă.

— Deci, care e adevărata poveste? întrebă David.

La început, Phaedra nu vru să-i spună, dar până şi Margaret afirmase că aventura amoroasă a lui Arthur nu rămăsese un secret, aşa că repetă ce-i spusese bunica lui. El păru indignat.

— Asta explică multe, spuse David în cele din urmă. Biata bunica! Nu pot să cred că bunicul i-a putut face aşa ceva, şi încă la atât de scurt timp după ce s-au căsătorit! Nu părea genul. Eu mi-l amintesc ca pe un bărbat foarte decent, respectabil.

— Probabil că şi-a învăţat lecţia.

— Casa de pe deal e un fel dat naibii de a-ţi cere scuze. Probabil că s-a simţit foarte, foarte vinovat.

— Nu-i de mirare că ea nu merge niciodată acolo. Nu cred că şi-a revenit vreodată după acea ofensă.

— Văzându-i împreună, n-ai fi ghicit pentru nimic în lume! exclamă David privind-o solemn pe Phaedra. Ai de gând să-i spui mamei?

— Nu-i de datoria mea să-i spun.

— Am s-o fac eu, declară David după ce cumpăni o clipă. Asta explică foarte multe despre Margaret.

— Suntem cu toţii suma experienţelor noastre, spuse Phaedra, grav.

— Nu fi atât de tristă! Tu ce experienţă ai? întrebă David, dând apoi drumul unui hohot de râs jucăuş.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să-ţi spun acum.

El se încruntă.

— O să-mi povesteşti vreodată?

— Nu e mare lucru de povestit.

Dar el n-o crezu.

— Am sentimentul că îmi ascunzi anumite lucruri.

— Avem voie cu toţii să ţinem niscaiva schelete în dulap.

— Nu-mi pot imagina că ai avea prea multe.

— Unul sau două.

Phaedra îşi ridică privirea spre el. Pentru o fracţiune de secundă, ei i se păru că el voia s-o sărute. Dintr-odată, David deveni foarte serios şi-şi aplecă uşor capul. Ea îşi ţinu respiraţia. Îl dorea atât de mult! Clipita păru să dureze un secol, dându-i Phaedrei timp să vadă trecându-i pe dinaintea ochilor ultimul an şi jumătate din viaţă. Exact atunci când buzele lui erau gata să i le atingă pe ale ei, Tom strigă din spatele uşii:

— Ce se petrece aici?

Apoi, el deschise uşa şi năvăli în cameră.

— Ce puneţi voi doi la cale?

— Adevărul despre casa de pe deal, spuse David. Intră şi-ţi spunem şi ţie.

— O, bine, ador scandalul! exclamă Tom, frecându-şi palmele.

— Vă las singuri, spuse Phaedra. Eu cred c-o să mă duc la culcare. Şi ieşi, ignorând implorările mute din privirea lui David.

Ajunse în camera ei şi închise uşa. Inima îi bătea nebuneşte, lovindu-se de coşul pieptului precum o pasăre disperată. Ea închise ochii şi inspiră adânc, eliberator. Fusese cât pe ce! Dacă Tom nu i-ar fi deranjat, cu siguranţă că David ar fi sărutat-o. Iar apoi ce s-ar fi întâmplat?

— Vai de mine! rosti ea cu glas tare, ca un oftat, ducându-se în baie ca să se schimbe în haine de culcare.

Se spălă pe faţă şi-şi privi lung reflexia din oglindă. Oare ce era în capul ei? Ar fi trebuit pur şi simplu să plece, dar acum era mult prea adânc băgată în toată acea poveste ca să mai poată întoarce spatele familiei Frampton. În plus, îi şi plăcea atât de mult pe toţi!

Îşi trase pijamaua pe ea şi se urcă în pat. Luă o gură de apă, iar apoi stinse lumina. Scârţâitul podelei coridorului o făcu să se gândească, speriată, că s-ar fi putut ca David să vină după ea. Încremeni, dar nu auzi decât propria respiraţie şi ticăitul puternic al ceasului.

Icni, îngrozită. Oare cine îl pusese la loc? Margaret? Jenny? Se băgă sub cearşaf, dorindu-şi s-o înghită salteaua cu totul. Să fi crezut cineva că voise să-l fure?

— Am reuşit! îi şopti Roberta printre dinţi lui Joshua, pe care îl găsise în salon.

— Ai fost rapidă, răspunse el.

— Nu mi-a trebuit mult timp. Peria ei de păr era în baie. Am tras doar câteva fire din ea, spuse Roberta bătându-se cu palma peste buzunarul pantalonilor. Firele sunt aici, la loc sigur.

— Bine că nu te-a surprins în dormitorul ei!

— Sunt mult prea isteaţă pentru asta. Am văzut-o pe coridor şi m-am ascuns în dormitorul de alături. După ce a intrat în camera ei, am fugit jos. Simplu.

— Ai fi un detectiv foarte bun, o flată el.

— Ştiu. De fapt, îmi place la nebunie. Mă apropii de final. Curând, o să se termine totul. Aşteaptă şi-o să vezi.

Capitolul 24

A doua zi de dimineață, Margaret şi Phaedra luară micul dejun în seră. Pe cer se adunaseră nori cenuşii şi se părea că urma să plouă. Dar Margaret era într-o dispoziție exuberantă, îmbrăcată în cea mai bună dintre rochiile ei, cu perle la gât, pregătită să meargă la biserică. Rememoră cu mare plăcere seara trecută, declarând-o un succes fără precedent.

— A trecut foarte mult timp de când s-a adunat toată familia astfel. Nu cred că ne-am distrat vreodată atât de bine, nici măcar de Crăciun, afirmă ea cu entuziasm, ungând cu unt o felie de pâine integrală prăjită.

Phaedra nu-i putea împărtăşi entuziasmul. Avea inima grea. David aproape că o sărutase, iar ea îşi dorise asta. Îşi turnă o cafea tare şi încercă să pară vivace.

Margaret nu spuse nimic despre ceas, aşa că nici Phaedra nu aduse vorba. Poate că Jenny îl găsise şi îl pusese înapoi pe polița căminului. Cu siguranță că înțelesese de ce îl ascunsese locatara temporară a camerei. N-avea rost să-şi simtă conştiința încărcată – însă, în clipa aceea, ea se simțea vinovată pentru tot.

După micul dejun, Margaret plecă la biserică împreună cu Joshua şi cu Roberta, lăsându-le acasă pe Kathy şi pe Amber. Phaedra se îmbrăcă simplu, cu un tricou şi cu o pereche de blugi, gândindu-se că urma să-şi petreacă ziua văruind. Astfel echipată, ea îl aşteptă în vestibul, emoționată, pe David. Fu dezamăgită atunci când în locul lui apăru Tom. Atunci ştiu că o graniță invizibilă fusese încălcată cu o seară în urmă, în camera cu băuturi.

La casa de pe deal, Antoinette, doctorul Heyworth, Rosamunde şi David îşi suflecau deja mânecile şi deschideau cutiile cu vopsea. Tom intră cu paşi hotărâți, anunțând cu entuziasm sosirea lui şi a Phaedrei, ca şi cum ar fi fost un actor care intra în scenă. Cu toții o salutară călduros pe Phaedra, cu excepția lui David, care evită să-i întâlnească privirea. Antoinette îi dădu fetei o salopetă şi o pensulă.

— O poți ajuta pe Rosamunde să vopsească lemnăria, îi dădu ea indicații. Ai grijă s-o folosești pe cea lucioasă, bej.

Antoinette observă imediat răceala dintre fiul ei și Phaedra, întrebându-se ce se întâmplase, oare, de se simțeau acum atât de stânjeniți unul în prezența celuilalt. Păruseră să se înțeleagă atât de bine!

Tom porni radioul și se puseră cu toții să muncească pe ritmuri de muzică pop, pe care Rosamunde o asemănă cu sunetele scoase de niște sălbatici dezlănțuiți asupra unor tobe. Doctorul Heyworth era plin de veselie, vorbind, fericit, cu Antoinette, în timp ce vopseau amândoi, cu niște trafalete mari, peretele cel mai îndepărtat. Phaedra și Rosamunde abordară tâmplăria împreună, dar Phaedrei nu-i ardea de vorbă. Era prea conștientă de David, care, urcat pe o scară, vopsea în tăcere tavanul. Însă Rosamunde vorbea pentru amândouă, expunându-și părerea despre muzica modernă și lamentându-se de lipsa de cântăreți și de compozitori talentați precum fuseseră cei pe care îi admirase ea în tinerețe.

— Muzica e mult prea prelucrată în prezent, se plânse ea. Vezi tu, în tinerețea mea, îi aveam pe The Beatles și pe Marianne Faithfull – nimic nu se poate compara cu ei!

Phaedra îl surprinse o dată sau de două ori pe David uitându-se la ea, dar el se întoarse imediat la munca lui. Phaedrei îi era dor de glumele lui și de râsetele pe care le împărtășeau, ea suferind acum din pricina unui teribil sentiment de pierdere. Prezența lui umplea toată încăperea și, oricât ar fi încercat ea să se concentreze asupra pensulei din mână și a vorbăriei plictisitoare a lui Rosamunde, nu putea uita că el o ignora, făcând-o să se simtă de-a dreptul îndureratã.

Rufus era afară, întins pe iarbă alături de Bazil și de cei doi dogi germani, care fuseseră aduși să se bucure și ei de toată distracția. Cerul se lumină, iar ploaia nu mai veni. Joshua și Roberta apărură înspre prânz. Roberta le ajută pe Phaedra și pe Rosamunde la vopsitul tâmplăriei, iar Joshua îi ajută pe David și pe doctorul Heyworth să aducă mobila înapoi în mijlocul camerei. Phaedra era conștientă de răceala cu care o trata Roberta, dar nu-i păsa. Pe ea o preocupa doar David și se întreba încontinuu dacă nu cumva prietenia lor fusese iremediabil distrusă.

La ora prânzului, terminară de dat primul strat de vopsea. Antoinette aranjase să mănânce cu toții acasă la ea, inclusiv Margaret, aşa că îşi lepădară cu toții salopetele şi se înghesuiră în salon, la aperitive.

Atmosfera sărbătorească continuă pentru toți, în afară de Phaedra şi de David, care se mişcau prin cameră având grijă să se evite. Margaret întrebă cum mergea proiectul lor, însă atunci când Roberta îi sugeră să vină să vadă, ea îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— N-am nici o dorință să vin să văd ce amintiri ați dezgropat, mulţumesc frumos! Era bine să fi rămas îngropate sub ani de praf şi de moloz. Casa aia nu mai e a mea de zeci de ani, spuse Margaret, însă apoi, dându-şi seama că redevenise o acriturǎ bătrână, zâmbi încordat. Dar voi trebuie să vă bucurați cu toții de ea! Arthur s-ar distra grozav dacă v-ar vedea readucând-o la gloria de odinioară.

— S-ar distra şi mai tare dacă te-ar vedea pe *tine* acolo, îndrăzni să spună Antoinette.

Margaret îngheță.

— Ei bine, n-o să-i acord această satisfacție, şi cu asta, basta.

Antoinette era derutată: oare gestul romantic al lui Arthur nu fusese un lucru *bun*?

Ea se gândi că cel mai bine ar fi fost să-i aşeze pe David şi pe Phaedra la capetele opuse ale mesei din sufragerie. Cei doi nu-şi vorbiseră deloc toată dimineața. Pentru Phaedra, situația devenea disperată. Ştia că urma să plece la Londra după masa de prânz. Dacă nu-şi vorbeau înainte ca ea să plece, avea să fie foarte ciudat să mai revină acolo. Îşi mâncă porția de friptură de vită la cuptor, încercând să se prefacă la fel de veselă ca toți ceilalți. Cu toate că era o actriță bună, talentul ei era forțat acum la limită.

După prânz, se retrase repede în baia de la etaj. Rămase acolo o vreme, aşezată pe marginea căzii, cu capul în mâini, simțindu-se jalnic. Dar ştia că nu se putea ascunde toată după-amiaza. Traversând din nou palierul, văzu, la capătul coridorului, camera lui George. Uşa era larg deschisă, chemând-o, parcă, să intre. Se întrebă dacă Antoinette mai făcuse ceva ordine de la ultima ei vizită acolo. Se îndreptă încet către cameră, cu inima bătându-i

puternic, fiindcă ştia deja că, dacă se afla singură acolo, s-ar fi apucat să caute lucruri – dovezi incriminatoare pe care nu voia să le găsească Antoinette.

Împinse uşa cu grijă. Camera era goală. Auzi zumzetul înăbuşit al vocilor din salonul de jos şi ştiu că era în siguranță pentru o vreme. Inhală mirosul lui George şi, pentru o clipă, simți cum îi stătu inima în loc. Era din nou față în față cu toate lucrurile lui şi cu falsa speranță că el ar fi putut apărea brusc din camera de baie, ca şi cum n-ar fi plecat niciodată.

Începu să scotocească prin toate cutiile cu nimicuri care se aflau pe masa de la marginea patului. Nu ştia ce căuta, şi poate că nici nu exista nimic care să-l pună într-o lumină proastă, dar George fusese un om căruia nu-i plăcuse să arunce nimic. Păstrase tot: scrisori, suveniruri, amintiri... multe amintiri, şi pe acelea dorea ea să le şteargă.

Deodată, simți prezența cuiva care stătea în prag. Se răsuci şi tresări văzând-o pe Roberta, cu brațele încrucişate, sprijinită de tocul uşii.

— Scuze, te-am speriat? întrebă ea.

— Deloc.

Phaedra simți cum i se suia sângele în obraji, făcând-o dintr-odată să arate vinovată.

— Scotoceşti prin lucrurile lui, nu-i aşa?

— Îmi aminteam, doar. Antoinette şi cu mine am început acum vreo două săptămâni...

Roberta oftă.

— Nu trebuie să te prefaci față de mine, spuse ea cu răceală. Eu ştiu deja că minți.

Phaedra încremeni.

— Ce tot spui acolo?

— Nu eşti fiica lui George, nu-i aşa?

— Bineînțeles că sunt.

— Ştiu că tu şi Julius ați pus toată chestia asta la cale împreună. Problema e că nimeni altcineva nu mă crede. Asta pentru că ceilalți te plac. Dar dacă tu crezi, fie şi pentru o clipă, că o să...

Fu întreruptă în mijlocul frazei de apariția lui David. Acesta observă chipul palid al Phaedrei şi trase concluzia că Roberta o jignise.

— Ce se petrece aici? întrebă el.

— Doar o mică discuție cu Phaedra, nimic mai mult, spuse Roberta, mieros. Am găsit-o aici, căutând printre lucrurile lui George.

— Nu-i nimic greşit în asta, Roberta, spuse el în apărarea Phaedrei.

— Ştiu. E foarte săritoare, spuse ea răsucindu-se pe călcâie ca să plece, dar oprindu-se şi întorcându-se iar. V-a tihnit, ție şi lui Julius, cina de acum câteva seri, de la Le Caprice? o întrebă ea pe Phaedra, care nu ştia ce să răspundă, mulțumindu-se să rămână locului, cu o atitudine vinovată şi dorindu-şi să fi putut fugi. Eu şi Josh eram acolo cu nişte prieteni, continuă Roberta. Evident, nu ne-ați văzut. Era cam aglomerat, nu-i aşa? comentă ea zâmbind fals şi apoi pufnind uşor. Am văzut ce apropiată eşti de Julius. Foarte emoționant!

După ce Roberta dispăru, Phaedra începu să plângă.

— Mi-e rău, se văită ea. Am intrat aici fără nici un motiv. Uşa era larg deschisă şi am vrut să mă simt aproape... Roberta crede că eu şi Julius am urzit un plan ca să furăm bani. E oribil!

Lui David i se strânse inima când o văzu plângând. Se duse la ea şi o luă în brațe.

— Îmi pare rău, i-a intrat în cap că eşti o impostoare. Nimic din ce-am putea noi spune n-o s-o convingă să se răzgândească. Lasă-i timp, o să-i treacă, pledă el, trăgând-o mai aproape. Important e că nici unul dintre noi n-o crede.

— A fost atât de rea! Da, am ieşit la cină cu Julius. Ce-i rău în asta?

— El e cel despre care spuneai că te hărțuieşte?

— Da.

— Ai spus că-i eşti datoare.

— A fost atât de bun cu mine! Imediat după moartea lui George, m-a luat de mână şi mi-a explicat testamentul, sfătuindu-mă ce să fac. Eu am vrut să mă întorc la Paris, dar el mi-a spus să

rămân şi să încerc să vă cunosc pe toţi. Sunt bucuroasă că am rămas. El e foarte insistent, iar eu nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Uite, haide să ne întoarcem jos şi să uităm episodul cu Roberta.

Ea se trase înapoi şi-şi şterse faţa cu mâneca.

— *Noi* suntem din nou prieteni, David? întrebă ea, solemn.

El zâmbi, uşurat că nu mai exista nici o stinghereală între ei.

— Bineînţeles că suntem!

Se întoarseră în salon separat. Doctorul Heyworth era la pian, cu degetele mişcându-i-se cu dibăcie pe clape, în timp ce Margaret şedea într-un fotoliu şi îl privea, impresionată, cu ochii umezi din pricina muzicii care o purta pe aripile ei. Restul grupului, inclusiv Roberta, era strâns în jurul pianului, ascultând cu admiraţie.

Phaedra şedea pe sofa, lângă Margaret, care îi şopti, bătând-o drăgăstos peste mână:

— Nu-i aşa că-i minunat?

Harris aduse o tavă cu ceai şi cafea, iar Phaedra îl ignoră intenţionat pe David atunci când acesta apăru în salon, câteva minute mai târziu. Dacă Antoinette ar fi fost mai puţin fermecată de muzica doctorului Heyworth, poate că ar fi observat tenta rozalie din obrajii Phaedrei şi zâmbetul satisfăcut ce ridica uşor colţurile gurii lui David, chiar dacă muzica era tristă şi chiar dacă, până în clipa aceea, el n-avusese motive de zâmbit.

— Eşti atât de talentat! exclamă Rosamunde, încântată, după ce doctorul Heyworth termină de cântat.

El părea mulţumit.

— N-am avut încotro, a trebuit să învăţ să cânt la pian. Asta e cea mai mare pasiune a mamei mele.

— Ştiţi că mama s-a reapucat de cântat la pian? spuse David ridicând ziarul *Sunday Times* de pe măsuţa de cafea şi trântindu-se pe sofa lângă Phaedra.

— Aţi cântat piesa a cărei partitură v-am adus-o? o întrebă doctorul Heyworth pe Antoinette.

Ea roşi, anticipând cu groază că ar fi putut fi pusă să cânte în faţa tuturor.

— Da, e într-adevăr superbă. Am exersat, dar încă n-o cânt foarte bine.

— Haide, mamă, fă o încercare, o îndemnă Tom.

— Vă rog să nu vă simțiți obligată să cântați pentru mine, spuse cu tact doctorul Heyworth. Eu nu v-am dat *Amurg* ca să vă pun în încurcătură.

— Exact, întări Rosamunde, care se trezi dintr-odată că nu dorea să-şi vadă sora etalându-şi talentele, tocmai pentru că o auzise cântând serile şi ştia cât de desăvârşită era, chiar dacă Antoinette nega cu modestie acest lucru. Ce-ar fi să cânți ceva vesel, William?

— Că bine zici, spuse doctorul, căruia îi licăriră ochii văzând uşurarea de pe chipul lui Antoinette, drept pentru care zâmbi, încântat că ea nu trebuise să se simtă stânjenită. O să cânt puțin jazz.

— Grozav, ador jazzul! spuse Roberta cu entuziasm.

Joshua o cuprinse cu brațul pe după talie, iar ea se sprijini de el, satisfăcută. Nimeni n-ar fi ghicit că tocmai o terorizase pe Phaedra în dormitorul lui George.

— Mai ții minte barul acela din New York la care te-am dus şi unde se cânta jazz? îi şopti el.

— Aceea a fost a patra noastră întâlnire. Cum aş putea uita?

El râse neîncrezător.

— Țineai socoteala?

Ea îl înghionti cu cotul.

— Bineînțeles că țineam socoteala. Nu te-am lăsat să mă săruți decât la a cincea.

David îşi ascunse fața după ziar, dar o simțea pe Phaedra de cealaltă parte a lui, privindu-l. Îi simțea ochii străpungând hârtia ziarului. Chiar dacă relația lor era la fel de lipsită de speranță precum o pasăre cu aripile tăiate, el nu putea să se simtă decât fericit pentru că erau din nou prieteni. În clipa aceea, nimic altceva nu mai conta. O pasăre care nu putea zbura îşi găsea mulțumirea pe pământ. Doar dacă privea spre cer, reflectând la limitările impuse de aripile tăiate, sufletul ei avea să tânjească după libertate.

Phaedra nu voia să plece. Gândul întoarcerii la Londra îi provoca o dureroasă nostalgie, care îi rodea adâncul stomacului. După ceai, doctorul Heyworth plecă, promiţând s-o ajute pe Antoinette să termine de dat al doilea strat de var. Kathy urcă pe bancheta din spate a BMW-ului, lângă Amber, care era prinsă în scăunelul ei de copil, iar Joshua şi Roberta le făcură tuturor cu mâna atunci când se îndepărtară pe alee.

— Poţi să ne duci acasă pe mine şi pe Phaedra, îi spuse Margaret lui David. Păcat că trebuie să pleci, Phaedra! Mi-a plăcut să te am ca oaspete. Am uitat cât de frumos e să ai companie. Omul se poate obişnui să trăiască singur.

Antoinette o îmbrăţişă pe Phaedra cu căldură.

— Trebuie să faci din locul ăsta căminul tău, spuse ea. Eşti o Frampton.

Phaedra simţi ochii lui David privind-o în clipa în care mama lui enunţă unicul motiv pentru care ei doi ar fi trebuit să fie împreună.

— Mi-ar plăcea să fac din locul ăsta căminul meu, răspunse ea.

— Dar poţi sta cu *mine* săptămâna viitoare! Sau o să trebuiască să mă duelez cu Margaret pentru asta? întrebă Antoinette zâmbindu-i soacrei ei.

Margaret pufni:

— Presupun că va trebui să te împart şi pe tine.

— Sunt flatată că mă vreţi cu toţii, spuse Phaedra, încurcată de atâta atenţie.

În adâncul minţii ei, Roberta se contură ca un gargui, iar Phaedra se înfioră gândindu-se la ceea ce ar fi putut face soţia lui Joshua.

— Ei bine, draga mea, eşti o companie foarte plăcută, reluă Margaret. Iar pentru asta eşti unica vinovată!

Rosamunde o sărută pe Phaedra.

— Astăzi te-ai descurcat de minune la vopsit. Am fost o echipă grozavă!

— Da, aşa e. Dar acum o să trebuiască să termini singură.

— Îi am pe Rosamunde şi pe William. Şi, desigur, pe David, atunci când nu e pe tractor.

— S-ar putea ca weekendul viitor să putem lua ceaiul acolo, sugeră David.

Margaret îşi dădu ochii peste cap.

— Haide, David, nu mai trage de timp! îl muştrului ea, iar apoi fluieră după Basil, care apăru în fugă de după colţ, alergând atât de iute, încât părea că are roţi. Pe unde mi-ai umblat? Sper că nu eşti murdar! N-am chef să-ţi fac baie în seara asta.

Margaret urcă pe scaunul din faţă al maşinii lui David. Phaedra urcă pe bancheta din spate şi, în timp ce demarau, ea făcu, veselă, cu mâna. Însă simţea că tristeţea se aduna în jurul ei precum un vălătuc de ceaţă.

Urcă în camera ei şi-şi făcu valiza. Observă ceasul pe poliţă şi se crispă. Acel sfârşit de săptămână începuse atât de promiţător, dar se încheiase cu acuzaţii şi cu teamă! Nu ştia dacă era bine să se mai întoarcă acolo. Nu era sigură că mai avea curajul să dea ochii cu Roberta.

Rămânea întotdeauna prezent gândul la Paris, ca un far strălucitor care îi trimitea semnale de departe, arătându-i încotro putea găsi oricând siguranţa.

În cele din urmă coborî, iar David veni să-i ia valiza din mână. Margaret îi dădu cutia roşie în care se aflau Safirele Frampton.

— Trebuie să le iei, insist, spuse ea, punându-le în mâinile Phaedrei. Nu mă refuza! Ne vedem la sfârşit de săptămână. Ai grijă cum conduci!

Ziua o istovise pe Margaret. Traversă cu paşi ţepeni vestibulul şi intră în camera de zi, închizând uşa în urma ei.

— Nu le pot lua, îi spuse Phaedra lui David.

— Dacă nu le iei, bunica o să se supere.

— Atunci, ai tu grijă de ele în locul meu. Ăsta o să fie secretul nostru.

El îi zâmbi.

— Încă unul!

— Da, avem deja o colecţie.

El luă cutia şi o deschise.

— Mi-ar plăcea să te văd purtându-le.

— Aş arăta ca un copil care încearcă bijuteriile maică-sii.

— Ai arăta uluitor, crede-mă.

— Doar în ochii tăi.

El închise cutia şi o privi fascinat.

— Ochii mei sunt singurii care contează.

— David..., începu ea, dar vocea i se stinse.

Merseră la maşină, care rămăsese parcată la umbra gardului viu.

— Nu vreau să plec, spuse ea.

— Nu trebuie să pleci. Ştii că poți rămâne aici cât vrei. Acum Fairfield e căminul tău.

— Am treabă, oftă ea.

— Renunță şi vino aici. Îți poți termina albumul în liniştea de la țară.

— Mă tentează, să ştii. Însă dacă aş locui aici, n-aş realiza albume fotografice.

El îi aruncă un zâmbet jucăuş.

— Spune-mi, ce-ai face?

Ea îi întoarse zâmbetul.

— O, nu ştiu... nu m-am gândit niciodată...

— Nu ştii? Haide, Phaedra, te cunosc mai bine de-atât. De când n-ai tu o părere despre orice?

— Bine, dacă insişti. Aş deschide domeniul Fairfield publicului şi aş pune pe picioare un magazin cu produse de la fermă.

— Serios?

— Da. Parcul şi grădina sunt frumoase. Oamenii ar putea face picnicuri pe iarbă şi s-ar putea bucura de viața la țară. Şi mi-am dorit întotdeauna să am un magazin.

El râse.

— Eşti mai bună de-atât, Phaedra.

Ea se încruntă la el.

— Tu te mulțumeşti să-ți conduci tractorul, iar unii ar spune că eşti mai bun de-atât.

— Recunosc, am greşit. Ai dreptate. Îmi place enorm să fiu fermier.

— Deci, mie mi-ar plăcea să fiu vânzătoare într-un magazin.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

— Atunci, o facem!

— Sunt sigură că mama ta n-ar fi de acord.

— Eu zic că s-ar putea să fii surprinsă. Mama tânjeşte să aibă ceva de făcut.

Phaedra îl împinse, în joacă.

— Acum trebuie să plec, spuse ea urcându-se în maşină şi coborând geamul. Mulţumesc, David.

— Pentru ce?

Ea zâmbi, ruşinată.

— Ştii tu, pentru *tot*.

— Ţi-am promis că o să am grijă de tine, nu-i aşa?

— Şi te-ai ţinut de cuvânt.

Ea răsuci cheia în contact, iar el lovi cu palma în plafonul maşinii.

— Condu cu grijă!

— Promit s-o fac, răspunse ea băgând maşina în viteză.

După ce maşina se puse în mişcare, Phaedra îl văzu pe David în oglinda retrovizoare făcându-i cu mâna până când ea coti. Pe urmă dispăru, înlocuit de gardul viu şi de aleea care se întindea în faţă. Clătină, disperată, din cap.

„Of, Phaedra, ce porcărie!", îşi zise. „Ce naiba o să fac?"

De îndată ce intră în Londra, traficul se aglomeră. Visă cu ochii deschişi la David, ascultând muzica lui Sarah McLachlan, care o întristă şi mai tare. Pe urmă se gândi la George şi la ce-ar fi spus el despre toate astea. Dacă o privea din rai, spera că vedea şi încurcătura în care o vârâse şi că urma să facă tot ce putea ca s-o ajute să iasă din ea.

„Of, George, tu m-ai băgat în asta, acum tu să mă scoţi!"

Rosamunde şi Antoinette ieşiră la plimbare prin grădină. Lumina înserării devenea de un trandafiriu delicat pe măsură ce soarele cobora la asfinţit, reflectându-se în nori şi făcându-i să pară nişte ghemotoace de vată de zahăr. Vântul era destul de rece, iar Antoinette îşi strânse mai bine cardiganul în jurul corpului şi oftă de plăcere la vederea arbuştilor şi a bulbilor care creşteau. La fel de mult îi plăcea şi mireasma dulce de călin şi de iasomie ce plutea în aer. Fusese cel mai frumos weekend cu putinţă! Se simţea binecuvântată fiindcă Phaedra apăruse în viaţa ei şi îi mulţumi în gând lui George pentru darul lui de adio.

Rosamunde îşi înfipse mâinile în buzunarele jachetei.

— Eu cred că ar trebui să plec acasă, îndrăzni ea să spună.

Antoinette păru surprinsă şi se opri din mers.

— Acasă, adică acasă *la tine*?

— Da, nu-mi pot lăsa câinii cu Marjorie la infinit. E timpul să mă reîntorc la viaţa mea.

— Dacă eşti sigură de asta...

— Mai pot trece pe aici la sfârşit de săptămână, dacă eşti singură, dar nu mă mai pot folosi de şoldul meu ca scuză să rămân pe capul tău.

— Ai nevoie de o scuză?

— Nu, bineînţeles că nu, dar tu nu mai ai nevoie de mine. Eşti ocupată în grădină şi cu casa de pe deal. Eşti din nou pe picioare. David e la o aruncătură de băţ şi se pare că acum te înţelegi mult mai bine cu Margaret.

— Nu e vorba despre „nevoia" mea de tine, Rosamunde. Adevărul e că îmi place să te ştiu prin preajmă. Suntem surori, continuă Antoinette, iar Rosamunde zâmbi, recunoscătoare. Şi cum rămâne cu doctorul Heyworth? adăugă Antoinette zâmbind cu subînţeles.

Rosamunde clătină din cap cu tristeţe.

— Eu nu cred că el vine aici zi de zi ca să mă viziteze pe *mine*.

— Ba bineînţeles că de-asta vine, spuse Antoinette râzând, însă simţind, după expresia de pe chipul lui Rosamunde, ce anume avea ea de gând să spună.

— Nu, draga mea, eu cred că el se foloseşte de mine drept scuză ca să te vadă pe *tine*.

Antoinette se simţi încurcată.

— Ce prostie! exclamă ea.

— Nu intra în panică. Sunt sigură că are atât bun-simţ încât să nu sară pe tine. Dar te place. Se vede cu ochiul liber.

— Of, Rosamunde, eşti sigură? Voi doi vă înţelegeaţi atât de bine!

— Mi-am dat seama de adevăr atunci când el a dansat cu tine. Nu s-a uitat la mine nici măcar o singură dată.

— Sunt sigură că te înşeli.

Dar Antoinette nu se putea preface că nu observase şi ea asta, deşi respinsese ideea de îndată ce se conturase.

— De obicei, mă înşel. Eu nu prea simt chestiile de acest gen, după cum bine ştii. Însă o femeie îşi dă seama când un bărbat nu e interesat de ea. Cel puțin, eu îmi dau, fiindcă certitudinea asta e ceva cu care am fost obişnuită de-a lungul întregii mele vieți. Nu cred că sunt potrivită pentru poveşti de dragoste, Antoinette. Sunt prea bătrână, prea rigidă în obiceiuri şi, oricât mi-ar plăcea mie ideea de a avea un bărbat lângă mine, realitatea e, cum să zic eu, deranjantă. Adică nu concep că mi-aş putea împărți casa cu cineva. Un bărbat m-ar face să mă urc pe pereți cu toate cusururile şi obiceiurile lui ciudate. Nu, eu nu sunt făcută pentru aşa ceva. Mi-a plăcut să mi se dea atenție, dar atâta tot. Sincer vorbind, e o uşurare. Serios, chiar aşa e! Mă simt uşurată.

Antoinette îşi ascultă sora şi, cu cât o asculta mai mult, cu atât îşi dădea mai mult seama că Rosamunde era, de fapt, puțin cam rănită de respingerea pe care o suferise din partea doctorului. Separat de faptul că, poate, o *plăcea* pe Rosamunde, cu siguranță că doctorul Heyworth o făcuse să creadă că *ea* era obiectul afecțiunii lui.

— Mie mi se pare că el s-a comportat destul de urât, spuse Antoinette, reluându-şi mersul.

— Nu, s-a comportat tot timpul ca un gentleman. A venit să-mi îngrijească şoldul. Eu sunt cea care a interpretat greşit intențiile lui. M-am purtat ca o adolescentă.

— Nu te prosti. N-ai făcut deloc aşa ceva!

— Am făcut o pasiune. La vârsta mea, n-ar mai fi trebuit să cad într-o asemenea capcană.

— Tot vorbeşti de vârsta ta! Nici măcar n-ai şaizeci de ani. Nu eşti bătrână.

Rosamunde scoase un oftat.

— Of, sunt prea bătrână ca să mă mai îndrăgostesc!

— Doar dacă aşa crezi tu.

— El nu mi-a observat părul lăsat pe spate, spuse Rosamunde, râzând de acea stupidă încercare de flirt. Din acel moment, ar fi trebuit să-mi dau seama cum stăteau de fapt lucrurile.

— Mândria ți-e neştirbită.

— Poate că da.

Rosamunde decise să plece a doua zi de dimineață, după micul dejun. În acea seară, Antoinette se duse la culcare gândindu-se la ceea ce îi spusese sora ei. Să fi dezvoltat doctorul Heyworth *cu adevărat* sentimente pentru ea, după atâția ani în care ea îi fusese doar pacientă? Sau să fi fost totul numai în imaginația lui Rosamunde? Doctorul Heyworth venise după ea la casa de pe deal, asta era cert, şi-i adusese partiturile pentru pian. Îşi aminti de dans şi roşi. Se simțise bine să fie din nou în brațele unui bărbat. Dar George plecase de atât de puțin timp, iar ea nu era pregătită să înceapă să se gândească la altcineva. Simțea că l-ar fi trădat pe George, deşi tot ceea ce-şi dorea ea mai mult era să-i cinstească amintirea. Dacă doctorul Heyworth o plăcea, atunci aveau să rămână prieteni şi nimic mai mult. Se simțea flatată, dar deloc dornică.

În orice caz, gândul că urma să rămână singură, fără Rosamunde la capătul coridorului, o îngrozea. Nu ştia nici dacă era pregătită măcar pentru asta.

Capitolul 25

Phaedra se întoarse la Londra copleşită de tristețe. Cheyne Row nu era un cămin pentru ea. Locul ei *nu* era acolo. Înaintând spre Chelsea Embankment, reflectă la o viață plină de punți nesigure şi la sentimentul stingher al situațiilor pasagere, care nu încurajau speranța de a aparține vreodată unui loc, cu veşnica trecere de la o punte la alta, în nădejdea păstrării unui oarecare echilibru. Exact ca mama ei. De fapt, cugetă Phaedra, toată viața ei de adult fusese modelată de dorința – de obicei, subconştientă – a apartenenței.

Se întrebă dacă nu cumva faptul că se căsătorise fusese o simplă manifestare a acelei dorințe. Putea să spună cu certitudine că la Geneva nu se simțise niciodată acasă. Doar la Paris, dar acum, chiar şi Parisul, singurul oraş pe care îl iubise cu adevărat, începea să se simtă îndepărtat şi inaccesibil. Fairfield era special. N-o respingea precum un hotel la sfârşit de vacanță, n-o făcea să se simtă ca un oaspete. O făcea să simtă gustul permanenței.

Se gândi la Antoinette şi la felul matern, fermecător, în care începea să se poarte cu ea. Şi-o imagină pe Margaret şi zâmbi la gândul că putea avea o bunică pentru prima oară în viața ei. Începea să-i iubească pe cei din familia Frampton la fel de mult cum o iubeau şi ei. Pe urmă, gândurile îi zburară la David, iar inima i se umplu de groază. El era atât de hotărât să trăiască clipa şi să nu se gândească la viitor, dar Phaedra deja contempla acel viitor, fiindcă se aşternea drept în fața ei. La urma urmei, ea înțelegea viitorul mult mai bine decât o făcea David, fiindcă ea ştia care era secretul care zăcea îngropat adânc în urzeala lui. Şi totuşi, dacă ar fi descâlcit acea urzeală, ea ar fi riscat să-i piardă pe David, pe Antoinette, pe Margaret şi Fairfield pentru totdeauna. N-ar mai fi existat cale de întoarcere.

Phaedra parcă maşina în fața bisericii catolice şi-şi ridică privirea spre fațada impresionantă.

— Soarta mea e în mâinile Tale acum, murmură ea în şoaptă, mai mâhnită ca oricând, pentru că se temea că o urzeală atât de complicată precum era cea din destinul ei n-avea cum să fie descâlcită vreodată.

Ajunsă în micul hol de la intrarea în apartament, Phaedra lăsă să-i cadă geanta de weekend pe podeaua din gresie. În bucătărie, aerul era greu, pentru că ferestrele stătuseră închise tot weekendul, aşa că ea se duse în camera de zi şi deschise uşa de sticlă glisantă, care dădea în curtea interioară. Auzi vuietul îndepărtat al traficului de pe King's Road şi-şi imagină oamenii ieşiți să cineze în oraş alături de cei pe care-i iubeau şi de prieteni, iar singurătatea îi cuprinse inima cu degetele-i reci. Era o proastă dacă îşi imagina că ar fi putut să fie vreodată cu David! Se uită la valiza cea mare, care zăcea tot în mijlocul camerei de zi.

De săptămâni întregi îşi tot scotea lucruri din ea. Era timpul să decidă unde anume voia să rămână.

În acea clipă, gândurile îi fură tulburate de soneria de la intrare. Se întrebă cine ar fi putut să fie la ora aceea, duminică seara. Aşteptându-se la vreun voluntar care strângea fonduri pentru cine ştie ce scop caritabil, fu plăcut surprinsă să-l vadă pe Julius. El fu aproape la fel de surprins s-o vadă pe ea.

— Julius! Ce cauţi aici?

— Eram în drum spre casă de la Gloucestershire şi m-am întrebat dacă ai ajuns deja acasă şi dacă ţi-ar plăcea să ieşi la cină.

Ea zâmbi, recunoscătoare pentru prietenia lui.

— De fapt, tocmai m-am întors.

— Ce noroc! Putem să mergem undeva prin zonă.

— Ce-ar fi să facem o plimbare pe jos până la Daphne's? Îmi place acolo.

— Bună idee! E o seară minunată.

— Intră. Trebuie doar să mă schimb de hainele astea. Azi-dimineaţă am vopsit într-o casă.

— Casa cui? strigă el, în timp ce ea urcă scara spiralată, cu valiza de weekend în mână.

— E o casă mică, de piatră, pe culmea unui deal, se numeşte *folíe*! strigă ea de sus.

— Vorbeşti serios? N-am observat niciodată o astfel de construcţie la Fairfield.

— Stă ascunsă de ani buni. Antoinette o renovează şi am ajutat-o cu toţii. A fost foarte amuzant să particip şi eu, spuse ea, dar glasul i se stinse, iar Julius nu auzi nimic.

Aducându-şi aminte de ziua care tocmai trecuse, Phaedra simţi că i se făcea dor de acele ore în care dansaseră cu toţii pe muzica de la casetofonul lui Tom.

Câteva minute mai târziu, mergeau amândoi spre Glebe Place. Phaedra se îmbrăcase într-o rochie înflorată, peste care îşi pusese o jachetă scurtă, de pânză groasă. Încălţată cu o pereche de pantofi sport, ea era doar puţin mai înaltă decât Julius. Îşi lăsase părul pe spate, iar buclele îi săltau pe umeri în timp ce mergea, dar ea nu observă privirile admirative atât ale bărbaţilor, cât şi ale

femeilor pe lângă care trecea. Julius însă le observă şi fu mândru că păşea alături de ea. Simțea că aceasta avea să fie seara când toate urmau să se lege.

Vorbiră fără pauză tot drumul până pe Draycott Avenue. Era o seară înmiresmată. Soarele continua să încălzească, iar străzile erau pline de oameni care profitau din plin de ultimele ore ale sfârşitului de săptămână. În aer plutea o atmosferă sărbătorească, pentru că primăvara sosise, în sfârşit, după o iarnă lungă şi rece. Copacii erau înmuguriți, cerul era albastru, aerul era cald şi încă era lumină la ora opt şi jumătate. Oamenii se revărsau pe trotuarele din fața restaurantelor şi râdeau împreună, cu sufletele dezmorțite şi cu trupurile relaxate în căldura soarelui. Veselia lor era contagioasă, iar întreg oraşul părea să vibreze de un sentiment estival.

La restaurant, Julius fu întâmpinat cu acelaşi respect cu care fusese primit la Ivy şi la Le Caprice. Fură conduşi la masa lor, una rotundă, aşezată într-un colț, lângă fereastră. O adiere plăcută pătrunse înăuntru, iar Phaedra se lăsă pe spate în scaun, bucuroasă că singurătatea ei fusese întreruptă pentru o vreme. Julius comandă imediat o sticlă de Sauvignon Blanc rece şi un platou cu *zucchini fritti*, care să le servească drept gustare cât timp aveau să decidă ce anume doreau să mănânce.

— E foarte frumos, spuse Phaedra, luând o gură de vin.

— Un mod plăcut de-a încheia weekendul, spuse Julius râzând. După ce te saturi de Fairfield, trebuie să vii şi să stai cu mine în Gloucestershire. Am o casă mare lângă Tetbury. Am putea spune că sunt vecin cu prințul de Wales.

— Asta-i de-a dreptul măreț, spuse ea, exagerând. Îl mai inviți uneori la cină?

— Din păcate, încă n-am făcut cunoştință. Dar casa a fost scoasă la vânzare pentru trei milioane, iar eu am obținut-o pentru două virgulă şaptezeci şi cinci. Chilipir, având în vedere poziționarea şi dimensiunile.

— Locuieşti singur acolo?

El o privi fix.

— Deocamdată, da. Merg acolo la sfârşit de săptămână. Sper ca într-o zi să mă însor şi s-o umplu cu copii. Are teren de tenis şi o piscină. Asta e grozav pentru copii!

— Pare ideală.

— Sunt o partidă bună, să ştii, Phaedra. Îi pot oferi unei femei o viaţă confortabilă.

— Sunt sigură că poţi.

El o privi, luând încă o gură de vin.

— Mă bucur că eşti relaxată astă-seară. Ai fost cam încordată în ultima vreme.

— Am fost?

— Da, dar e în regulă. Înţeleg. Stai să chem un ospătar, sunt pregătit să mănânc, spuse el pocnind din degete.

Phaedra alese din meniu, iar Julius comandă pentru ea. Platoul cu *zucchini fritti* fu pus în mijlocul mesei, iar Phaedra luă din el, înfometată. Julius luă şi el o mână plină şi adăugă o tonă de sare. O privi mâncând. Îi plăcea o femeie cu un apetit sănătos, însemna că la fel era şi în pat. Femeile plăpânde erau la fel şi-n viaţă. Julius nu le putea suporta pe cele slabe, care mâncau doar salată verde.

Phaedra mânca bine şi-i plăcea să mănânce. Ei, bine, *asta* era o femeie demnă de admiraţie. Lui Julius îi plăceau părul ei ondulat şi greu, pielea ei densă, aurie, şi obrajii ei roz. Arăta sănătoasă, ca şi cum ar fi fost concepută într-o căpiţă de fân. Mai avea, atunci când zâmbea, o arcuire ştrengărească a buzelor, iar el considera asta încurajator. În ciuda înfăţişării ei angelice, Julius îşi imagina că era capabilă de tot felul de nebunii. Iar acum mai era şi o femeie bogată. Le avea pe toate.

— Spune-mi, ţi-au dat deja Safirele Frampton?

Phaedra termină de înghiţit ceea ce avea în gură, simţindu-se dintr-odată stânjenită.

— Le-am acceptat, dar i le-am lăsat în grijă lui David.

— Ce-ai făcut?

Julius păreа îngrozit.

— Nu sunt ale mele, Julius. Nu de-adevăratelea. Ştii bine asta.

— Ba bineînţeles că sunt ale tale.

— Uite ce-i, nu pot să apar aşa, din senin, şi să iau o garnitură de bijuterii cu safire care a fost în familie vreme de generaţii întregi. Nu e corect.

— Nu fi ridicolă! George a vrut ca tu să le ai.

— Dintr-un moft. S-ar fi putut răzgândi mai încolo, spuse ea coborându-şi privirea. De fapt, ştiu că ar fi făcut-o.

— Nu ştii deloc aşa ceva. Eu l-am cunoscut pe George mult mai bine decât tine, nu uita asta. I-am cunoscut cele mai intime gânduri. Ştiu ce-a simţit pentru tine. El nu şi-a schimbat testamentul dintr-un moft, aşa cum ai spus tu. Desigur, s-a simţit vinovat. Ar fi trebuit să spună adevărul, dar ţi le-a dat ţie ca să-ţi dovedească trăinicia iubirii lui.

— Julius, nu face aşa ceva! Nu suport să mai discut despre asta.

— Tu meriţi acele bijuterii chiar dacă n-o să le porţi niciodată. O să le dai mai departe copiilor tăi. Gândeşte-te la moştenire, o somă Julius, care avea acum o privire intimidantă. Gândeşte-te la copiii tăi!

Conversaţia fu întreruptă de chelneriţă, care le aduse primul fel. Phaedra îşi bău vinul pe nerăsuflate şi se folosi de ocazie ca să schimbe subiectul. Nu-i plăcea să discute despre George cu Julius. O făcea să se simtă hărţuită, ca şi cum ar fi fost complice la o crimă la care nu-şi dorea să fi participat. Aşa că îl întrebă pe Julius ce mai făcuse în ultimul timp, iar el începu să turuie despre succesul lui şi să-şi spună părerile, fără să observe lipsa ei de interes.

Ea se gândi la David, dorindu-şi să se afle din nou în îmbrăţişarea protectoare a casei de la Fairfield. Deodată, Julius reprezenta tot ce avea oraşul mai dezgustător. Era deosebit de lacom, de materialist şi de egocentrist. Phaedra nu-şi imagina că el se plimbase vreodată prin grădinile lui din Gloucestershire, admirând florile doar pentru frumuseţea lor. Pentru Julius, totul se învârtea în jurul valorii. Florile erau apreciate doar pentru valoarea pe care o adăugau proprietăţii în totalitatea ei. Phaedra începu să se întrebe dacă el era interesat de ea doar pentru banii pe care îi moştenise. Din ce alt motiv ar fi tot adus vorba despre Safirele Frampton? Cu siguranţă că oricine ar fi ştiut ceea ce ştia

Julius ar fi încurajat-o să ia hotărârea corectă, adică să înapoieze bijuteriile familiei Frampton. Phaedra se uită țintă la el, privindu-l cu alți ochi. El n-o sfătuia pentru binele ei, ci pentru al lui. Dându-şi seama care anume era intenția lui, ea simți un fior neplăcut prin tot corpul.

Ca să prelungească seara, Julius comandă cafea. Phaedra abia aştepta să se întoarcă acasă şi să închidă uşa, cu Julius la loc sigur, de partea cealaltă. Îl privi despachetând un *amaretto*.

— Ai văzut vreodată una de-astea arzând? întrebă el.

Ea clătină din cap în semn că nu. Cu un pocnet nerăbdător din degete, el chemă un ospătar şi-i ceru o cutie de chibrituri.

Presupunând că Julius ceruse chibriturile ca să-şi aprindă o țigară, ospătarul se roşi şi începu să explice. Julius urlă la el, enervat:

— Nu sunt pentru țigări, prostule! Am de gând s-o impresionez pe prietena mea, aici de față, cu un truc.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ospătarul, făcându-se stacojiu la față.

Phaedrei îi fu milă de el şi-i zâmbi, plină de simpatie. Julius nu era deloc manierat. O secundă mai târziu, un alt ospătar apăru cu chibriturile, iar Julius aprinse ambalajul diafan al biscuitului *amaretto*. Toată lumea se uită cum ambalajul se ridică în aer, cuprins de flăcări. O clipă mai târziu, căzu pe masă, într-un nor de fum. Phaedra se simți penibil. Julius avea ceva sinistru în el. Phaedra îşi dori să nu fi ştiut atât de multe despre ea şi îşi mai dori să nu fi apelat niciodată la el pentru ajutor.

Merseră către Cheyne Row, pe sub stâlpii de iluminat. Era aproape miezul nopții. Julius era foarte încântat de el însuşi şi păşea țanțoş, ca şi cum ar fi câştigat cel mai mare premiu. Spunea bancuri şi râdea viguros, în vreme ce Phaedra păşea alături de el, abia scoțând câte un cuvânt. Ea se înveseli doar atunci când văzu uşa casei. Peste doar câteva minute, avea să fie înăuntru, la adăpost.

Julius se opri, iar ea începu să-şi caute cheile în poşetă.

— Phaedra, spuse el pe un ton mieros, iar ei începu să-i bată inima cu putere, fiindcă ştia ce urma. Ascultă..., începu el.

— A fost o seară minunată, Julius, îl întrerupse ea, agitată. Îți mulțumesc foarte mult. Eşti un prieten bun, turui ea, sperând ca accentuarea cuvântului „prieten” să-l facă să se răzgândească.

Dar el păru să nu-l audă. Veni mai aproape, iar ea ştiu că urma s-o sărute.

— Julius, îmi place foarte mult de tine, dar...

El îi cuprinse ceafa în palmă şi îi apropie faţa de a lui. Phaedra îi văzu intenţia în ochi, ca şi cum el s-ar fi uitat la un morman de lingouri de aur. Ea se opuse:

— Julius, te rog! Nu-mi place de tine aşa.

El îi dădu drumul.

— De-a ce te joci? întrebă, tonul mieros fiind înlocuit de un timbru rece, metalic. Provocatoare mică!

— Nu te provoc. Am fost tot timpul onestă cu tine.

— Eu cred că tu nu cunoşti sensul cuvântului „onest”.

Ea îşi dorea cu disperare să intre în casă, unde ar fi fost la adăpost. Strada era pustie. Se temea de ceea ce ar fi putut face el.

— Julius, nu sunt pregătită pentru o relaţie.

— Nu mă lua pe mine cu rahaturi de-astea! se răsti el, ştergându-şi gura cu mâneca, de parcă simpla idee de a o săruta îi repugna acum. E-n regulă. Înţeleg. Văd de care-mi eşti.

— Am crezut că putem fi prieteni.

— Tu ai *nevoie* de mine. E singurul motiv pentru care ai acceptat să ne întâlnim, corect? Nu sunt prost! De fapt, sunt dintre cei mai deştepţi. Doar nu crezi că am ajuns unde sunt acum fiind vreun naiv, nu? Ei bine, eu nu-ţi mai stau la dispoziţie, fornăi el. Aşa, să vedem, îţi mai place acum? Lăsată în derivă!

Phaedra se albi la faţă.

— Julius, haide, nu fi aşa! Mie chiar îmi place de tine.

— N-o să mă mai foloseşti de acum încolo, spuse el, îndepărtându-se. Să ai o viaţă frumoasă, Phaedra Chancellor!

Ea îl privi îngrozită cum se urcă în maşină şi plecă în trombă. Îşi simţea picioarele amorţite de frică. Julius era acum inamicul ei. Se întreba până unde ar fi fost în stare să meargă ca s-o distrugă.

Intră în casă şi încuie uşa în urma ei. Valiza cea mare era tot pe podeaua din camera de zi, amintindu-i de tot ceea ce avea de pierdut. Cu inima ca de plumb, urcă scările în dormitor, unde mica valiză de weekend era deschisă pe pat. Începu s-o golească. Totul părea să miroasă a Fairfield. Îşi lipi tricoul de nas, amintindu-şi scenele de la casa de pe deal şi clipele în care David aproape c-o sărutase în camera cu băuturi. Ochii i se umplură de lacrimi, aşa că abia mai vedea ce făcea.

Umplu cada şi se cufundă în spumă, încercând să se convingă că Julius nu era atât de rău pe cât presupunea ea. Poate că el mai nutrea o speranţă în legătură cu ea, aşa că n-avea s-o trădeze. Avu în intenţie să-l sune, dar purtarea lui fusese atât de rece, încât se temu să nu înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Se gândi să-l sune pe David, dar ce i-ar fi putut spune? Mai târziu îşi verifică telefonul şi văzu că avea două apeluri pierdute şi un mesaj de la David: *Phaedra, unde eşti...?*

Julius puse jos paharul cu whisky şi deschise seiful. Cu mâna tremurândă, scoase din el un plic maroniu. Îşi râse amar în barbă. De ce erau cele mai periculoase documente păstrate mereu în plicuri maronii? Scoase un DVD şi se uită lung la el, ameţit de alcool. Intenţionase să i-l trimită lui Lady Frampton acum ceva vreme, dar abia după ce îl mai văzuse o dată îşi dăduse seama de informaţia devastatoare pe care o conţinea. Şi când se gândea că l-ar fi putut trimite fără să aibă habar, dacă n-ar fi fost obligat să-l mai vadă o dată ca să-şi amintească de George.

George fusese totul pentru el. Fără George, el era un nimic. Cu toată bravada şi împăunarea lui, se întorsese de unde plecase în urmă cu douăzeci de ani, pentru că îi oferise lui George, şi nimănui altcuiva, cea mai bună parte din aceşti douăzeci de ani. George nu mai era acum şi îl lăsase fără slujbă. Mai rău de-atât, îl lăsase fără un prieten. Trebuia s-o ia de la capăt. Nu dorea să lucreze pentru altcineva.

Julius simţi indignarea arzându-i inima precum catranul încins. Dacă n-ar fi fost Phaedra, George n-ar fi fost atât de neatent în acea fatidică după-amiază de martie. Dacă n-ar fi fost Phaedra, poate că George ar fi fost încă în viaţă. Bătu cu DVD-ul în palmă şi-şi luă paharul. Bău o gură. Acum avea s-o

pedepsească pe Phaedra pentru rolul jucat de ea în moartea lui George şi pentru că îl respinsese. Împreună, ei doi ar fi putut avea totul. Acum, nimic nu mai conta, pentru că George era mort.

A doua zi de dimineaţă, Rosamunde îşi luă rămas-bun de la sora ei. Barry îi duse valiza la maşină şi i-o puse în portbagaj. Antoinette îşi frământa mâinile, tulburată. Se obişnuise cu prezenţa surorii ei în casă. Fusese o tovarăşă bună. Acum, Antoinette avea să rămână singură.

— Dacă ai nevoie de mine, nu sunt departe, spuse Rosamunde.

— Îţi mulţumesc că ai stat atât de mult.

— Lasă prostiile! Ai avut nevoie de prezenţa mea. Acum eşti din nou pe picioare, iar câinilor probabil că le e dor de mine, spuse Rosamunde îmbrăţişând-o pe Antoinette şi ţinând-o aşa puţin mai mult decât ar fi fost necesar. Viaţa merge mai departe, nu? continuă ea, desprinzându-se din îmbrăţişare. Nu pot sta pe linie moartă tot restul vieţii. Trebuie să mă întorc pe magistrală!

— Of, Rosamunde, o să-mi fie dor! M-am obişnuit deja cu tine.

— Atunci, e bine că plec. Nu poţi depinde de mine la nesfârşit. Trebuie să-ţi recuperezi şi tu viaţa.

Ochii lui Antoinette străluceau.

— Nu ştiu ce-o să mă fac fără tine!

Rosamunde simţi bucuria de a fi indispensabilă cuiva încălzind-o precum razele soarelui.

— Ai grădina şi casa de pe deal. Sunt sigură că William o să te ajute cu ultimul strat de var. Haide, nu trebuie să-ţi fie milă de mine, continuă ea, văzând expresia plină de compasiune care apăruse pe chipul lui Antoinette. A fost un mic flirt, dar nimic mai mult. Închipuie-ţi, eu să mă îndrăgostesc la vârsta mea! De necrezut!

— Te întorci curând?

— Nu trebuie decât să mă suni.

— Fără George, o să mă simt cam singură în casa asta mare şi veche.

— O ai pe Margaret.

Antoinette îi aruncă un zâmbet crispat.

— Da, Margaret. S-a mai relaxat în ultima vreme, nu ştiu din ce motiv, nu? Crezi că din pricina reverendului Morley?

— Mi-e milă de omul ăla, oricine ar fi el.

— Pe mine nu m-ar mai surprinde nimic acum.

— Haide să sperăm c-o să dureze. Trebuie să plec. Nu te uita după mine. Urăsc despărţirile. Mai bine du-te să lucrezi în grădină. Sunt sigură că Barry are nevoie de ajutor la plivit. Curând încep să apară toate buruienile, ştii bine. Trebuie să le smulgi cât încă sunt mici.

Inima lui Antoinette se umplu de compasiune în timp ce Rosamunde urcă repede în maşină şi băgă cheia în contact.

— Ai grijă cum conduci, spuse ea.

Rosamunde flutură din mână şi-şi scoase ochelarii din etui. Antoinette urcă treptele şi, după ce ajunse la uşă, se întoarse. Îşi văzu sora privind cu ochii mijiţi prin parbriz, ca o cârtiţă, cu ochelarii pe nas şi cu fruntea încruntată. Arăta bătrână şi puţin zăpăcită. Antoinette se întrebă la ce altceva se întorcea acasă, în afară de câinii ei. Măcar *ea* îl avea pe David.

Maşina lui Rosamunde dispăru după gardul viu şi nu se mai văzu. Antoinette luă câinii în grădină şi plecă în căutarea lui Barry.

Un zid ameninţător de nori venea dinspre orizont, violet ca o echimoză. Cu siguranţă că urma să plouă. Antoinette încercă să nu se gândească la cât de singură era. La urma urmei, fusese singură de multe ori, când George fusese plecat în aventurile lui. În vremurile acelea, singurătatea n-o deranjase. Însă acum, solitudinea ei avea o permanenţă care o făcea să se simtă însingurată. Pe când trăia George, cel puţin singurătatea ei avea mereu un sfârşit.

Barry era în seră, ocupat cu plantele sădite în ghivece.

— O, aici erai, Barry. Mă gândeam să plivesc un pic.

— O să plouă, doamnă.

— Nu mă deranjează un pic de ploaie.

— Cred că o să plouă mai mult decât un pic.

Ea fu dezamăgită.

— Deci, tu zici să renunţ astăzi?

— Sunt sigur că aţi putea începe cu răzoarele de erbacee dacă vreţi. Au ieşit deja multe mici obrăznicături de buruieni.

— Aşa o să fac, spuse ea înveselindu-se. Iar dacă începe să plouă, intru în casă.

— Întocmai, doamnă. Aruncaţi buruienile în roabă şi o golesc eu după ce se umple.

Antoinette reuşi să stea în genunchi vreme de o oră, smulgând buruienile de pe răzoare, înainte ca prima picătură de ploaie să cadă din cer ca o pietricică udă. Ea se uită în sus, la cerul negru, amuzată că fusese atât de ocupată cu munca ei încât nici nu observase când se înnorase atât de rău. Îşi scoase repede mănuşile şi fugi în casă, cu Wooster şi cu Bertie după ea.

Harris era pregătit să-i aducă o ceaşcă de ceai. Prezenţa lui o mai linişti, la fel ca focul aprins în salonaş. Dar avea toată ziua înainte. Ce să se facă fără Rosamunde, cu care stătea de vorbă de obicei? Nu putea ieşi afară, fiindcă acum turna cu găleata – picături mari, grele, ca o ploaie tropicală. Putea să dezlege nişte cuvinte încrucişate sau să citească o carte. N-avea chef să se uite la televizor în miezul zilei.

Camera părea goală, în ciuda focului plăcut care ardea în cămin. Rosamunde petrecuse atât de mult timp întinsă pe sofa, încât acum absenţa ei parcă răsuna, la fel ca ticăitul strident al pendulei din antreu, care părea cu mult mai zgomotoasă decât în mod normal.

Harris aduse o tavă cu ceai şi cu biscuiţii doamnei Gunice, care nu făcură decât să-i amintească şi mai mult lui Antoinette de plecarea surorii ei.

— Cred că o să-l beau sus, Harris, spuse ea. Dacă tot plouă, mă duc în camera lui George să fac puţină ordine. Am tot amânat asta, dar n-o pot amâna la infinit.

Îşi dorea ca Phaedra să fi fost acolo, s-o ajute. Se binedispuse la gândul acelei încântătoare fete şi se simţi un pic mai fericită în timp ce urca scările. Poate că Phaedra avea să vină la sfârşit de săptămână şi s-o ajute să termine ceea ce începuseră împreună.

Era linişte în camera lui George. Harris puse tava pe masa de la marginea patului.

— Doriţi să vă ajut, doamnă? se oferi el.

— O, ai vrea, Harris? Ar fi foarte drăguţ din partea ta.

Harris îi zâmbi, iar simpatia lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

— Mă duc să mai aduc nişte saci de gunoi şi nişte cutii. Văd că aţi făcut deja destule.

— Sunt teribil de multe de aruncat. Deşi urăsc să distrug ceva ce ar putea avea valoare sentimentală.

— Doar pentru dumneavoastră, doamnă, spuse Harris cu blândeţe. Acum, Lord Frampton nu mai are nevoie de nimic din toate astea.

— Ai dreptate. Haide s-o facem pur şi simplu, Harris, spuse Antoinette luând un biscuit fraged şi muşcând din el.

Rosamunde avea dreptate, biscuiţii aceia erau extrem de gustoşi.

Seara, David şi Margaret veniră la cină. Şezură în bucătărie şi mâncară *lasagna* pregătită de doamna Gunice.

— Am făcut ordine în camera lui George, Margaret, spuse Antoinette după ce îşi umplură farfuriile. Dacă e ceva ce-ai vrea să păstrezi, trebuie să-mi spui. Eu arunc multe dintre lucrurile acelea, sunt destul de nemiloasă.

Margaret se gândi o clipă.

— Nu prea am nevoie de nimic. Am fotografii şi o memorie foarte bună.

— Şi tu, David? Nu vreau să arunc lucruri pe care ţi le-ai putea dori ca să-ţi aminteşti de el. Evident că o să pun deoparte butonii pentru Tom, hainele şi celelalte lucruri bune, pentru orice eventualitate. Dar sunt acolo atât de multe medalii, trofee şi cutii cu mărunţişuri! Nici nu ştiu ce să fac cu ele.

— Eu aş pune medaliile şi trofeele în cutii, mamă, şi le putem duce în pod.

— Joshua şi Tom au mai degrabă mărimea lui la haine, aşa că îşi pot alege costumele şi jachetele pe care şi le-ar dori. Trebuie să spun că asta nu-i o sarcină de invidiat, continuă Antoinette, oftând sub apăsarea întregii situaţii. Margaret, tu ce-ai făcut după ce a murit Arthur?

Pentru o clipă, Margaret arboră o mină solemnă, iar apoi îşi ridică bărbia.

— Am dat de pomană multe dintre lucruri.

— Chiar şi lucrurile foarte bune?

— Pe cele de preţ i le-am dat lui George, dar pe cele care aveau doar o valoare simbolică le-am dat, pur şi simplu, de pomană. Eu nu sunt o femeie sentimentală, spuse ea, iar apoi expresia i se mai îndulci. Acum îmi doresc să n-o fi făcut, adăugă, aproape cu tristeţe. Nu te grăbi cu trierea, Antoinette. Mai bine să ai nişte lucruri în cutii, sus, decât la gunoi, de unde nu le mai poţi recupera.

— O s-o rog pe Phaedra să mă ajute când vine la noi, la sfârşit de săptămână. Ai chemat-o, *sper*, nu-i aşa, David?

Pe chipul lui David înflori deodată un zâmbet.

— Nu, mamă, dar am s-o fac.

Margaret zâmbi şi ea.

— Câtă energie pozitivă are fata asta! Ascultaţi ce vă spun, e ca o fereastră pe care intră soarele. Weekendul ăsta, Phaedra m-a însufleţit fără discuţie. E o companie nespus de plăcută.

— Nu cred că am avut vreodată o reuniune de sfârşit de săptămână atât de plăcută, nu? întrebă Antoinette. Cred că Phaedra ne-a molipsit pe toţi.

— Trebuie să-i mulţumim lui George, oriunde o fi acum, că a adus-o în vieţile noastre, propuse Margaret, ridicând paharul. Antoinette şi David îşi ridicară şi ei paharele, însă David îl ridică pe al lui cel mai sus.

Capitolul 26

După cină, David se întoarse acasă şi o sună pe Phaedra. Încercase s-o sune şi pe parcursul zilei, dar ea nu răspunsese. David spera ca ea să nu-şi mai facă griji din cauza Robertei.

Acum se întunecase afară, şi totul era cufundat în linişte. Nu se auzea decât vaietul bufnițelor din pădure şi, în copacul din fața ferestrei lui David, chirăitul prin care Boris vorbea cu puii lui. David îi dădu un biscuit lui Rufus şi îl privi instalându-se pe perna pe care dormea. Apoi se întinse şi el în pat şi o sună pe Phaedra. Era unsprezece şi jumătate noaptea, dar ea răspunse.

— Te-am trezit? întrebă el.

— Nu, oricum nu pot dormi.

— De ce?

— Pentru că în mine se duce o luptă cumplită între inimă şi minte. În clipa aceea, tresări şi inima lui David. Oare ea avea de gând să pună în cuvinte ceea ce mocnise sub suprafața calmă încă de când se văzuseră prima oară? Se simțea că Phaedra ezita.

— Continuă, te rog.

— Vreau să fac parte din familia ta, David. Le iubesc pe mama ta şi pe Margaret, Tom e adorabil, iar eu şi cu tine suntem foarte apropiați.

— Simt că urmează un „dar”, spuse el nelinişt it, abia îndrăznind să respire.

— Roberta are dreptate. Eu nu încerc să îmbrobodesc pe nimeni ca să-mi fac loc în familia ta ori ca să vă fur banii, dar locul meu nu e printre voi.

— Roberta se înşală.

— Ea încearcă să mă sperie, ştiu asta.

— Phaedra, Roberta e foarte impertinentă. Trebuie s-o ignori.

— Cred că pur şi simplu n-ar trebui să mai vin la Fairfield o vreme, spuse Phaedra, iar David se posomorî. Ultimele câteva săptămâni au fost foarte intense. Nu mă simt în largul meu cu banii lăsați de tatăl tău, nici cu Safirele Frampton. În toată povestea asta, nimic nu e cum trebuie. Îmi pare rău.

— Nu accept aşa ceva, răspunse el, ferm. Tu eşti o Frampton, fie că îți place sau nu.

— Of, David, am minți t...

Restul frazei i se blocă în gât.

— Ascultă, o întrerupse el. Nu-mi pasă dacă ai minți t. Ştiu că ai făcut-o ca s-o protejezi pe mama, iar asta e admirabil.

— Chiar am minţit ca s-o protejez. N-am ştiut ce altceva să fac. Am fost pusă într-o poziţie atât de neplăcută! N-a fost vina mea.

— Nu te necăji, Phaedra. Eu îţi sunt alături.

Urmă o pauză lungă. Pentru o clipă, David avu impresia că ea închisese. Pe urmă, Phaedra rosti cu glas scăzut:

— Mi-ar fi plăcut să fii.

Inima lui David începu să bată cu putere. Phaedra părea să fie atât de aproape, încât şi-o putea închipui întinsă lângă el.

— De ce nu vii aici? îi propuse el. Şi nu-mi spune că ai prea multă treabă! Vino la Fairfield şi deschide-ţi magazinul ăla. Uită de Roberta şi de falsele ei acuzaţii. Roberta n-are nici o importanţă. Nimeni n-o crede şi, oricum, părerile ei nu contează.

Phaedra râse cu regret.

— Mi-ar plăcea să fac asta mai mult decât orice pe lume. Am putea creşte porci? Mi-au plăcut mereu porcii, iar purceluşii sunt adorabili!

— Poţi avea câţi porci vrei tu.

— Şi câteva găini?

— Cred că pot face faţă câtorva găini.

— Îmi plac cele albastre.

— Există găini albastre?

— Da, se numesc găini Cochin.

— În regulă. O să avem şi nişte găini Cochin.

Felul îngăduitor în care râse el o făcu şi pe ea să zâmbească.

— Eşti un om bun, David.

— Păi, ce fel de fermier aş fi dacă aş refuza câţiva purcei şi nişte găini, acolo?

— În grădina de legume a lui Antoinette e loc suficient pentru recolte din care să hrănim un oraş întreg.

— Vrei să-i povesteşti personal despre planurile tale sau s-o fac eu?

— N-o să creadă că e teribil de impertinent din partea mea?

— Pun pariu că o să creadă că e o idee genială, iar ei i-ar plăcea mult să-ţi fie partener de afaceri. Sunt sigur de asta.

— E un vis foarte frumos!

— Pe care ai puterea să-l transformi în realitate. Trebuie doar să te urci în maşină şi să ieşi pe autostradă. Poți veni să trăieşti aici, la Fairfield, cu mine.

Auzindu-i propunerea, ea începu să râdă.

— Of, David... ştii că aşa ceva e imposibil.

— Nimic nu e imposibil. Sunt sigur că îți putem găsi o căsuță pe domeniul Fairfield.

— Şi să dăm afară de acolo nişte bieți chiriaşi?

— Eu sunt moşierul.

— Dar tu eşti un moşier bun. Oricum, m-ai binedispus.

— Atunci, vii la sfârşit de săptămână?

— Poate.

În timp ce stingea lumina şi-şi punea capul pe pernă, Phaedra simți în suflet un licăr cald de speranță. Poate că nu trebuia să renunțe la tot. Ar fi putut exista, totuşi, un viitor în Anglia. Şi-i scoase din minte pe Roberta şi pe Julius. Apoi, gândurile îi zburdară libere pe câmpiile viselor.

Închise ochii şi-şi imagină magazinul de la fermă. Se văzu purtând un şorț alb, stând în spatele unei vitrine cu pateuri, mezeluri şi plăcinte şi vorbind cu clienții. Avea să vândă ouă proaspete, de la găinile fermei, precum şi fructe şi legume din grădina lui Antoinette. Toate alimentele aveau să fie de sezon şi delicioase, iar oamenii aveau să vină de departe ca să cumpere de la acel magazin şi să se plimbe prin superbul parc. Magia de la Fairfield avea să-i molipsească pe toți vizitatorii domeniului. Ea, David şi Antoinette aveau să muncească împreună, fericiți. În timp, era posibil să se implice Tom şi Rosamunde. Poate chiar şi Margaret să fie de acord. Asta putea să devină o afacere de *familie*. Ce mândru ar fi fost George – iar *ea* s-ar fi căpătuit. Legănată de acele gânduri frumoase, fanteziste, Phaedra adormi.

De Antoinette nu se lipea somnul. Fiind prea speriată ca să adoarmă, ea asculta vântul foşnind printre copaci şi scârțâitul casei, care semăna cu cel al unor oase bătrâne. Aşa că se dădu jos din pat şi aprinse luminile. Îşi puse pe ea un capot şi se încălță cu papucii de casă. Apoi coborî în salon. În încăperea aceea mare era frig, dar pe ea n-o deranja asta. Se duse direct la pian şi îi înălță capacul. Deja ştia *Amurg* pe de rost, dar puse,

totuşi, partitura pe suport, pentru orice eventualitate. Apoi, se aşează şi-şi puse degetele pe clape. Se simţeau la locul lor acolo, suspendate deasupra claviaturii. Începu să cânte încet şi prinse să zâmbească pe măsură ce muzica umplea încăperea, amuţind scârţâitul, ca şi cum bătrânele oase ale casei adormiseră, alinate dintr-odată.

Era un sentiment plăcut să se elibereze de temeri în felul acela. Acum, degetele ei cunoşteau notele aşa cum cunoşteau picioarele o cărare bine bătătorită. Degetele îi dansau ca şi cum aveau o viaţă proprie, iar ea putea să stea relaxată şi să asculte armoniile melancolice ale melodiei. Se gândi la George, dar curând în faţa ochilor minţii îi apăru chipul blând al doctorului Heyworth, aplecat deasupra pianului şi aplaudându-i eforturile. Ea voia să-i arate ce învăţase şi cât de bine cânta acum. Lui George nu-i păsase niciodată prea mult de muzică, însă doctorul Heyworth era un bun cunoscător. Aprobarea *lui* era cea pe care o voia.

Se opri din cântat, îşi trase mâinile de pe clape şi-şi frecă degetele. Asta era tot ce voia de la doctorul Heyworth, îşi spuse ea, nelinişţită, aprobarea şi admiraţia lui pentru maniera ei de a cânta la pian. Nu era nimic nepotrivit în asta. Îi era dor de George, îi era cumplit de dor de el – şi, cu acest gând, începu să cânte din nou, dar acum magia dispăruse întrucâtva.

Închise pianul şi se ridică. Poate că acum putea să adoarmă. Se uită la ceas. Era ora unu dimineaţa. Curând, păsările aveau să înceapă să ciripească, iar soarele urma să se apropie, sosind din călătoria lui dinspre Australia şi inundând câmpiile cu acea lumină limpede a zorilor.

Noaptea era aproape pe sfârşite. Antoinette se simţi încurajată la gândul zilei care se apropia. Urcă în grabă în dormitor şi se băgă în pat. Casa era acum liniştită, bufniţele amuţiseră, vântul se potolise. Închise ochii şi se lăsă cufundată, în sfârşit, într-un somn adânc.

De dimineaţă, sosi cu poşta un pachet de la Julius Beecher. Era un DVD. În scrisoare, avocatul spunea că intenţionase să i-l dea mai devreme, dar că nu dorise s-o tulbure. Era o filmare cu George schiind la Murenburg, cu o săptămână înainte să moară. *Vizionaţi* DVD-ul *atunci când sunteţi pregătită, Lady Frampton. Am*

vrut să-l *aveți ca să fiți convinsă că Lord Frampton a murit făcând ceea ce* i-a *plăcut enorm. Cele mai calde urări dumneavoastră şi familiei, Julius Beecher.*

Antoinette se uită la discul argintiu, simțind un fior rece pe toată pielea. Era o filmare cu George pe care ea nu o văzuse niciodată, făcută cu doar câteva zile înainte ca el să plece pentru totdeauna. Era tulburător doar să se gândească la asta – ca şi cum l-ar fi urmărit vorbind din mormânt. Era curioasă, desigur, dar înspăimântată la gândul de a viziona DVD-ul de una singură. Aşa că îl duse în biroul ei şi îl puse în sertarul din dreapta al mesei de lucru, unde păstra obiecte importante, precum paşaportul şi cheile. Avea de gând să aştepte până când urma să fie înconjurată de familia ei, ca să-l poată viziona împreună. Poate că reuşea s-o convingă şi pe Rosamunde să se întoarcă la sfârşit de săptămână. Astfel, şi sora ei ar fi putut viziona acel DVD, şi Phaedra. Da, asta trebuia să facă. Aveau să-l vadă împreună, ca o *familie*, iar legătura strânsă dintre ei era cea care avea să-i dea putere.

David aştepta cu nerăbdare sfârşitul de săptămână. Phaedra fusese de acord să vină şi să locuiască în casa lui de la fermă. Ieşi cu tractorul pe câmp ca să stropească recoltele cu fertilizator, imaginându-şi cum ar fi fost viața cu ea ca soție, trecând peste faptul că le era imposibil să se căsătorească. Între ei stătea, ca un munte de neclintit, rezultatul testului ADN, însă David privea ferm la picioare, ori la cer, prefăcându-se că nu-l vedea.

Phaedra încercă să se concentreze la munca ei. Reuşi să scrie câteva pagini, iar apoi trecu în revistă fotografiile din weekend, descărcate în laptop. Le privi ore în şir, visătoare, studiindu-le mai ales pe cele în care apărea David şi încercând să găsească o cale de ieşire din încurcătura în care o vârâse George. Ştia că era riscant să fie singură cu David în casa lui, având în vedere că aproape se sărutaseră în casa lui Margaret, dar n-ar fi putut suporta să fie în preajma Robertei. Deşi rațiunea o implora să se întoarcă la Paris, inima îi era atrasă de David aşa cum l-ar fi atras brânza din cursă pe un şoricel.

Îşi dădea seama că Julius Beecher nu sunase ca să-şi ceară scuze. Era ciudat că n-o contactase după ce o urmărise cu atâta

stăruință. Spera că el o lăsase în pace şi că îşi găsise altă preocupare. Ea nu credea că-i frânsese inima, pentru că ar fi trebuit mai întâi să aibă o inimă pe care să i-o frângă.

Julius era rece şi calculat, un bărbat care o dorea doar pentru prada pe care o aducea cu ea. Julius simțise, probabil, gustul vieții bune datorită lui George, iar acum îşi dorea acea viață pentru el însuşi. Ea ştia cât de viclean era. Phaedra se întreba dacă Julius furase vreodată de la şeful lui, lucru perfect plauzibil. George îi permisese accesul la toate tranzacțiile pe care le făcea şi avusese încredere să-i dea pe mână afacerile lui. Julius fusese mai mult decât un avocat, fusese mâna lui dreaptă. Grație lui Julius, George putuse să-şi ia liber ori de câte ori dorise. Fusese liber, dar cu ce preț? Phaedra se întrebă dacă Julius nu cumva continua să fure de la George. La urma urmei, el continua să dețină controlul majorității averii lui George, în vreme ce Joshua încă îşi căuta drumul prin afacerile tatălui său.

Antoinette fu încântată atunci când doctorul Heyworth îi telefonă ca să-i propună să dea împreună al doilea strat de var, cât timp mai era încă vremea bună. Se simți flatată că el se oferise s-o ajute. Era o misiune grea, pentru că încăperea era mare, dar el insistase, spunând că îi făcea plăcere şi că nici prin gând nu-i trecea s-o lase să facă singură toată treaba. Antoinette răsuflă uşurată, nu doar pentru că el urma să-i țină companie, dar şi pentru că, astfel, avea o preocupare. O îngrozea gândul de a-şi petrece încă o zi făcând ordine în camera lui George. Harris îi fusese de mare ajutor, dar ea ar fi preferat să aibă susținerea morală a Phaedrei sau pe cea a copiilor ei, fiindcă Harris, în ciuda eforturilor lui, nu-i putea sugera ce să păstreze şi ce să arunce.

Doctorul Heyworth veni marți dimineața şi urcară amândoi dealul în Land Roverul lui David. Acesta din urmă era ocupat cu tractorul lui şi n-avea nevoie de maşină. Câinii rămaseră afară, la umbra unui stejar noduros, în timp ce doctorul Heyworth şi Antoinette se puseră pe treabă înăuntru. Vorbiră veseli şi râseră la bancurile şi la vorbele de duh spuse când de unul, când de celălalt. Doctorul Heyworth avea un simț al umorului care i se potrivea perfect lui Antoinette, amândoi găsind amuzante aceleaşi lucruri. După ce se uitară la ceas şi-şi dădură seama că era deja

unu şi jumătate, fură amândoi la fel de surprinşi, pentru că dimineaţa trecuse pe nesimţite, aşa cum tinde timpul s-o facă atunci când oamenii se simt bine.

Se înapoiară la casa cea mare şi mâncară de prânz afară, pe terasă, pentru prima dată în acel an. Barry începuse să aducă afară plantele care erau sădite în ghivece, fiindcă acum nu mai exista pericolul să îngheţe, iar albine dolofane zumzăiau prin tufele de liliac şi de lavandă. Un cuc îşi striga numele în capătul îndepărtat al grădinii, iar porumbeii uguiau pe acoperişul casei. Rândunelele plonjau, iar sturzii ciuguleau din tăviţele umplute de Barry pentru ei. Doctorul Heyworth şi Antoinette se aşezară sub o umbrelă de grădină, bucurându-se de sunetele verii.

— Mai e luna mea preferată, spuse Antoinette. Totul arată atât de luxuriant, dar şi atât de ordonat! În august, grădina e deja o bătălie pierdută.

— Mai ales dacă plouă mult, adăugă doctorul Heyworth.

— V-a plăcut mereu să grădinăriţi? Vă pricepeţi foarte bine.

— Soţia mea era pasionată de grădinărit, nu eu.

Antoinette fu şocată şi aproape că scăpă furculiţa din mână.

— Soţia dumneavoastră?

Văzându-i reacţia, doctorul Heyworth zâmbi.

— Da, am avut cândva o soţie. A murit de tânără.

— Îmi pare rău! spuse Antoinette privindu-l lung şi căutând pe faţa lui semnele durerii, dar el arăta pur şi simplu resemnat. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Opt ani.

— Cum a murit? Dacă nu vă deranjează întrebarea, adăugă ea repede.

— Cancer mamar. În prezent, femeile au mai multe şanse.

— Cum o chema?

— June. A fost o fată foarte cumsecade.

— N-aţi avut copii?

— Nu, din păcate nu. Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.

Ea continuă să-l privească ţintă, cu inima plină de compătimire.

— Deci, atunci când m-ați sfătuit să vorbesc despre pierderea mea, vorbeați din experiență?

— Da, ştiu ce se întâmplă dacă ascunzi lucrurile într-un sipet. Aşa am făcut eu cu amintirea lui June timp de douăzeci de ani, până când m-am îmbolnăvit. Am prins să mă însănătoşesc numai după ce am început să vorbesc despre ea.

— Cu cine ați vorbit?

— Am plătit un profesionist, răspunse el ruşinat.

— Nu trebuie să vă fie ruşine, doctore Heyworth.

El se încruntă şi puse jos cuțitul şi furculița.

— Lady Frampton, aş putea avea îndrăzneala să consider că noi doi suntem prieteni?

— Desigur, răspunse ea.

— Atunci, pot să vă rog să-mi spuneți „William”?

Antoinette simți cum i se colorau obrajii.

— „William” să fie, atunci. Iar dumneata trebuie să-mi spui „Antoinette”, îl rugă ea, gândindu-se că părea o prostie ca el să trebuiască să-i ceară permisiunea, însă ea nu se gândise niciodată să-i spună altfel decât „doctorul Heyworth”. Ştii că acum nu mai poți fi doctorul meu, da?

— De ce nu?

— Pentru că nu-i pot spune doctorului meu pe numele de botez, aşa ceva nu se cuvine.

— Atunci, o să-ți găsesc alt doctor. Eu sunt prea bătrân. Şi, oricum, prefer mai degrabă să-ți fiu prieten.

Antoinette râse şi simți o discretă fluturare în stomac, ca şi cum ar fi înghițit din greşeală unul dintre bondarii aceia grăsuni.

— Şi eu la fel, răspunse ea, înroşindu-se şi mai tare.

— Apropo, astăzi n-am văzut-o pe sora dumitale, spuse doctorul Heyworth luându-şi din nou cuțitul şi furculița şi tăind o bucățică din pulpa rece de pui.

— A plecat acasă. Mă tem că a trebuit să se întoarcă la câinii şi la viața ei. I-am cerut enorm, aşa că mi s-a părut cinstit s-o las să plece.

— Te descurci singură? întrebă el, preocupat.

— Desigur. Sunt bine. David e la o aruncătură de băţ, iar Margaret e mereu pe-aproape. Rosamunde o să vină aici o dată la două weekenduri.

— Bun. Presupun că şoldul îi e mai bine.

— Da, cred că e bine acum. În orice caz, îndeajuns de bine ca să-şi scoată câinii la plimbare pe dealuri. Am vorbit aseară cu ea. Am rugat-o să vină weekendul ăsta. A spus că s-ar putea să fie nevoie să-şi aducă şi câinii, pe toţi patru. Imaginează-ţi! spuse Antoinette oftând, iar o umbră îi trecu peste chip. Avocatul lui George mi-a trimis un DVD pe care e o filmare făcută în Elveţia, cu o săptămână înainte să moară George. Încă n-am văzut-o. M-am gândit să aştept până când se strânge aici toată familia, ca s-o vizionăm cu toţii. Suntem mai puternici împreună şi cred că o să am nevoie de tărie sufletească.

— Mă bucur că aştepţi. Ţi-ar fi prea greu să te uiţi singură.

Ea zâmbi. Se simţea bine că avea cui să-şi împărtăşească temerile.

— Mă tem că ceea ce conţine DVD-ul ăsta o să mă dea înapoi. Încep să mă regăsesc şi mă simt mai împăcată cu viaţa mea.

— Problema e, Antoinete, că DVD-ul e acum în posesia dumitale. E nerealist să crezi că îl poţi păstra fără să vezi filmarea. Eşti doar om, la urma urmei.

— Nu crezi că toată povestea asta o să mă facă să regresez şi să ajung să sufăr din nou?

— Nu, eu cred că ar fi bine să vizionezi conţinutul DVD-ului. Dacă o să-l vezi pe George bucurându-se, asta s-ar putea să te convingă că a murit făcând ceea ce i-a plăcut cel mai mult. Ar putea fi bine pentru tine să-ţi dai seama că ultimele lui zile au fost fericite.

— Ai dreptate. S-ar putea ca asta să mă ajute să merg mai departe, spuse ea, căutând cu privirea alinare în privirea lui. Dumneata ai mers mai departe până la urmă, nu-i aşa?

— Toată lumea o face, la momentul potrivit pentru fiecare. Nu e sănătos să te agăţi de trecut. Din experienţa mea, pot să spun că e mai bine să-ţi aminteşti vremurile frumoase şi să le consideri o binecuvântare. Dar dumneata mai ai mulţi ani înainte şi eşti singura care poate alege cum să-i trăiască. Eu am ales să-i trăiesc

pe ai mei fără să las trecutul să mi-i umbrească. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mă bucur că am acele minunate amintiri, dar recunosc că cei opt ani avuți împreună au făcut parte dintr-un plan mai vast. La fel stau lucrurile şi în privința morții lui George. Acum trebuie să ai grijă de dumneata. Ca să faci asta, trebuie ca, atunci când eşti pregătită, să-l laşi să se ducă şi apoi să priveşti spre viitor, spuse el zâmbind încurajator. Ai o viață atât de bogată, Antoinette! Şi eşti o femeie profundă şi sensibilă. Înfloreşti deja bucurându-te de familia ta, de grădină, de casa de pe deal. Dă-le voie acestor lucruri simple să te sprijine. În realitate, noi, oamenii, n-avem nevoie de prea multe.

— Câtă dreptate ai, William! Îți mulțumesc pentru sfaturile prieteneşti.

Antoinette roşi din nou auzind cum suna numele lui. Se gândi la Rosamunde şi la cât de curajos îşi înfruntase ea dezamăgirea.

— Ți-am fost mereu prieten, Antoinette. Doar că dumneata n-ai ştiut-o.

În seara aceea, Antoinette cântă muzică clasică în salonaş. Harris aprinsese focul înainte să plece la casa lui de la capătul aleii, de lângă poartă. Pe Antoinette o încuraja faptul că îl ştia acolo. Puse pe măsuța de cafea o cutie cu nişte scrisori ale lui George şi începu să le citească pe rând, pe fiecare, fără grabă, pentru că n-avusese timp până atunci, fiind prea ocupată să facă ordine în camera lui. Erau acolo cărți poştale de la prieteni şi scrisori vechi de la fiii lor, de pe vremea şcolii. El păstrase consemnări legate de prelegerile pe care trebuise să le scrie, precum şi bizarul jurnal pe care îl începuse şi pe care nu-l terminase niciodată. George se pricepea să înceapă lucruri, dar nu ştia la fel de bine şi cum să le ducă la bun sfârşit. Fusese întotdeauna dornic să înceapă următorul proiect.

Antoinette rămase pe sofa până mult după miezul nopții. DVD-ul o striga, parcă, ademenitor, din sertarul mesei de lucru din biroul ei, dar Antoinette ştia că ar fi fost o greşeală să se uite singură la acea filmare. În schimb, scoase fotografiile şi le studie cu atenție. Nu trecu mult şi ajunse la unele pe care le găsise împreună cu Phaedra, în care apărea ruina acelui castel din Iordania. Privi chipul zâmbitor al soțului ei. Îşi luase o poziție

jucăuşă, dându-se mare în faţa persoanei care făcea fotografia. Pe urmă, Antoinette observă o umbră pe nisip, la baza fotografiei. N-o văzuse înainte. Acum o privi mai de aproape. Era, în mod clar, o femeie, cu fusta umflată de vântul deşertului, cocoţată pe o dună ca să facă fotografia. Umbra ei era lungă, aşa că trebuie să fi fost pe înserat. Se încruntă, neliniştită, şi se întrebă cine era femeia aceea. Antoinette nici măcar nu ştiuse că George fusese în Iordania, cu atât mai puţin că îl însoţise o femeie.

Se linişti repede, spunându-şi că probabil George făcuse parte dintr-un grup, aşa că, bineînţeles, era logic să fi fost şi femei acolo. Totuşi, atitudinea lui caraghioasă o făcea să îngheţe. Era ceva intim în atitudinea aceea, iar în zâmbetul lui exista ceva lipsit de constrângeri şi informal – *era genul de zâmbet pe care un bărbat i* l-ar *fi adresat unei iubite.*

Puse fotografia jos, ca şi cum aceasta ar fi devenit prea fierbinte ca s-o mai poată ţine în mână. Şi dacă în tot timpul în care ea stătuse acasă, fiind o soţie şi o mamă de nădejde, George colinda pământul împreună cu altă femeie? Inspiră adânc. Asta era de neconceput. Era total contrar caracterului lui. El îşi iubise familia şi căminul. Ea era sigură că George n-ar fi făcut niciodată nimic care să le pericliteze. Dar, oricât de logic ar fi sunat argumentele ei, intuiţia îi spunea altceva. El fusese plecat atât de mult timp, încât i-ar fi fost simplu să ducă o viaţă dublă.

Antoinette se gândi la umbra profilată pe nisip, iar imaginaţia ei făcu restul, până când umbra se materializă într-o frumoasă seducătoare care se strecura cu perfidie în inima soţului ei, înnegrind-o.

Capitolul 27

Vineri dimineața, Phaedra plecă spre Hampshire chinuită de o senzație de greață care i se cuibărise în adâncul stomacului. Era încântată de ideea de a-l revedea pe David, dar se temea să nu intre într-un bucluc şi mai mare. Julius nu dăduse nici un semn de viață, iar asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă uşurată, însă tăcerea lui o neliniştea. Simțea că avocatul punea la cale o răzbunare cumplită, fiindcă ea îndrăznise să-l respingă. Phaedra se temea de ceea ce i-ar fi putut face el. Ea îşi găsise o familie, în sfârşit, iar gândul c-ar fi putut s-o piardă era insuportabil.

Cu ochii mereu ațintiți la drum, trecu pe lângă biserică. Nu voia să se gândească la George. El era motivul pentru care ea nu-l putea avea pe fiul lui. Îi era ruşine de frântura de indignare care începuse să crească în inima ei atât de curând după moartea lui. El n-ar fi avut cum să anticipeze o astfel de situație, aşa că nu era întru totul de condamnat. Totuşi, dacă se gândea acum la el, inima i se învârtoşa.

Phaedra intră cu maşina pe porțile de fier şi o luă pe aleea care ducea la casa lui David. Pe măsură ce se apropia, sângele începea să-i pulseze în tâmple. Soarele scălda ținutul într-o lumină strălucitoare, plină de optimism. Şi totuşi, ea avea sentimentul că la orizont pândea un zid de nori negri, care amenința să-i fure lumina.

Ajunse în fața casei lui David, iar Rufus veni în fugă la ea, lătrând. Maşina de teren a lui David era parcată lângă gardul viu, cu geamurile coborâte şi cu parbrizul plin de praf, ceea ce sugera că el tocmai se întorsese de la fermă. Phaedra se uită la ceas. Era miezul zilei. Ajunsese la țanc.

O secundă mai târziu, el ieşi pe uşă, îmbrăcat cu o pereche de blugi spălăciți şi cu o cămaşă albastră, cu mânecile suflecate până la coate. Vederea zâmbetului lui larg fu de ajuns ca să slăbească nodul pe care ea îl avea în stomac şi să-i liniştească bubuitul inimii. El veni la maşină în timp ce ea parca lângă Land Roverul lui şi oprea motorul. El deschise portiera şi aproape că o trase afară. Ea râse atunci când el îşi desfăcu brațele şi o îmbrățişă strâns.

— Miroşi frumos!

— Campanulele tale m-au inspirat să-mi cumpăr un parfum nou, răspunse ea.

— Mă bucur că ai venit.

— Şi eu.

— Nu-ţi face griji, o să stau eu între tine şi Roberta, ca un câine credincios!

Ea îşi încolăci braţele în jurul mijlocului lui şi se relaxă, lipită de el, de parcă locul i-ar fi fost dintotdeauna acolo.

— Vreau să-ţi arăt casa de pe deal, spuse David, eliberând-o. Mama a terminat renovarea, cu ajutorul doctorului Heyworth, căruia ea îi spune acum „William", continuă el, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană.

Phaedra râse.

— E frumos că au devenit prieteni.

— Cred că mama îl place un pic mai mult de-atât.

— Merită să aibă pe cineva în viaţa ei.

— E un pic cam devreme, nu crezi?

— Sunt sigură că nu s-ar pripi cu nimic. Dar tu nu crezi că e frumos că o curtează cineva? Doctorul Heyworth e un adevărat gentleman.

David parcă în faţa casei de pe deal şi opri motorul. Clădirea cea mică sclipea în soare. Nu mai arăta abandonată. Antoinette plantase curpen alb pe o latură, în locul iederei, iar de-o parte şi de cealaltă a uşii erau două vase mari de teracotă, în care creştea cimişir. Totul arăta îmbietor, iar David şi Phaedra intrară, curioşi.

— A pus la loc toată mobila, spuse Phaedra uitându-se la fotolii, la mese şi la marele covor persan care acoperea aproape toată podeaua.

— Acum arată a cămin, fu de părere David, care se trânti pe sofa, întinzându-şi picioarele lungi. E foarte confortabil!

Phaedra se aşează pe fotoliul de lângă şemineu.

— Imaginează-ţi că bunicul tău a construit casa asta pentru bunica ta, în încercarea de a-i câştiga iertarea, pe care ea nu i-a acordat-o niciodată. Ce trist!

El o privi pieziş.

— Iar mama şi doctorul Heyworth au renovat-o cu dragoste. Ce părere ai despre asta?

Ea râse.

— Interesant!

— Ar trebui să fie botezată „Folía Dragostei”.

— Bun nume, unde mai pui că are cu două sensuri! Dragostea e nebunie, spuse Phaedra coborându-şi privirea, ştiind că el o privea cu subînțeles. Tu n-ai treabă, Lord Frampton? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu-mi văd capul de treabă, dar tu îmi cam distragi atenția, Phaedra.

Ea râse şi se ridică în picioare.

— Haide! Arată-mi ce faci tu aici cât timp eu sunt la Londra.

Plecară de la casa de pe deal şi se duseră la fermă, unde David înlocui Land Roverul cu tractorul lui roşu. Phaedra se urcă lângă el, în cabină, iar David porni motorul. Tractorul hurui zgomotos. Încet, dar plin de mulțumire, David se întoarse pe ogor.

În seara aceea, Tom, Joshua şi Roberta sosiră şi ei pentru weekend. Antoinette reuşise să-şi lase deoparte temerile şi îi primi încântată, luând-o în brațe pe micuța Amber şi ducând-o în salon.

Rosamunde ajunse şi ea un pic mai târziu, după ce o convinsese pe Marjorie să aibă grijă de câinii ei beagle peste weekend, acceptând, la schimb, să se înscrie în Asociația Femeilor şi să se alăture cursului de gătit care începea săptămâna următoare. Rosamunde nu credea că exista ceva mai rău decât să se înscrie în Asociația Femeilor, dar Marjorie era prea timidă ca să meargă singură şi-şi dorea de mult timp să învețe să gătească. Era un preț mic pe care Rosamunde trebuia să-l plătească pentru încă un sfârşit de săptămână la Fairfield. Ca s-o poată face, ea ar fi acceptat orice.

Era o seară caldă, dar Harris aprinsese focul pentru că încăperea era mare şi avea tendința să fie mai rece, chiar şi vara. David şi Phaedra veniră cu maşina pe la ora cinei, iar atmosfera de petrecere care predominase cu o săptămână în urmă fu reluată acum în acelaşi spirit. Roberta aranjase efectuarea un test ADN pe baza mostrei de păr al Phaedrei, care fusese comparată cu o şuviță din părul lui Joshua. Rezultatele aveau să vină săptămâna următoare. Ea zâmbea acum cordial, precum un crocodil şiret,

însă falsa ei dulceaţă nu-i păcăli pe Phaedra şi pe David. Margaret nu putuse să vină, ceea ce îi surprinse pe toţi.

— Cred că e curtată de vicar, spuse David, rânjind poznaş.

— Sau mai degrabă ea îl curtează pe vicar, adăugă Tom, scoţând un hohot de râs.

— Zău aşa, băieţi, sunteţi chiar obraznici, îi dojeni Antoinette, dar râse şi ea, fiindcă îi trecuse şi ei prin minte ideea că era posibil ca între Margaret şi vicar să fi existat o relaţie de iubire.

— Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc pe toţi, interveni Phaedra. Margaret e curtată de Dumnezeu.

Se holbară cu toţii la ea, uluiţi.

— Dumnezeu? repetă Joshua. Ce vrei să spui?

— Nu credeam că Margaret are prea mult timp pentru El, spuse Rosamunde.

— A stat de vorbă mult cu reverendul Morley, dar nu pentru că ar fi îndrăgostită de el, ci pentru că e îndrăgostită de Dumnezeu. Tocmai L-a descoperit, iar El o face fericită, explică Phaedra.

— Aha, făcu Antoinette. Are logică.

David păru dezamăgit.

— Deci, atunci când am văzut-o singură cu reverendul Morley în camera ei de zi, ţinându-l de mână şi ascultându-l vorbind despre iubire, el vorbea despre iubirea lui Dumnezeu, nu despre a *lui*?

— Îmi pare rău, răspunse Phaedra. Ştiu că sperai să fie vorba de o mare poveste de iubire.

Privi în altă parte, stânjenită, pentru că acele cuvinte erau prea aproape de adevăr în ceea ce-i privea pe ei doi.

— Eu nu cred că Margaret şi-ar da voie vreodată să se îndrăgostească de un simplu vicar, spuse Roberta. Ştiţi cu toţii cât de snoabă e.

Cândva, David ar fi comentat, spunând ceva de genul: *Numai o snoabă recunoaşte o alta*, însă acum nu vru s-o provoace aşa cum obişnuise cândva.

— Eu cred că nimeni n-o să fie vreodată destul de bun pentru bunica, spuse el în schimb.

— E reprezentativ pentru generaţia ei, fu de părere Antoinette. Personal, nu cred că are importanţă de unde provine o persoană,

atâta vreme cât este un om bun. Bunătatea e cea mai importantă calitate, după părerea mea.

— Ai absolută dreptate, încuviinţă Rosamunde, aşezându-se comod, cu paharul de vin de Xeres în mână, de parcă n-ar fi plecat niciodată. Vedeţi voi, în tinereţea lui Margaret, totul se învârtea în jurul clasei. O femeie nu putea fi curtată de un bărbat care n-avea acelaşi nivel social sau, şi mai bine, superior. Din fericire, viaţa s-a schimbat. În plus, desigur că nu eşti niciodată prea bătrân ca să te îndrăgosteşti.

Antoinette se uită la sora ei cu milă şi se gândi la doctorul Heyworth. Se întrebă dacă lui Rosamunde îi era scris să rămână pentru totdeauna singură sau dacă exista cineva şi pentru ea.

Mâncară în sufragerie şi discutară vorbind tare şi animat. David se aşeză în capul mesei, cu Phaedra în dreapta lui. Antoinette observă cât de omogen curgea viaţa. Acum, fiul ei cel mare era Lord Frampton şi şedea pe vechiul scaun al soţului ei. Familia era încă acolo, doar rolurile se schimbaseră. Într-o bună zi, copiii lor aveau să şadă pe locurile părinţilor *lor*, iar viaţa avea să-şi continue cursul în acelaşi fel. Nu se gândise niciodată că golul lăsat de George putea fi umplut, dar fusese, iar ei clădeau acum pe el ca pe ruinele unei civilizaţii vechi. Şi astfel, generaţiile aveau să continue să se succeadă aşa cum o făcuseră dintotdeauna. George era doar o cărămidă mică din metropola mereu în extindere a vieţii, la fel cum erau şi ei.

Antoinette observă fiorul care se năştea între David şi Phaedra ori de câte ori râdeau şi-şi şopteau unul altuia lucruri, cu capetele unul lângă celălalt, aproape atingându-se. Privirile le erau încărcate de sensuri. Ea recunoştea dragostea atunci când o vedea, iar acum în mintea ei nu încăpea nici o îndoială că Phaedra şi David nutreau puternice sentimente unul faţă de celălalt. Ştia că o asemenea relaţie era imposibilă şi-şi dorea ca Phaedra să nu fi fost fiica lui George, ci o fată oarecare, pe care David s-o fi întâlnit şi s-o fi adus acasă într-un weekend. Dar aşa cum stăteau lucrurile, cei doi n-aveau cum să se bucure niciodată de libertatea de a se iubi. Erau pe vecie prizonierii ADN-ului lui George.

„Ce păcat!”, îşi spuse Antoinette, privindu-i pe rând pe toţi ceilalţi membri ai familiei şi întrebându-se dacă ea era singura care observase.

După ce terminară de mâncat, ea se ridică în picioare ca să facă un anunţ. În cameră se aşternu liniştea.

— Mă bucur că sunteţi cu toţii aici la sfârşitul ăsta de săptămână, pentru că am ceva ce mi-ar plăcea să împărtăşesc cu voi. Vreţi să veniţi cu mine în salon?

Schimbară cu toţii priviri nedumerite, dar făcură ceea ce le ceruse ea. Harris pusese deja o tavă cu ceai pe masa din colţ. Familia se instală pe sofale şi fotolii, iar Tom porni televizorul. Antoinette îi dădu DVD-ul.

— L-am primit marţi, dar n-am vrut să mă uit singură. E ultima filmare cu George înainte să moară. Julius Beecher mi l-a trimis, pentru că fusese împreună cu el la schi, cu o săptămână înainte, spuse Antoinette frământându-şi mâinile, emoţionată. Nu-mi dau seama dacă e o idee bună sau proastă. Dar acum, că am DVD-ul ăsta, mă simt obligată să-l vizionez. Poate c-o să ne liniştească pe toţi dacă vedem cu ochii noştri că George a fost luat făcând ceva ce a iubit.

Dintr-odată, Phaedra simţi cum i se făcea rău. Acum, tot ce avea legătură cu Julius Beecher o făcea extrem de suspicioasă. Îşi încrucişă braţele ca să-şi înăbuşe zgomotul inimii care îi bubuia în piept şi speră ca temerile să nu-i fie întemeiate. DVD-ul porni, iar ea simţi cum îi transpirau palmele. Nodul din stomac se strânse iar.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Urmăriră chipul jovial al lui George apărând pe ecranul televizorului – robust, frumos şi fericit. Antoinette îşi duse o batistă la ochi şi-şi trase nasul.

„Julius, opreşte odată drăcia aia!”, spuse George, iar apoi râse, albul dinţilor lui contrastând puternic cu negrul căştii şi cu bronzul intens al pielii.

Pe urmă se întoarse şi se îndepărtă pe schiuri, coborând pe un culoar îngust, unul pe care David, Tom şi Phaedra schiaseră cu câteva săptămâni în urmă. Avea un stil energic şi fără efort, ca şi cum schiatul ar fi fost la fel de uşor ca mersul. Panta era extrem de abruptă, dar George sălta în jos, trupul lui puternic mişcându-

se prin zăpadă precum cel al unui tânăr atlet. Ajunse la bază şi chiui de bucurie, ridicându-şi ochelarii peste cască şi inspirând adânc. Flutură din mână către Julius şi strigă ceva greu de auzit. Andy, ghidul lui obişnuit, ajunse lângă el, la fel de priceput ca George, iar costumul lui roşu de schi făcea un contrast strident cu albul zăpezii.

Apoi, Julius întoarse obiectivul aparatului înspre el.

„Aşadar, iată-ne *din nou! Eu, George şi Andy facem ceea ce ştim noi să facem cel mai bine! Este o vreme caldă – patru grade – dar zăpada e grozavă pe pantele nordice, să tot schiezi! Nu e pentru cei slabi de inimă, dar* asta-i *place cel mai mult lui George. Ar fi mai bine să plec acum, mă strigă şefu'!"*, spuse Julius zâmbind teatral şi arătându-şi toţi dinţii, cu faţa aceea rotundă a lui, rozalie şi lucioasă.

Ecranul se înnegri, dar reveni la viaţă o clipă mai târziu, într-o altă parte a muntelui.

Familia urmărea, hipnotizată, cum George îl tachina pe Julius în joacă, vorbea la cameră şi făcea glume. Nimeni nu îndrăznea să se uite la nimeni, de teamă să nu vadă lacrimi care ar fi putut să devină molipsitoare. Erau multe filmuleţe – cu ei urcând şi bând gin pe culme, din plosca argintie a lui George, coborând pante formidabile şi schiind pe întinderi netede, până în satul Serneus. Antoinette îşi rodea unghiile, urmărindu-şi soţul care, pe deplin fericit, nu ştia că peste o săptămână avea să moară.

Tom luă mâna mamei într-a lui. Ea îi zâmbi cu recunoştinţă, iar apoi îşi întoarse ochii umezi spre ecranul televizorului. Phaedrei îi venea şi ei să plângă, dar era prea speriată. Avea maxilarul atât de încordat, încât începuse s-o doară. O năpădise un îngrozitor presentiment care îi şoptea că acum se apropiau norii aceia pe care îi simţise mai devreme.

Julius întoarse din nou obiectivul către el.

„Ne aflăm acum pe vârful Gameinde Boden. A fost un urcuş lung, dar a meritat fiecare pas, pentru că acolo, jos, sunt kilometri întregi de pante virgine. O, ce frumos o să fie!", exclamă el încântat.

Apoi, pe fundal, se auzi vocea lui George vorbind la telefon. La început, nu păru ceva important. Vocea lui suna înfundat din cauza vântului şi a sporovăielii vesele a lui Julius. Dar apoi

vântul se opri, iar atenția lui Julius fu distrasă de ceva ce-i arăta Andy.

„Dragă, te iubesc!”, spunea George.

Vocea lui Julius se auzi din nou peste cea a lui George, aşa că fu imposibil să se înțeleagă ce altceva mai spusese acesta din urmă. Tom îi zâmbi mamei lui, presupunând că tatăl lui vorbise cu *ea*, dar Antoinette încremeni, de parcă s-ar fi transformat, brusc, într-un sloi de gheață. *„Uite, e simplu...”*, continuă George. *„Nu, iubito,* ți-am *spus, aveam de gând* să-ți *spun, dar* n-am *vrut să distrug ceea ce era între noi... am vrut* să-ți *spun,* crede-mă*. Nimic nu schimbă sentimentele mele pentru tine... nu, te înşeli, tu însemni mai mult de atât... tu trebuie să mă ierți pe mine...”* El implora, vădit necăjit. *„Te rog, iubito,* iartă-mă*...”*

În cameră se făcu frig dintr-odată, şi cu toții rămaseră încremeniți din pricina şocului, neputându-şi dezlipi ochii de la ecran. Rosamunde se uită la sora ei, a cărei față era albă ca varul.

*„*Ți-am *spus,* n-am *mințit niciodată, doar că nu* ți-am *spus adevărul...”*, continuă George.

Julius se oprise din vorbit, ca şi cum şi el ar fi vrut să audă conversația lui George. Întoarse camera şi începu să-l filmeze pe Andy. Discuția lor o acoperi, apoi, pe cea a lui George. Ecranul se înnegri din nou. Acolo se termina filmarea, lăsându-i pe toți uluiți, nedumeriți şi foarte jenați.

— Cu cine vorbea tata? întrebă Joshua.

Toți cei din încăpere se priviră între ei cu ochi inexpresivi. Tom ridică din umeri. Antoinette începu să plângă. Chipul lui Rosamunde se întunecase de indignare.

Phaedra strânse mâna lui David, iar apoi îi dădu drumul. Julius se răzbunase, aşa cum ea ştiuse că avea s-o facă. Se ridică în picioare.

— George vorbea cu mine, răspunse ea fără ezitare.

Ochii ce se întoarseră spre ea erau plini de o învinuire feroce. David se albi la față, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani într-o clipă.

— Cu tine, Phaedra? îngăimă Antoinette.

Privirea Phaedrei se opri asupra expresiei infatuate a Robertei.

— Ai avut dreptate, Roberta. Nu sunt o Frampton, rosti ea, simplu.

— Ce v-am spus eu? exclamă Roberta, triumfătoare.

Îi aruncă soțului ei o privire plină de reproş, însă Joshua era prea indignat ca să reacționeze.

— Dar te înşeli crezând că am vrut vreodată bani de la George. Şi în nici un caz n-am vrut frumoasele safire! Eu n-am vrut niciodată decât dragostea lui.

— O, Doamne, Phaedra! Cum ai putut?! strigă Tom, iar mama lui începu să plângă în hohote. Am avut încredere în tine!

— Lăsați-o să vorbească, spuse David.

Calmul lui era înfiorător. Phaedra nu ştia dacă putea continua. Acum pierduse tot ce avea drag.

— Nu sunt fiica lui George, continuă ea, încordându-şi maxilarul ca să nu-şi arate disperarea. Am fost amanta lui.

Acea mărturisire îi făcu pe toți să scoată un suspin adânc, dar ea, plină de curaj, era hotărâtă să continue. Voia să mărturisească totul, să le spună toată povestea. Cum cei aflați de față arătau prea traumatizați ca să vorbească, scena îi aparținea ei în întregime.

— Ne-am cunoscut cu un an şi jumătate în urmă, pe când eu făceam fotografii în Himalaya. N-am ştiut că era însurat, fiindcă el nu mi-a spus-o niciodată. Eu locuiam la Paris, iar el venea pe la mine din când în când. N-am avut niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de el. Cu o lună înainte ca el să moară, m-am mutat la Londra ca să-i fiu aproape. Acolo am aflat că era însurat. Nu pentru că mi-ar fi spus cineva, ci fiindcă eu mă documentam pe internet pentru albumul meu, iar numele lui a apărut în legătură cu un articol despre alpinişti britanici. Am înnebunit. Îl iubeam, dar nu puteam fi cu soțul altei femei. Aşa că am pus capăt relației noastre, dar George nici n-a vrut să audă. A încercat să mă recucerească. Mi-a spus că urma să mă includă în testament şi să-mi dea acele safire ale familiei. A fost o reacție impulsivă din partea lui, una pe care sunt sigură că ar fi reparat-o dacă ar fi trăit. Îmi dau seama acum că n-am vrut nimic de la el, în afară de unicul lucru pe care el nu mi l-a putut oferi. Dar George a plecat la schi împreună cu Julius. A crezut că urma să revin asupra

hotărârii mele dacă aveam timp să reflectez. Mă suna tot timpul, dar răspunsul meu era mereu acelaşi, spuse Phaedra inspirând adânc, fiindcă o mică parte din ea se simţea uşurată că nu trebuia să mai mintă. Când el a murit, continuă ea, eu n-am mai avut de ales decât să inventez o poveste. Dacă nu ascundeam adevărul, voi aveaţi să-l aflaţi, iar eu nu suportam gândul ca familia lui să sufere. Dacă el nu şi-ar fi schimbat testamentul, nici unul dintre voi n-ar fi aflat vreodată.

Phaedra o privi în ochi pe Antoinette, căreia îi şiroiau lacrimile, şi simţi că i se rupea inima. Înghiţi cu greu, ca să-şi împiedice propriile lacrimi să curgă.

— Julius a venit cu ideea ca eu să mă dau drept fiica lui George. La a doua noastră expediţie, unul dintre însoţitori a crezut că eram tată şi fiică, aşa că eu am început să-i spun lui George, în glumă, „Tati". Aşa i-a venit ideea lui Julius. Era singura cale. Am vrut să vin aici doar o dată, ca să vă cunosc. Nu m-am aşteptat niciodată să mă întorc. Şi, cu certitudine, nu m-am aşteptat niciodată să vă iubesc aşa cum o fac. Poate că ar fi trebuit să plec înapoi la Paris. Voi nu m-aţi fi cunoscut niciodată, şi doar la citirea testamentului aţi fi descoperit că George fusese infidel. Am făcut ceea ce am crezut că era corect la momentul acela – nu mi-am imaginat niciodată că o să trăiesc s-o regret atât de mult.

Îşi şterse faţa cu dosul palmei. Nu se putea uita la David. Tăcerea lui spunea mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele.

— Şi cine e adevăratul tău tată? întrebă Joshua, pe a cărui faţă se întipărise o expresie aspră, necruţătoare.

— Jack a fost tatăl meu. Ne-a părăsit pe când eu aveam zece ani, iar de atunci nu l-am mai văzut niciodată. A murit acum câţiva ani, în Noua Zeelandă, spuse Phaedra, dându-şi seama că povara de gheaţă a privirilor lor era prea greu de îndurat. Cred că mai bine plec acum, şopti ea, drept încheiere.

Nimeni nu căută s-o împiedice. O urmăriră din priviri cum ieşea din încăpere, închizând uşa în urma ei.

Cu inima frântă în mii de bucăţi, Phaedra traversă în fugă câmpul care o despărţea de casa lui David. Privea înapoi la fiecare

câteva minute, scrutând întunericul în căutarea lui David, sperând ca el să vină, în fugă, după ea. Dar David nu apăru, iar printre lacrimi, ea văzu dispărând într-o negură apoasă locul pe care îl iubea. Pariase la risc şi pierduse totul.

La Fairfield House, camera de zi încremenise într-o tăcere uluită. David îşi luă capul în mâini. Nu simţise niciodată o asemenea disperare. Phaedra nu era, la urma urmei, ruda lui de sânge, dar fusese amanta tatălui său. Nu ştia care dintre cele două situaţii era mai rea. În orice caz, el n-o putea avea niciodată pe Phaedra. Soarta dăduse din nou cu o mână şi luase cu cealaltă.

Antoinette rămase privind lung la ecranul negru al televizorului. Simţea că pacea pe care se străduise atât de mult s-o găsească se transformase într-un ghem de foc mistuitor. Lumea ei era în ruină, iar fata pe care ajunsese s-o iubească era însuşi miezul acelei lumi. Antoinette ştia că n-avea s-o ierte niciodată pe Phaedra.

Rosamunde fu prima care vorbi:

— Cum de-a îndrăznit să vină în casa ta, să se bucure de ospitalitatea ta şi de căldura îmbrăţişării tale, ştiind, în tot acest timp...

Ea nu mai fu în stare să articuleze nici un cuvânt. Totul era atât de îngrozitor, încât ajunsese de nerostit.

— Îmi pare foarte rău, mamă, spuse Tom petrecându-şi braţul în jurul ei. L-am iubit pe tata, dar, sincer vorbind, ce porcărie!

— Cum a putut să facă una ca asta? îngăimă Joshua.

— Cum de-a putut Phaedra... scânci Antoinette, iar apoi izbucni din nou în lacrimi.

— Ne-a minţit, spuse David, înţelegând abia acum uşurarea Phaedrei atunci când singura minciună pe care el o descoperise în Elveţia fusese vârsta ei înscrisă în paşaport.

— Am crezut-o un om nemaipomenit, spuse Tom. Ce jigodie!

— Vai, vai, cât de mult urăsc să am dreptate, spuse Roberta, ridicându-se în picioare şi oprind televizorul. Eu am mirosit trădătoarea de la bun început. Dar acum îmi doresc să mă fi înşelat.

— Iubito, spuse Joshua, încercând s-o facă să tacă înainte să spună ceva ce ar fi regretat.

— Lasă-mă să vorbesc, Josh. N-am de gând să jubilez. O, Doamne, şi eu fac parte din familia asta şi detest să vă văd pe toţi atât de devastaţi! Am presupus eu că ea şi Julius puseseră la cale un plan, dar nici într-un milion de ani nu mi-aş fi imaginat că ea putea fi amanta lui George. Nu cred că minte, caz în care a fost şi ea nedreptăţită. George a încercat să aibă în acelaşi timp o soţie şi o amantă, sperând ca nici una dintre ele să nu afle despre cealaltă. Ce încurcătură! Eu am crezut că ea urmărea să pună mâna pe Safirele Frampton.

— Nu le-a vrut niciodată, interveni David. Mi le-a dat mie spre păstrare.

— Slavă Domnului că a mărturisit totul şi că acele preţioase bijuterii vor rămâne în familie! exclamă Roberta pufnind satisfăcută.

— Ce naiba l-a apucat pe tata să fie atât de imprudent? întrebă Joshua.

— Eu am bănuit că George avea o relaţie, spuse Antoinette, spre surprinderea tuturor. Am simţit-o la nivel intuitiv, aşa cum fac femeile. Dar nu m-am aşteptat niciodată ca acea femeie să fie Phaedra, mărturisi ea, iar apoi începu din nou să plângă. Mă simt atât de dezamăgită!

— Cred că ai nevoie să bei un strop de tărie, îi propuse Rosamunde.

— Nu, vreau să merg la culcare. Dintr-odată, mă simt foarte obosită, se plânse ea, iar Tom o ajută să se ridice. Ce-o să spună Margaret? O să fie distrusă! Şi ea o iubeşte pe Phaedra.

— Îi spun eu, se oferi David.

— Nu, o să-i spun eu mâine. Cred că e mai bine ca vestea să vină de la mine, insistă Antoinette.

În timp ce îşi învelea sora culcată în pat, Rosamunde avu un puternic sentiment de déjà vu.

— Îţi mergea atât de bine, spuse ea cu regret.

— M-am întors de unde am plecat. Doar că mai prost decât înainte, spuse Antoinette ştergându-şi ochii de pernă. Tu crezi că George m-a iubit vreun pic?

— Of, Antoinette, bineînțeles că te-a iubit! Ştii şi tu cum sunt bărbații. Phaedra a fost o toană de moment şi nimic mai mult.

— Dar în filmarea aceea el spunea cât de mult o iubea pe Phaedra! Eu cred că ea a fost tot ce n-am fost eu. Poate că dacă aş fi schiat şi aş fi fost mai curajoasă...

— N-are nici o legătură cu asta. Ai fost o soție bună pentru George, iar el te-a iubit mult.

— Simt că n-am nici un dram de valoare, Rosamunde.

— Te înțeleg. Dar bărbații însurați au amante de când lumea. Iubirea şi sexul sunt două lucruri diferite. El a făcut o pasiune, pur şi simplu, la fel cum făcea pasiuni pentru tot felul de lucruri. Mai ții minte cât de entuziasmat era de câte un proiect nou, după care îl abandona în grija lui Julius? Îşi pierdea mereu interesul după o vreme, nu? Ei bine, exact asta a fost Phaedra, un capriciu. Dacă George ar fi trăit, probabil că ar fi renunțat deja la ea şi şi-ar fi modificat din nou testamentul, o asigură Rosamunde pe Antoinette, iar apoi oftă prelung. Trebuie să spun că sunt dezamăgită de George. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva din partea lui.

— Îmi vine să mă duc la mormânt şi să iau toate florile pe care le-am pus acolo. Îl *urăsc*.

— Ba nu, nu-l urăşti.

— Ba da. Îl urăsc, Rosamunde. Îl urăsc şi nu vreau s-o mai văd niciodată pe Phaedra.

Capitolul 28

A doua zi de dimineață, Antoinette se trezi devreme. Sentimentul inițial de fericire pe care îl avu la vederea luminii pale ce pătrundea prin crăpătura dintre draperii şi la perspectiva unei noi

zile în grădină fu umbrit de atacul violent al amintirilor din seara precedentă. Rămase în pat, încremenind pe măsură ce ele ieşeau la suprafaţă una câte una, precum nişte leşuri de sub o pajişte verde şi vie, punând stăpânire pe tot ceea ce era bine cunoscut şi suav împrejurul ei, până când fu nevoită să se ridice din pat şi să se refugieze în camera de baie.

Să fi fost căsnicia ei doar o farsă? Să fi minţit George ori de câte ori îi spusese c-o iubea? Să fi fost ea o mare neghioabă fiindcă avusese încredere în el? Nu se simţise niciodată atât de nenorocită. Seara trecută, George murise din nou pentru ea, însă rămânea o întrebare, una care n-avea să-şi găsească niciodată răspunsul: oare îl cunoscuse ea vreodată cu adevărat?

Făcu un duş şi se îmbrăcă. Era şase dimineaţa. Restul familiei dormea dusă. Doar David ar fi putut să fie treaz, pentru că şi el era – iar Antoinette ştia bine asta – la fel de distrus ca şi ea. Mama din ea voia să dea fuga la el şi să-l strângă în braţe, ca să-i ia de pe umeri povara pierderii, dar femeia din ea ştia că n-avea puterea să ducă durerea altcuiva în afară de a ei, şi chiar şi aceasta era prea mare pentru umerii ei fragili.

Sufletul lui Antoinette tânjea după consolare. Începu să se plimbe prin cameră, găsind amintirea lui George prea mistuitoare acum. Avea de gând să-i adune toate lucrurile într-un sac şi să le ardă. Erau întinate de viaţa lui duplicitară, iar ea nu voia să le mai vadă. Nu era de mirare că Phaedra ştiuse despre ruinele din Iordania – fusese acolo. *Ea* era umbra din fotografie. George pozase pentru *ea*. Îşi aminti cum stătuse alături de Phaedra pe podeaua camerei lui George, împărtăşindu-i cele mai intime gânduri ale ei, crezând că avea o fiică în care putea să se încreadă. Acele amintiri îi făcură tot corpul să tremure de furie şi de durere. Trebuia să iasă din casă. Trebuia să fie oriunde, numai nu acolo.

În grădină era răcoare. Iarba era udă de la rouă, iar cerul era de un albastru limpede, fluid. Antoinette traversă grădina cu pas grăbit şi se îndreptă spre casa de pe deal, tânjind după izolarea netulburată de acolo.

După ce lăsă în urmă grădina şi casa cea mare, începu să se simtă mai liniştită. Vântul îi bătu prin păr şi-i uscă obrajii umezi.

Putea respira din nou şi începu să inhaleze aerul cu lăcomie. Mozaicul de câmpuri înceţoşate şi învolburarea şirurilor de arbuşti din gardurile vii rămaseră în valea de dedesubt. Din locul pe care îl străbătea acum, Fairfield părea mic şi neînsemnat.

Ajunse, în sfârşit, la casa de pe deal. O binedispuse vederea galbenului cald al pietrei şi a ghivecelor în care creştea cimişir, aşa că, atunci când ajunse la uşa casei, trăia deja un sentiment de uşurare. Antoinette intră. Spre surprinderea ei, Margaret era deja acolo, aşezată într-un un fotoliu, cu o pătură pusă peste genunchi şi cu Basil cuibărit, blazat, în poala ei.

Bătrâna doamnă îşi ridică privirea, surprinsă.

— O, Antoinette, tu erai! Nu mă aşteptam să vină cineva la ora asta a dimineţii.

— Ce faci aici? întrebă Antoinette, dezamăgită că nu era singură.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— N-am putut dormi, răspunse Antoinette.

— Nici eu. Am stat trează ore în şir, se plânse Margaret.

— Eşti bine?

— M-am gândit că a venit momentul să-l iert pe Arthur. Nu pot fi o bună creştină dacă nu reuşesc să fac asta. Dar se pare că e mult mai greu decât am crezut. Mi-am imaginat că, pentru început, ăsta ar fi un loc bun în care să mă gândesc la iertare. Trebuie să spun, Antoinette, că ai făcut o treabă splendidă aici. E foarte confortabil.

— Mulţumesc, spuse Antoinette aşezându-se pe sofa. Am nişte veşti proaste pentru tine, din păcate.

— O, nu! Nu altcineva care trebuie iertat, sper!

— Ba mă tem că da.

Margaret oftă.

— Vai, mie! Ei bine, presupun că aş putea s-o fac, până la urmă. Cine e, de data asta? întrebă ea, văzând că Antoinette ezita, nevrând s-o necăjească. Haide odată, nu te mai codi atât! Spune-mi cât încă mai sunt în toane bune.

— E Phaedra.

Margaret păli.

— A păţit ceva?

— Nu e fiica lui George.

— Nu?

— Mă tem că nu e o Frampton.

— Nu e o Frampton! Atunci, cine naiba e?

Antoinette îşi plecă privirea. Era cumplit de dureros să exprime adevărul în cuvinte. Îşi luă capul în mâini.

— A fost amanta lui George.

Din cenuşiu pal, chipul lui Margaret deveni roşu aprins, iar, de furie, buzele i se strânseră până când ajunseră o linie. Inhală prin nările dilatate, ca un dragon.

— Nu e adevărat! îngăimă ea.

— Mă tem că e. Ea însăşi ne-a mărturisit aseară.

— Cum aşa?

— Julius Beecher mi-a trimis un DVD pe care erau filmate fragmente din ultimele zile la schi ale lui George, cu puțin înainte de avalanşă. Pe DVD erau filmări cu el vorbind cu Phaedra pe mobil.

— Şi ce spunea?

Ochii lui Antoinette se umplură de lacrimi.

— Că o iubea.

— Doamne, Dumnezeule mare! Eşti sigură că nu vorbea cu tine, dragă?

— Absolut sigură. Îşi cerea iertare.

— Pentru ce anume?

— Pentru că nu-i spusese Phaedrei că era însurat. Vezi tu, după ce a murit George, ea a pretins că era fiica lui pentru că el o inclusese în testament. A spus că a fost singurul mod în care ea m-a putut proteja de aflarea faptului că îmi fusese infidel.

— Ce mârşăvie! Presupun că Phaedra a fugit cu Safirele Frampton!

— Nu, i le-a dat lui David. A spus că nu le-a vrut.

— A mustrat-o conştiința, spuse Margaret, sumbru.

— Probabil că da.

Margaret făcu ochii mici.

— Deci, Julius a mințit în legătură cu testul ADN?

— Da.

— Nu mi-a plăcut niciodată acest Julius Beecher. Nici măcar un pic. E un vierme de om, un tip odios. Am avut dreptate să n-am încredere în el. Nu eu am fost, de la bun început, cea care a trebuit convinsă? Ar fi fost mai bine să-mi urmez instinctele, dar fata a fost de-a dreptul încântătoare, spuse Margaret clătinând din cap. O mincinoasă convingătoare. Trebuie să spun că sunt foarte dezamăgită.

— Şi eu, mărturisi Antoinette. Sunt şocată şi întristată.

Margaret făcu ochii mari, fiindcă tocmai îşi aminti că mai exista o dovadă importantă care o incrimina pe Phaedra.

— Ştii că a încercat să-mi fure ceasul?

— Ceasul tău?

— Da, acela de pe polița şemineului din camera galbenă. L-a găsit Jenny înfăşurat în haine, ascuns în valiza ei, în fundul dulapului. La momentul respectiv, am crezut că o deranjase, probabil, ticăitul lui, dar acum îmi dau seama că e posibil să fi intenționat să-l fure. Ce lup în piele de oaie!

Rămaseră tăcute o vreme, încercând să cuprindă cu mintea cumplitele fapte. Afară, copacii foşneau în bătaia vântului, iar lumina soarelui năvălea prin geamurile atât de temeinic curățate de Rosamunde. Cu toate astea, nici una dintre ele nu simțea nici o bucurie.

— De unde îți vine nevoia asta de a-l ierta pe Arthur? întrebă Antoinette în cele din urmă. *El* ce-a făcut?

— Când mă gândesc că i-am povestit Phaedrei cel mai dureros episod din viața mea! se stropşi Margaret înfuriată. Am avut încredere în ea, continuă bătrâna doamnă frământându-şi mâinile. Nu ştiu care dintre ei e mai rău, George sau Arthur! La urma urmei, poate că au fost la fel. Aşa tată, aşa fiu, filozofă ea râzând amar, iar în ochi nu i se citea veselie, ci mâhnire. Arthur a avut o relație de dragoste pe când George era copil. Eu am aflat, iar el s-a întors degrabă la mine, încheie ea, iar apoi se uită țintă la Antoinette. Bărbații se întorc mereu la soțiile lor, draga mea.

Antoinette era uluită.

— Nu şi tu!

— Ba mă tem că suntem în aceeaşi barcă.

— Arthur a iubit-o pe cealaltă femeie?

— Presupun că da, în felul lui. Inimile bărbaților nu sunt precum cele ale femeilor.

— Rosamunde spune că e ceva obişnuit ca bărbații însurați să aibă amante. Aşa să fie?

— Nu, nu cred că-i aşa. Eu presupun că majoritatea sunt fideli toată viața. Poate că bărbații *Frampton* au relații extraconjugale. În orice caz, eu cred că bărbații au nevoi diferite de la femei. Îmi dau seama acum că există multe feluri în care se poate iubi. Arthur ne-a iubit şi pe mine, şi pe amanta lui, exact aşa cum George, probabil, v-a iubit şi pe tine, şi pe Phaedra. În feluri diferite. Dar, de asemenea, sunt sigură că, dacă ai fi aflat despre infidelitatea lui, George s-ar fi întors într-un suflet la tine, exact aşa cum a făcut şi Arthur în ceea ce mă priveşte. Dumnezeu ştie, poate că George ți-ar fi construit şi el o căsuță ca asta!

Margaret văzu o lacrimă mare rostogolindu-se pe obrazul lui Antoinette. În loc ca asta s-o enerveze, ea fu impresionată.

— Draga mea fată, eu zic să tragi un plâns sănătos, după care o să te simți mult mai bine. Scoate totul din tine! o îndemnă ea pe Antoinette, plecându-şi lent pleoapele. Aşa m-a sfătuit Phaedra să fac, şi avea dreptate. Eu am scos tot din mine şi m-am simțit infinit mai bine. Totuşi, sunt neîndurătoare față de Arthur, şi la fel trebuie să fii şi tu față de George. Cine s-ar fi gândit că o să avem *asta* în comun? se întrebă ea, filozofic, iar apoi, la auzul scâncetului slab pe care îl scoase Antoinette, îi zâmbi cu îngăduință nurorii ei. Ştii, partea mea sensibilă te-ar sfătui să încerci să ierți. Chiar dacă n-o să ajungi chiar acolo, încearcă să nu pierzi asta din vedere şi fă-ți din iertare un țel, pentru că eu am trăit zeci de ani plină de resentimente, şi nu vrei să ajungi şi tu o băbătie acră, aşa cum sunt eu, nu?

— Nu eşti o băbătie acră, Margaret. Eşti o persoană foarte bună, răspunse Antoinette, ştergându-şi ochii cu o batistă albă.

Ochii lui Margaret sclipiră.

— Frumos din partea ta să afirmi aşa ceva. Mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată că aş fi bună.

— Vrei să aprind focul? propuse Antoinette ridicându-se în picioare.

— Bună idee. E cam friguleț aici.

— Păi, e foarte devreme. Nu cred că s-a mai trezit altcineva.

Margaret deveni serioasă.

— Ce face David?

Antoinette se întoarse spre ea, cu un lemn în mână.

— Ştii, presupun?

— Mi-am pus întrebări în legătură cu asta.

— Cred că are inima frântă, spuse Antoinette în timp ce arunca lemnul în vatră.

— O să-şi revină, spuse Margaret, dar nici una dintre ele nu credea asta.

— O să ne revenim *cu toții*, adăugă Antoinette.

Mai puse nişte lemne pe vatră şi le aprinse cu o brichetă. Focul începu imediat să ardă cu putere.

— Presupun că n-ai nişte cafea pe-aici, nu-i aşa? întrebă Margaret, rotindu-şi privirea prin încăperea imaculată.

— Mă tem că nu, răspunse Antoinette.

— Atunci, o să comandăm.

Bătrâna Lady Frampton râse şi-şi scoase telefonul mobil.

Antoinette fu uluită.

— Am uitat că ai şi tu unul!

— Mi l-a cumpărat Tom, în caz că aş cădea şi nu m-aş putea ridica. Bineînțeles, el mă consideră o infirmă bătrână.

— E foarte grijuliu.

— O să sun la Fairfield House şi o să-l pun pe Harris să ne aducă micul dejun aici. Nu ştiu cum te simți tu, dar mie toate emoțiile astea mi-au stârnit o foame de lup.

— Şi mie.

Antoinette îi zâmbi lui Margaret, iar bătrâna doamnă îi întoarse zâmbetul.

— Să vedem dacă Harris ne poate aduce de mâncare fără să afle tot restul familiei. Prefer mai degrabă să fiu aici sus, cu tine, Antoinette. Doar noi două, preciză Margaret formând numărul şi, o clipă mai târziu, auzindu-l pe Harris răspunzând. Ei, Harris, mă întreb dacă ai putea să ne faci o mică favoare mie şi lui Lady Frampton...

David era de neconsolat. Nu dormise toată noaptea. Totul îi amintea de Phaedra, de la Boris, care chirăia prin copacul din

fața ferestrei, până la maşina de gătit Aga, ce reînvia amintirea clătitelor şi a meselor plăcute din bucătărie. Relua în minte iar şi iar conversațiile lor, abia acum înțelegând semnificația mai profundă a vorbelor ei:

„Eu nu sunt o Frampton, David... Nu mă simt în largul meu să accept ospitalitatea mamei tale... Nu sunt sigură că pot trăi fără George... Am fost cu disperare, nebuneşte şi copleşitor de îndrăgostită... N-am *ştiut. Jur că* n-am *ştiut... Îți mulțumesc pentru iertare... Of, David, am mințit..."*

Vocea ei venea din trecut, purtată pe valurile amintirilor, frază după frază, iar el o diseca pe fiecare, încercând să le priceapă sensul în lumina informațiilor pe care le avea acum.

Se simțea ca un neghiob, fiindcă nu reuşise să vadă ceea ce fusese evident tot timpul. Ea nu declarase niciodată că ar fi fost o Frampton, cu excepția momentului inițial, când, stând alături de Julius Beecher, spusese minciuna la întrunirea aceea de familie din bibliotecă. Se simțise vinovată că trebuia să primească Safirele Frampton, insistând ca bijuteriile să rămână în familie. Nu-i spusese niciodată „tată" lui George, ci se referise mereu la el ca la „tatăl tău". Cu cât se gândea mai profund la toate astea, cu atât mai bine îşi dădea David seama că jelirea morții lui George fusese, în ceea ce-o privea pe Phaedra, mai mult îndurerarea unei iubite decât mâhnirea unei fiice. La o privire retrospectivă, totul devenea atât de clar! Cât se mai rugase el să nu fi existat un test ADN – iar acum, că nu mai exista, asta o îndepărtase şi mai mult de el decât înainte.

Nu se mai sinchisise să se bărbierească. Avea tuleie negre pe față şi cearcăne negre sub ochi. Nu iubise niciodată o femeie atât de mult cât o iubise pe Phaedra. Investise fiecare fibră a inimii lui în dragostea pe care i-o purtase ei. Iar acum se simțea ca şi cum acele fibre îi fuseseră smulse din piept şi atârnau la voia întâmplării, rupte şi sângerând. Trădarea ei era totală şi devastatoare. David nu credea să-şi mai revină vreodată după aşa ceva. Şi totuşi, în străfundurile inimii lui zdrobite, mocnea vaga speranță că se putea să existe cumva o cale prin care ea să se reabiliteze, o mică fereastră luminată prin care el să poată să treacă, făcând acel pas esențial spre iertarea ei.

Îşi făcu o cafea tare. Rufus stătea întins pe podea, privindu-l cu ochi trişti. Câinele oftă o dată sau de două ori, de parcă ar fi ştiut ce se întâmplase şi-i era milă de stăpânul lui. Gândurile lui David trecură de la Phaedra la Julius Beecher. Să fi fost oare posibil ca avocatul să fi trimis acel DVD fără să-l fi vizionat înainte? Sau îl vizionase şi o dăduse în vileag pe Phaedra dinadins? Oricum ar fi stat lucrurile, *el* era acum ruinat din cauză că falsificase testul ADN. De ce să fi vrut să se distrugă singur, dacă nu cumva satisfacţia distrugerii *ei* fusese mai mare decât voinţa lui de-a supravieţui? De ce să-i fi dorit Phaedrei o asemenea nenorocire – în afara cazului în care ei ar fi fost implicaţi în asta amândoi, iar ea îl trădase în vreun fel?

David îşi aminti că Roberta spusese că îi văzuse împreună, luând cina la Le Caprice, şi că i se păruse, dincolo de orice îndoială, că se comportau ca un cuplu. Lui David i se crispă tot corpul de furie. Din punctul lui de vedere, se meritau unul pe altul.

Antoinette se întoarse la casa cea mare, împreună cu Margaret şi cu Basil, şi văzu maşina doctorului Heyworth parcată pe alee.

— Ai un oaspete, spuse Margaret.

— Un oaspete-surpriză, dacă nu cumva mi-am pierdut eu minţile, răspunse Antoinette uitându-se la ceas. E opt dimineaţa, nu-mi pot imagina ce l-a adus aici atât de devreme.

— Pe cine să aducă, draga mea?

— Pe doctorul Heyworth. Aceea e maşina lui.

— Nu, zău, doctorul Heyworth! exclamă Margaret zâmbind cu şiretenie. Mă, măi, măi, mă întreb ce-o căuta aici...

Intrară în antreu şi găsiră toată familia adunată grămadă, explicându-i detaliile serii trecute doctorului Heyworth, care încerca să asculte, răbdător, patru oameni ce vorbeau toţi în acelaşi timp. Văzând-o pe Antoinette, veniră fuga la ea, ca o turmă de oi.

— Ce se petrece aici? întrebă Antoinette, alarmată.

— Nu te-am găsit în pat şi am fost atât de îngrijorată, încât l-am sunat pe doctorul Heyworth, spuse Rosamunde cu un aer important. Am crezut c-ai făcut vreo prostie.

— Ca, de pildă, să mă arunc de pe acoperiş sau ceva de genul ăsta? Serios vorbind, Rosamunde, mă ştii mai bine de-atât!

— Eu zic că ar trebui să ne calmăm cu toţii şi să încetăm să mai facem din ţânţar armăsar, spuse Margaret, făcându-şi loc prin grămadă. Mă bucur să te văd, doctore Heyworth. Dacă tot eşti aici, ai putea să-mi scrii şi mie o reţetă pentru somnifere.

— N-am crezut că iei aşa ceva, spuse Antoinette, venind după ea în salon.

— M-am surprins şi eu pe mine însămi destul de mult în ultima vreme. Asta e doar încă una dintre surprize. Nici un motiv de panică! Sunt bine, vă asigur.

Joshua, Roberta, Tom, Rosamunde şi doctorul Heyworth se aşezară pe sofale şi pe fotolii.

— Unde ai fost, mamă? o întrebă Tom, care era încă în pijama, în halat şi în papuci de casă, cu părul sculat în smocuri haotice.

— Am fost la casa de pe deal, răspunse ea.

— Unde a dat de *mine*, adăugă Margaret.

— Şi *tu* ce făceai acolo atât de devreme? întrebă Roberta, ţinând-o pe Amber strâns în braţe, ca să nu se zbată şi să scape.

— Sfinte Dumnezeule, ce-i asta? Inchiziţia de la Fairfield? Încercam să-l iert pe Arthur, declară ea cu un oftat.

— Pentru ce? întrebă Roberta.

Margaret îşi dădu ochii pe cap.

— Ce-i drept, Phaedra s-a priceput de minune la păstrarea secretelor atunci când a venit vorba despre binele ei. Eu am sperat ca ea să-i spună lui David, care să-i spună lui Antoinette, care, la rândul ei, să vă spună vouă, celorlalţi. În felul ăsta, n-ar mai fi trebuit să-mi bat eu capul, conchise bătrâna doamnă, iar apoi privirea îi fu atrasă de apariţia lui Harris în pragul salonului. Ei, pot să spun că eşti discreţia întruchipată, Harris! comentă ea.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse el solemn.

— Am lăsat resturile micului dejun la casa de pe deal. Sper că nu te deranjează.

— Absolut deloc, doamnă. Merg mai târziu acolo şi strâng totul.

— Deci, în tot timpul ăsta în care noi am fost în panică, Harris a ştiut unde eraţi? întrebă Joshua, exasperat.

— I-am cerut să nu vă spună. Mama ta şi cu mine am avut nevoie de timp ca să stăm de vorbă, îl lămuri Margaret. După părerea mea, e nevoie de cafea tare pentru toată lumea, i se adresă ea apoi lui Harris.

— Da, doamnă, răspunse el şi ieşi.

— Ei bine, ne-am îngrijorat ca naiba, mărturisi Joshua enervat.

— Ce drăguţ din partea voastră să vă pese, spuse Margaret zâmbind forţat. Îmi imaginez că nimeni n-ar fi trimis o echipă de căutare după mine.

— Ba am fi trimis dacă am fi ştiut că ai dispărut, spuse Roberta amabilă.

— Mulţumesc, Roberta. Tu ai fost mereu de partea mea.

Rămaseră în salon, iar Harris aduse ceai şi cafea pe o tavă. Margaret depănă povestea relaţiei amoroase a lui Arthur şi, în timp ce-o făcea, i se întâmplă un lucru extrem de ciudat. Cu cât vorbea mai mult despre asta, cu atât o durea mai puţin. De fapt, la a treia repovestire a faptelor, i se păru mai degrabă o prostie să se fi agitat atâta pentru toată tărăşenia.

— Aşadar, *dragul* de Arthur a construit casa de pe deal, *folíe*, cum i se mai spune, pentru mine, iar eu nu m-am sinchisit niciodată să urc acolo şi s-o văd, continuă ea cu nonşalanţă. Adică am fost, bineînţeles, o dată sau de două ori, dar n-am vrut să-l fac pe soţul meu scăpat din încurcătură. Am trăit o mare satisfacţie agitându-i iertarea pe la nas ca pe un morcov prins de-o sfoară. Bietul Arthur, s-a simţit mereu ameninţat şi a fost veşnic în defensivă, dar m-a iubit. Ştiu asta. Doar că nu l-am lăsat niciodată să vadă cât de mult l-am iubit *eu* pe el.

— Ce poveste tristă! spuse Roberta.

— Într-adevăr, fu de acord doctorul Heyworth.

— Ei, bine, presupun că acum nu-i mai prea pasă de iertarea mea, dar eu trebuie s-o fac, pentru sufletul meu. Mă îndoiesc că o să ajung în rai fără asta, conchise Margaret, iar apoi se întoarse către Antoinette. Iar noi vrem cu toţii să ajungem în rai, nu-i aşa?

— Eu nu sunt sigură că George e acolo, murmură nora ei.

— După felul în care s-a comportat, îmi imaginez că încă mai zgâlţâie porţile alea de mărgăritar, comentă Tom, loial.

— Tu trebuie acum să te concentrezi asupra sufletului *tău*, îl sfătui Margaret. Ei, doctore Heyworth, ce zici de rețeta aceea?

Duminică, Joshua, Roberta şi Tom se întoarseră la Londra, iar Rosamunde se întoarse, fără mare tragere de inimă, la căminul ei din Dorset şi la perspectiva înfiorătoare a înscrierii în Asociația Femeilor. Întoarsă şi ea acasă, Margaret intră în camera galbenă, în care stătuse Phaedra, şi-şi trecu mâna peste ceasul ornamental de pe polița şemineului, ruşinată că putuse s-o acuze pe fată că ar fi încercat să-l fure. În adâncul inimii, ştia că Phaedra era un om bun. Doar un om bun ar fi putut-o face să nu mai fie o băbătie acră.

Antoinette rămase din nou singură, mai singură ca oricând. Se simți din nou dezolată, ca şi cum Phaedra ar fi murit. Fata aceea îi luase de pe suflet povara morții lui George şi-i adusese soarele în ungherele întunecate ale inimii, însă acum Antoinette descoperise că lumina din inima ei fusese o minciună şi că George nu fusese bărbatul pe care îl crezuse ea. Era ca şi cum s-ar fi trezit şi ar fi descoperit că tot ceea ce crezuse ea a fi real ar fi fost făcut, de fapt, din eter. Era furioasă şi dezamăgită, dar, mai presus de orice, se simțea umilită. George şi Phaedra profitaseră de natura ei încrezătoare şi-i furaseră bucuria. Antoinette se întrebă dacă avea să mai simtă vreodată bucurie sau dacă, aşa cum bănuia, aceasta avea să rămână pierdută pe vecie.

Cântă la pian ca să-şi uite durerea din suflet, iar în acele clipe chiar simți o oarecare uşurare. Muzica spulberă toată tensiunea din inima ei şi-i oferi supapa prin care să se elibereze de toată întristarea. Partitura *Amurg*, adusă de doctorul Heyworth, fu deosebit de folositoare, pentru că pătrunse în locul în care durerea se simțea cu cea mai mare intensitate. Muzica mai alină puțin acea durere, precum un balsam pus peste o rană.

Capitolul 29

Phaedra se afla în trenul Eurostar, în drum spre Paris. Pierduse totul, nu mai avea acum de ce să rămână în Anglia. Îşi petrecuse toată noaptea plimbându-se prin casă şi făcându-şi bagajele, iar apoi părăsise pentru totdeauna locuinţa de pe Cheyne Row. Oricum nu se simţise niciodată acolo ca acasă.

Şedea pe banchetă, amorţită, şi privea peisajul, trecând, grăbit, pe lângă fereastra ei. Voia să plece la cât mai mare depărtare cu putinţă de Fairfield şi de ea însăşi. Fiecare gând despre familia Frampton era ca un pumnal înfipt în inimă. Conştiinţa îi era bolnavă de vinovăţie şi se ura pentru ceea ce-i făcuse lui David. Ar fi trebuit să plece de la bun început, atunci când avusese şansa. Ar fi putut rămâne în conştiinţa tuturor ca o fiică nelegitimă pe care familia ar fi văzut-o o dată – şi niciodată după aceea – dar ea se lăsase sedusă de familie. Şi se îndrăgostise de David.

Îşi smulse pumnalul din inimă şi încercă să se gândească la viitorul ei. Avea să se întoarcă la Paris şi la viaţa pe care o dusese înainte să-l cunoască pe George. Trebuia ca viaţa aceea să fie încă acolo, undeva, sub ruine. Avea de gând s-o scoată la suprafaţă şi s-o reconstruiască. Durerea avea s-o împingă mai departe, îşi spuse ea, avea să facă din ea un om mai bun, mai milostiv – un om mai *puternic*.

Coborî pe peron şi rămase pe loc preţ de o clipă, deznădăjduită, în timp ce restul pasagerilor treceau în grabă pe lângă ea, îndreptându-se către soţii şi soţiile lor, către slujbele şi vieţile lor. Ea n-avea pe nimeni. Era mai singură decât fusese vreodată, pentru că văzuse cum era să faci parte dintr-o familie.

Îşi târî valiza după ea pe peron, prin sala aglomerată a gării, până la staţia de taxi de la ieşire. Urma să se întoarcă în apartamentul ei, să-şi termine albumul şi să lase timpul să-i vindece rănile. Poate că trecerea vremii avea s-o ajute să uite chiar. În clipa aceea, îl ura pe George pentru dezastrul pe care îl provocase în viaţa ei. Îi frânsese inima din nou – prin fiul lui.

Începu să plouă. Phaedra stătu în ploaie, îmbrăcată în rochia ei de vară şi în jacheta de pânză groasă, lăsând apa să şiroiască pe ea. Apoi, începu să plângă. Ceilalţi oameni de la coadă se făcură că nu observă. Un copil îşi trase mama de mână şi i-o arătă pe

Phaedra cu degetul. Atunci când ajunse, în sfârşit, în faţă, era udă până la piele. Un şofer de taxi amabil îi puse valizele în portbagajul maşinii lui şi, cu un zâmbet înţelegător pe faţă, îi deschise portiera.

— Sunteţi în regulă, domnişoară? întrebă el în franceză.

— Mi-e dor de casă, răspunse ea, iar apoi începu să plângă şi mai tare, la gândul a ceea ce lăsase în urmă.

Săptămâna de după dezvăluire a fost cea mai neagră din viaţa lui David. Ore goale, nopţi mohorâte, peisaj vlăguit – fiindcă avea inima prea grea ca să se mai poată bucura de frumuseţea lui. Frământa în minte amintirile cu Phaedra, iar ele treceau de la roz la negru tăciune, pe măsură ce fiecare conducea către înşelătoria ei.

David se întreba dacă Phaedra mai era la Londra sau dacă fugise la Paris. Se gândise de multe ori să-i trimită un mesaj, dar se trezi uitându-se la ecranul telefonului şi sperând că, poate, ea avea să ia legătura cu el. Dar Phaedra nu făcu asta niciodată. În ciuda furiei lui, îi era cumplit de dor de ea. Atât de dor, încât nu se putea concentra la nimic altceva în afara propriei nefericiri. Cu cât se gândea mai intens la ea, cu atât devenea mai abătut. O iubea. Şi cât de mult şi-ar fi dorit să fi putut întrerupe dragostea aşa cum opreşti apa de la robinet!

Ceea ce-l înnebunea cel mai tare era rolul pe care îl jucase Julius Beecher în toată înşelătoria aceea. Să fi fost el şi Phaedra iubiţi, aşa cum sugerase Roberta, sau Phaedra fusese victima unui complot egoist, urzit de Julius? *Trebuia* să afle. În cele din urmă, după mai multe zile petrecute fără să ia legătura cu ea, îşi dădu seama că exista un singur mod de a pune capăt groaznicei lui ipoteze. Trebuia s-o sune şi s-o întrebe.

Aşa cum se aştepta, numărul de telefon al Phaedrei nu mai era valabil. Probabil că îşi aruncase mobilul în Tamisa. Aşa că se urcă în maşină şi plecă la Londra. Ştia că exista şansa să nu fie acasă. Că poate plecase la Paris sau, şi mai departe, în Canada. Îşi încleştă mâinile pe volan şi coti pe Chelsea Embankment, către Oakley Street. În cele din urmă, intră pe Cheyne Row şi opri maşina în faţa căsuţei ei. Se uită la ferestre. Nu se vedea nimic care să sugereze că s-ar fi aflat cineva înăuntru. Era întuneric. Un

teanc de scrisori era îndesat în cutia poştală, prea mare ca să mai încapă în ea. I se strânse inima în clipa în care îşi dădu seama că Phaedra plecase de ceva vreme, probabil că de câteva zile. Se dădu jos din maşină şi trase scrisorile din cutie, iar apoi îşi lipi ochiul de fantă. În hol era semiîntuneric. Pe masa rotundă de lângă scara în spirală nu se afla nimic. Pe mochetă erau împrăştiate şi mai multe scrisori. Phaedra plecase.

Pentru prima oară din copilărie şi până în momentul acela, David plânse. Se ghemui acolo, pe trotuar, şi-şi luă capul în mâini. Suspinele nu i se opriră în gâtlej, fiindcă nu mai avea puterea să şi le înăbuşe. Îşi lăsă pieptul moale şi se lăsă în voia suferinţei şi a plânsului. Judecând după corespondenţă, Phaedra nu lăsase o adresă la care să fie redirecţionate scrisorile. David se simţi neajutorat. Ea ar fi putut pleca oriunde – Geneva, Paris, Canada sau America... Tibet... posibilităţile erau infinite. Ea n-avea rădăcini cărora el să le poată da de urmă.

Deodată, îşi dădu seama că nu mai căuta să afle dacă Julius şi Phaedra fuseseră amanţi, ci acum o căuta pe Phaedra. Acolo, pe trotuarul din faţa casei ei, i se deschise în suflet acea mică fereastră luminată prin care el să poată să treacă şi să facă pasul spre iertarea ei. Pur şi simplu, nu putea trăi fără ea – ăsta era purul adevăr. Oricât de grav ar fi fost delictul ei, el nu putea rămâne supărat pe ea pentru totdeauna. Phaedra fusese înşelată, la fel cum fusese şi mama lui. Dacă era cineva vinovat de asta, acela era numai tatăl lui.

Dar cum putea David să dea de Phaedra, dacă ea nu lăsase nici o urmă? Exista o singură persoană care ar fi putut şti. Îşi lăsă capul din mâini, iar faţa i se înăspri: Julius Beecher.

Biroul lui Julius se afla într-o impunătoare clădire în stil georgian din Berkeley Square, în elegantul cartier londonez West End. David îşi anunţă numele, iar recepţionera păli.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, Lord Frampton! Îl anunţ imediat pe domnul Beecher că sunteţi aici, spuse ea, ridicând receptorul.

O clipă mai târziu, Julius apăru în hol, cu braţele întinse şi cu un zâmbet fătarnic pe faţa-i rozalie. David observă că ochii îi

rămăseseră reci ca gheaţa. Nu-l plăcuse niciodată pe avocatul tatălui său, iar în momentul acela îl plăcea şi mai puţin.

— Dragul meu David, ce surpriză plăcută! exclamă avocatul întinzându-i o mână pe care David i-o strânse fără a-i întoarce zâmbetul. Haide în biroul meu! S-o rog pe doamna Carrington să ne aducă o ceaşcă de ceai, sau preferi o cafea?

— Nu vreau nimic, mulţumesc, răspunse David. N-o să dureze mult.

Îl urmă pe Julius pe coridorul mochetat şi intră într-o sală spaţioasă, din stânga. Ferestrele dădeau direct înspre mica grădină din mijlocul lui Berkeley Square. Biroul lui Julius era mare, cu teancuri înalte de documente frumos organizate în tăvi de piele şi cu două monitoare de calculator. În încăpere se mai aflau o sofa şi două fotolii aranjate în jurul unei mese de cafea pline cu cataloage de la casa de licitaţii Christie's, precum şi cu albume despre o mulţime de conace englezeşti. Biblioteca de mahon era plină cu cărţi de anticariat şi cu cele mai recente biografii şi cărţi de istorie câştigătoare de mari premii, în ediţii cartonate. Câteva trofee de argint erau plasate ostentativ în mijlocul bibliotecii, deasupra televizorului cu ecran plat. David se întrebă în gând pentru ce or fi fost câştigate. Se îndoia că bărbatul acela mic şi îndesat câştigase vreodată ceva. Poate că trofeele fuseseră ale lui George.

Îşi roti privirea prin încăpere şi observă un mare colaj de fotografii, care ocupa un perete întreg. În toate acele imagini, de la prima până la ultima, apărea George – fie alături de Julius, fie alături de Julius şi de diverşi oameni importanţi. David se simţi ciudat văzând chipul tatălui său zâmbind din atât de multe cadre. Mirosea a obsesie. Ştiuse întotdeauna că Julius îşi admirase şeful, doar că nu ştiuse niciodată cât de mult.

— O, ai observat colecţia mea de imagini cu celebrităţi, spuse Julius râzând. L-am apreciat foarte mult pe tatăl tău, după cum ştii. A fost un om extraordinar. Moartea lui a însemnat o tragedie, asta-i tot ce pot să spun. O tragedie care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna. N-o să mai existe niciodată un alt George Frampton.

Se aşează pe scaunul de la birou şi-şi împleti degetele, nerăbdător.

— Deci, ce te aduce la Londra?

Pe David îl irită tonul sarcastic al avocatului.

— Ai mințit în privința testului ADN, răspunse el, aşezându-se în fața lui Julius.

Chipul acestuia din urmă se întunecă, zâmbetul dispărându-i atât de repede, de parcă şi-ar fi scos o mască.

— Deci, ştii, spuse el ridicând din umeri. Trebuia să se afle cândva.

— Nu, s-a aflat doar pentru că ai lăsat tu să se afle. Ai ştiut foarte bine ce era pe DVD-ul ăla.

Julius luă un pix şi începu să-l rotească între degetele lui bondoace. Scoase un oftat plin de ipocrizie.

— Vai de mine, trebuie să fie foarte tulburător pentru mama ta! Îmi pare atât de rău!

— Scuteşte-mă de compătimirea ta, Julius.

Un zâmbet vag arcui colțurile gurii avocatului.

— Presupun că acum Phaedra nu mai e chiar bine-venită la Fairfield. Ce păcat! Drumul spre iad e pavat cu bune intenții.

David îl urmări pe Julius bucurându-se de soarta nefericită a Phaedrei şi totul deveni deodată foarte clar.

— Te-a respins, nu-i aşa? spuse el, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai vrut să te răzbuni trimițându-i mamei mele DVD-ul, fiindcă Phaedra ți-a rănit mândria. După tot ce ai făcut pentru ea, după toate comploturile şi intrigile, ea nu te-a vrut.

— David, cred că ai greşit adresa.

— Tu n-ai trădat-o doar pe Phaedra, l-ai trădat şi pe tatăl meu, spuse David întorcându-şi privirea către peretele plin de fotografii. Afirmi că ții la el, şi totuşi îi distrugi amintirea şi pe toți cei pe care i-a iubit.

— Habar n-ai ce vorbeşti, mârâi Julius. Mi-aş fi dat şi viața pentru George. Tatăl tău a fost un om mai bun decât oricare dintre fiii lui.

— A luat o decizie greşită atunci când te-a ales pe tine să-i fii Vineri[13]. Sau poate că te-a ales *tocmai* pentru că erai un tip imoral. Eu l-am considerat mereu pe tata un om de onoare. Acum nu mai sunt atât de sigur de asta.

Julius era vizibil zdruncinat.

— Tatăl tău a fost un om genial. Phaedra l-a sedus, iar din cauza ei şi-a pierdut el concentrarea. Phaedra i-a provocat o depresie. Poate că nici n-ar fi murit dacă ea nu l-ar fi făcut atât de nefericit. A devenit nesăbuit după ce ea a refuzat să se mai vadă cu el. S-a aruncat în jos pe panta muntelui ăluia de parcă şi-ar fi dorit să moară.

— Vrei să spui că n-a mai fost atent la *tine*, Julius? Recunoaşte, ai fost gelos! Ei doi au mers împreună în excursii – de câte ori, două? Excursii lungi în Himalaya, ceva ce tata n-a făcut niciodată împreună cu tine. Tu n-ai fost gelos pe mama, fiindcă ea nu ți-a stat niciodată în cale. Dar Phaedra, da. Tata a fost înnebunit după ea, nu-i aşa? Dintr-odată, ai fost retrogradat şi împins într-un con de umbră, exclus de la toată distracția.

— N-avea cum să dureze! strigă Julius. A fost o obsesie. Ştii că tatăl tău era genul obsesiv, dar fixațiile lui nu durau niciodată. Şi-ar fi schimbat testamentul, până la urmă.

— A fost ideea ta să vă prefaceți că era fiica lui?

— Ea a venit la mine. Intrase în panică după ce a aflat că fusese inclusă în testament. Nu voia să facă rău familiei lui. Aşa că eu am urzit planul ăsta ca să-l protejez pe George. Ştii bine, n-ar fi părăsit-o niciodată pe Antoinette. Relația cu Phaedra n-a fost altceva decât un capriciu şi, oricum, n-ar fi durat. Acum, Phaedra e acolo unde ar fi fost dacă George n-ar fi murit: pe drumuri. După cum am spus, el s-ar fi săturat de ea în cele din urmă.

— Fata asta te-a debusolat rău de tot, nu-i aşa? spuse David. Dar planul tău n-a funcționat. Eu am de gând să-i cer să se întoarcă, după ce o găsesc.

---

[13] Referire la servitorul lui Robinson Crusoe, din romanul omonim scris de Daniel Defoe.

Julius îşi recăpătă cât de cât calmul în clipa în care îşi dădu seama că încă se afla în avantaj.

— O, a fugit, nu-i aşa?

— După cum ai intenționat, a fost şocată şi distrusă de dezvăluirile de pe DVD. Dar eu am s-o găsesc.

— Ei bine, dacă ai venit aici sperând să descoperi unde se află, te anunț că eu habar n-am, spuse Julius ridicând din umeri, nepăsător. Şi chiar dacă aş şti, de ce naiba crezi că ți-aş spune?

David vru să se ridice şi să-i tragă un pumn. N-ar fi fost prea greu. Omulețul acela era pe jumătate cât el, şi moale ca o gelatină, dar David se abținu. Nu merita nici să-l ia în pleasnă în legătură cu faptul evident că n-avea să mai fie angajat să administreze moşia lui George. David rămase demn şi se ridică în picioare, vârându-şi mâinile în buzunare ca să se ferească de ispita de a face vreo prostie.

— Îți doresc mult noroc, Julius. După ce faptul că ai falsificat testul ADN o să devină public, nu prea cred că o să mai ai multe oportunități de angajare în oraşul ăsta. Sunt surprins că, pentru un bărbat atât de meticulos ca tine, acțiunile tale au fost atât de stângace!

Julius îi aruncă un zâmbet perfid.

— Şi eu îți doresc noroc ție, David. O să ai nevoie de el ca s-o găseşti pe Phaedra. Îmi imaginez că e pierdută deja undeva prin fundul fundului Americii. O fată ca Phaedra se pierde uşor. Nu tu rădăcini, nu tu legături, nimic. Dispărută, ca o flacără în vânt, spuse el, pocnind din degete. Ştii şi singur unde e uşa.

Puținul calm al lui David se nărui odată ce el ajunse pe trotuar. Începu să tremure şi merse cu paşi împleticiți până la maşină, unde rămase mult timp, inspirând adânc şi luptându-se cu o stare tot mai puternică de greață. Îi vâjâia capul, aşa că nu era în stare să-şi pună ordine în gânduri. Unde putea căuta acum? Pe cine ştia el dintre cei care o cunoşteau pe ea? Pe nimeni.

Părăsi Londra învins. Tot ce putea face acum era să spere ca ea să aibă curajul să ia legătura cu *el*.

Ajungând la Fairfield Park, le găsi pe mama şi pe bunica lui la casa de pe deal, împreună cu doctorul Heyworth. Stăteau toți trei de vorbă în fața focului, de parcă s-ar fi adăpostit, în căsuța de pe

deal, din calea unei teribile tornade. Desigur, subiectul era Phaedra – unul pe care îl toceau cu discuțiile lor neîncetate.

În clipa în care David intră în căsuță, fură cu toții şocați de înfățişarea lui răvăşită. Arăta ca şi cum nu mai dormise şi nu se mai spălase de multe zile. Antoinette fu răscolită la vederea disperării fiului ei, iar propria disperare păli subit, devenind cu totul neînsemnată.

— David, eşti bine? întrebă ea, speriată de expresia lui de om care pierduse totul.

— Băiete dragă, vino şi aşază-te, spuse Margaret cu blândețe. A plecat, nu-i aşa?

David se prăbuşi pe sofa, lângă mama lui, şi-şi luă capul în mâini. Nu se simțea deloc stânjenit să-şi arate nefericirea. Era foarte bine dacă aflau şi ei adevărul.

— A plecat şi a luat totul cu ea, spuse el. Nu se mai întoarce.

Antoinette îi puse o mână pe umăr.

— O iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

El nu putu răspunde, iar Antoinette nu ştiu ce altceva să mai spună. N-avea cum să rostească nici un cuvânt de consolare.

— Nu ştiu unde a plecat. Ar putea fi oriunde. Presupun că şi-a aruncat telefonul în Tamisa, pentru că nu-mi răspunde nici la apeluri, nici la mesaje. Blestematul ăla de Julius Beecher nu m-a ajutat nici el.

— Ai fost la Beecher? întrebă Margaret indignată.

David îşi scoase capul dintre palme.

— Ce om bolnav!

— În ce fel e bolnav? întrebă doctorul Heyworth.

— Are un perete uriaş plin cu fotografii cu tata, de parcă ar fi obsedat de el. E ciudat. Cred că a fost gelos pe Phaedra pentru că s-a băgat între ei. Ştiți cât de apropiați erau tata şi Julius. Avocatul ăsta era ca umbra lui, mereu cu un pas în urmă, dar mereu acolo. Pe urmă, după ce tata a murit, a încercat s-o ia el pe Phaedra, de parcă ar fi vrut să intre în pantofii tatei. Se ivise deodată şansa, prin ea, să devină tata, cu un cont gras în bancă şi cu Safirele Frampton. O ocazie prea bună ca s-o rateze. Dar ea l-a respins, aşa cum ar face orice fată cu o judecată înțeleaptă şi cu gust, aşa că el a trădat-o.

— Adică a trimis DVD-ul intenționat, știind că astfel ar da-o pe Phaedra în vileag?! exclamă Antoinette, uitându-se la doctorul Heyworth. Ce naivă sunt!

— Nu e nimic greșit în a avea cele mai bune păreri despre toată lumea. E o calitate admirabilă, Antoinette, spuse cu gentilețe doctorul Heyworth.

— Nu sunt atât de sigură, răspunse ea coborându-și privirea. Am fost mult prea încrezătoare în ultima vreme.

— Nu mă surprinde deloc că tipul ăla odios a trimis intenționat DVD-ul. Și i-a funcționat stratagema, spuse Margaret. Ce năpârcă!

— Ei bine, acum a pierdut și el totul. Nu cred că îl mai angajează cineva după ce se află ce-a făcut.

— El pierduse deja totul, de aceea s-a grăbit s-o tragă pe Phaedra după el, spuse Margaret cu înțelepciune. Un bărbat comite sinucidere profesională doar atunci când nu mai are nimic altceva de pierdut.

David clătină din cap cu regret.

— Ar fi trebuit să mă duc după ea de îndată ce a plecat de la Fairfield House. Ce idiot sunt! A fost la fel de demnă de milă ca și tine, mamă. Bineînțeles că știu că n-ar trebui să spun asta și că nu vrei s-o auzi, dar cred că e adevărat. Ea l-a iubit pe tata, iar el a mințit-o, la fel cum te-a mințit și pe tine. Voi două aveți mai multe în comun decât îți dai seama.

Antoinette ascultă, dar nu spuse nimic. Nu era pregătită să fie atât de iertătoare.

— Eu cred că trebuie să lăsăm cu toții lucrurile să se așeze, sugeră Margaret cu diplomație. Întreaga întâmplare a însemnat un șoc cumplit pentru toată lumea și ne simțim cu toții înșelați amarnic. Nu putem controla ce o să se întâmple în viitor, iar în momentul ăsta nu cred că suntem pregătiți să facem planuri. *Que será, será*, nu așa spun spaniolii? „Fie ce-o fi.” Ne trebuie tuturor o preocupare. Nu putem umbla așa, căpiați, precum câinii fără stăpân.

— Această *folíe* a fost hobby-ul meu, spuse Antoinette cu tristețe. Dar acum e renovată.

— În grădină sunt mereu multe de făcut, sugeră doctorul Heyworth.

David îşi frecă bărbia, gânditor.

— Ce-ar fi să deschidem un magazin cu produse de la fermă?

Propunerea păru picată din senin. Margaret şi Antoinette îl priviră pe David cu totală surprindere.

— Cred că e o idee inspirată, spuse bătrâna doamnă. Nu-mi imaginez de ce nu ne-a venit până acum.

— Şi unde să-l facem? întrebă Antoinette.

— Într-una dintre clădirile de la fermă. Avem o mulțime de hambare dintre care să alegem, răspunse David.

— Nu există ceva asemănător foarte aproape de Fairfield, adăugă cu entuziasm doctorul Heyworth. Ar fi foarte popular.

— Am putea avea animale, sugeră Antoinette, tot mai încântată. Găini... şi vaci...

— Şi porci, adăugă David, gândindu-se la Phaedra. Purceii sunt foarte drăgălaşi.

Margaret miji din ochi. „Drăgălaş" nu era un cuvânt foarte folosit de britanici, nici unul pe care David să-l fi folosit în mod normal.

— Simt mâna altcuiva în toată povestea asta, spuse ea.

— E a Phaedrei, mărturisiri David ruşinat.

— E o idee bună, spuse doctorul Heyworth. Cel puțin, asta e părerea mea.

— Şi ce altceva a mai propus ea? întrebă Margaret.

— Să deschidem parcul pentru public.

David se gândi că asta era un pic cam prea mult pentru bunica lui, dar ea îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi cântărit avantajele şi dezavantajele.

— Nu-i chiar o idee rea! Fairfield e construit ca să fie admirat şi pentru ca oamenii să se bucure de el.

— L-am putea deschide doar pe timpul verii, pentru vreo câteva săptămâni, poate, sau aşa ceva, spuse Antoinette încântată. Ne-ar oferi mie şi lui Barry un stimulent ca să facem grădinile cât mai minunate posibil. Sunt mult mai multe pe care mi-ar plăcea să le fac în preajma lacului. Mi-ar plăcea să am rațe, pentru început.

— Raţe, Antoinette? Eu cred că ar trebui să ai gâşte şi lebede, interveni Margaret.

— Dar lebedele nu aparţin reginei? spuse doctorul Heyworth.

— Sunt sigură că Majestatea Sa ne-ar împrumuta câteva dacă i-am cere frumos, râse Margaret. Deci, ce ziceţi? Suntem cu toţii de acord? *Ăsta* va fi proiectul nostru. Gata cu lâncezeala, toată lumea la treabă!

Antoinette îi aruncă lui David o privire îngrijorată.

— Eu mă bag, spuse ea.

— Şi eu, răspunse el, mecanic, dar ştia că inima lui n-avea să se amestece în acea afacere.

— Atunci, aşa rămâne, hotărî Margaret, iar apoi îşi întoarse privirea ei de acvilă la doctorul Heyworth. Te pricepi la animale, doctore?

— Sunt sigur că aş putea pune şi eu umărul la câte ceva, răspunse el zâmbind.

— Atunci, eşti primit şi dumneata.

— O să fie o plăcere să ajut!

— Bravo! îl lăudă Margaret, uitându-se la ceas. Eu zic să bem un vin de Xeres. Să-l sun pe Harris?

Capitolul 30

Ideea, născută ca un vuiet, se stinse ca un scheunat. Antoinette vorbi mult despre magazinul de la fermă şi cumpără un registru în care notă liste nesfârşite de idei, dar, practic, nu făcu niciodată *nimic* cu ele. David o ajută să aleagă hambarul şi făcu planul pentru parcare, cocina porcilor şi poiata găinilor, dar acele decizii nu se materializară. Doctorul Heyworth găsi un administrator potrivit, care îi fusese pacient. Îl chema, în mod nimerit, Toby

Lemon şi administrase cândva un lanţ de băcănii, înainte să renunţe şi să-şi pună pe picioare propria afacere. Criza economică îi năruise planurile şi îl obligase să-şi ia o slujbă la supermarketul local, ocupaţie pe care o ura. Dar, cum afacerea de la Fairfield nu porni, nici el nu primi slujba de administrator. Margaret încercă să-i insufle entuziasm lui Antoinette, ştiind însă că o singură persoană i-ar fi putut reda energia. Înlocuirea Phaedrei avea să fie imposibilă.

Zilele de vară se lungiră, recoltele crescură şi deveniră aurii, vremea se încălzi, şi totuşi inima lui David rămase întunecată precum miezul iernii. Îşi ţinea întreaga suferinţă departe de ochii celorlalţi, deşi toată lumea ştia că suferea, şi se ştia prea bine şi motivul. Joshua, Roberta şi Tom continuau să vină la sfârşit de săptămână, dar atmosfera era apăsătoare. Din când în când, se entuziasmau cu toţii de magazinul de la fermă, iar Tom ameninţa să-şi abandoneze slujba de la Londra ca să vină la Fairfield şi să-l administreze, dar pe urmă lăsau să treacă alte câteva săptămâni până să reia subiectul.

David nu mai participa la reuniunile de familie, aşa cum obişnuia cândva. Rămânea acasă, citindu-şi cărţile din bibliotecă, sau la fermă, muncind. Odată sosită vremea recoltei, rămânea cu tractorul pe ogor până târziu în noapte, transportând cerealele de la combine la hambare. În zilele ploioase, mătura podelele şi stoca porumbul. Se consola cu un program foarte încărcat. Dacă era ocupat, n-avea timp să se gândească la Phaedra şi să se întrebe ce făcea ea şi dacă se mai gândea uneori la el.

Adesea se uita la lună noaptea, în timp ce îl plimba pe Rufus în jurul lacului, imaginându-şi-o pe Phaedra privind şi ea aceeaşi lună. David îşi amintea de prima oară când o ţinuse de mână; de noaptea în care o priviseră pe furiş pe Antoinette, care cânta la pian; de revelaţia pe care o avusese el în momentul în care îşi dăduse seama că se îndrăgostise de ea. Se întreba dacă ea mai ţinea la el sau dacă îşi văzuse de viaţa ei la fel de uşor precum dispăruse din viaţa lui. La urma urmei, între ei nu fusese nimic altceva decât un vag flirt. Nimic din comportamentul ei nu sugerase că ea fusese „cu disperare, nebuneşte şi copleşitor de îndrăgostită” de el, aşa cum fusese de tatăl lui.

Cum ea nu făcuse nici un efort să ia legătura cu el, era evident că n-avea nici cea mai mică dorință de a-l vedea. Aşa că el jură să nu se mai gândească la ea.

La începutul lui septembrie, Antoinette descoperi că nu mai era atât de revoltată în legătură cu Phaedra. Nu putea pretinde că nu-i era dor de ea. Fata aceea adusese soare în casa lor. De la plecarea ei, Fairfield Park se cufundase în umbră, iar nimeni nu mai râdea. Până şi Roberta, la început triumfătoare pentru că suspiciunile ei se dovediseră adevărate, părea ruşinată, de parcă i-ar fi fost jenă că fusese atât de perseverentă în hotărârea ei de a o demasca pe Phaedra. Adevărul era că Antoinette îşi dorea ca Phaedra să fi fost fiica lui George, la urma urmei, şi să se fi întors, iar lucrurile să revină la starea de odinioară, adică la momentul de dinainte ca totul s-o ia pe o pantă atât de greşită. O dorea pe Phaedra înapoi, nepătată.

Era o după-amiază tristă, ploioasă, când ea simți deodată dorința de a vizita mormântul lui George. Nu mai fusese acolo din primăvară, de la oribila dezvăluire legată de acel DVD, şi până în acel moment nici nu dorise să se mai apropie de mormânt. Nu simțise altceva decât indignare şi furie, însă acum, pentru că timpul trecuse, se simțea doar tristă. George luase atât de multe cu el! Şi nici măcar nu ştia asta.

Urcă în maşină şi se duse la Fairfield, parcă pe marginea drumului şi, protejată de o umbrelă mare, se grăbi, prin ploaie, până la biserică. Clădirea părea cenuşie şi austeră în bătaia ploii. Ferestrele erau întunecate, uşa cea mare era închisă, dar acolo, sprijinit de noua piatră funerară lucioasă a lui George, se afla un buchet de trandafiri galbeni. Păreau să lumineze în acel semiîntuneric ca un far al speranței, iar inima lui Antoinette tresări la gândul că poate Phaedra se întorsese. Se uită la flori, cu o bruscă senzație de optimism. Să fi fost posibil ca, în tot acest timp în care îi fusese dor de ea, Phaedra să se fi aflat chiar acolo, în Fairfield? Privi împrejur plină de speranță, însă cimitirul era pustiu, cu excepția unor ciori cu înfățişare neprietenoasă. Antoinette lăsă umerii să-i cadă de dezamăgire. Dacă nu era Phaedra, nu putea fi decât Margaret. *Ea* era singura din familie care venea cu regularitate la biserică. Se aplecă şi ridică florile.

Erau proaspete şi aveau un parfum dulceag, fiind acoperite cu mici stropi de ploaie.

— Of, George, tu îţi dai seama în ce belea ai intrat? spuse ea în şoaptă. Ai cumva idee în ce ruină ai lăsat totul în urma ta? Ai părăsit nava şi ne-ai lăsat pe toţi să ne izbim de stânci, spuse ea, simţindu-se ciudat de bine să se lepede de toată povara gândurilor prin faptul că i le împărtăşea chiar bărbatului care i le provocase. Îmi dau seama acum că poate tu *chiar* m-ai iubit şi ai iubit-o şi pe Phaedra. Probabil că ne-ai iubit pe amândouă în feluri diferite, după cum a spus Margaret. Poate că, împreună, noi două am fost femeia cu care ai vrut tu să fii. Eu, o jumătate, Phaedra, cealaltă. E ciudat, pentru că eu mă simt incompletă fără ea, ca şi cum chiar am fi două jumătăţi ale unui întreg. Mi-e dor de ea, George. Mi-e foarte dor de ea. Ea a adus bucurie în casa noastră, iar acum a plecat. O să-mi ia ceva timp să te iert – mamei tale i-au trebuit ani mulţi ca să-l ierte pe tatăl tău pentru aceeaşi greşeală, aşa că îmi imaginez că n-am ajuns încă acolo. Dar încerc. Oriunde te-ai afla, dacă mă poţi auzi, află că fac tot ce-mi stă în putinţă – şi, dacă ai vreo putere, adu-o înapoi.

Ochii i se umplură de lacrimi în clipa în care puse trandafirii la loc, lângă piatra funerară. În loc să se întoarcă la maşină, traversă curtea bisericii până la poarta de lemn din gardul ce dădea către casa doctorului Heyworth.

O clipă mai târziu, se afla la uşa serei lui, ciocănind în geam. Luminile erau aprinse, aşa că ştiu că el era, probabil, acasă. Încercă uşa, care se deschise uşor.

— Bună ziua! strigă ea. Eu sunt, Antoinette!

Apoi adulmecă. Mirosea cumva a ars? Cuprinsă dintr-odată de panică, traversă sera în fugă şi o luă pe coridor, înspre bucătărie.

— William! William! Eşti bine? Eu sunt, Antoinette! William!

Bucătăria era plină de fum, iar doctorul Heyworth deschidea ferestrele, grăbit să aerisească. Dând cu ochii de Antoinette, păru stânjenit.

— Vai de mine, m-ai prins arzând o prăjitură!

— Prăjitură?! exclamă ea. Asta e?

— Făceam o prăjitură cu lămâie pentru dumneata. Dar m-am luat cu altele.

— O, Doamne, zici c-a luat foc toată casa!

El se aplecă şi scoase din cuptor o tavă rotundă, în care se afla ceva care semăna cu un calup de cărbune.

— Iat-o. Deloc apetisantă, aş zice, nu-i aşa?

— Nu este tocmai cea mai reuşită, spuse ea zâmbind. Scuze că am dat buzna.

— Ai intrat pe poarta bisericii, presupun.

— Da. A devenit un obicei.

— Seamănă cu un obicei. Uite ce zic eu: ce-ai zice să ieşim undeva şi să bem un ceai?

Ea râse.

— N-am mai fost la un ceai în oraş de când eram elevă, iar părinţii mei obişnuiau să mă scoată în oraş duminicile.

— Atunci, hai să facem din asta un nou obicei. Haide să mergem să bem o ceaşcă de ceai şi să mâncăm o felie de prăjitură la Oliver's.

— Am trecut de multe ori prin faţă pe la Oliver's, dar n-am intrat niciodată.

— Ce puţin vă cunoaşteţi propriul oraş, Lady Frampton! o tachină el zâmbind larg. Ce să fac cu asta? întrebă, ridicând tava în care se afla prăjitura fumegândă.

— O, ar fi păcat s-o arunci, glumi Antoinette. Eu aş păstra-o pentru o ocazie specială.

— Bună idee! se învoi el, punând tava pe blatul de bucătărie. Iar acum, dă-mi voie să mă duc să-mi schimb cămaşa.

Înăuntru la Oliver's aerul era umed, iar la mese era plin de oameni cu hainele umede, care se adăpostiseră de ploaie. Aleseră o masă din fundul sălii şi comandară. Antoinette găsi liniştitor mirosul de pâine proaspăt coaptă şi pe cel de cafea proaspăt râşnită. Se uită la doctorul Heyworth şi găsi că şi prezenţa lui era liniştitoare.

— Am fost la mormântul lui George, spuse ea. Nu mai fusesem acolo din primăvară. Am simţit că era timpul să port o discuţie cu el.

Doctorul Heyworth îi aruncă un zâmbet amabil.

— Te simţi mai bine?

— Da, mă simt. Nu ştiu dacă George a auzit ceva din ce i-am spus, dar măcar mi-am luat o greutate din piept.

— Asta-i bine.

— Vezi dumneata, Margaret a purtat ranchiună atâta vreme, încât a devenit un om acru. Eu nu vreau să devin aşa.

— N-o să devii, Antoinette, pentru că tu o să-l ierţi pe George. N-ai altceva de făcut. Să-i porţi ranchiună n-o să schimbe cu nimic ceea ce a făcut el, nici n-o să te facă să te simţi mai bine. Pur şi simplu, o să te macine şi o să te facă să te simţi groaznic. Aşa că acceptă trecutul, eliberează-te de el şi mergi mai departe. În felul ăsta, nu-i dai voie să-ţi ruineze viitorul.

— Şi cum rămâne cu Phaedra, William? Cum rămâne cu ea?

Doctorul Heyworth observă suferinţa din ochii ei, o suferinţă care nu fusese acolo atunci când ea vorbise despre George.

— Ţi-e dor de ea, nu-i aşa? întrebă el.

— Foarte mult. Şi mă simt prost că i-am fost ostilă, aşa cum i-am fost. N-a fost cinstit din partea mea.

– A trebuit să treci prin întreg acest proces ca să ajungi aici. Doar timpul ţi-a putut oferi perspectiva asta.

— Dar ea a plecat de tot.

— Poate.

— E atât de nedrept! Toată lumea e la pământ din cauza absenţei ei. Ea a fost cu noi un timp atât de scurt, şi totuşi ne-a lăsat o impresie extraordinară. Fairfield a fost un loc atât de vesel! Acum suntem cu toţii abătuţi ca nişte copii de la o petrecere, după ce s-a terminat toată distracţia. Tom doarme toată ziua, Joshua stă bosumflat în salon şi citeşte presa, Roberta arată vinovată tot timpul, de parcă ar fi vina ei că Phaedra a plecat. Vreau doar ca lucrurile să redevină cum au fost.

— Aşa o să se întâmple, cu timpul.

— Sper să ai dreptate, spuse Antoinette, cu un zâmbet vinovat. Nici măcar nu mă pot mobiliza să încep magazinul ăla. E o idee atât de bună, dar n-am inspiraţie fără Phaedra. Ştiu că ne-am fi distrat de minune să-l facem împreună, aşa cum s-a întâmplat atunci când am renovat casa de pe deal. Mai ţii minte că am şi dansat? Cum am mai râs cu toţii! Aceea e o după-amiază pierdută, pe care n-o s-o mai recăpătăm niciodată.

— Dar o să mai fie şi alte după-amiezi precum a fost aceea, poate chiar unele mai bune. Lasă trecutul în urmă, Antoinette. Trăieşte în prezent.

Ea îi zâmbi forţat, în timp ce chelneriţa punea pe masă ceaiul şi prăjiturile.

— Cred că asta de aici s-ar putea să aibă un gust mai bun decât al prăjiturii tale, spuse ea, chicotind. Dumneata ce crezi?

A doua zi, când se aşează în genunchi pe malul lacului ca să planteze o salcie plângătoare în groapa săpată de Barry, Antoinette se gândi la William. Zâmbi atunci când îşi aminti de prăjitura lui arsă, de expresia vinovată de pe chipul lui când o văzuse în prag şi de ceaiul lor de la Oliver's. Îi aştepta cu nerăbdare vizitele. Doctorul Heyworth fusese o mare sursă de consolare în ultimele şase luni şi unica persoană care reuşise s-o facă să simtă lumină înlăuntrul ei.

Îi plăcea că acum o vizita fără să telefoneze înainte. Uneori îi mai aducea câte o nouă partitură pe care ea s-o învețe, alteori urcau la casa de pe deal şi stăteau de vorbă la gura şemineului – nu rămâneau niciodată în pană de subiecte. El era un sfetnic înțelept şi un ascultător înțelegător, dar era şi glumeț, iar cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îi aprecia mai mult umorul. Avea un simț al umorului foarte sec, transformând întristarea în veselie, iar Antoinette descoperise treptat că alături de el se putea lepăda de toată melancolia, simțind din nou bucurie.

Bătători pământul din jurul salciei plângătoare şi se ridică în picioare ca s-o admire.

— O să fie frumoasă după ce creşte, îi spuse ea lui Barry.

— Sălciile cresc repede.

— Foarte bine. Ce urmează?

Se întoarse către şirul de plante şi de arbuşti frumos aşezați pe iarbă, în spatele ei, şi se gândi că locul avea să arate foarte frumos. Fără Phaedra, planurile ei de a deschide grădina pentru public pe timpul verii şi de a organiza un magazin la fermă păreau doar un vis – nu se simțea suficient de curajoasă ca să facă singură acele lucruri. Îşi şterse fruntea şi privi către casă, aşteptându-se cumva să-l vadă pe William traversând peluza

către ea, dar îl văzu, în schimb, pe Basil, care anunța sosirea lui Margaret.

Bătrâna doamnă venea cu paşi mari către lac, îmbrăcată în haina ei lungă, verde, şi încălțată cu cizme de cauciuc. Cândva, imaginea aceea ar fi îngrozit-o pe Antoinette, însă acum inima i se umplu de căldură în aşteptarea plăcutei companii şi a umorului ireverențios al soacrei ei.

— Vino să vezi ce facem aici, spuse Antoinette după ce Margaret ajunse la ea.

— O, Doamne, dar ai avut ceva treabă la magazinul de grădinărit!

Obrajii lui Margaret erau trandafirii de la plimbare. Purta un batic verde, legat sub bărbie, şi o pereche de ochelari de soare scumpi, primiți în dar de la Tom. Purtați la haina ei Barbour şi la cizmele de cauciuc, ochelarii arătau comic.

— Grădinăritul mă ține foarte ocupată.

— Aşa te vreau. Grădinile sunt atât de mari, că porneşti de la un capăt şi, atunci când ajungi la capătul celălalt, e timpul s-o iei din nou de la început.

— Vrei să intri la o ceaşcă de ceai? Mi-ar prinde bine o pauză.

— Ar fi minunat!

Traversară peluza către casă.

— Ştii, tocmai am vorbit la telefon cu Roberta, spuse Margaret. Ea şi Joshua au fost invitați la o gală de binefacere care are loc Battersea Power Station. Crezi că David i-ar împrumuta Safirele Frampton? Acum, ele îi aparțin de drept lui, fiind fiul cel mai mare. Doar că e o ocazie specială şi ar fi frumos să fie şi ele purtate puțin.

— Tu ştii ce părere are David despre Roberta, spuse Antoinette.

— Ar fi timpul să îngroape securea războiului! Să ştii că nu ajută la nimic dacă se au ca şoarecele şi pisica.

— Lasă-mă să-l întreb. Nu se ştie niciodată...

— Ar fi frumos. Trebuie să ne împăcăm cu toții şi să ne continuăm viețile.

Antoinette clătină din cap.

— Nu sunt sigură că David poate.

— Chiar atât de rău stau lucrurile cu el?

— Da, chiar atât de rău, Margaret. Are inima frântă de-a binelea.

— O, Doamne, nu mi-am dat seama niciodată. Păi, trebuie să facem ceva.

— Nu vrea să se ducă s-o caute. Crede că ea nu-l vrea. În orice caz, nici n-ar şti de unde să înceapă căutările.

Margaret făcu ochii mici.

— *Tu* eşti gata s-o ierţi, Antoinette?

– Cred că sunt, răspunse Antoinette, puţin nelinişitită, fiindcă îşi dădea seama acum că, în ciuda acelei farse cu consecinţe tragice, harul extraordinar al fetei de a transforma vieţile fusese foarte real. Cel puţin, dacă m-aş afla deodată faţă în faţă cu ea, nu cred i-aş putea rezista, mărturisi Antoinette oftând şi scoţându-şi cizmele. Dar nu sunt sigură că ea ar vrea să ne mai vadă. Am un sentiment groaznic că a plecat astfel încât să nu mai fie găsită niciodată.

În seara aceea, când Antoinette abordă subiectul împrumutării Safirelor Frampton Robertei, David ridică din umeri, neutru, şi schimbă vorba. El avea chipul atât de întunecat şi de serios zilele astea, încât mama lui nu consideră înţelept să insiste. Cinară împreună în salonaş, doar ei doi, iar Antoinette încercă să-l facă să-şi uite gândurile. Ea îl pierduse pe George, iar apoi o pierduse şi pe Phaedra. Cu fiecare zi care trecea, mâhnirea îl îndepărta câte puţin şi pe David de ea. Curând, el avea să fie doar umbra unui om. Antoinette era hotărâtă să nu lase să se întâmple asta. Dar în afară de-a o găsi pe Phaedra şi de-a o aduce înapoi, ea nu putea face altceva. David nu voia să iasă în oraş şi să cunoască oameni. Se izolase chiar şi de prieteni. Viaţa îi era redusă la fermă şi la Rufus, iar el părea că renunţase la bucurie. O lungă şi mohorâtă iarnă se întindea înaintea lor.

În a doua săptămână din septembrie, Rosamunde veni în vizită, alături de Josua, Roberta şi Tom. Antoinette o invitase pe Margaret la cină, iar atmosfera, deşi mult mai domolită decât atunci când Phaedra făcuse parte din familie, fu mai destinsă decât înainte. Antoinette nu ştia de ce se întâmpla asta. Poate că venise pur şi simplu timpul să se pună distanţă între oribilele evenimente din primăvară şi începutul toamnei. Un nou anotimp,

un nou capitol, un nou început. Se gândi la frunzele copacilor devenind maronii şi căzând pe pământ şi se întrebă dacă ei, ca familie, puteau scăpa de durere pentru a creşte din nou.

— Cum e la Asociația Femeilor? o întrebă Margaret pe Rosamunde.

— Păi, eu n-am prea vrut să mă înscriu, dar o ştii pe Marjorie, vecina mea care are grijă de căței atunci când sunt plecată, ea a vrut să urmeze un curs de gătit. N-am putut-o dezamăgi şi îi mai şi datoram mulțumiri. Aşa că îi țin companie. Are nevoie de mine, înțelegi. N-am putut-o refuza.

Antoinette observă licărirea de bucurie din ochii surorii ei.

— Bineînțeles că nu, Rosamunde. Eşti foarte generoasă, având în vedere cât de mult te-ai codit să te înscrii.

— Păi, nu prea e genul meu de preocupare, dar ei au nevoie de oameni ca mine pe partea de acțiuni caritabile, continuă Rosamunde, fără ca vreunul dintre ascultătorii ei să se lase prostit de acele vorbe. Sunt neobosită atunci când vine vorba despre strângere de fonduri şi mă pricep de minune să-i organizez pe oameni.

— Pare să ți se potrivească de minune, spuse Tom în timp ce îşi umplea gura cu un cartof copt.

— Îmi place să fiu ocupată, răspunse Rosamunde. Nu e nimic mai rău decât plictiseala. Asociația Femeilor îmi ocupă tot timpul, ceea ce e mai mult decât am intenționat, dar ei au nevoie de mine, iar eu nu sunt genul care să-i lase pe oameni la greu.

Antoinette o privi pe Margaret în ochi şi observă colțurile gurii bătrânei doamne zvâcnind. Îşi mută privirea, ca Rosamunde să nu cumva să-i vadă amuzându-se pe seama ei.

— Roberta, povesteşte-ne despre petrecerea la care mergeți voi doi. Pare înfricoşător de grandioasă, spuse Margaret.

— O, aşa e, chiar grandioasă! Am fost anul trecut, iar toată lumea bună s-a aflat acolo! spuse ea încântată.

— Atunci, nu-mi pot imagina de ce n-am fost invitat, spuse Tom.

— Asta pentru că tu nu eşti cineva, glumi Joshua, nu fără răutate.

— Se tot zvoneşte că ar veni ducele şi ducesa de Cambridge, dar nu ştie nimeni sigur. Totul e un mare secret, îi informă Roberta.

— Pare straşnic, spuse cu entuziasm Margaret. În tinerețe mea, am participat la petrecerile cele mai selecte, iar carnetul meu de dans era întotdeauna plin.

— Bunico, noi nu mai aveam în prezent carnete de dans, spuse Tom râzând.

— Nici fetele nu se mai lasă atât de greu, iar bărbații nu mai deschid uşile pentru ele, oftă Margaret. Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş da atât de deşteaptă.

Tom îşi dădu ochii peste cap, melodramatic.

— Eu urăsc fetele care se lasă greu.

— Fata care te cucereşte până la urmă o să fie cea la care ai simțit întotdeauna că e greu să ajungi, ascultă ce-ți spun eu. Acelea sunt fetele cu calități, îi spuse Margaret ferm. Fă-ți de cap cu femei uşoare, n-ai decât, dar însoară-te cu o femeie de calitate. Nu eşti de acord, Antoinette?

— Bineînțeles, răspunse ea, atentă, brusc, la sunetul uşii de la intrare.

O clipă mai târziu, în prag apărură David şi Rufus.

— David! exclamă, surprinsă, Antoinette. Nu te aşteptam la cină.

— Nu stau, răspunse el.

Arăta ciudat. Ținea în mâini o cutie roşie. Roberta o recunoscu imediat şi inima îi tresări uşor.

— O, nu, îl rugă mama lui, rămâi cu noi! N-am mai fost de mult împreună.

— Mama ta are dreptate. Rămâi, spuse şi Roberta, ca un ecou.

Margaret interveni, pe un ton care nu admitea replică:

— Nu pleci nicăieri până când nu mănânci bine, David! Arăți ca un lup sfrijit şi înfometat. Joshua, mai adu un scaun la masă.

Margaret făcu un semn cu mâna înspre scaunele Chippendale neocupate, aşezate ordonat lângă perete.

— Am venit să-i dau Robertei Safirele Frampton pentru petrecere, spuse David.

Chipul Robertei radia de încântare.

— O, David, nici nu ştiu ce să spun!

Dar ea ştiu ce să facă. Mânată de recunoştinţă şi de mai bine de cinci luni în care îşi făcuse reproşuri, îşi împinse scaunul în spate şi ocoli în grabă masa ca să se ducă la el şi să-i mulţumească. David rămase uimit atunci când ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-şi lipi buzele de obrazul lui nebărbierit.

— Mulţumesc! spuse ea cu sinceritate. Înseamnă enorm pentru mine.

Aprecierea ei sinceră încălzi inima îngheţată a lui David, iar expresia severă de pe chipul lui se îmblânzi. Începuturile unui zâmbet timid îi mişcă uşor colţurile gurii. Îi dădu cutia.

— Stai cu noi, spuse ea. Te rog.

Privirea plină de înţeles din ochii ei îi spuse că ea îi cerea iertare.

— Bine. Rămân, răspunse el cu un oftat resemnat, însă Antoinette îşi dădu seama că era încântat că fusese convins.

Îşi puse o porţie generoasă de mâncare şi se aşeză între Rosamunde şi bunica lui. Roberta îl privea de la capătul mesei. Ştia că era devastat din cauza Phaedrei, dar nu-şi dăduse seama cât de distrus era. Arăta de parcă încetase să se mai îngrijească. Era nebărbierit, vânăt în jurul ochilor şi congestionat – o umbră a bărbatului glumeţ, fermecător, de odinioară. Era ca şi cum Phaedra l-ar fi sleit de toată viaţa din el, lăsând o coajă neagră în locul lui. I se strânse inima văzându-l aşa. Deşi ştia că nu ea era de vină pentru minciunile Phaedrei, jucase, totuşi, un rol important în vânarea ei. Dacă ar fi jucat acum un rol în repararea lucrurilor?

Capitolul 31

Trei zile mai târziu, Margaret căzu. Reuşi să ajungă la telefon şi să-l sune pe David, care se întâmplă să fie acasă, la micul dejun.

— David, slavă Domnului că te-am găsit! Am avut o criză. Trebuie să vii la mine imediat. Se poate să fie un infarct!

Lui David i se păru că vocea bunicii lui suna un pic prea vioi pentru cineva care suferise un infarct, dar se urcă numaidecât în maşină şi se duse la ea.

O găsi pe Margaret întinsă pe sofa, cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate pe piept, ca şi cum ar fi fost deja moartă. Intră, temător, în vârful picioarelor, dar imediat ce atinse covorul, ea deschise ochii, tresărind.

— O, tu eşti, zise bătrâna doamnă cu voce slăbită. M-ai speriat!

— Scuze, bunico, spuse el, apropiindu-se de sofa cu un sentiment de uşurare. Cum te simţi?

— Slăbită, murmură ea respirând sacadat. Foarte slăbită.

— Îl chem pe doctorul Heyworth!

— Nu, nu chema pe nimeni. Trebuie să vorbesc cu tine repede. Dacă mor, vreau să am timp să spun ce am de spus.

David păru indignat.

— N-o să mori!

— Cu toţii murim cândva. Acum, ascultă, îl îndemnă ea, iar David se aşeză lângă ea pe fotoliu şi se trase mai aproape. E despre Phaedra.

— Bunico, eşti sigură că n-ar trebui să-l chem pe doctorul Heyworth? Dacă e un infarct...

— Nu e nici un infarct. Nu ştiu ce e. Moartea, probabil. Iar acum, ascultă. E important. Am o dorinţă înainte să mor. Împlineşte-mi-o!

— Bine, ce e?

— Trebuie să te duci la Paris şi s-o aduci înapoi pe Phaedra.

David deschise gura ca să protesteze, dar Margaret închise din nou ochii şi, preţ de o clipă îngrozitoare, păru că se ducea.

— Continuă, o îndemnă el cu blândeţe.

Ea inspiră şi deschise ochii.

— E dorinţa mea pe patul de moarte ca Phaedra să fie readusă în familie, astfel încât să fim cu toţii fericiţi din nou.

— Dar, bunico, nici nu ştiu unde s-o caut, pledă el, iar apoi se încruntă. Ai spus cumva Paris?

— Da, Paris. Am adresa ei.

— De unde naiba ai adresa ei?

— Nu pune întrebări, e o poveste lungă, iar eu n-am timp, spuse Margaret luându-i mâna într-a ei şi strângându-i-o tare. Adresa e scrisă pe o bucată de hârtie de pe biroul meu. Trebuie să te grăbeşti. S-ar putea să nu rezist...

David se duse la birou şi găsi hârtia pe tamponul de sugativă. Se uită la cuvintele de pe ea, cu inima bătându-i nebuneşte. Deci, Phaedra era la Paris, până la urmă. Dar dacă îşi văzuse de viaţa ei şi nu mai voia să-l vadă? Margaret îi citi gândurile.

— Aici nu e vorba despre tine, David, spuse ea de pe sofa. Aici e vorba despre mine şi despre dorinţa mea pe patul de moarte. Vreau s-o iert înainte să plec la Cel care m-a făcut.

— Bunico!

— Trebuie s-o faci pentru *mine*.

— De ce nu trimiţi pe altcineva?

— Pe cine altcineva aş putea trimite, David? Zău aşa, eşti foarte dificil. Sunt pe moarte!

David nu era atât de sigur.

— De unde ştii că Phaedra locuieşte la adresa asta?

— Nu ştiu. E la noroc, dar e tot ce am.

— Şi ce să-i spun? N-o să fie foarte fericită să mă vadă după...

— O, Doamne, David, dacă nu pleci acum, o să fiu moartă înainte să pleci din ţară!

— Bine, plec, dar îi sun pe mama şi pe doctorul Heyworth, fie că îţi place sau nu.

— Bine, presupun că nu mă poţi lăsa aici să dau ortul popii singură.

David aşteptă să vină mama lui, iar apoi plecă grăbit, ca să-şi organizeze plecarea imediată. Se întrebă cum obţinuse bunica lui adresa şi de când o avea. Toată povestea era de-a dreptul halucinantă. Nu era sigur că avea s-o găsească pe Phaedra la acea adresă. La urma urmei, ea părea să călătorească foarte mult. Putea fi undeva pe un munte, la celălalt capăt al lumii. Însă bunica lui insistase, aşa că n-avea încotro. Dacă ea *chiar* era pe

moarte, el trebuia să-şi facă datoria şi s-o aducă înapoi pe Phaedra. Simți deodată că i se făcea rău de emoție. Ce avea să-i spună? Trecuse atât de mult timp, încât ei doi ar fi putut fi ca niște străini.

Antoinette se simți tulburată s-o găsească pe Margaret zăcând pe sofa. Se duse repede lângă ea şi-i cuprinse mâna, înlăcrimată.

— Of, Margaret, nu mă părăsi acum, când abia am devenit prietene.

Margaret îşi deschise ochii oblici, ca o iguană şireată.

— Unde-i doctorul Heyworth?

— Pe drum. David l-a sunat şi pe el. N-ar trebui să întârzie. Să-ți aduc ceva?

— Nu, o să stau aici, unde mă simt confortabil.

Îşi împleti degetele şi oftă, mulțumită.

— Cum te simți?

— Amorțită.

Antoinette fu cuprinsă de panică.

— Amorțită? Unde?

— Peste tot. Simt că mă duc.

— Te rog, nu. Rezistă! William trebuie să apară în orice clipă.

Margaret ridică dintr-o sprânceană.

— Îl placi pe doctorul Heyworth, nu-i aşa?

— Da, îl plac.

— N-o fi el prea de soi, dar ar fi bun pentru tine.

— O, Margaret, cum de te poți gândi la aşa ceva într-un astfel de moment?!

Bătrâna doamnă îşi cercetă nora, detectând două pete rozalii pe pomeții ei.

— Pentru că, dacă urmează să dau colțul, mi-ar plăcea să ştiu că toată lumea e aranjată.

— N-o să dai colțul!

— Păi, sunt foarte bătrână.

— Eşti foarte puternică.

— Să ştii că abia aştept să mă întâlnesc cu Arthur.

— El mai poate aştepta.

Margaret zâmbi.

— Deci, ce-ai de gând să faci cu doctorul Heyworth? Ai zis că îți place de el.

— Nu în felul acela!

— De ce nu în felul acela? E ceva în neregulă cu el?

— Nu, nimic, doar că George...

— George nu mai e, draga mea, şi nici nu se mai întoarce. Ai tot restul vieții de trăit şi nu e prea amuzant să fii singură. Crede-mă, ştiu asta din proprie experiență. William, cum îi spui tu, te place foarte mult, orice prost poate vedea asta. Încurajează-l şi tu puțin, Antoinette.

— Nu ştiu cum să fac asta.

Margaret oftă, nerăbdătoare.

— Fir-ar să fie, nimeni nu pare foarte capabil să se descurce singur într-ale iubirii.

Deodată, auziră uşa din hol deschizându-se şi închizându-se cu o bufnitură. Paşi grei se auziră venind înspre ele. O clipă mai târziu, doctorul Heyworth apăru în camera de zi, iar în urma lui, reverendul Morley, cu un chip foarte posomorât.

— O, ce bine, sunteți *amândoi* aici! exclamă Margaret. Domnule reverend, îmi puteți da ultima împărtăşanie.

Vicarul păru îngrozit. Doctorul Heyworth râse.

— Deci, pacienta şi-a mai revenit un pic, din câte văd.

— William, trebuie s-o consulți imediat! porunci Antoinette. Eu şi reverendul Morley o să aşteptăm în antreu, spuse ea ridicându-se şi venind degrabă la ei. Trebuie s-o faci bine, William, spuse ea printre dinți. E foarte important să nu moară. Nu mă pot descurca fără ea.

— O să mă străduiesc, răspunse el.

Antoinette şi vicarul se aşezară în antreu, în vreme ce doctorul Heyworth închise uşa camerei de zi şi se duse să consulte pacienta. După o scurtă examinare, se aşeză în fotoliu şi o privi aspru.

— Ei bine, aşa cum am bănuit, Lady Frampton, sunteți sănătoasă tun.

— O, foarte bine, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor şi dându-şi picioarele jos de pe sofa. Ce uşurare!

— Cu certitudine, asta-i o mare uşurare pentru Lady Frampton.

— Spune-i „Antoinette”, îl îndemnă Margaret. E derutant să existe două Lady Frampton.

— Mă bucur foarte tare că nu mai e nevoie de reverendul Morley. Poate pleca acasă fără sumbra perspectivă a încă unei înmormântări.

— Cred că l-am cam speriat. I-ai văzut fața? Albă ca varul!

— Ați cam speriat-o și pe Antoinette.

— Nu asta am intenționat, răspunse ea repede.

— Atunci, dacă îmi dați voie să fiu atât de direct, care a fost intenția dumneavoastră?

Ea îi zâmbi, puțin ruşinată.

— Mă tem că am pus la cale un plan împreună cu Roberta. Vezi dumneata, David e terminat și nu suport să văd asta. Are inima frântă și nu dă semne de vindecare. Roberta şi-a amintit că Phaedra a avut grijă de casa unei prietene din Londra. Aşa că s-a dus la acea prietenă şi i-a cerut adresa de la Paris a Phaedrei. A fost chiar foarte simplu. Fata i-a dat-o bucuroasă.

— Şi ce-a fost cu „infarctul”?

— Am înscenat asta, fiindcă David nu s-ar fi dus la Paris nici mort. El crede că Phaedra şi-a văzut mai departe de viața ei şi că nu mai vrea să aibă de-a face cu el. Aşa că mi-am zis că, dacă asta ar fi dorința mea pe patul de moarte, el o să *trebuiască* să se ducă.

– Sunt sigur că exista şi o metodă mai simplă, fără să fie nevoie să-i speriați de moarte pe toți.

— Dumneata să-mi spui, doctore Heyworth. Eu şi Roberta n-am găsit alta. Trebuie să recunosc, e cam frumos să vezi că oamenilor le pasă, spuse ea zâmbind răutăcios.

— Mai mult decât credeți.

— Nu mă dezamăgi, doctore! Antoinette o să fie furioasă dacă află că am mințit.

El oftă, nedorind să se implice în complot.

— În regulă, doar de data asta. Dar vă rog să n-o mai faceți.

— Promit. Mai bine te-ai duce să le dai vestea cea bună.

Doctorul Heyworth deschise uşa camerei de zi, iar Antoinette şi reverendul Morley săriră în picioare.

— Cum e? întrebă Antoinette.

— O să fie bine, răspunse doctorul Heyworth. Trebuie doar să se odihnească.

Antoinette fu atât de uşurată, încât îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— O, îţi mulţumesc! spuse ea, cu respiraţia întretăiată. Am ştiut că o s-o salvezi.

Doctorul Heyworth fu prins cu garda jos.

— Eu n-am făcut nimic, spuse el stânjenit. Dumneaei e foarte robustă.

Antoinette se trase înapoi, roşind.

— Am fost atât de îngrijorată! N-aş fi suportat să mai pierd o persoană pe care o iubesc.

— E în regulă, o să mai fie o vreme cu dumneata.

— Asta-i o veste extraordinar de bună, spuse reverendul Morley, trecând pe lângă ei şi intrând în camera de zi.

— Mă tem că ai bătut drumul degeaba, spuse Margaret.

— Dimpotrivă, am descoperit că sunteţi bine. Mă întorc acasă foarte bucuros.

— Mă tem că nu vă pot oferi o ceaşcă de ceai, i-am dat liber lui Jenny astăzi.

— Ce ghinion că v-aţi îmbolnăvit tocmai în ziua când Jenny nu e aici!

— Ştiu, Legea lui Murphy! Dacă ceva poate merge prost, atunci o să meargă prost. Însă tot pot să vă ofer un pahar de vin de Xeres.

— Ce-o să spună doctorul?

— Nu cred că e atât de important. El are altele pe cap, răspunse ea, cu o licărire şugubeaţă în ochi.

Doctorul Heyworth şi Antoinette îi lăsară pe vicar şi pe Margaret în camera de zi şi se duseră la maşinile parcate afară.

— Nu crezi că ar trebui s-o invit la mine acasă câteva zile, doar până ce îşi revine? întrebă Antoinette.

— E bine acolo unde e, te asigur, răspunse doctorul Heyworth.

— Şi dacă mai face o criză?

— Nu cred că o să facă. Genul de criză pe care a avut-o n-o să se mai repete.

Antoinette zâmbi.

— Sunt atât de încântată! David mi-a spus că era pe moarte. Am fost teribil de îngrijorată.

— *Ea* i-a spus lui David că era pe moarte. Bătrânii tind să creadă ceea ce e mai rău.

— Nu ştiu unde a dispărut David atât de grăbit.

Doctorul Heyworth decise să n-o lămurească. Dacă David ar fi vrut ca mama lui să ştie, i-ar fi spus chiar el.

— Nu ştiu nici eu. Dar o să fie uşurat să afle că bunica lui e bine mersi!

Deschise portiera din spate a maşinii lui şi-şi puse trusa medicală pe banchetă.

— William..., îndrăzni Antoinette, cu inima bătându-i dintr-odată nebuneşte.

— Da?

— Cred că stăpânesc piesa aceea, *Amurg*.

El zâmbi încântat.

— Mi-ar plăcea mult să te ascult cântând-o.

— Chiar aşa?

— Foarte mult.

— Iar mie mi-ar plăcea mult s-o cânt pentru dumneata. Am exersat ceva în ultima vreme. Cred că o ştiu foarte bine.

În clipa aceea, reverendul Morley ieşi pe uşa casei.

— Porțile Raiului nu sunt încă pregătite să se deschidă pentru bătrâna Lady Frampton, spuse el cu entuziasm, ducându-se la maşina lui.

— S-ar putea să trăiască mai mult decât noi toți, fu de părere doctorul Heyworth.

— Ei, ăsta ar fi un miracol, adăugă Antoinette, simțind cum pulsul i se mai domolea.

Încercarea de a-l încuraja pe doctorul Heyworth murise în faşă. Poate că era prea devreme după moartea lui George. Poate că nu era pregătită. Desigur că exista şi posibilitatea ca doctorul Heyworth să nu-i împărtăşească sentimentele şi să nu fi dorit decât prietenia ei – o posibilitate care o făcu să se simtă cam prost. Îl urmări urcându-se în maşină şi flutură din mână în timp ce el demara. Apoi se întoarse să vadă ce făcea Margaret, simțindu-şi inima surprinzător de grea.

David luă trenul către Londra, iar de acolo se urcă în Eurostar, cu destinaţia Paris. Luase cu el o mică geantă de voiaj, în care îşi pusese strictul necesar. Nu se aştepta să rămână mult. Dacă Phaedra nu era acasă, avea de gând să se întoarcă la Fairfield şi să-i spună bunicii că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă.

Îşi ocupă locul din vagonul de clasa întâi şi privi peisajul rural englezesc trecând în viteză pe lângă fereastră. Apoi, când trenul parcurse, vâjâind, tunelul, iar fereastra se înnegri, îşi dădu seama dintr-odată că nu se mai uita afară, ci la propria reflexie îndurerată. O privi cu oroare. Nu observase până atunci cât de neîngrijit devenise. Faţa lui suptă şi ochii înfundaţi în orbite arătau ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Apoi, el îşi trecu mâna, îngândurat, peste barba deasă ce-i acoperea bărbia. Ce avea să creadă Phaedra? Măcar avea să-l recunoască? Cu certitudine că n-avea cum să-l găsească atrăgător – poate că n-o făcuse niciodată. Îşi dori să fi avut mai multă grijă de el. S-ar fi putut măcar bărbieri.

De îndată ce trenul se apropie de Paris, David începu să fie agitat. Nu reuşise să citească decât câteva pagini dintr-o carte, pentru că fusese constant întrerupt de gânduri şi de scenele din trecut care se tot repetaseră precum imaginile de pe un DVD stricat, blocat la o scenă preferată dintr-un film. Astfel de amintiri ar fi trebuit să se şteargă la cât de des fuseseră reluate în mintea lui, dar ele continuau să strălucească orbitor, cu aceeaşi putere de a-l face să sufere.

Aruncă o privire prin compartiment, la bărbaţii şi la femeile de afaceri care purtau costume şi la mamele elegant îmbrăcate, cu copii mici după ele. Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo grijă pe lume, cum stăteau aşa şi citeau reviste sau ziare, cu copiii jucându-se, liniştiţi, pe tabletele lor. Scena părea ireală, ca şi cum David ar fi fost singurul bărbat din lume care avea inima frântă.

În sfârşit, trenul ajunse în gară, iar David coborî. Străbătu mulţimea ca hipnotizat, cu ochii în pământ, trecând din nou în revistă fiecare posibil scenariu.

Urcă într-un taxi şi ceru să fie dus în Rue de Longchamps. Maşina intră pe o stradă, iar stomacul lui se strânse ca un mare ghem. Nu-şi dădu seama dacă senzaţia de greaţă pe care o simţi

în stomac se datora emoţiilor sau frânei bruşte pe care taxiul o puse la culoarea roşie a semaforului. Se însera. Parisul era scăldat într-o caldă lumină chihlimbarie, cu soarele coborând lent pe cer, colorând apa Senei cu tuşe limpezi de roşu şi de auriu. Luminile electrice străluceau în vitrinele magazinelor, iar luminile stradale cădeau peste o cascadă de frunze ruginii, purtate de vânt înainte să se îngrămădească pe pavajul ud şi prin canale. David privi clădirile oraşului, cu acoperişurile lor gri, elegant curbate şi străpunse de lucarne, şi cu frumoasele balcoane de fier, şi înţelese de ce Phaedra iubea atât de mult Parisul. Oraşul acela încă păstra farmecul unei ere apuse.

Apartamentul Phaedrei se afla în centrul Parisului. David nu se aşteptase să ajungă atât de repede. N-avea sentimentul că era pregătit. Aşa că plăti cursa şi căută o cafenea prin apropiere, în care să bea o cafea şi să stabilească ce urma să spună. Se aşeză la o măsuţă de la fereastră şi privi în stradă, sperând pe de o parte, îngrozit pe de alta, că Phaedra ar fi putut trece pe acolo.

Vântul se înteţi, oamenii veneau şi plecau, dar David rămase cu ceaşca de cafea golită, privind îngrijorat strada întunecată. Încercă să conceapă un dialog în gând, dar nimic nu suna natural. Începu prin a explica faptul că Margaret suferise un infarct, dar încheie bâlbâindu-se şi părând derutat – iar asta era doar o repetiţie ce se desfăşura în mintea lui. În cele din urmă, realiză că trebuia să stea pur şi simplu faţă în faţă cu Phaedra şi să vadă ce avea să se întâmple. Exista mereu şansa ca vorbele să-i vină sub impresia momentului. Achită nota şi lăsă un bacşiş, chiar dacă ospătarul fusese tipic de morocănos.

Se ridică să plece. Cafeneaua era plină acum. Nu observase asta. Începu să se strecoare cu greu printre mese şi printre oamenii care stăteau în picioare şi care aşteptau să se elibereze o masă. Atunci, privirea îi fu atrasă spre celălalt capăt al sălii, unde o blondă cu înfăţişare obosită îl fixa cu privirea, fără să clipească, cu ochii ei cenuşii, mari şi temători. El se opri şi privi mai bine. La început n-o recunoscu. Era mai slabă acum, cu pielea albă contrastând cu negrul bluzei, cu părul prins într-o coadă de cal. Un ospătar îi blocă vederea pentru o clipă, iar David încercă să se

uite pe după el. Era ea sau nu era? Ospătarul plecă mai departe. Ea era tot acolo, lângă perete, privindu-l.

David îşi ţinu respiraţia. Era Phaedra. Simţi cum i se încleşta pieptul şi începu să-şi croiască drum către ea, dar oamenii din calea lui îi făceau străda nia şi mai anevoioasă, de parcă ar fi înfruntat o mare învolburată: un pas înainte, un pas înapoi. Ea se ridică în picioare şi, preţ de o cumplită clipă, dispăru în spatele unusi trio de adolescenţi şleampeţi. David o căută prin mulţime, privirea sărindu-i, înnebunită, de la un chip la altul, până când, în sfârşit, o văzu venind către el cu pas hotărât, precum un pescăruş propulsat de un val.

Nu mai conta ce avea să spună, pentru că dorul din privirea ei confirma că şi ea se simţea la fel de nefericită ca şi el. Inima începu să-i bată cu putere, se simţi deodată fericit, iar nodul din stomac slăbi în clipa în care ea întinse mâna, iar el i-o cuprinse, trăgând-o spre el pe distanţa ultimilor paşi, până când se regăsiră, în sfârşit, trup lângă trup, piept lipit de piept, spunându-şi mai multe cu acel sărut decât şi-ar fi putut spune vreodată prin cuvinte.

Întoarsă la Fairfield Park, Antoinette se aşează la pian, degetele alergându-i, agile, pe clape, deoarece acum cunoştea deja partitura pe de rost. Câinii stăteau întinşi pe preşuri, focul mocnea în vatră, casa era cufundată în linişte. Se gândi la doctorul Heyworth şi se crispă amintindu-şi încercarea ei stângace de a-l încuraja, aşa cum o sfătuise Margaret să facă. Îşi dorea să n-o fi făcut, fiindcă spusele ei sunaseră atât de fals. Spera ca doctorul Heyworth să nu fi fost dezgustat. Câtă obrăznicie pe ea să creadă că el ar fi putut simţi vreo atracţie faţă de persoana ei! Începu să cânte cu şi mai multă vigoare piesa pe care o începuse.

Telefonul o întrerupse din cântat. Oftă şi se ridică să răspundă.

— Alo! spuse ea.

— William la telefon.

— O, William! repetă Antoinette, iar vocea i se înveseli. Ce surpriză!

— Mă întrebam dacă aş putea trece pe la dumneata să te ascult cântând la pian.

— Acum?

— Păi, da, dacă nu e prea târziu.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Bine. O să sun la uşă.

Nici nu puse bine Antoinette receptorul jos, că se şi auzi soneria. Ea se încruntă. Era imposibil ca el să fi putut ajunge atât de repede. Inima începu să-i bată mai iute, de frică. Cine putea fi la uşă atât de târziu? Deodată, îşi dori să nu fi fost singură în casa aceea aşa de mare. Harris era acasă la el, la capătul aleii, iar David, pe malul celălalt al lacului. Dacă striga, n-ar fi auzit-o nimeni. Îngheță o clipă, incapabilă să se mişte. Soneria sună din nou, de data asta mai insistent. Câinii se treziră din somn şi săriră în picioare.

Însoțită de cei doi dogi germani, Antoinette găsi curajul să iasă în antreu, iar apoi se opri locului, frângându-şi mâinile.

— Cine e?! strigă ea.

— Eu!

Bertie începu să latre.

— William? întrebă ea, simțind că-i venea să plângă de uşurare. Ce cauți aici?

— Am spus că sun la uşă!

Ea se grăbi să deschidă uşa.

— Dar ai ajuns atât de repede!

Chipul lui zâmbitor apăru în prag.

— Eram deja aici, răspunse el, iar chipul i se mohorî văzând-o cum arăta. Te-am speriat?

— Puțin, mărturisiri ea.

— Draga mea Antoinette, îmi pare atât de rău! se scuză el, însă apoi o privi cu solemnitate. În regulă, o să fiu sincer. N-am venit aici ca să te ascult cântând la pian.

— Nu?

El clătină din cap.

— Nu. Am venit aici...

Ezită. Preț de o secundă, păru stânjenit. Antoinette zâmbi blând, asta fiind singura încurajare de care el avu nevoie. Îi cuprinse fața între palme, se aplecă şi o sărută.

Capitolul 32

A doua zi de dimineaţă, Antoinette se plimbă prin grădini cu o inimă mai uşoară decât avusese în tot timpul ce trecuse de la moartea lui George. Doctorul Heyworth plecase la el acasă târziu după miezul nopţii, iar ea rămăsese singură în casă, dar fără să mai simtă durerea singurătăţii. Se întinsese în pat şi rămăsese trează, revăzând în minte sărutul şi următoarele câteva ore de care se bucuraseră împreună în salon. El o ascultase cântând, sprijinit de pian, privindu-i chipul cu dragoste, ca şi cum muzica ar fi venit de pe buzele ei, şi nu de la degete. Se aşezaseră apoi unul lângă celălalt şi cântaseră un duet spontan, râzând atunci când improvizaţia lor degenerase în nişte acorduri fără noimă şi complet lipsite de armonie.

Dragostea ei pentru William era diferită de dragostea ei pentru George. În ciuda infidelităţii soţului ei, Antoinette încă îl iubea. Nu-i accepta trădarea, dar găsise un mod de a-l ierta, încercând să înţeleagă de ce o înşelase. El găsise în Phaedra un tovarăş care îi împărtăşise pasiunea pentru aventură. Ea era un spirit liber, la fel de fericită în locuri izolate precum era şi el şi având un curaj care lui Antoinette îi lipsea. Phaedra schia, făcea alpinism şi se simţea, fără îndoială, la fel de acasă într-un cort de pe panta muntelui precum într-un pat de hotel. Antoinette îi împlinise lui George nevoile casnice, dar lăsase o breşă uriaşă în cealaltă zonă a vieţii lui – zona care aproape că era mai importantă pentru el. George petrecuse atât de mult timp singur în munţi, că era uşor de înţeles de ce se îndrăgostise de o frumoasă tânără dispusă să-i împărtăşească entuziasmul pentru cele mai sălbatice colţuri de natură. Dar în tot timpul în care fusese îndrăgostit de Phaedra, el n-o tratase niciodată diferit pe Antoinette. Fusese la fel de afectuos, la fel de atent. Viaţa lor împreună nu se schimbase în vreun fel, iar ea era sigură că inima lui rămăsese statornică, chiar dacă pasiunea îi înnegurase, pentru o vreme, judecata. Antoinette alesese să creadă că, aşa cum se întâmplase cu toate pasiunile lui George, el s-ar fi plictisit până la urmă de Phaedra.

Dacă George fusese ahtiat după aventură, William se mulțumea doar să existe. Cu el, Antoinette se simțea în siguranță, dar şi prețuită. Nu existau munți care să-l cheme la ei şi nici panorame care să-i fure inima. Antoinette era pasiunea lui, iar ea era sigură de asta. Cu George, Antoinette avusese în comun copiii, Fairfield şi gândurile lui cele mai intime. Cu William, avea în comun grădinile, muzica şi gândurile *ei* cele mai intime. William îi oferea timpul lui şi deplina lui atenție, iar ea n-avea niciodată sentimentul că atenția lui era atrasă în altă direcție. Exista ceva foarte stabil în dragostea ei pentru William. Era la fel de caldă şi de delicată ca o câmpie într-o zi de vară.

Cu acele gânduri în minte, merse în livadă. Mere mari şi rozalii făceau ca ramurile merilor să atârne grele. Câteva fructe căzuseră în iarbă, mâncate de viespi. Pomilor plantați de ea şi de Barry le mergea bine. Frunzele lor începuseră să ruginească sub vântul de răsărit al toamnei. Antoinette privi acele frunze muribunde şi-şi dădu seama că oamenii semănau cumva cu pomii, că, în ciuda unei asemenea pierderi, spiritul lor avea puterea de a supraviețui iernii şi de a-şi regăsi fericirea în primăvara noilor oportunități. Ea credea că în William îşi găsise primăvara de după iarna doliului. Poate că acum era în stare să accepte şi pierderea Phaedrei.

Intră în casă şi o sună pe Margaret, ca să vadă cum îi mai mergea. Jenny răspunse la telefon şi o informă că bătrâna doamnă se odihnea. Antoinette zise că avea de gând să treacă pe acolo, dar Jenny se grăbi să-i spună că Margaret dormea, de fapt, şi că ar fi fost mai bine să n-o trezească. O asigură că, în afară de oboseală, Margaret era foarte bine. Antoinette încheie convorbirea un pic nelinişti tă. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi putea da seama ce.

La amiază, apăru doctorul Heyworth, cu maşina plină de arbuşti.

— M-am gândit să-i plantăm lângă lac, spuse el, sărutând-o tandru. Ce zici?

— Eşti atât de grijuliu, mulțumesc, răspunse ea fericită. Ce frumos e că avem toată după-amiaza în față!

— M-am gândit că ar trebui să mergem undeva împreună.

— Unde?

— Nu ştiu, răspunse el, ridicând din umeri. Oriunde, numai nu aici. Paris, Viena, Roma, oriunde ţi-ar plăcea. Când ai fost plecată ultima oară?

— O, Doamne, oftă Antoinette, dându-şi seama că trecuse multă vreme. Cu mai mult de un an în urmă.

— Atunci, ar fi timpul să pleci de la Fairfield, spuse el, iar chipul i se luminã. Ai fost vreodată în India?

— Nu.

— Nici eu. Am putea-o descoperi împreună.

Ea ezită.

— Dar cum rămâne cu Margaret?

— O să se descurce şi singură. David e aici.

— Ştii, am sunat-o de dimineaţă, iar Jenny mi-a spus că Margaret se odihnea. Apoi a spus că doarme. Mi s-a părut agitată, de parcă ar fi minţit.

— De ce să te mintă?

— Pentru că aşa i-o fi cerut Margaret să facă.

— O, vrei să mergi s-o vezi?

— Nu ştiu ce să fac. Nu vreau s-o deranjez dacă *chiar* doarme...

În clipa aceea, Harris apăru pe verandă.

— Lady Frampton, tocmai a sunat bătrâna Lady Frampton.

— Vezi, am ştiut eu că ceva nu e-n regulă! exclamă Antoinette, grăbindu-se să ajungă înapoi acasă. Şi ce-a spus, Harris?

— Vrea să vă întâlniţi cât mai repede cu ea la casa de pe deal.

— La casa de pe deal?! Ce face ea acolo? Am crezut că e la ea acasă şi că se odihneşte!

— Spune că e important, răspunse Harris.

Antoinette se întoarse către doctorul Heyworth.

— Trebuie să vii cu mine, William. Simt că se petrece ceva, dar nu ştiu ce. Ieri, femeia asta era pe moarte, iar azi e la casa de pe deal, cerându-mi să mă duc la ea. Ce se întâmplă?

Doctorul Heyworth zâmbi cu subînţeles, amintindu-şi ceea ce îi spusese Margaret cu o zi înainte.

— Haide să mergem să vedem.

Măriră pasul, cu Bertie şi cu Wooster alergând înaintea lor prin grădină. Nori de un cenuşiu-deschis atârnau, greoi, pe cer, dar

din când în când se lumina, în clipele în care soarele încerca să răzbească printre ei. Cei doi ajunseră în vârful dealului şi observară maşina de teren a lui David parcată pe cărare.

— Vai de mine, se pare că l-a chemat şi pe David, spuse Antoinette întorcându-se, intrată în panică, spre doctorul Heyworth. Doar nu crezi că ne cheamă pe toţi aici ca să-şi ia rămas-bun? Of, Doamne, sper că e bine!

— E tare ca piatra, răspunse încrezător doctorul Heyworth.

— Ba nu e. Ştiu că sună ciudat, având în vedere relaţia noastră încordată, dar, de când a murit George, mi-a devenit dragă. Ba nu, mai mult de-atât, ţin la ea, ţin foarte mult la ea, adăugă Antoinette grăbind pasul.

Doctorul Heyworth îi luă mâna şi i-o strânse într-a lui.

— E în regulă, Antoinette! Crede-mă, mai are mulţi ani de trăit.

În cele din urmă, ajunseră la casa de pe deal. Antoinette inspiră adânc şi deschise uşa. Acolo, aşezaţi pe sofale şi pe fotolii, în jurul focului, erau Margaret, reverendul Morley, David şi Phaedra.

Antoinette îşi duse mâna la inimă.

— Eşti bine, Margaret! oftă ea, venindu-i să plângă de uşurare.

— Bineînţeles că sunt bine, răspunse Margaret din fotoliu. Dar tu nu eşti. Vino şi stai jos, dragă, şi dă-mi voie să-ţi explic.

Antoinette îi privi uluită pe David şi pe Phaedra, care şedeau unul lângă celălalt pe sofa. David se bărbierise, dar ăsta nu era singurul lucru care îl făcea să arate diferit. Era fericit. Foarte, foarte fericit. Reverendul Morley se ridică în picioare imediat şi-i oferi lui Antoinette fotoliul lui de lângă foc. Ea se aşeză, recunoscătoare, şi îl privi pe doctorul Heyworth luându-şi un scaun şi trăgându-l între sofa şi Margaret. Reverendul Morley se cocoţă pe bancheta din faţa şemineului.

— Ieri erai pe moarte, Margaret, iar acum, iată-te aici, împreună cu David şi cu Phaedra. Ce se petrece?

Antoinette observă că Phaedra arăta mai mică decât înainte, cu umerii mici şi subţiri ca nişte umeraşe pe sub cardiganul ei verde. Dar chipul îi radia, iar obrajii îi erau roşii ca două mere. Doar ochii ei trădau o anumită reţinere. Se uită la Antoinette, iar apoi îşi abătu privirea numaidecât.

— Păi, sincer vorbind, m-am săturat să-mi văd familia umblând de colo până colo posomorâtă, de parcă s-ar fi stins soarele de pe cer. Şi mie mi-a fost dor de Phaedra şi, cum sunt o egoistă din fire, am vrut să se întoarcă la fel de mult pentru mine, cât şi pentru toți ceilalți. Roberta mi-a fost complice. Ea şi-a amintit că Phaedra avusese cândva grijă de casa unei prietene, aşa că, din proprie inițiativă, fără s-o îndemn eu, s-a dus acolo şi a cerut adresa Phaedrei. A fost foarte simplu. Pe urmă, Roberta m-a sunat şi mi-a dat adresa din Rue de Longchamps. Ei bine, ştiam amândouă cât de îndărătnic poate fi David. Credea că Phaedra nu mai voia să-l vadă, aşa că a trebuit să joc puțin teatru.

Antoinette păru îngrozită.

— Ăla a fost teatru?

— Da, nici n-am ştiut cât de bună am fost! Poate că ar fi trebuit să mă fac actriță, fu de părere bătrâna doamnă, iar apoi se uită la reverendul Morley. Îmi pare rău că v-am făcut să treceți prin asta, dar n-am avut încotro. Nu-i minunat că mă simt atât de bine!?

— Deci, bietul David a crezut şi el că erai pe moarte? întrebă Antoinette uitându-se la fiul ei, care ridică, nonşalant, din umeri, de parcă asta nici n-ar fi contat.

— Hai să spunem doar că n-am fost total convins. Bunica mi s-a părut un pic prea vivace pentru cineva aflat pe moarte, o asigură el.

— Dar ai plecat, supus, ca s-o aduci înapoi pe Phaedra, jubilă Margaret aruncându-i un zâmbet triumfător. Asta ai făcut! Acum, ştiu că totul a fost foarte necinstit, Antoinette, şi că eşti, probabil, foarte supărată pe mine fiindcă am complotat pe la spatele tău. Dar eu sunt bătrână şi înțeleaptă şi ştiu mai bine decât tine ce anume poate să te facă fericită. Ştiu că ți-a fost dor de Phaedra la fel de mult ca şi nouă, celorlalți, şi că n-o să faci niciodată singură magazinul ăla de la fermă. Vreau să apuc în viața asta să văd purceluşii ăia.

Phaedra riscă o privire către Antoinette. Nu-şi putea da seama dacă soția lui George avea s-o ierte. David o asigurase că da, explicându-i că timpul o ajutase pe Antoinette să vadă lucrurile din altă perspectivă şi, drept consecință, să devină un pic mai

înțelegătoare. Totuşi, Phaedra tot nu fusese sigură, iar David trebuise să depună mari eforturi ca s-o convingă să vină acasă, împreună cu el. În adâncul sufletului ei, Antoinette avea nevoie de ea, de Phaedra, spusese el, chiar dacă încă nu-şi dădea seama de asta. Acum, Phaedra îi aruncă o privire temătoare.

Dacă Antoinette ar fi fost întrebată cu o zi înainte ce-ar fi simțit dacă Phaedra s-ar fi aflat dintr-odată în fața ei, ar fi declarat că, mental, încă nu era pregătită să ierte. Dar una e să gândeşti la rece, cu mintea, şi cu totul altceva să gândeşti la cald, cu inima. Acum, când cele două femei se aflau în aceeaşi cameră, Antoinette simți cum i se umplea inima de milă. Se ridică în picioare şi se duse la Phaedra, împinsă de un impuls aproape inconştient. Întinse mâna şi o ridică pe fată de pe sofa. Fără ezitare, o cuprinse strâns în brațe.

— Mă bucur că eşti acasă, spuse ea în şoaptă, simțind lipit de ea trupul ca de copil al Phaedrei şi tot tremurul din el.

Lacrimile Phaedrei picurară pe cămaşa lui Antoinette. Îşi lăsă capul pe umărul ei şi închise ochii. Cele două femei rămaseră mult timp îmbrățişate. Antoinette nu trebuia să explice, pentru că iertarea îi era în gest şi în cuvintele şoptite doar pentru urechile Phaedrei.

— Bun, deci, mă bucur că a funcționat, spuse Margaret, mijind din ochi şi studiind expresia blajină de pe chipul doctorului Heyworth, care o privea pe Antoinette.

— Se pare că am rămas doar noi doi acum, domnule reverend, adăugă ea, adresându-i-se vicarului, care păru, pe moment, puțin nelinişt it. Cred că n-ar strica să-l sun pe Harris ca să-i cer să ne aducă nişte provizii, adăugă ea scoțându-şi telefonul mobil din buzunar. Ce doreşte toată lumea?

Epilog

Un an şi jumătate mai târziu

Margaret şedea împreună cu reverendul Morley la masa rotundă de pe impresionanta terasă a casei de pe deal. Ea privea înspre grădinile din Fairfield Park, urmărind, uimită, cum proprietatea se umplea treptat de vizitatori. De când Antoinette decisese s-o deschidă pentru public pe toată durata lunii iunie, sporise activitatea la răzoare, în grădinile sălbatice şi în jurul lacului, astfel încât locul arăta acum şi mai frumos decât atunci când angajase *ea* o armată de grădinari. Margaret ştiuse dintotdeauna că Antoinette avea mult bun-gust, dar nu-şi imaginase niciodată că degetele acelea atât de pricepute la pânzeturi şi la mobilier îşi puteau revărsa magia asupra organizării grădinii.

Margaret o privise încântată pe nora ei atunci când aceasta din urmă redecorase casa. Biata femeie se abținuse să schimbe ceva în toți anii în care trăise acolo împreună cu George, de teamă să n-o jignească pe *ea*. Dacă Antoinette i-ar fi cerut vreodată părerea, Margaret i-ar fi spus că locul acela avea de zeci de ani mare nevoie să fie redecorat – de fapt, ar fi făcut asta ea însăşi dacă ar fi avut voință, însă, din păcate, nu avusese. Pe ea, decorarea caselor n-o interesa aşa ca pe Antoinette. Acum, după ce se măritase cu William Heyworth şi se mutase în casa lui din sat, Antoinette renova casa cea mare pentru David şi Phaedra, iar rezultatul era la fel de uimitor precum grădinile.

— Îmi plac finalurile fericite, spuse Margaret, oftând cu satisfacție, în timp ce reverendul Morley o aprobă dând din cap, îngândurat, iar apoi luă o gură din ceaiul pe care doamna Gunice îl trimisese acolo într-un termos. Phaedra s-a întors şi totul a revenit iarăşi la normal. Este o fată bună şi foarte capabilă şi o respect fiindcă a lăsat decorarea casei în grija lui Antoinette. E important să-ți cunoşti limitele. Însă nu sunt sigură că îmi place atât de mult roz în dormitor. Merge pentru o fetiță, dar Phaedra e femeie în toată firea. Bineînțeles că n-ai cum să te bagi chiar în orice, aşa că mi-am muşcat limba. E dormitorul *ei*, la urma urmei, şi Antoinette insistă că alegerea culorii n-are nici o legătură vreo dorință a Phaedrei. De fapt, dacă îmi amintesc bine, a spus că a fost alegerea lui David. Albastrul ar fi fost mult mai

potrivit! Totuşi, trebuie să spun că Phaedra se pricepe de minune să conducă magazinul acela de la fermă. Nu ştiu dacă Tom are cine ştie ce contribuţie, deşi face tot ce poate şi e plăcut să-l vezi punând umărul la afacerea familiei. Clubul ăla de noapte al lui n-a fost niciodată un lucru bun. Acum nu mai trebuie decât să-i găsim o fată cumsecade, ca să se aşeze şi el la casa lui. Ştiţi, pe vremea când trăia George, el, deşi ţinea familia unită, n-a reuşit niciodată să ne facă să ne plăcem între noi. O, ce tensionaţi au mai fost anii aceia! Parcă ai fi mers pe coji de ouă în preajma lui Antoinette. Partea frumoasă e că, după moartea lui, am devenit cu toţii prieteni. Cred că asta are mare legătură cu Phaedra. Nu mă întrebaţi cum o face, nu sunt psiholog, dar are o magie minunată fata asta. Şi când te gândeşti că aproape o pierduserăm! exclamă bătrâna doamnă, iar apoi oftă, însă plină de satisfacţie. Am luat eu hăţurile, mai ţineţi minte! Uneori, trebuie pur şi simplu să preiei controlul atunci când ceilalţi sunt prea căpoşi sau nesiguri să facă singuri treaba. Am ştiut că Phaedra avea să vină înapoi dacă i-o ceream. Minunat lucru e iertarea, nu-i aşa, domnule reverend Morley?

Reverendul Morley puse jos ceaşca de ceai.

— Lady Frampton, începu el, un pic ezitant. Nu credeţi că, după toţi aceşti ani, am ajuns să ne cunoaştem într-atât încât mi-aţi putea spune „Joseph”?

Margaret fu indignată.

— „Joseph”? Doamne sfinte, nu! Sunteţi slujitorul Domnului, domnule reverend Morley, iar dacă v-aş spune „Joseph”, v-aş înjosi. Un om de importanţa dumneavoastră ar trebui să aibă un titlu care să-i reflecte distincţia şi să dea poziţiei lui demnitate şi prestanţă. Eu am o deosebită consideraţie pentru dumneavoastră, domnule reverend, şi vă respect opiniile asupra oricărui subiect. Sub nici o formă n-aş putea începe să vă spun „Joseph”. Ce propunere ridicolă!

Reverendul Morley îşi ridică din nou ceaşca de ceai, intimidat. Rareori mai reuşea să-şi dea cu părerea în prezent.

— Trebuie să spun că a fost un gest foarte frumos din partea Phaedrei să-i ofere Robertei Safirele Frampton pentru totdeauna, continuă Margaret. A tot spus cu insistenţă că n-avea să le poarte

niciodată, iar David i-a acceptat, până la urmă, argumentele. Nu pot spune că mă deranjează teribil să le aibă cineva anume, atâta vreme cât rămân în familie. Trebuie să ne onorăm strămoşii, nu credeţi? îl întrebă ea pe vicar, dar înainte ca el să poată comenta, ea se porni din nou. Ce ironie a sorţii e faptul că, după ce s-a prefăcut a fi o Frampton, Phaedra a devenit una de-a noastră! David s-a grăbit să-i pună un inel pe deget, şi nu-l condamn. Suferise deja o dată după ce ea a fugit, doar n-avea să lase să se întâmple *aşa ceva* încă o dată! exclamă bătrâna doamnă zâmbind satisfăcută. Am crezut o să fiu deja moartă, şi uitaţi-vă la mine, sunt încă aici şi mă bucur de tot ce se petrece. Şi se petrec grozav de multe la Fairfield, nu sunteţi de acord? întrebă ea, aţintindu-şi privirea poruncitoare asupra tovarăşului ei. Domnule reverend Morley, n-aţi scos un cuvânt de o veşnicie. V-aţi înghiţit limba? vru ea să ştie, dar apoi privirea i se îmblânzi şi îi zâmbi drăgăstos vicarului. Cum se face că mă suportaţi?

El îi zâmbi, la rândul lui, şi clătină din cap.

— Pentru că nu sunteţi niciodată anostă, Lady Frampton, şi aveţi un suflet bun.

— Ei, asta-i prea de tot. Suflet! Viaţa ar fi teribil de tristă şi de neprietenoasă dacă n-ar exista sufletul. Spuneţi-mi, domnule reverend...

— Da?

Ea oftă fericită.

— Orice.

— Orice?

Vicarul, aşa cum se întâmpla adesea, se trezi pus în încurcătură de Margaret Frampton.

— Da, spuneţi-mi orice doriţi.

Bătrâna doamnă se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mâinile în poală, aşteptând.

În seara aceea, David şi Phaedra îl scoaseră la plimbare pe Rufus în jurul lacului. Luna era mare şi rotundă ca o plăcintă pufoasă, stelele licăreau şi sclipeau pe imensul crug al cerului, iar undeva, în mijlocul pădurii, două bufniţe huhuiau un emoţionant cântec al împerecherii. David şi Phaedra se ţineau de mână. În ciuda lunilor care trecuseră, încă se simţeau binecuvântaţi că

erau împreună. Nu uitaseră suferința separării şi ştiau că, orice s-ar fi întâmplat în căsnicia lor, n-aveau să mai fie despărțiți astfel.

— Am o idee, spuse deodată David, privind spre vârful dealului unde casa de piatră se putea vedea în lumina lunii. Ai spus mereu că vrei să vezi răsăritul din casa de pe deal.

— Da, aşa e. Ai de gând să-mi propui să petrecem noaptea acolo? Întrebă ea simțind un fior de plăcere prin tot corpul.

— Sofaua e destul de lată pentru doi. Mama a comandat-o dinadins atât de mare.

— Nu cred că la asta s-a gândit atunci când a comandat-o.

David o roti pe Phaedra în jurul lui.

— E foarte romantic acolo sus, spuse sărutând-o pe frunte.

— Iar eu am o fire sălbatică şi nesăbuită, glumi ea, trăgându-l mai aproape.

El îi sărută buzele.

— Există pături şi foc în şemineu, provizia secretă de vin a bunicii...

— Doar tu, eu, Rufus şi sunetul pădurii, murmură ea.

— Haide s-o facem.

Ea râse.

— Cum doriți, milord.

— Atunci vino, milady, şi dă-mi voie să-ți arăt latura *mea* sălbatică şi nesăbuită!

Traversară pajiştea ținându-se de mână, foarte fericiți. Roua sclipea în lumina argintie, risipită în iarba pe care călcau, iar Rufus, crezând, poate, că mergea într-o lungă plimbare, dispăru în lăstăriş. Ajunseră, în cele din urmă, la casa de pe deal şi rămaseră afară o clipă, admirând misterioasa frumusețe a nopții. Valea de la poale era luminată astfel încât raze lucitoare albeau pământul atât de intens, încât lumina părea una de zi.

Phaedra se lipi de soțul ei.

— Sunt foarte fericită, David, spuse ea cu glas scăzut. N-am crezut niciodată că o să-mi găsesc locul undeva.

El se aplecă şi-şi lipi obrazul de creştetul ei.

— Ți-a fost mereu menit să fii aici, cu mine, şi îi mulțumesc Domnului, care a făcut ca asta să se împlinească.

— Ştii, în culmea disperării mele, l-am rugat pe George să îndrepte răul. Cred că a făcut-o.

— Dacă el ne priveşte acum, sunt sigur că e la fel de fericit ca noi – asta, dacă nu cumva zgâlțâie, încă, porțile raiului.

Phaedra se întoarse şi îl privi nelinişti tă.

— Iubitule, el nu zgâlțâie porțile raiului. A trecut de ele fără probleme. Crede-mă. Datorită lui George suntem noi doi împreună. Datorită lui George suntem cu toții atât de fericiți. Datorită lui George, eu te iubesc.

El îi dădu la o parte o şuviță de pe față.

— Ai spus cândva că ai fost „cu disperare, nebuneşte şi copleşitor” de îndrăgostită de tata. Ai mai spus şi că n-o să mai iubeşti niciodată astfel.

Ea îi zâmbi, ştiind prea bine că n-ar fi putut exprima niciodată în cuvinte dragostea pe care o simțea pentru David.

— Pe tine nu te iubesc aşa, dragule, şi mă bucur că n-o s-o fac niciodată.

Mulțumiri

Sunt incredibil de norocoasă că am două echipe dinamice la Simon & Schuster, una în Marea Britanie şi una în Statele Unite, şi mi-aş dori să le mulțumesc ambelor din toată inima, pentru că au muncit la cartea mea cu atât de mult entuziasm şi energie pozitivă. Mulțumirile mele se îndreaptă către: editorul meu britanic, Suzanne Baboneau, şi editorul meu american, Trish Todd, precum şi către Kerr MacRae, Clare Hey, Katie McGowan, Hannah Corbett şi Lizzie Gardiner. Sunt foarte recunoscătoare şi încântată că toate cărțile, atât de frumos produse de ei, îmi reflectă poveştile într-o manieră perfectă.

Aş dori să-i mulţumesc Sheilei Crowley, genialul meu agent şi draga mea prietenă, pentru că îmi este un formidabil aliat şi un susţinător puternic. Îmi e mereu aproape când am nevoie de ea şi este mereu extrem de optimistă şi de motivată.

Am locuit împreună cu Ed şi Maryam Eisler în casa lor în stil iacobin din Hampshire şi m-am simţit atât de inspirată construind această poveste în jurul ei, cu dreptul de-a adăuga un deal sau două şi o *folíe*! Le mulţumesc pentru că m-au inspirat. Doresc, de asemenea, să le mulţumesc lui Jane Yarrow, Samantha Heyworth, Amanda Newson, Fiona Sherriff, Eloise Goldstein şi Sarah Vine pentru că mi-au îmbunătăţit viaţa în atâtea feluri, contribuind, în consecinţă, la colecţia ideilor care îmi hrănesc imaginaţia.

Aş dori să-i mulţumesc soţului meu, Sebag, pentru nesfârşita lui răbdare şi înţelepciune. El e mereu gata să mă ajute să ţes poveşti şi să-mi dea un sfat atunci când am nevoie de el. Mai presus de orice, el mă face să râd ca nimeni altul pe lume, iar aceasta e reţeta pentru o sănătate de fier şi pentru fericire! Fără el, chiar n-aş fi scris toate aceste romane.

Mama mea e întotdeauna primul meu cititor, iar observaţiile şi ideile ei chiar contează şi fac o mare diferenţă în ceea ce priveşte forma finală a manuscrisului. Îi sunt extrem de recunoscătoare mamei pentru timpul şi dedicarea ei, precum şi pentru generozitate, fiindcă atât de multe dintre poveştile ei sunt întreţesute în paginile cărţilor mele, iar ea n-a spus niciodată că asta ar deranja-o!

Tatăl meu este un om deosebit de spiritual şi m-a învăţat foarte multe despre ceea ce contează în viaţă şi despre motivele pentru care ne aflăm cu toţii aici, luptându-ne să găsim sensul tuturor lucrurilor. Dacă romanele mele conţin o părticică din profunzimea lui, atunci am realizat un lucru minunat.

Le mulţumesc copiilor mei, Lily şi Sasha, pentru că îmi umplu inima cu atât de multă dragoste cât nici nu poate cuprinde.